AMELIA KAHANEY

CINE MOARE, CINE MINTE

BOOKZONE

AMELIA KAHANEY

CINE MOARE, CINE MINTE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
KAHANEY, AMELIA
Cine moare, cine minte / Amelia Kahaney ; trad. de Mihaela Apetrei. - Bucureşti : Bookzone, 2024
ISBN 978-630-305-302-8
I. Apetrei, Mihaela (trad.)
821.111

Traducător: **Mihaela Apetrei**
Redactor: **Roxana Nacu**
Grafician copertă: **Teodora Savu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

ALL THE BEST LIARS
Copyright © 2022 by Alloy Entertainment LLC and Amelia Kahaney
All rights reserved.

© Bookzone 2024, pentru prezenta ediţie
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone
Şoseaua Berceni nr. 104, sector 4, Bucureşti
Comenzi şi informaţii:
Telefon: 031-433.50.68
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

AMELIA KAHANEY

CINE MOARE, CINE MINTE

Bookzone
BUCUREŞTI, 2024

Pentru Ezra

Ca oricare altă fată, m-am sfâşiat pe mine însămi doar ca să verific zvonul că cineva cu un sânge ca al meu poate fi rupt pe jumătate şi, cu toate astea, poate rămâne întreg.

— Franny Choi[1], fragment din „Worm Moon", în *Perihelion: A History of Touch*

1 Poetă şi scriitoare americană contemporană (n. tr.).

PROLOG

Tic-tac-toc, trei fete aşezate în şir. Nouă ani, şi tot inseparabile: Sydney, Rain şi Brianna. Prietene pe viaţă, sau cel puţin aşa cred ele. Stau ghemuite pe aleea din faţa casei lui Syd, cu tălpile prăfuite încălţate în sandale care să le protejeze de asfaltul fierbinte ca focul, cu capetele plecate ca să cerceteze îndeaproape lucrul acela pe care Rain l-a prins într-un borcan pentru gem. Este un cărăbuş de un albastru electric, cam cât degetul mare, un fulger tropical pe cenuşiul gălbui al deşertului, cu stropi aurii pe picioruşe.

— Cât de frumos este, abia respiră Syd.

Fetiţa e un crevete pistruiat, cu nasul şi umerii cojiţi tot timpul şi cu pielea cea nouă, rozalie, răsărind de sub cea veche. Mijeşte ochii la elitrele acvamarin ale cărăbuşului şi se gândeşte cu jind la piscinele din spatele caselor înşirate de-a lungul autostrăzii spre Palm Springs.

— Atât de tropical.

La opt seara sunt aproape patruzeci de grade Celsius, iar soarele necruţător abia acum a început să se scufunde în spatele lanţului de munţi bolovănoşi, neregulaţi, care încercuiesc oraşele din deşert. O şopârlă gri, cât un briceag, ţâşneşte spre umbra unei tufe de trandafir de stâncă ce mărgineşte strada lor, clipeşte de câteva ori spre fete, apoi reevaluează situaţia şi se retrage. Fetele ignoră schelălăitul bălos al lui Spanky, câinele lui Brie, o corcitură nesuferită de pitbull ce îşi scarpină

coastele de gardul de plasă şi ridică praful din curtea stearpă, aflată la trei case mai încolo.

Rain se lasă pe călcâie şi mijeşte ochii spre celelalte două fetiţe. Dinţii i se îngrămădesc în gură împingându-i buzele în afară, aşa că dintr-un unghi seamănă cu un căluţ, iar din altul, deşi abia a împlinit zece ani, seamănă cu un personaj coborât din vechea şi ferfeniţita ediţie *Vogue* de septembrie pe care fetele o împart între ele. Rain are membre lungi şi foarte bronzate, braţele îi răsar ca nişte crengi stranii din bustiera roşie, lăbărţată, iar vârtejul sălbatic al pletelor îi flutură peste jumătate de faţă.

— Frumos, dar într-un fel înfricoşător, rosteşte Rain.

Întotdeauna îşi împărtăşeşte încrezătoare şi convingătoare gândurile, ca şi când acestea ar fi Adevăruri Măreţe pe care toate ar avea nevoie să le audă.

— Uitaţi-vă la antene, spune Brie.

Târăşte încet borcanul peste pietrişul de pe aleea lui Syd, obligând cărăbuşul să se mişte. Apoi se apropie mult cu faţa de borcan, aproape atingându-l cu genele ei albe spre vârf.

— Are gene de Betty Boop.

Şi aşa şi este, pe fiecare latură a cărăbuşului se văd trei puncte negre, prelungite cu dâre delicate.

Brie este ciudat îmbrăcată într-una din rochiile acelea urâte şi demodate cu fundă mare pe piept, pe care i le tot cumpără taică-su deşi n-are nicio idee despre modă, însă celelalte două fete nu spun nimic. E oricum dificil să trăieşti cu un tată ca Ed, îşi imaginează ele, aşa încât n-ar avea niciun rost s-o stânjenească şi mai mult pe Brie.

— Ar trebui să-i dăm drumul, spune Syd.

O aude pe maică-sa mişcându-se prin casă, aude o cratiţă zdrăngănind pe aragaz, pentru macaroane cu

brânză. Dar când ridică borcanul, cărăbuşul rămâne nemişcat. E încremenit, cel mai sclipitor smarald pe betonul cenuşiu, înconjurat de cafeniurile şi bejurile înălţimilor deşertice, de maşini rablagite şi de pereţii din aluminiu, dărăpănaţi, din cartierul lor mizerabil. Un lucru prea preţios, prea îndrăzneţ ca să existe printre ei.

— A murit, constată Rain sec.

Aşteaptă o clipită, apoi spune:

— O să-l păstrez.

Rain apucă insecta cu degetele ei lungi, ca pe o bijuterie. Îl vor şi celelalte fete, dar n-o înfruntă niciuna. Rain obţine întotdeauna ce vrea. Celelalte două îşi înghit dorinţa până când aceasta se topeşte dând naştere la altceva, un soi de nepăsare care le ajută să fie mai uşor a doua şi a treia din grupul lor. Aşa merg lucrurile între ele multă vreme, chiar şi după ce totul începe să se năruie. Până când totul se schimbă şi o nouă ierarhie începe să se stabilească.

Lucrurile pe care toate trei şi le vor aminti cel mai mult din timpul petrecut împreună pe dealurile uitate de lume din Termico, în California, sunt strălucirea şi arşiţa şi sentimentul de a rămâne prizoniere acolo, captive sub un dom invizibil de sticlă. Pentru că deşertul este un loc unde înveţi să aştepţi, sechestrat şi încins, agitându-te inutil până când îţi pierzi tot entuziasmul. Este un loc unde ar trebui să te retragi, un climat pentru cei care şi-au trăit deja viaţa, care au visat mult înainte să se resemneze. Orice tânăr – orice om cu minte – va vrea să plece.

Şi, până la urmă, vor pleca toate trei. Dar nu se va întâmpla aşa cum îşi doresc. Una va pleca murind, alta minţind, iar a treia asumându-şi vina.

Rain prinde cărăbuşul între degete şi se ridică, cu genunchii plini de praf.

— Gândac idiot, îi spune ea, cu un zâmbet strâmb care apoi se evaporă de pe buzele obraznice.

În mână îi strălucește albastrul metalic al carapacei gândacului mort.

— Ar fi trebuit să sapi și să ieși de-acolo.

PARTEA I

SYDNEY

MAI

1

Crezi că ştii când ai atins pragul cel mai de jos, când lucrurile au devenit atât de complicate şi triste, încât nu vei mai putea să le repari vreodată. Dar adevărul este că nu ai idee cât de rău poate, de fapt, să meargă totul.

În momentul când, într-o dimineaţă de luni, ajunsă la capătul puterilor, am eşuat pe bancheta din spatele autobuzului galben care ne ducea la şcoală, simţind încă pe limbă gustul vomei, viaţa mea explodase şi se destrămase atât de tare, încât nu-i mai puteam vedea contururile. Rămăsesem fără prieteni, abandonată, aruncată, umilită. Mai singură decât fusesem vreodată.

Era finalul de rahat al clasei a douăsprezecea, deja prea târziu în ciclul de viaţă din liceu ca să mai sper că tot ce se stricase mai putea fi reparat înainte ca noi toţi să ne răzleţim pentru totdeauna prin lume. Tot ce puteam face era să mai rezist două săptămâni la şcoală. Curând, atât de curând, liceul şi toţi din el aveau să devină o amintire pe care urma să-mi petrec tot restul vieţii încercând s-o reprim. Începând cu noaptea trecută.

În timp ce autobuzul suspina, revenind la viaţă, momente din petrecere îmi reveneau în minte, scântei sclipitoare de ruşine care mureau la fel de repede cum se năşteau. Îmi lipseau deja intervale lungi din noaptea trecută. Lucruri pe care n-aveam să le mai primesc înapoi. Tot ce aveam erau câteva momente neclare, confuze, furate prin sticla murdară: pastilele pe care le-am luat, băuturile pe care le-am înghiţit, furia pe

care am simţit-o împleticindu-mă ca să ies din casa aia enormă. Suferinţa de pe faţa boţită a lui Rain. Rain, care m-a crezut mereu bună. Care n-a ştiut niciodată ce fată meschină şi acră m-am lăsat să devin.

Dar de ce mă înfuriasem atât de tare? Şi ce i-am spus de-a supărat-o atât de tare? Îmi amintesc doar frânturi din cearta noastră. Senzaţia că am ţipat una la alta în dormitorul acela mare şi întunecat. Cum fusese eliberator şi teribil deopotrivă.

Am închis ochii şi am încercat să-mi amintesc, bâjbâind după amănuntele disputei. Dar la fel cum nu poţi găsi cuvântul potrivit decât după ore întregi de la momentul când ţi-a trebuit, şi amănuntele acestea erau într-un loc unde nu le puteam ajunge. Memoria mea a sărit de la arsura de kerosen a băuturii (oricare-ar fi fost aia) pe care-am dat-o peste cap în bucătăria aglomerată de la petrecere, la felul în care pietrişul îmi înţepa pielea. La deşertul rece ca gheaţa care aproape mă înghiţise. La Spider, fratele meu, care a tot înjurat în barbă pe drumul spre casă. La sângele care-mi picura pe braţe, pătând tapiţeria maşinii.

Era o poveste aproape coerentă.

Aproape, dar nu pe deplin.

În drumul spre şcoală cu autobuzul care ne zdruncina coborând de pe munte, nu aveam decât o singură certitudine: că sunt singură, ruşinată, o ţărancă proastă. Abandonată în final până şi de fratele meu, care se evaporase undeva, în noapte. În dimineaţa aia, înainte de ora şase, mă împleticisem până la camera lui şi deschisesem uşa ca să-i spun cât de rău îmi era de la droguri, să-l fac să se simtă vinovat şi să mă ducă la şcoală... dar patul era gol şi maşina nu se mai afla în faţa casei.

Acum m-am ghemuit pe locul meu şi al lui Rain, locul pe care stăteam încă din clasele primare. Ultimul

din stânga, cel mai bun loc disponibil. Trebuie să-l alegi imediat ce ai urcat. Noi urcam primele şi coboram ultimele, venind de cel mai departe. Termico era un punct atât de mic pe hartă, încât nici nu aveam şcoală. Aşa că mergeam la poalele muntelui, în Palm Springs sau Palm Desert, unde erau şi hoteluri şi case scumpe, cu piscine, malluri, cinemauri şi şcoli.

Urmăresc cu arătătorul desenul făcut de noi două cu pixul pe spătarele locurilor din faţă, cu ceva ani în urmă. Inimi, lacrimi, noduri celtice, versiuni stilizate ale numelor noastre. *Syd & Rain pentru totdeauna,* am scris eu în clasa a şasea, sau era a şaptea? Dumnezeule, ce adevărat părea pe atunci.

Cum era expresia aia? *Noi ne facem planuri şi Dumnezeu râde?*

Domnişoara Roberta a tras autobuzul pe dreapta pentru următoarea staţie şi uşa s-a deschis fâsâind. Urcă o gaşcă de clasa a noua şi a zecea, puşti pe care nu ştiu cum îi cheamă, împreună cu doi băieţi din a unsprezecea, Kenny Alvarez şi Grant Matthews, care trăiesc într-o lume a jocurilor de rol atât de complexe şi cuprinzătoare, încât par de pe altă planetă.

Mi-am pus căştile şi am privit pe geam dealurile pârlite de soare, înşirate de-a lungul autostrăzii, moliciunea lor cafenie, precum spinarea arcuită a unei pisici uriaşe, adormite. Skrillex[2] mi-a umplut urechile — o linie melodică anxioasă, ca un zombie lipsit de romantism. La 7.35, soarele ardea deja atât de tare, încât sticla ferestrei, plină de urme de degete, mă frigea la atingere. Am atins-o oricum, fiindcă voiam să-i simt arsura.

Încă două săptămâni la şcoală şi o vară singuratică înainte de a putea lăsa în urmă locul ăsta. În toamnă urma să mă îndrept spre Miami University,

2 DJ şi producător muzical american (n. tr.).

care te ducea cu gândul la plaje şi volei, dar nu era vorba, de fapt, decât despre o facultate modestă din Oxford, Ohio, unde trăia mătuşa mea, Debbie. Miami University îmi oferise cel mai bun pachet de ajutor financiar din toate locurile unde candidasem. Mama a fost atât de uşurată când am acceptat să locuiesc în camera liberă din casa mătuşii Debbie, şi asta după ce facultatea îmi promisese douăzeci de ore de lucru cu normă redusă, pe lângă suportarea taxelor de şcolarizare.

— Tot viitorul tău se decide acum! declarase mama.

Poate că ăsta a fost cel mai deprimant lucru pe care mi l-a spus vreodată. Dar Miami University putea la fel de bine să fie şi în Florida, la cât de tare tânjeam după o vacanţă de la ceea ce devenise viaţa mea. Ohio părea suficient de departe ca să pot deveni o altă persoană. Fără fantomele fostelor prietene. Fără după-amiezi asudate, înghesuită într-un băiat care în mod sigur avea să mă dezamăgească. Camera de oaspeţi din apartamentul lui Debbie dădea spre o curte cu fiare vechi şi spre un magazin Kroger, iar dincolo de asta se zărea o aşchie cenuşie dintr-un râu. Acolo aveam să fiu doar eu, cu unghiile mele roase până în carne şi cu visurile mele singuratice.

Poate că asta era lecţia pentru tot ce se întâmplase. Anume că viaţa era gestionabilă numai dacă o trăiai singur.

Noaptea trecută a demonstrat cât de capabilă eram să-i rănesc pe cei pe care-i iubeam. M-am cutremurat, încă bâjbâind după amănuntele care refuzau să-mi revină în minte. Orice am spus, a fost rău de tot. Suficient de rău încât să-mi petrec toată noaptea cerându-mi iertare, şi Rain tot să nu-mi răspundă. Am navigat prin toate mesajele mele către ea.

1.41: Îmi pare rău. N-am vorbit serios cu ce am spus.

2.04: Te rog, răspunde-mi & zi-mi că ești OK.

2.47: Spune-mi că mă urăști. Spune-mi că n-o să mă ierți niciodată. Doar spune ceva.

5.20: Chiar ai renunțat cu totul la noi? Eu n-am voie să fiu supărată, nici măcar o dată?

Am fost întotdeauna cea pe care te poţi baza, cea imperturbabilă. Fata care îşi măsura cu grijă cuvintele, care gândea înainte de a vorbi. Sau poate că aşa eram cândva. Anul ăsta oribil m-a schimbat într-atât încât, în anumite zile, nici eu nu mă recunosc.

Am încercat din nou: Încă aştept. Alo?

M-am uitat la ecran, aşteptând cele trei puncte care să-mi spună că Rain îmi primise cel puţin mesajele, chiar dacă refuza să răspundă. N-a apărut nimic.

În cele din urmă, când autobuzul a oprit în parcarea liceului Valley Sands, m-am chinuit să mă ridic, deşi îmi tremurau picioarele. Cât timp a parcat, nu m-am mai obosit să mă uit pe fereastra autobuzului, aşa încât atunci când m-am repezit pe scară şi am văzut sute de copii adunaţi în curtea din faţă, am simţit că mi se taie respiraţia de la şoc. În deşert, oamenii nu pierd vremea pe-afară după martie sau aprilie. Dar astăzi, deşi sunt deja 35 de grade Celsius, aproape toată şcoala ieşise în faţa clădirii. Erau cu toţii ciudat de tăcuţi, uitându-se ţintă în telefoane sau vorbind încet, cu voci grave şi posomorâte. Mulţi dintre ei plângeau.

Agitaţia amară din stomac s-a umflat într-o greaţă copleşitoare.

Se întâmplase ceva rău.

Am scotocit iar în buzunar, după telefon, şi m-am holbat la ecranul gol. Un reflex vechi, de pe vremea

când tresărea neîncetat la schimbul de misive cu Rain, de o sută de ori pe zi. Nimeni nu-mi trimisese nicio noutate. Dar serios, cine s-o fi făcut?

Am auzit cuvântul „ea", cuvântul „incendiu", apoi le-am auzit încă o dată şi încă o dată, pe când mă strecuram prin căldura şi mirosul trupurilor de liceeni îngrămădiţi unul în altul – deodorantele cu arome de fructe, parfumurile ieftine, izul de echipamente sportive, de machiaj, şosete, gel de păr şi adierea vaporilor de nicotină aromată – până când le-am simţit pe toate că-mi umplu gura cu un gust persistent, de care n-aveam să mai scap vreodată.

Coarda întinsă a lipsei lui Rain mi-a plesnit în gât. Chiar dacă nu vorbea cu mine, tot voiam s-o ştiu aici. Rain ar şti ce să facă, ar şti cum să gestioneze situaţia. Întotdeauna ştie.

Am trecut prin mijlocul curţii, unde mulţimea se împrăştiase ca să facă loc pentru Charlotte Yu, o elevă din clasa a noua pe care o ştiam de la ora de spaniolă avansaţi şi care acum plângea, vorbind la microfonul ţinut de o reporteră de la News 4. La o jumătate de metru de ele, un operator le filma pe amândouă.

— Pur şi simplu nu pot. Este îngrozitor. Nu-mi vine să cred cât de îngrozitor este, a suspinat Charlotte, repetând cuvintele, ca o placă stricată.

Am ciulit urechile ca să aud ce spune, amintindu-mi întâmplarea de anul trecut, când Jordy Stewart a fost lovită de un camion de aprovizionare, pe când se dădea cu skateboardul prin spatele farmaciei Rite Aid. Lipsa de sens a acestor lucruri, felul în care îţi dădeai seama că ar fi putut fi sora sau fratele tău, cea mai bună prietenă a ta, tu însăţi. Că ar fi putut fi oricare dintre noi.

— Brie Walsh era cea mai drăguţă fată din lume, a spus Charlotte.

Mi s-a tăiat respiraţia.

Brie Walsh *era*?

Brie Walsh era?

Evident, trebuie să fi auzit prost. O festă pe care mi-a jucat-o subconştientul. Fiindcă era evident că îmi dorisem ca lui Brie să i se întâmple ceva rău. Şi îi făcusem ceva rău nu mai departe de noaptea trecută.

— Spune-mi mai multe despre Brianna Walsh, a cerut reportera. Cum era?

Am clipit violent. Când am deschis iar ochii, totul era colorat într-un gri ca de spital, de parcă peste cer fusese trasă o umbră.

Îngrozitoare, era ceea ce Charlotte n-ar fi spus vreodată. *Ne-a făcut pe toţi şi a ţinut şi scorul.*

— Era minunată şi deşteaptă şi toţi cei de aici... adică noi, toţi, o admiram nespus. Era chiar foarte drăguţă. Gen, o persoană foarte bună. Era preşedinta elevilor, făcea atletism, lua note bune...

În mod normal, genul ăsta de linguşeală m-ar fi făcut să râd, dar acum am simţit cum îmi dispare culoarea din obraji. Brie îmi luase totul: pe cea mai bună prietenă, sănătatea mintală, bucuria. Am petrecut atât de mult din acest an dorindu-mi ca ea să dispară într-un fel sau altul. Dar niciodată nu mi-am dorit să moară. Sau ar fi trebuit? *Sau mi-am dorit?*

„Voi două vă meritaţi una pe alta."

Am scuturat din cap, într-o încercare inutilă de a şterge amintirea aceea. Ultimul lucru pe care i-l spusesem noaptea trecută — ultimul lucru pe care îmi amintesc că l-am spus — nu putea fi ultimul lucru pe care să i-l fi spus în viaţa asta. Nu aşa merge viaţa. În viaţa reală, Brie era mereu învingătoare, iar eu eram aia care pierdea. Doar mi-o spusese foarte limpede. Şi nu învingătorii sunt ăia care o sfârşesc tragic.

În timp ce era încă filmată, Charlotte s-a pierdut cu firea şi şi-a acoperit faţa cu mâinile.

— Pur şi simplu nu pot să cred că se întâmplă aşa ceva.

M-am răsucit încet pe călcâie, conştientă de mulţimea din jur, de sutele de copii adunaţi în curtea şcolii, în căldură, gândindu-se toţi odată la Brie Walsh. Părea imposibil ca ea să nu ia parte la toate astea. Întotdeauna fusese în centrul lucrurilor, o alergătoare de frunte la maratonul pe care-l reprezenta liceul, un paradox care se bucura de popularitate — bisericoasa care bea până cădea jos, virgina autoproclamată care, pe la treisprezece ani, se metamorfozase dintr-o plăpândă mironosiţă nesigură pe ea într-o persoană pe care ceilalţi o idolatrizau, de care se temeau sau ambele. Era un vortex plin de forţă în care se amestecau ochi albaştri, muşchi tonifiaţi de atletism, parfum de vanilie ce aroma totul, încălţări Stan Smith complet albe şi dinţi asortaţi, ca nişte dungi lunguieţe, albe, un râs ce ieşea în evidenţă şi te lua peste picior din orice motiv posibil, o mitralieră care te rugai să nu-şi concentreze raza tăioasă asupra ta. Sau măcar nu pentru multă vreme.

Ar fi terminat-o să ştie că pierdea toate astea.

Disperată după mai multe informaţii, am cercetat mulţimea până când am zărit-o pe Anya Patel stând singură pe o bancă şi holbându-se drept în faţă, cu ochii ficşi, mânjiţi cu dermatograful de ieri, cu degetele răsucind mecanic pandantivul alcătuind numele ei, pe care-l purta adeseori la gât. Pe obraji avea încă lipite câteva paiete de la petrecerea de noaptea trecută, iar bretonul violet se umflase în toate direcţiile deasupra frunţii. Arăta la fel de doborâtă cum mă simţeam şi eu.

— Ce se întâmplă?

M-am aşezat lângă ea şi am simţit cum plasticul băncii îmi arde pulpele.

— Ce s-a întâmplat cu Brie?

Anya m-a privit aşa cum îşi privesc adolescenţii părinţii atunci când le spun ceva atât de lipsit de noimă, încât par rupţi de realitate. Fusese în cercul apropiat al lui Brie la fel de mult timp ca şi ceilalţi, chiar dacă reuşise să se poarte un pic mai drăguţ cu mine în ultimele luni decât restul găştii.

— N-ai auzit?

A tras adânc aer în piept, a ridicat privirea spre cer, apoi s-a uitat iar la mine. Mi-am ţinut respiraţia, înfricoşată de ce urma să-mi spună.

— Noaptea trecută fost un incendiu acasă la Brie. Cred că taică-său nu era în oraş. Şi...

Mi-a căutat ochii şi m-a apucat de mână. Sângele mi-a îngheţat în vine şi, dintr-odată, am simţit că nu pot îndura s-o spună. *Lasă,* voiam să-i spun, *nu-mi zice.*

— Brie n-a supravieţuit.

Mi-am privit mâna prinsă între palmele ei. Începuse să tremure.

— Se ştie sigur? am întrebat-o, deşi era clar că se ştia. Toţi oamenii ăştia n-ar fi jelit din greşeală.

Anya a dat din cap.

— Este îngrozitor. Eu... nu înţeleg cum poate fi adevărat aşa ceva.

M-am întins spre ea ca s-o îmbrăţişez şi am murmurat un *Îmi pare atât de rău;* iar apoi, înainte să-mi dau seama ce fac, m-am ridicat în picioare şi m-am amestecat iar în mulţime.

În timp ce mă deplasam prin curtea aglomerată, mintea mi se umplea cu imaginea micuţei Brie, în rochiţele ei apretate şi cu părul creţ, de un blond

aproape alb, păşind solemnă spre maşina tatălui ei sau împletind coama poneiului de jucărie cu o expresie serioasă pe chip, cu ochii albaştri reflectând permanent o stare de absenţă detaşată. Apoi Brie cea mare, scorpia bogată în casa ei nouă şi elegantă, şuviţele ei nerușinate şi stridente, bluzele imaculate cu vedere la buric, Brie turnând în ea vodcă amestecată cu suc de merişoare până când simţea că revine la viaţă, că absenţa aia din ochii morţi se transformă în ceva atât de puternic, atât de magnetic, care te-ar fi putut absorbi dacă nu erai atent. Sau în care ţi-ai fi putut pierde cea mai bună prietenă, luată de curenţi.

Rain. Gândurile mi-au luat-o sălbatic la goană. Trebuie să-şi fi ieşit din minţi. Nu-i de mirare că nu mi-a răspuns la mesaje. Am lungit gâtul şi am început s-o caut cu privirea, dar apoi mi-am dat seama că în niciun caz Rain n-ar fi aici, acum. Rain chiulea de la şcoală şi dacă avea o cuticulă netăiată la o unghie. În niciun caz n-ar veni azi, aici, să-i lase pe ceilalţi s-o vadă plângând. N-ar rezista să se uite cum e vorbită pe la spate, nu le-ar îndura mila.

I-am trimis iar un mesaj, de data asta disperat. Mâinile îmi tremurau atât de tare, încât aproape că am scăpat telefonul pe jos.

> Abia am aflat şi eu. Îmi pare foarte rău. E cineva cu tine? N-ar trebui să fii singură în momentele astea.

Am făcut o pauză şi am verificat dacă a citit mesajul, însă nu era niciun semn că ar fi făcut-o. Am scris iar:

> Te rog, spune-mi unde eşti. Vin la tine. Să uităm de noaptea trecută. Nimic din toate alea nu mai contează.

Clopoţelul de dimineaţă a început să ţârâie strident. Urma să aibă loc o adunare, exact ca atunci când a murit Jordy. Terapeutele pentru gestionarea suferinţei, îmbrăcate în fuste cu volane şi purtând cercei lungi, stăteau cu feţe posomorâte în spatele directoarei Stokes, care-şi rostea discursul.

M-am răsucit într-un cerc de trupuri viermuind pe lângă mine, elevi strecurându-se în clase mai tăcuţi decât de obicei. Câţiva din clasa a unsprezecea şi a douăsprezecea, pe care-i ştiam din ciclul primar, au dat din cap spre mine amintindu-şi, poate, că fusesem cândva apropiată de Brie. Candice Lombardi, care fusese prietenoasă cu mine noaptea trecută, la petrecerea fratelui ei vitreg, s-a desprins din grupul fetelor alături de care mergea şi a venit glonţ spre mine, cu nasul şi ochii roşii. Mi-a zâmbit într-un fel care mi s-a părut la început plin de înţelegere, m-a lovit în umăr când a trecut pe lângă mine şi apoi s-a oprit doar o secundă, cât să-mi şoptească în ureche:

— Acum eşti mulţumită?

Zâmbetul ei s-a transformat în altceva, nările i-au fremătat şi apoi s-a îndepărtat, lăsându-mă să mă sparg în mii de cioburi chiar acolo, în curtea şcolii. Cuvintele ei jucau ping-pong în mintea mea: *acum eşti mulţumită acum eşti mulţumită acum eşti mulţumită.* M-am repezit prin mulţimea de elevi, spre intrarea în şcoală, ca o gură deschisă să ne înghită în clădirea joasă şi cafenie, precum o baracă militară care nu reuşea să ne ocrotească. Mi-am îndesat mâinile în buzunare, cu pumnii strânşi, ca să opresc tremuratul. În ţeasta mea, un bâzâit devenea tot mai puternic: ca nişte cicade, ca nişte suflătoare de frunze, ca nişte picamere.

La cel din urmă sunet al clopoţelului m-am strecurat în banca mea, pentru ora de dirigenţie. Chiar fără să privesc într-acolo, eram conştientă că locul

lui Chase era gol, la trei rânduri de al meu, un punct dureros frecat până ce a devenit carne vie. În timp ce doamna Centowicz se poticnea într-un discurs de consolare, m-am prefăcut iar în praf şi pulbere, un nimeni pentru toată lumea. Restul orei m-am uitat drept în faţă, încercând să nu mă gândesc la nimic. Dorindu-mi, ca întotdeauna, să fie totul ca înainte.

Dorindu-mi-o, ca întotdeauna, pe Rain.

2

După o adunare de două ore, în care terapeutele pentru gestionarea suferinţei au zâmbit cu nervozitate în spatele directoarei Stokes, în timp ce ea ne zorea să *lăsăm durerea să iasă, suntem aici ca să vă ascultăm, este o tragedie îngrozitoare şi este dificil pentru noi toţi să înţelegem cum de se pot petrece asemenea lucruri unor oameni buni, chiar şi Briannei noastre, care a fost ca o rază de soare pentru această comunitate,* restul zilei a trecut în spatele cortinei cenuşii a neîncrederii şi ororii. Eram bântuită de gândul la plămânii lui Brie umplându-se cu fum, de imaginea ei întinzându-se spre uşă, încercând să apuce clanţa, de faptul că nu ştiam dacă flăcările i-au atins sau nu pielea.

La fiecare jumătate de oră, mai mitraliam un mesaj către Rain, fără să am vreo veste de la ea.

Am petrecut prânzul şi pauza în atelierul de ceramică, unde mă duceam de când o terminasem cu Chase. M-am aşezat la o masă din spatele atelierului, cu o felie neatinsă de pizza luată de la cantină, lâncezind în faţa mea, în timp ce mă holbam în gol, dorindu-mi ca Rain să răspundă măcar la unul dintre mesajele mele. Pe celelalte scaune împrăştiate prin încăpere mai erau câţiva neadaptaţi ca mine, garantându-ne fiecare unul altuia curtoazia de a ne preface că suntem singuri.

În cele din urmă, domnul Day, profesorul foarte în vârstă cu care făceam modelaj, s-a târât greoi spre mine.

— Uite o chestie tare de tot, a spus el.

Apoi a deschis palmele bătrâne, ca două carapace de ţestoase, ca să-mi arate un vas micuţ, ca o cochilie, pe care-l smălţuisem cu câteva săptămâni în urmă şi de care uitasem cu totul.

— Să ai grijă de el, ia-l acasă şi pune-l pe un raft.

Mi l-a îndesat în palmă, unde se potrivea perfect.

— Nu o să îndrepte în niciun fel lucrurile, dar poate să-ţi distragă gândurile când te concentrezi asupra lui.

Când am coborât din autobuz, pe Şoseaua Mount Olive, colţ cu strada Clay, afară erau deja 41 de grade Celsius. Am mers prin căldura densă, trecând pe lângă alte case din prefabricate – fosta casă a lui Brie, pe care n-o închiriaseră niciodată, însemnată de maşina ruginită parcată pe alee, care apăruse la doi ani după ce ea şi taică-su se mutaseră de aici, şi fosta casă a lui Rain, rămasă pustie de când maică-sa tot mai plătea chiria, fără să se obosească să găsească un nou chiriaş. Un ghem de clopoţei de vânt cu firele încurcate se legănau sălbatic într-un colţ al verandei, deasupra unui rând de ghivece de plastic în care zăceau resturile veştede ale unor crizanteme moarte de mult.

Joan nu reuşise niciodată să cultive ceva, dar acum nici nu mai avea nevoie s-o facă. În noua lor casă avea un grădinar care se ocupa de astfel de lucruri.

„Ăia nu te lasă să stai în mizerie", ca aici, îmi spusese ea imediat după ce se mutaseră, fluturându-şi obişnuita Newport Light, înfiptă într-un port-ţigaret absurd, de parcă nu doar că s-ar fi mutat într-un cartier mai elegant, ci ar fi fost şi teleportată înapoi în timp, în anii 1940. „În caz că peluza nu are culoarea potrivită, îţi sună la uşă şi îţi recită regulile", continuase ea.

În livingul nostru, storurile erau trase până jos, ca să ţină căldura afară. Aparatul de aer condiţionat tremura şi zdrăngănea, muncind din greu ca să menţină

temperatura din interior la 24 de grade, cea mai joasă temperatură pe care mama ne dă voie s-o fixăm. Probabil că l-a pornit Spider. Mama era la serviciu, ca de obicei, cu toate că m-a sunat pe la prânz ca să vadă ce fac, după ce a auzit ştirile.

Am trântit uşa cu putere în spatele meu şi am aşteptat ca ochii să mi se acomodeze cu întunericul dinăuntru. Cu grija exagerată a cuiva care se aşteaptă deja ca totul să se prăbuşească, distrus de puteri neaşteptate, am aşezat vasul în formă de scoică pe raftul nostru fixat la înălţimea taliei, chiar în faţa stivei de cărţi despre invazia extratereştrilor din seria Area 51, care-i aparţinuseră lui Gary Infarct şi pe care mama încă insista să le păstreze ca altar al hobby-urilor marelui om. Auzeam apa curgând la baie.

Mi-am dat jos rucsacul şi m-am întins pe o parte, pe canapea. Un arc desprins mă înţepa în noadă, dar am rămas nemişcată, prea obosită ca să mă aşez în altă poziţie. Totul, toată mobila noastră şi casa asta din prefabricate, cu pereţii un pic mai groşi decât cartonul, au fost cândva ale lui Gary, iubitul mamei. A murit acum unsprezece ani, de infarct, pe când eu aveam şase ani, iar Spider, opt. Fiindcă nu avea nicio rudă care să poată fi găsită, am moştenit noi totul. Gary era destul de drăguţ atunci când n-o lua razna cu extratereştrii şi cu cercurile desenate prin culturile agricole. Rain fusese aia care-l botezase „Gary Infarct", în timpul uneia dintre acele lungi după-amiezi pe care mama le petrecea îngropată în camera ei „ca să stea întinsă", ceea ce însemna „ca să plângă", iar eu şi Rain şterpeleam din sertarele cu mărunţişuri din bucătărie pachetelele de sos iute de la Panchitos şi le storceam pe felii de pâine albă, pe care le mâncam apoi prăjindu-ne la soare pe scaunele de plastic din curtea cu iarbă arsă a casei lui Rain.

Odată ce mama a încetat să mai jelească, a început să vorbească despre înlocuirea canapelei. Vorbeşte despre asta de vreo zece ani deja. Dacă o să fac vreodată rost de nişte bani, primul lucru la care mă gândesc va fi să-i cumpăr o canapea nouă. Totuşi, acum, acele arcuri ascuţite pe care le simţeam în oase îmi păreau pedeapsa meritată. Am tras peste mine o pernă şi am strâns-o în braţe, dorindu-mi să plâng, dar incapabilă s-o fac, deshidratată şi stoarsă de toate lacrimile vărsate deja astăzi şi de orele petrecute vomitând în veceu, noaptea trecută.

Am auzit robinetele scârţâind în baie, apoi paşii grei ai fratelui meu bubuind pe hol.

— Sunt acasă, am strigat.

El a mormăit, în semn că m-a auzit. M-am întrebat dacă ştia deja de Brie sau trebuia să-i dau eu vestea. Am presupus că abia se trezise după întoarcerea acasă de pe unde fusese plecat din creierii nopţii.

M-am întors pe-o parte, cu măsuţa de cafea la nivelul ochilor. Până şi asta îmi amintea de Rain. Mi-am trecut un deget peste lemnul aspru şi plin de aşchii, dezgolit într-un colţ, unde se desprinsese furnirul, amintindu-mi de momentul când Rain scrijelise acolo, cu un pix, un cuvinţel scris cursiv: *nadir*. Însemnând „cel mai jos punct în care poate ajunge o persoană" sau „fundul prăpastiei". Potrivit pentru livingul nostru din Termico, al doilea cel mai sărăcăcios oraş dintre aşezările acestei regiuni deşertice. Undeva, prin gimnaziu, îmi amintesc că citeam mult despre cuvântul ăla. Sau ea, cel puţin. Dacă închideam ochii, aproape c-o puteam vedea pe Rain stând turceşte chiar aici, în pantaloni scurţi, cu picioarele lungi şi bronzate strânse sub ea, pigulind cu o mână tăblia mesei, iar cu cealaltă manevrând neîncetat telecomanda, de parcă ar fi putut găsi emisiunea perfectă pentru noi doar fiindcă apăsa agresiv pe butoane.

„Nadir" era un cuvânt perfect pentru azi. Dacă am fi căzut mai mult de-atât, ne-am fi aflat deja sub pământ.

Rain trăise la propriu aici înainte să se mute la poalele muntelui. Spaţiul acesta era atât de îmbibat de prezenţa ei, cu toate că nu mai trecuse de luni întregi pe la noi. Brie era cea care murise, dar mi se părea că de jelit, o jeleam pe Rain.

Cu un prosop aruncat pe umeri, Spider a intrat în living. Era îmbrăcat cu un şort negru de baschet şi cu un tricou alb, pătat, cu o frunză de marijuana desenată pe el. Ţesătura era bine întinsă pe burta cu care nu mă obişnuisem încă.

— Unde ai fost azi-dimineaţă?

— Salut şi ţie, a spus frate-meu. Am fost aici. Cine crezi că te-a adus acasă cu maşina după ce ai căzut latră?

Îmi amintesc cum m-a târât Spider la maşină, cum a urlat la mine să rămân trează. Ştiam că el m-a adus acasă. Doar că mai târziu s-a făcut nevăzut.

— Te-am căutat. Nu erai la tine în cameră.

După o tură de vărsături mă împleticisem spre camera lui, ca să-l învinovăţesc pentru ce mi se întâmpla. Patul era un morman de cearşafuri, iar pe pernă se odihnea, în lumina aurie a zorilor, o şapcă de baseball rătăcită, cu inscripţia SĂ-I IA DRACU' PE POLIŢAI.

— Ooo, serios? Azi-noapte nu erai aşa bună observatoare, din câte îmi amintesc.

A rânjit în felul acela în care face ori de câte ori altcineva o dă în bară mai tare decât el. Ca un fel de *te-am prins, acum ai decăzut mai mult ca mine.*

— Probabil că nu m-ai văzut, pur şi simplu.

Clatin vag din cap, îndoindu-mă de sănătatea mea mintală.

— Nu, sunt sigură că te-aş fi văzut. Nici maşina ta nu era aici.

Mă uitasem afară de la fereastra lui, spre locul unde ar fi trebuit să se afle Fiesta.

— De ce mă minţi?

A sunat mai degrabă ca un comentariu, decât ca o întrebare. Spider n-a răspuns. Se dusese deja să scotocească prin frigider, aparent încheind discuţia despre locurile prin care bântuise. Am decis s-o las baltă, ştiind că aveam să-i spun ceva mult mai important.

— Spi. S-a întâmplat ceva îngrozitor.

— Am văzut ştirile ceva mai devreme.

A stivuit pe blat o grămadă de mâncare şi a făcut o pauză, ca să mă privească.

— Eşti bine?

— De fapt... nu. Chiar deloc.

Niciunul dintre noi nu a spus nimic timp de un minut. Mi-am imaginat că este în căutarea vreunui cuvânt potrivit şi plin de înţelegere, care să mă consoleze.

— Nu-mi vine să cred că scorpia aia a dat colţul, a spus el în cele din urmă.

— Nu-i zice aşa.

M-am răsucit, mutându-mă de pe arcul sărit al canapelei, şi mi-am înfundat faţa în velur. Când am strâns pleoapele, am văzut faţa în formă de inimă a lui Brie, dinţii ei sclipitori, gropiţa din obrazul drept pe care, în copilărie, Rain obişnuia s-o împungă cu degetul.

— Scuze. Nu-mi vine să cred că *odrasla diavolului* a dat colţul.

— Isuse, Spider.

O lamă subţire de durere mi-a crestat ţeasta dinspre ochiul stâng către ceafă.

— Nu-i de glumă. Orice-am gândi noi despre ea, nu merita *să moară*.

— OK, da, normal.

Spider a deschis o pungă cu tortilla şi a spart trei ouă într-un castron. A adulmecat o cutie cu orez vechi de-o săptămână. Într-un minut, uleiul sfârâia în tigaie, apoi a aruncat acolo orezul şi o cantitate de-a dreptul îngrijorătoare de Cholula. Gătind, dacă puteai spune aşa, un fel de mâncare pe care învăţase să-l facă la Pine Grove, închisoarea statală din Nordul Californiei unde fusese închis în ultimele zece luni; tocmai fusese eliberat înainte de termen, pentru bună purtare.

— Dar... cum poate cineva să doarmă în timpul unui incendiu?

Am scos un gâjâit din adâncul gâtului şi m-am holbat la tavan, incapabilă să-mi imaginez aşa ceva. Venit acasă de nici douăzeci şi patru de ore, acest Spider de nouăsprezece ani era foarte diferit de fratele pe care-l ştiam când a fost condamnat – nu chiar matur sau adult, dar în mod sigur nici bufonul sălbatic alături de care am crescut. Acum era mai tăcut. Şi oarecum înstrăinat, cu o întreagă viaţă despre care eu nu ştiam nimic, inclusiv un set nou de dezamăgiri care abia începuseră să iasă la suprafaţă. Acum se simţea uneori în conversaţie o anume amărăciune ivită pe neaşteptate, care se retrăgea apoi în spatele glumelor sau apatiei.

— Mai ales ea, a continuat Spider. N-am mai văzut ca Brianna Walsh să nu caute să fie prima.

— Ce vrei să spui cu asta?

L-am studiat pe fratele meu în timp ce amesteca energic orezul în tigaie, cu o lingură de lemn. Nu cred că mai auzisem vreodată din gura lui Spider o părere atât de fermă în legătură cu cineva. Cel mult lăsa să-i scape vreo opinie despre unul dintre jucătorii lui iubiţi de la Lakers sau îl apăra pe prietenul ăla ciudat al lui, Whit, ori de câte ori mama îl numea „o influenţă proastă", dar, în mod sigur, până atunci nu-şi exprimase niciodată verbal opiniile despre prietenele mele. Sau despre fostele mele

prietene. Atunci mi-a venit în minte un moment de la petrecerea din noaptea trecută, unul dintre puţinele care mai ieşeau la suprafaţă din abis — Spider şi Anya Patel îmbrăţişându-se ca doi prieteni vechi şi dragi.

— Ce e între tine şi fetele alea? Pe unde ai mai ars-o tu cu Brie Walsh, de când s-a mutat din cartier?

— Prin zonă, ştii tu.

Spider mi-a aruncat un zâmbet fals, genul cu mulţi dinţi şi ochi morţi. Uleiul începuse să sfârâie în tigaie; a mai pisat orezul de câteva ori, apoi a aruncat şi ouăle deasupra.

— Pe ici, pe colo.

— Prin zonă?

Vorbea ca la pârnaie? Am sărit ca arsă de pe canapea, mijind ochii la el. Era ceva ce nu-mi spunea.

— Deci voi două eraţi prietene?

— Las-o cum a căzut, OK?

Zâmbetul i s-a topit într-o expresie aspră, impasibilă.

— Acum fata aia nu mai este. Încerc să procesez vestea, la fel ca tine. Mă gândesc la karma. Închisoarea te transformă în filozof, înţelegi.

Spider amesteca orezul, în timp ce eu mă gândeam la karma.

— Mă întreb cum face faţă bătrânul Ed, a spus el.

Am ridicat din umeri. Nu m-am gândit prea mult la tatăl lui Brie. Veştile spuneau că nu se afla în oraş când s-a întâmplat.

— Fac pariu că e distrus.

Am dat din cap şi am încercat să-mi imaginez vina de a şti că singurul tău copil a murit în incendiu, după ce l-ai lăsat singur acasă, să se descurce cum o putea, dar n-am reuşit. Era mult prea îngrozitor. Din nou,

gândurile mi s-au întors la Rain. Probabil că se uita la ştiri. Degetele au scris mecanic un alt mesaj.

Unde eşti? Îmi fac griji pentru tine. Spune-mi că ai primit mesajele astea.

M-am holbat la ecranul telefonului, însă bineînţeles că nu era niciun semn că văzuse ceva din tot ce-i scrisesem. Pur şi simplu... nimic.

— Vrei şi tu? Eu numesc asta surpriza pentru mahmureală.

Fratele meu a ridicat tigaia, ca să-mi arate mâzga de un portocaliu sclipitor pe care o crease.

— După cum arăţi, ţi-ar prinde bine.

Un damf picant şi-a croit drum până la mine şi am simţit cum îmi răscoleşte stomacul.

— Nu, mulţumesc.

Când Spider a răsturnat mâncarea în farfurie, m-am forţat să mă ridic de pe canapea. Am pornit-o pe hol şi m-am oprit în pragul uşii de la camera mea, unde zăceau grămezi de haine aruncate peste tot şi maldăre de hârtii şi de cărţi aglomerau dezordonate biroul.

Am tras adânc aer în piept două secunde, apoi l-am lăsat să iasă timp de alte patru, aşa cum îmi recomanda aplicaţia mea împotriva anxietăţii. Apoi am format numărul de telefon al lui Rain. A intrat direct căsuţa vocală.

„Aproape că ai dat de Rain Santangelo". Vocea aceea, atât de cunoscută. Plictisită, cinică, guturală. „Dacă chiar trebuie, lasă un mesaj".

„Hei. Eu sunt." M-am oprit, fiindcă nu ştiam cum să continui. Sigur că ştia că eu sunt. De când nu mai vorbisem cu Rain la telefon, în loc să ne trimitem mesaje? „Sună-mă, bine? Cât de repede poţi. Nu... nu mă îndepărta. Ştiu că eşti furioasă. Dar te rog. Nu pot trece

singură prin asta. Şi nici tu. Sau cel puţin n-ar trebui. OK, pa."

Idioato, mi-am şoptit. Pentru tot ce nu-mi aminteam din noaptea trecută şi pentru că nu puteam să dau de ea acum.

M-am sprijinit de peretele din hol şi am apăsat fruntea pe lambriul de lemn, suficient de tare încât să-mi lase o adâncitură. Trebuia neapărat s-o văd. Să-mi cer scuze personal. Să jelesc împreună cu ea, chiar dacă Brie nu era cea mai bună prietenă a mea şi nu era nici măcar prietenă. Tot mi se părea că am pierdut-o. Nu mă puteam gândi la nimic altceva.

L-am auzit pe frate-miu râgâind în living.

Am intrat în cameră şi, în timp ce închideam uşa în spatele meu, întrebarea lui mi-a răsunat în minte ca un ecou: Cum *poate* cineva să doarmă în timpul unui incendiu?

3

Spider nu era tocmai un model de susţinere sau asertivitate, nu avea nici măcar minime abilităţi de comunicare, dar fusese întotdeauna un şofer excepţional. Şi, pentru că abia ieşise de la Pine Grove, n-avea ce să facă şi unde să se ducă. Asta însemna că, pentru prima dată în ani de zile, era dispus — ba chiar dornic — să piardă vremea împreună cu mine.

Aşa că, atunci când l-am rugat să mă ducă la Rain, pentru că mi-e frică rău să merg singură, m-am pregătit sufleteşte să-l aud pe vechiul Spider spunând *în niciun caz, băga-mi-aş,* dar noul Spider a fost surprinzător de disponibil.

— Doar să fac un caca şi apoi să bifez întâlnirea cu ofiţerul pentru eliberare condiţionată, a spus el. Dă-mi vreo două ore.

— Ce scârbos.

M-am strâmbat, dar adevărul era că dezgustătorul de frate-miu îmi lipsise, fiindcă el reuşea să menţină contactul cu realitatea. Poate că, dacă Spider n-ar fi fost închis, aceste ultime luni ar fi fost mai puţin nimicitoare.

În jurul orei opt, coboram glonţ în Fiesta noastră pe şoseaua Mount Olive, îndreptându-ne spre casa lui Rain. Din nefericire, Spider şi-a amintit că acesta era şi drumul spre casa lui Brie.

— Hai doar să trecem pe acolo, a sugerat el. Doar ca să vedem şi noi.

L-am săgetat cu o privire îngrozită, pe care n-a observat-o.

— Exclus.

— Haide, a continuat el. Cinci minute. Tu nu vrei să vezi ce naiba s-a întâmplat?

Partea bolnavă din mine voia, dar restul fiinţei mele chiar nu-şi dorea aşa ceva.

Am mormăit, ştiind deja că o să îndrepte maşina într-acolo indiferent ce-aş fi spus eu. Mi-am îndesat genunchii sub tricou şi m-am cuibărit ca o minge, cu picioarele sub mine, urcate pe bancheta maşinii. Dincolo de fereastră, drumul se desfăşura poleit în nuanţele apusului, iar arbuştii de pe marginea şoselei şuierau în lumina rozalie, când treceam pe lângă ei. La fiecare câteva minute, o gânganie cărnoasă de iunie sau vreun fluture se zdrobea de parbriz, cu viscerele umede împrăştiindu-se obscen, negre ca sângele.

— Arsă de vie.

Spider şi-a trecut o mână peste fălcile nerase şi a tresărit.

— Trebuie să fie cel mai nasol mod de a muri.

— Te rog, nu începe.

Deja mă gândeam că încă se mai simţea mirosul de fum chiar şi aici, în liniştea muntelui, ceea ce era imposibil.

— Nu pot să rezist la aşa ceva.

Spider a clătinat din cap.

— Fii vitează, gagico. O să-ţi prindă bine să vezi. Pentru, gen...

A căutat cuvântul în minte.

— Pentru un final.

— Bine, Spi.

La ce bun să mă lupt cu el, când era limpede că oricum într-acolo ne îndreptam?

Cu cât ne apropiam, cu atât mă gândeam mai mult la Brie. Tuşe slabe de noi amintiri începeau să iasă la suprafaţă din talmeş-balmeşul ruinat al nopţii trecute. Cuvintele urâte pe care ni le-am aruncat, tot ce s-a întâmplat de când a luat sfârşit prietenia noastră, cu atât de mulţi ani în urmă.

„Aşa te porţi cu cea mai bună prietenă a ta?" îmi râsese Brie în faţă. Nu-mi aminteam la ce-mi răspundea, ci doar că o rănisem pe Rain şi Brie sărise s-o apere. „Încă de mică ai fost o scorpie pusă doar pe criticat." Siguranţa de sine cu care-mi aruncase această replică m-a izbit ca o palmă peste obraz. Uşurinţa cu care putea rosti asemenea cuvinte grele şi pline de ură, felul în care părea atât de sigură că erau adevărate.

Când am ajuns în vale, Spider a dar radioul mai tare; acum, de-a lungul drumului se înşiruiau cartiere bej şi culoarea piersicii, toate cu acoperişuri de teracotă şi figurine trăsnite din gard viu, după moda anilor 1960.

Am încercat să-mi imaginez cum a fost incendiul. Camera uriaşă a lui Brie, cu baie proprie, aflată la ultimul etaj. Patul ei în mijlocul încăperii. Aşternuturile de un violet regal, pernele aurii. Feeria luminilor pe care ea şi le atârnase de jur împrejur. Balansoarele violet, covorul din blană de oaie. Simţise oare fumul? Încercase să fugă şi pur şi simplu nu reuşise să coboare scările? Era prea slăbită ca să încerce măcar?

— Crezi că a încercat să iasă şi s-a întâmplat ceva? Adică s-o fi prăbuşit podeaua sau ceva de genul ăsta?

— Ceva de genul ăsta, a dat Spider din cap, încuviinţând. Voinţa divină, cum ar veni.

Spider a virat pe strada cunoscută. Nu l-am întrebat cum de ştia drumul spre casa lui Brie. Nu eram sigură că vreau să ştiu răspunsul.

— La stânga, am mormăit spre el, deşi părea că ştie deja. În rondul de la capătul drumului închis se

afla parcată o singură maşină de poliţie; toate casele din complex erau acoperite cu ţiglă spaniolă şi vopsite într-una din cele trei nuanţe de cafeniu disponibile.

M-am gândit la ziua când fusesem ultima dată aici. Cât de umilitor fusese, Brie rânjind când mă prinsese dând târcoale deşi nu eram dorită, bucurându-se de momentul când mi-a venit să intru în pământ la apariţia lui Chase, care a făcut ca lucrurile să fie de zece ori mai rele. Amintirea aceea era atât de vie chiar şi acum, după toate cele petrecute. „Întoarce-te în Termico", îmi spusese ea în seara cu pricina. Ştia exact cât de adânc mă rănea, fiindcă oamenii obişnuiau să ne spună aşa pe când umblam toate trei.

Mirosul incendiului a umplut maşina. Fum, plastic ars şi un iz dulceag răzbătând de sub ele. *Carne arsă?* Gândul aceasta m-a cutremurat şi am încercat să nu respir.

Când a tras lângă casă, am văzut cum lui Spider i se încordează maxilarul. Lângă trotuar mai erau parcate încă două maşini de poliţie, una dintre ele blocând aleea de acces. Peluza era punctată de petice de iarbă arsă, ca şi când cineva ar fi trasat cu spray-ul dungi negre în forma şindrilei pentru acoperiş. De-a curmezişul curţii din faţă fusese desfăşurată o bandă galbenă.

Numai un singur colţ al casei, destul de mare, rămăsese neatins de foc. Pereţii se prăbuşiseră, pârliţi şi negri; din locul unde cândva fusese o fereastră se scurgea sticlă topită şi bucăţi zimţate de rigips erau împrăştiate în toate direcţiile. Acoperişul se căsca înnegrit şi mirositor, într-un ţipăt încremenit.

Pe aleea de acces se aflau doi poliţişti în uniformă, care stăteau de vorbă cu o femeie de vârstă mijlocie, îmbrăcată în haine de alergare. Femeia gesticula cu o mână, iar cu cealaltă ţinea lesa unui pomeranian agitat.

— Nu, a spus Spider.

A tras tare de volan şi am derapat într-un viraj în formă de „U".

— Hai să mergem prin spate.

Spider ura poliţaii de când îl ştiam. Nu puteam să-l învinovăţesc. Şi eu i-aş fi urât dacă mi-ar fi plăcut să încalc legile. Mai ales acum, cu o infracţiune în cazier, trebuia să fie foarte atent.

Am dat din cap, atrasă spre casă în ciuda voinţei mele. Acum, că văzusem ruina monstruoasă în care se transformase, nu mai puteam să mă uit în altă parte.

— Ia-o înapoi spre culmea dealului şi virează spre următorul drum care se înfundă. E o poartă în gardul din spate, dincolo de piscină.

Sau dincolo de ce-o fi rămas din piscină.

Curând, Spider a virat succesiv pe străzi secundare ce purtau nume decorative, precum Izvoarele Salciei Creţe sau Aleea Salcâmului. Am apucat-o de-a lungul unui canion unde tufele aflate în direcţia vântului erau acoperite cu cenuşă. Peste drum se afla gardul care împrejmuia curtea din spate a lui Brie, aflată uşor în pantă, permiţându-ne să vedem ce rămăsese din casă. Am stat un minut şi am privit-o cu gura căscată.

— OK, a spus Spider. Am venit, am văzut. Evident, e terminată.

— Lasă-mă cinci minute, am spus spre surprinderea mea. Vreau să mă duc mai aproape.

Mi-am spus că trebuia să ştiu ce s-a petrecut în casa aceea de dragul lui Rain, aşa încât, atunci când o să-i povestesc despre asta, să înceapă să-şi revină din şoc. Dar, de fapt, o parte din mine pur şi simplu nu voia să plece fără să înţeleagă cum s-au derulat ultimele clipe din viaţa lui Brie. Ceva din gravitatea distrugerii casei nu avea sens. Cum poate o casă obişnuită, de pe o stradă obişnuită, să-şi piardă acoperişul şi o jumătate din laturi

înainte ca pompierii să ajungă la ea? Cum de Brie nu ieşise la timp?

— OK, inspectore Gadget[3], a spus Spider cu sprâncenele ridicate, de parcă n-ar fi avut încredere că am tupeul s-o fac. Doar să nu stai prea mult. Şi să nu te vadă poliţaii.

Zăvorul porţii s-a deschis uşor. În curte, miasma de foc şi plastic ars era îngrozitoare, fie şi numai izul dulceag şi vomitiv era suficient ca să te înece.

Mi-am tras gulerul peste nas şi am avansat, atrasă de intestinele fumegânde ale casei sau poate de moarte în sine. Apa din piscină se înnegrise, iar la suprafaţă pluteau ghemotoace de cărbuni. Prin aer zburau fulgi de cenuşă ca nişte pieliţe de grepfrut, dizolvându-se apoi în băltoacele noroioase de pe peluză. Mi-am reprimat reflexul de vomă, tot mai puternic pe măsură ce mirosul se intensifica, şi mi-am croit drum printre ochiurile de apă.

M-am apropiat de casă şi mi-am făcut curaj să urc scările spre veranda care încă se ţinea în grinzile ei, până când m-am trezit în locul unde ar fi trebuit să fie uşa culisantă de sticlă ce ducea spre bucătărie. Acum zăcea pe podeaua de lemn a verandei, încolăcită ghem, cu sticla făcută zob, dar ţinută laolaltă de un fel de înveliş. În locul gol unde fusese uşa era întinsă banda galbenă a poliţiei.

Stând cu faţa la bucătărie, am văzut interiorul înnegrit al casei, distrus de cenuşă, carbonizat şi umed, de nerecunoscut. O gâlmă din metal topit, poate un cuptor cu microunde, plutea în ceea ce rămăsese din bucătărie. Frigiderul şi cuptorul erau lovite, murdare şi umede, relativ întregi în comparaţie cu restul. Dincolo de bucătărie, din canapeaua arsă mai rămăseseră panourile

3 Inspectorul Gadget este un personaj de serial animat lansat în 1983 (n. tr.).

de lemn, bucăţi de metal şi nişte arcuri negre. Crâmpeie de rigips răsăreau îndreptate în toate direcţiile, acolo unde fuseseră pereţii. Scheletul casei era complet expus şi tot interiorul emana un miros toxic de ars şi umezeală. Locul parcă ar fi fost bombardat. Ca şi când casa însăşi ar fi fost o bombă explodată.

Am rămas ţintuită în loc, şocată, încercând să înţeleg. *Cum explodează o casă?*

M-am gândit la Ed, mereu atât de ordonat, fost militar. Faţa lui roşie şi netedă, părul ras, o înfăţişare în care nimic nu era nelalocul lui, în afară de tenul accidentat de la acnee. Totul fusese atât de bine ţinut sub control şi în vechea lor casă din Termico: patul lui Brie, perfect înfăţat totdeauna, chiuveta în care nu zăcea niciodată vreo farfurie murdară. Apreta şi călca personal şervetele de bucătărie, pe care le atârna apoi de mânerul cuptorului, ca pe nişte steaguri.

Mi-am imaginat-o pe Brie în camera ei uriaşă de la ultimul etaj, aprinzând una dintre acele lumânări parfumate care-i plăceau atât de mult. N-ar fi fost nevoie decât de una sigură ca să se declanşeze focul. Fumul cuprinzând încăperea, Brie leşinată după petrecere, cu părul ei lung împrăştiat pe pernă, o draperie luând foc.

Am atins cu mâna marginea benzii întinse de poliţie, singurul lucru care mă separa de interiorul casei, apoi m-am aplecat şi am trecut pe dedesubtul ei.

Înăuntru, obiecte arse şi punguţe transparente conţinând note scrise cu marker negru erau lipite de unul dintre puţinii pereţi intacţi. Probe. Pe plită se mai afla încă o cratiţă, răsturnată peste ochiul electric. Un bileţel galben pe care erau înşirate cifre şi litere fusese îndesat lângă ea. Alături băltea o pată de sos înnegrit cu cerculeţe înotând în el şi am recunoscut textura de ketchup şi Cheerios a pastelor SpaghettiOs. Când eram mici, Brie adora SpaghettiOs.

În spatele cuptorului, rămas neatins ca prin miracol, atârna un suport pentru cratiţă croşetat din lână roşie, având brodat pe el cuvântul *Walsh*. Pe insula din bucătărie, înconjurată de o băltoacă de apă murdară şi tulbure, stătea o sticlă de Kahlúa aproape goală şi două pahare, ca şi când cineva ar fi aranjat un tablou al normalităţii într-o casă distrusă. Pe buza unuia dintre pahare se vedeau dâre de ruj. Toate acestea erau marcate cu bileţele galbene, adnotate. Am rămas acolo, uluită de prezenţa acelor pahare, până când, într-un final, am reuşit să mă urnesc, atrasă de nevoia morbidă de a vedea mai mult.

În living, unul dintre pereţi fusese distrus cu totul. O ramă de fotografie zăcea, făcută bucăţi, pe covorul îmbibat cu apă. Televizorul cu ecran plat atârnat cândva pe perete era acum pe jumătate topit, cu ecranul spart, bălăngănindu-se, spânzurat în firele lui, într-un ochi de apă. M-am îndreptat spre scări, încercând să ignor cum mi se înfundau papucii în covor, felul în care mâzga din el îmi intra printre degetele de la picioare. Acel miros dulceag — carne arsă, păr pârlit? — mi-a umplut gura şi nasul, chiar prin cămaşa ce-mi acoperea încă o jumătate de faţă. Aproape că am alunecat pe ce mai rămăsese din măsuţa de cafea, pe care am recunoscut restul dintr-un dosar roz cu copertă de plastic transparentă, conţinând notiţele lui Brie de la cursul de matematică pentru avansaţi. În interiorul copertei fusese strecurată o singură fotografie, Brie şi gaşca ei, toate cu bot de raţă, ţinând în mâini pahare roşii de plastic. Anya era într-un colţ, râzând cu gura până la urechi. Deirdre ieşise cu ochii închişi, însă, dintr-un motiv sau altul, lui Brie i se păruse potrivit să tipărească exact această fotografie. Astea erau fetele pe care Rain le urâse cu pasiune, cu mult mai multă pasiune decât o făcusem eu vreodată, până într-oi, când totul se schimbase. Poza trebuie să fi fost făcută la vreuna dintre petrecerile la care noi n-am fi fost invitate

vreodată, până când se schimbase şi asta. Pe dosar era lipită o altă punguţă pentru probe, cu un bileţel strecurat înăuntru.

M-am îndreptat încet spre scări; mirosul devenea tot mai puternic, pe măsură ce mă îndreptam spre palierul de la etaj, apoi am început să urc scările spre camera lui Brie, aflată la mansardă. Rămăşiţele înnegrite ale uşii de la intrare erau înconjurate de bandă galbenă, pe care scria SCENA CRIMEI. *N-ar trebui să te afli aici,* am citit mai departe. Cu toate astea, nu puteam să mă răsucesc pe călcâie şi să plec.

M-am apropiat şi mai mult, având grijă să nu mă sprijin de banda poliţiei. Acoperişul lipsea pe două treimi din suprafaţa camerei. Acesta era locul în care casa se deschidea direct sub cerul liber. Pe deasupra mea a trecut o cioară în zbor. Camera era o oroare de cenuşă neagră, oglinzi sparte în pânză de păianjen, sclipind peste tot, hălci de plastic şi metal topit acolo unde fusese cândva mobila. Într-un colţ, biroul lui Brie se curbase în jurul propriilor picioare metalice, strâmb şi răsucit. Un panou de plută aflat deasupra biroului arsese complet, lăsând pe zid un pătrat negru. Pe podea se vedea un laptop deschis, cu ecranul plin de băşici şi cu tastatura ca un morman de gumă de mestecat scuipată.

Dar patul arăta cel mai rău dintre toate.

Decorul părea desprins dintr-un film horror. Bileţele cu note şi banda galbenă marcau zona patului ca probă. Patul, în sine, nu mai aducea deloc cu ce fusese, întrucât din el nu rămăsese decât un dreptunghi negru de zgură, peste o ramă arsă de metal. Din saltea nu mai era nimic în afară de zona din mijloc, unde atârnau, în cadrul metalic, vreo câteva rămăşiţe jerpelite de smocuri arse de bumbac.

Oare aici au găsit cadavrul?

Tremurând din toate încheieturile, mi-am înăbuşit un ţipăt şi am luat-o la goană pe scări în jos... intrând drept într-un poliţist.

— Oh!

M-am clătinat şi am făcut un pas înapoi.

Poliţistul era slăbănog, cu o spuzeală de acnee pe obraji şi cu mărul lui Adam proeminent deasupra gulerului apretat. Avea aerul prudent şi temător al unui copil în prima zi la şcoala cea nouă.

— Asta e scena crimei, s-a încruntat el. N-are nimeni voie să intre.

— Îmi... îmi pare rău. N-am vrut decât să văd cum arată. O cunoşteam.

M-am uitat spre covorul îmbibat cu apă care leorpăia sub papucii mei şi m-am întrebat dacă nu cumva comisesem o infracţiune.

— Cum te cheamă? m-a întrebat circumspect poliţistul, apropiindu-se.

— Eu... Brie îmi era prietenă bună, am încercat eu, sperând că nu va insista mai mult.

Lucrul ăsta fusese adevărat cândva. Am simţit în gât un nod de lacrimi şi m-am forţat să vărs câteva.

— Nu am crezut ce spun toţi. N-am vrut decât să văd cu ochii mei.

— Ei bine... hm.

S-a uitat în josul scărilor, spre bucătărie, de parcă ar fi sperat să vină cineva să-l salveze din conversaţia asta.

— Cadavrul este la morgă.

— Oh.

Am rămas acolo câteva clipe, uitându-ne unul la altul. Nu părea că are de gând să se mişte din locul lui, de pe scări, ca să mă lase să trec.

— Şi tatăl ei?

Mi l-am amintit pe Ed aruncându-i oase de pui lui Spanky, câinele pe care obişnuia să-l ţină legat de un ţăruş, în curte, chiar şi atunci când afară era mult prea cald pentru un animal. Am văzut cum pielea capului i se înroşea violent sub tunsoarea militărească atunci când, în copilărie, Brie făcea ceva care nu-i convenea lui.

— Este... domnişoară, nu am voie să divulg informaţii despre caz. Te afli într-un perimetru aflat în cercetare. Aici sunt dovezi pe care le poţi compromite.

A arătat spre picioarele mele, mânjite cu cenuşă.

Am dat din cap şi m-am uitat la pieptul lui. Chiar sub insignă avea scris numele: J. Duff.

— Trebuie să pleci.

— Desigur. Scuze.

L-am lăsat să mă conducă pe scări, spre parter, apoi spre uşa de la intrare.

Când am ieşit pe alee, femeia cu pomeranianul plecase, iar aerul serii era dens şi stătut, ca şi cum ar fi fost expirat de diavolul în persoană. Am trecut pe lângă locul unde stătuse Brie în seara în care ne certaserăm şi am simţit că mă loveşte un val de greaţă. M-am îndepărtat împleticindu-mă, imaginându-mă în locul lui Brie, întinsă în pat, cu flăcările lingându-mi părul, pârlindu-mi genele, braţele, umflând băşici pe tălpile şi gambele mele, fumul umplându-mi plămânii fără putinţă de scăpare — panica era atât de profundă, de viscerală, încât preţ de o secundă am simţit efectiv că mă sufoc.

Am tras cu sete aer în plămâni, de câteva ori, amintindu-mi că eram aici, vie, afară. Că nu mi se întâmplase mie. M-am gândit la lucrurile îngrozitoare pe care trebuie să i le fi spus seara trecută şi m-am întrebat dacă Brie a părăsit lumea asta cu ecoul cuvintelor mele în minte.

Nu m-am întors până când n-am ajuns la rondul din capătul străzii, după ce am trecut de celelalte opt-nouă case în faţa cărora se vedeau curţile îngrijite, decorate cu pietriş şi cactuşi. Chiar înainte să o iau pe strada care m-ar fi dus înapoi, la Spider, am riscat o ultimă ocheadă spre casă, iar privirea mi-a fost atrasă de locul unde Brie trebuie să-şi fi dat ultima suflare, spre ciobu-rile de geam care sclipeau în rama lor, acolo unde fusese cândva fereastra.

Pe aleea din faţă, J. Duff stătea neclintit, pri-vindu-mă.

4

— Mirosul ăla, a spus Spider după ce am închis portiera maşinii. E impregnat în tine, şi încă tare de tot.

— I-am văzut patul. Era complet...

N-am putut să rostesc cuvintele, dar nu mai conta. Spider părea să mă înţeleagă fără să fie nevoie să-i spun cât de rău fusese.

— Te-a văzut cineva?

— Un poliţai. Tânăr. Nu i-am zis cum mă cheamă.

Spider a scos un mârâit dezaprobator şi a strâns tare volanul în mâini.

Pe drum m-am uitat ţintă spre punctul din faţa noastră, unde farurile maşinii întâlneau gaura neagră a nopţii. Pe marginea drumului, un iepure de câmp a ţâşnit din tufele cenuşii, cu coada tremurând şi cu ochii argintii în lumina farurilor.

— Bucătăria era la fel de arsă ca etajul?

Am deschis gura, gata să spun *normal că era,* dar mi-am dat seama că nu era corect. Din câte văzusem, bucătăria arăta de departe mai bine decât etajul superior.

— Nu. La etaj era cel mai rău.

— Ciudat.

Spider mi-a aruncat o privire, apoi s-a uitat iar în faţă, la drum.

— De obicei, incendiile pornesc în bucătărie.

După zece minute, l-am îndrumat pe Spider cum s-o apuce spre Amatista Way şi am încetinit, avansând

printre gardurile şi porţile înalte ce înconjurau proprietăţi uriaşe şi le păstrau intimitatea, unele construite în stilul misionarilor, altele în formă de cuburi mari, din stuc şi sticlă.

— Dar ştiu că s-au aciuat într-un cartier frumos, a mormăit Spider în barbă, admirând casele uriaşe.

Era o zonă mai selectă decât cea în care stătea Brie.

— Îhî, am răspuns eu, amintindu-mi momentul când mă simţisem la fel de uluită ca Spider. Următoarea pe dreapta e casa ei.

— Isuse.

Spider a tras Fiesta pe alee şi a lungit gâtul, ca să cuprindă cu privirea întreaga construcţie.

— Serios?

Am dat din cap. Casa lui Joan şi Rain arăta la fel de impozantă ca întotdeauna. Paralelipipedul alb, de sticlă, şedea aşezat în colţul unei parcele de pământ, rece ca un mormânt, cu jaluzelele lui verticale ce se loveau unele de altele precum cuburile de gheaţă. Casa fusese gata mobilată, cu totul asortat şi ordonat, încremenită parcă în anul 1961, când locuitorii oraşelor din deşert se dădeau în vânt după canapele joase şi lămpi rotunde. Totul era în genul „mijlocului de secol", aşa cum mă informase Joan în repetate rânduri, în afara bucătăriei, strident de modernă şi de un alb sclipitor, şi a băilor, decorate cu robinete futuriste care te bulversau şi cu veceuri japoneze despre care lui Joan îi plăcea să spună, glumind, că „fac să nu-ţi mai pută rahatul".

Mi-am imaginat-o pe Rain la ea în baie, întinsă în cadă şi uitându-se la luminile nopţii, la cercul indigo al cerului de seară, care nu reuşea să-i ofere niciun răspuns.

Spider a intrat pe alee şi a lăsat motorul pornit, cu aerul condiţionat mergând şi el.

— Nu vrei să intru şi eu, nu?

Am clătinat din cap.

— S-ar putea să fie în toane proaste. Nu stau mult.

Uşa masivă, albă, a reşedinţei Santangelo era atât de lată şi de înaltă, încât m-am simţit ca Alice în Ţara Minunilor, după ce s-a micşorat aproape până la dispariţie. După ce am apăsat butonul soneriei, am simţit cum stomacul îmi freamătă de nervi. În ce stare se afla Rain? Era furioasă pe mine? Dornică de o îmbrăţişare şi de linişte? Oricum avea să mă întâmpine, ştiam că acum avea nevoie de un prieten. Indiferent cât de oribil ne-am fi certat, suferinţa era mai puternică decât toate astea.

După ce am sunat la uşă, am aşteptat o vreme în dreptul covoraşului de la intrare. În cele din urmă, chiar când mă gândeam să renunţ şi să mă întorc la maşină, uşa s-a deschis. În prag s-a ivit Joan, îmbrăcată într-un chimono de mătase, cu cocori turcoaz pe fond negru. Părul ei roşcat era ciufulit şi casant şi arăta de parcă n-ar fi dormit. Avea ochii roşii, umflaţi. M-a strâns imediat în braţe, tare de tot. Am simţit mirosul de ţigări şi de parfum Trésor şi am lăsat lacrimile să-mi curgă pe obraji, odată cu ale ei. Spatele ei fragil se cutremura de plâns.

— Biata fată, a spus ea. Ce oroare, Sydney. Încă nu-mi vine să cred.

— Ştiu, i-am şoptit, amintindu-mi că nu doar Rain o jelea pe Brie. Şi Joan trebuie să fi petrecut mult timp cu ea, în ultima vreme. Şi, bineînţeles, toţi anii aceia pe când eram toate mici.

Am rămas multă vreme îmbrăţişate. În cele din urmă, Joan a tras aer în piept, tremurând, şi m-a condus înăuntru.

— Cum face faţă situaţiei Rainey? Încă nu m-am văzut cu ea.

— Am... am crezut că e aici. Am venit s-o văd, i-am explicat, trăgând uşa după mine.

Joan mi-a cercetat chipul cu ochii măriţi de uimire.

— Îmi ignoră apelurile. Speram că este cu tine.

Vocea i s-a stins uşor. A strâns buzele şi a închis ochii, strângând din pleoape.

Am scuturat din cap, neştiind ce să-i răspund.

— I-am dat şi eu mesaje, dar... ne-am certat seara trecută şi nu mi-a răspuns.

Joan m-a apucat de mână.

— Atunci suntem amândouă în aceeaşi situaţie.

Am simţit cum inima mi se îngreunează în piept, ca de plumb.

— Noi... ne-am certat ieri pentru o chestie stupidă, o neînţelegere în legătură cu nişte bani.

Joan şi-a plimbat privirea prin cameră, fără să poposească asupra vreunui lucru anume. Am observat şerveţelele mototolite împrăştiate printre paharele de apă pe jumătate pline, aşezate pe măsuţa de cafea. De obicei, această parte de casă era imaculată, însă nu şi azi.

— Ne-am cam răcorit din vorbe seara trecută, iar în dimineaţa asta mi-am închipuit că a plecat la şcoală.

N-aveam de gând să o îngrijorez şi mai mult pe Joan spunându-i că Rain nu ajunsese azi la şcoală.

— Dar când, în cele din urmă, am intrat la ea în cameră, a continuat Joan, îndreptând nervoasă un maldăr de plicuri venite prin poştă, stivuite pe măsuţa înaltă şi îngustă din hol, patul nu arăta ca şi când ar fi dormit acolo. Am încercat să dau de ea, dar o ştii pe Rainey. Încăpăţânată ca o pisică urcată-n copac.

Joan a lăsat să-i scape un râs nervos şi am simţit cum mi se face rău.

— Presupun că o să vină acasă când o să fie pregătită, i-am spus.

— O să încerc şi la sora mea, a adăugat Joan, dar nu părea prea convinsă. Să vedem dacă s-a dus la ea.

— Sunt sigură că e totul în regulă, i-am spus. E undeva în siguranţă. Poate s-a cazat la vreun hotel.

— Crezi tu? Adică ea comandă mâncare în cameră, în timp ce noi ne facem griji?

Joan a zâmbit, plină de speranţă.

Am dat din cap, dorindu-mi să fie adevărat.

— Poţi să-mi dai un semn dacă primeşti vreo veste de la ea?

Joan mi-a strâns mâinile într-ale ei, ca şi când am fi fost amândouă parte din povestea asta.

— Bineînţeles. Şi tu mie.

A tras adânc aer în piept şi l-a expirat încet.

— Sper doar să nu fi făcut vreo prostie.

Tăcerea a rămas atârnată în aerul dintre noi, în numărul infinit de posibilităţi. Am strâns-o pe Joan într-o ultimă îmbrăţişare.

— Dau de veste curând. Mă aşteaptă fratele meu în maşină.

Dintr-odată, nu-mi doream decât să plec din locul ăsta, să mă îndepărtez de Joan, care nu-şi dorea decât s-o conving că Rain se afla în siguranţă, în timp ce adevărul era că ultima dată când o văzusem ea era suficient de supărată încât să fie în stare de absolut orice.

În seara aceea, în pat, i-am trimis lui Rain încă trei mesaje, ale căror bule s-au aşezat în vârful celorlalte, rămase necitite.

Am fost la mama ta. Este îngrijorată pentru tine. Și eu la fel.

M-am dus și la Brie acasă. Arată ca într-un film de groază. Unde ești?

M-am ridicat în pat în capul oaselor şi m-am uitat afară printre lamele jaluzelelor. Aproape că mă aşteptam s-o văd pe Rain acolo, în stradă, sprijinindu-se de maşina ei sclipitoare, lovind cu picioarele ei lungi în pietrişul aleii, agitată ca întotdeauna, aşteptându-mă. Dar n-am văzut decât strada Clay, pustie şi plină de gropi, şi cele două pubele înfundate de la Esposito, proptite lângă bordură.

Spune-mi unde eşti şi te las în pace.

Am tastat cele câteva cuvinte pe ecran, dar nu le-am trimis. În schimb, am aruncat telefonul în celălalt colţ al camerei.

N-avea absolut niciun sens să-i trimit ceva pe bune. Nici măcar nu-mi citea mesajele. Din câte o cunoşteam, probabil că aruncase telefonul undeva şi hiberna în suferinţa ei, unde tehnologia nu-i era de niciun folos.

În camera de alături s-a auzit scârţâind salteaua mamei; se răsucea în pat. În cealaltă parte a coridorului, televizorul lui Spider urla genericul de la *Law & Order: SVU*. M-am îngropat şi mai tare sub pături şi mi-am spus că Rain trebuie să reapară curând, iar atunci când o va face, o să trecem împreună peste asta şi o să reconstruim tot ce pierduserăm. Poate mâine. Poate că până atunci o să-i treacă şi ei faza cu ascunsul şi o să se întoarcă acasă.

Când, într-un final, am reuşit să închid ochii ca să încep o noapte plină de aţipeli asudate, bântuite de un fel de coşmaruri care nu se termină când te trezeşti, tot ce ştiam era asta: Brie era moartă şi Rain dispăruse.

5

În dimineaţa următoare, la şcoală, am găsit patru maşini de poliţie parcate după zona de aşteptare a autobuzelor. Când am intrat la mine în clasă, câteva capete s-au întors să mă privească. Lucy Phillips s-a aplecat spre iubitul ei, Aidan Sanchez, şi i-a şoptit ceva care a făcut ca urechile lui Aidan să ia foc.

Când a intrat Chase, chiar după sunetul clopoţelului, încă am simţit acea fluturare în stomac pe care o aveam de obicei la vederea lui. Acum era mai slabă, lipsită de energie şi de speranţă, dar încă suficientă ca să nu treacă neobservată. Privirile ni s-au întâlnit înainte să apuce să se aşeze şi i-am aruncat un zâmbet timid. El a dat din cap şi mi-a surâs; am fost recunoscătoare că se afla aici, chiar dacă lucrurile erau încă ciudate între noi. Chiar dacă n-aveau să mai fie vreodată altfel decât ciudate.

La cinci minute după începerea orei, Anya Patel, Deirdre Wilson şi Candice Lombardi au fost chemate, prin difuzoare, să se prezinte în laboratorul de chimie. Am văzut-o pe Anya ridicându-se şi îndesându-şi cărţile înapoi în rucsac, cu sprâncenele încruntate de îngrijorare. Unii au început să pună întrebări în şoaptă, iar Anya a mijit ochii.

— De unde să ştiu despre ce e vorba? a bombănit ea şi s-a repezit afară din clasă, cu rucsacul pe jumătate deschis şi cu părul negru prins în coadă de cal şfichiuind aerul.

După plecarea ei, aerul din sală a devenit mai greu şi zvonurile au început să zboare încolo şi-ncoace.

— Incendiu provocat, a spus Mark Fox. Se pare că bănuiesc că a existat un incendiator.

— Am auzit că ieri, când a fost interogat de poliţie, tatăl lui Brie a luat-o razna, a adăugat Lizzy Rafferty, a cărei mamă lucra ca avocat din oficiu.

— Am auzit chiar că a aruncat cu un scaun, a continuat ea.

— E suspect? a întrebat Mark atât de încet, încât doar cei aflaţi lângă el l-au putut auzi. El şi Brie ieşiseră împreună câteva luni, în clasa a zecea. Sau l-au acuzat doar că e un nemernic? a adăugat Mark.

M-am îndreptat de spate. Era o noutate pentru mine că atât de multă lume ştia suficiente lucruri despre Ed încât să spună toate astea.

— Oameni buni, vă rog. Mi-e greu să suport aşa ceva acum.

Min Shen era încolăcită pe pupitru, cu capul aşezat pe braţele încrucişate, ca şi când n-ar fi avut puterea să se ridice. Avea ochii umflaţi şi se îmbrăcase în pantaloni de trening şi un tricou Stanford mai mare cu câteva mărimi. Arăta la fel de rău cum mă simţeam şi eu. Mi-am imaginat-o peste un an, trecând prin campusul Stanford, strângând la piept manualele din cursul premergător pentru medicină — dar cu toţi palmierii ăia, cu tot prestigiul locului, trecutul nu se putea schimba, nici faptul că prietena ei murise într-un incendiu.

— Omul tocmai şi-a pierdut copilul. Lăsaţi-l şi voi în pace.

— Nu merită aşa ceva, a bombănit cineva încet, în spatele meu.

M-am întors şi am văzut-o pe Robin Rodriguez, pe care mi-o aminteam mergând la aceeaşi biserică unde

mergeau Brie şi Ed pe vremea când Brie se mai ducea la biserică.

— Este un beţiv şi un ciudat, a adăugat Robin.

Ceilalţi au dat din cap, ciudat stânjeniţi de adevăr. *Ce-ai văzut?* m-am întrebat. *Ce ţi-a spus?*

Robin mi-a întâlnit privirea, apoi a roşit şi s-a uitat în jos, spre caiet.

Zece minute mai târziu, difuzorul a pârâit iar şi secretara şcolii le-a chemat în laboratorul de biologie pe Min Shen şi Rain Santangelo. Min a gemut şi a alunecat de pe locul ei, iar eu i-am scris lui Rain.

> Unde eşti?? Tocmai te-au strigat prin difuzoare. Cred că e poliţia în şcoală şi pune tot felul de întrebări.

Minutele au trecut aşa cum trecuseră şi coşmarurile ultimei nopţi: cu o încetineală agonizantă şi cu sentimentul că vine după mine ceva ce nu pot identifica pe de-a-ntregul, ceva ascuns vederii mele. Ca şi când aş fi mers pe un trotuar făcut din lipici, urmărită de o siluetă fără chip, în a cărei mână înmănuşată sclipea lama unui cuţit.

Într-un final, când a sunat clopoţelul, semnalând finalul orei de dirigenţie, am fost luată prin surprindere.

— Hei, a spus o voce venită de undeva, de sus.

Am ridicat privirea şi am dat peste Chase, care mă privea fix, cu o expresie îngrijorată.

— Eşti bine?

— Nu pot să dau de Rain, i-am spus eu, nefericită. Nu a mai ajuns acasă după petrecere.

— Rahat, s-a încruntat Chase. Asta nu-i bine deloc.

M-am ridicat, rămânând totuşi de cealaltă parte a băncii.

— Mi-e dor de tine, a spus el încet. Am fost foarte bucuros că am vorbit alaltăieri.

Fusese şi el la petrecere, atâta lucru îmi amintesc. Am avut o tentativă de a face pace.

— Te descurci... cu toată grozăvia asta?

A oftat şi a deschis gura să spună ceva, când sistemul de sonorizare a cârâit din nou, revenind la viaţă.

— Sydney Green, te rog să te prezinţi la laboratorul de biologie.

M-am holbat neajutorată la Chase.

Dar eu nu eram prietenă cu ea.

— Sunt sigur că vorbesc cu toată lumea, a spus Chase. Pot să te conduc până acolo.

— E OK.

Am apucat rucsacul şi inima mi-a luat-o brusc la goană.

— Sunt bine.

Armistiţiu sau nu, Chase nu mai era iubitul meu.

În faţa laboratorului de biologie mă aştepta un bărbat. Era masiv, complet chel şi purta pantaloni gri de serviciu, cămaşă albă şi cravată bleumarin. O pereche de ochelari fără ramă îi ciupeau pielea de pe puntea nasului.

— Sydney Green?

Zâmbetul lipsit de expresie i-a dezvelit şi dinţii de sus, şi pe cei de jos.

— Da, am spus cu o voce ca un chiţăit stins.

— Sunt detectivul Schiff, dar poţi să-mi spui Bill.

Am dat din cap şi el m-a poftit înăuntru. *N-ai nimic de ascuns,* mi-am spus în sinea mea. Este doar o formalitate, aşa cum spusese Chase.

În sala de clasă am găsit o femeie micuţă de statură, îmbrăcată într-un costum gri, aşezată pe un

scaun în faţa posterului domnului Perry, despre disecţia broaştei. Buclele ei negre şi ţepene se aşezau într-o tunsoare bob foarte îngrijită şi părea că abia se dăduse cu un ruj roşu aprins. Bill a făcut semn din cap, să mă aşez într-o bancă din primul rând.

— Iar dumneaei este detectiva Garcia, dar poţi să-i spui Arlene.

— Bună, Sydney.

Arlene s-a ridicat şi m-a întâmpinat cu o strângere fermă de mână, încruntându-se la mine cu simpatie.

— Ce săptămână dată dracului are toată lumea, nu-i aşa?

— Da, am îngăimat eu. Ceasul de pe perete arăta ora 9.20, dar părea că ziua asta dura deja de-o veşnicie.

— Avem doar câteva întrebări pentru tine.

Arlene s-a strecurat în bancă, alături de mine, şi s-a răsucit în aşa fel încât să mă privească în faţă. Bill s-a dus la fereastră şi s-a întors cu spatele la noi, prefăcându-se că se uită în parcare.

— Începem?

— OK.

Mi-am aşezat palmele pe bancă, privindu-mi fix nodurile degetelor. Degetul arătător de la mâna dreaptă avea o tăietură de cinci centimetri care prinsese coajă şi pe care nu-mi aminteam cum şi când am căpătat-o. Am ascuns-o repede sub bancă şi am simţit cum îmi ia faţa foc, întrebându-mă, în sinea mea, dacă n-ar putea fi o probă pentru ceva ce nu-mi aminteam să fi făcut. *O iei razna, Sydney. Adună-te odată.* Am clipit cu putere şi m-am străduit să mă concentrez asupra lui Arlene, întipărindu-mi pe chip cea mai bună expresie posibilă.

— Cât de bine o cunoşteai pe Brianna Walsh? m-a întrebat Arlene.

— Nu foarte bine.

Deja părea că mint fără să am această intenţie. Dacă ştii bine o persoană atunci când este copil, nu înseamnă că o ştii pentru totdeauna? Nu era adevărat că o ştiam pe Brie la fel de bine ca pe umbra mea?

— Am fost apropiate când eram mici, dar asta s-a întâmplat cu multă vreme în urmă.

— Ce s-a schimbat? a continuat Arlene. Cam când ai spune că v-aţi îndepărtat una de alta?

Avea vocea blândă şi liniştitoare. Părea tânără, poate că făcea asta doar de câţiva ani.

Când a devenit un coşmar. Când a decis că noi eram prea sărace pentru ea. Când şi-a făcut gaşca aia de fete rele.

— Eram vecine, dar apoi tatăl ei a cumpărat o reprezentanţă de vânzări de maşini, am spus eu, simţind cât de stupidă eram să aduc asta în discuţie. Iar ei s-au mutat în alt cartier. Ne-am îndepărtat una de alta în gimnaziu.

— Oh, îmi amintesc şi eu de perioada aia. Gimnaziul, dramoleta adolescentelor.

Arlene şi-a dat ochii peste cap şi a râs; rujul i s-a întins pe dinţii din faţă, sinistru ca o dâră de sânge. Mi s-a strâns stomacul.

Dramoleta adolescentelor.

— N-a fost chiar aşa dramatic, am bombănit eu. Pentru mine, cel puţin.

M-am gândit la Rain, la cât de furioasă fusese pe Brie în toţi aceşti ani, după ce Brie plecase din Termico. Apoi mi-am dat seama că vor dori s-o găsească pe Rain. Vor vrea să ştie de ce n-a ajuns azi la şcoală.

— Dar, în ultima perioadă, ai reînceput să petreci mai mult timp alături de domnişoara Walsh, nu-i aşa?

Privirea lui Arlene a fulgerat o fracţiune de secundă spre Bill, înainte de a se întoarce iar spre mine.

Am simţit cum mi se încing obrajii. Ce le spuseseră minionii lui Brie?

— Nu chiar...

Nu şi dacă Brie putea să evite asta.

— Nu chiar?

Arlene şi-a sprijinit bărbia în palmă şi a ridicat din sprâncenele îngrijite impecabil.

— Înseamnă că am înţeles noi greşit?

— Doar la petreceri, de câteva ori. Genul ăsta de lucruri.

Am auzit cum mă eschivez, fără să se poată spune că mint, dar şi fără să răspund cu adevărat la întrebare.

Pantofii lui Bill au scârţâit pe linoleum. Acum era chiar lângă mine.

— Am înţeles că acum două nopţi ai fost alături de ea la o petrecere în casa lui Candice Lombardi.

A scos din buzunarul cămăşii un carneţel legat cu spiră.

— Şi la alte câteva reuniuni în ultimele câteva luni. E corect?

Am dat din cap, neutru.

— Străduieşte-te cât poţi tu de bine, Sydney, să ne descrii în amănunt noaptea aceea cu petrecerea.

Arlene a aşezat vârful pixului pe propriul carneţel cu spiră.

— O să-mi iau nişte notiţe, atâta tot, dacă eşti OK cu asta. În cazul în care aud ceva util.

N-o să auzi. Am zâmbit şi am încercat să nu par de-a dreptul jalnică.

— Păi, Candice are un nou frate vitreg, pentru că maică-sa s-a recăsătorit recent.

M-am oprit şi m-am uitat pe fereastră, la o dubă albastră care ieşea din parcare.

Arlene a dat din cap, încurajându-mă să continui.

— Da, ştim şi noi de Brad. Am auzit că şi el a dat o superpetrecere când a împlinit douăzeci şi unu de ani, profitând că părinţii nu erau în oraş şi tot felul de chestii de-astea. Tu spune-ne cum a fost acolo din perspectiva ta, dacă nu te deranjează. Cu cine ai fost la petrecere?

— Cu fratele meu.

— Şi pe el cum îl cheamă?

Arlene m-a cercetat calmă. Am avut sentimentul că ştia deja răspunsurile la toate aceste întrebări.

— Justin. Dar toată lumea îi spune Spider.

Bill şi Arlene s-au privit iar. Probabil ştiau deja că Spider abia fusese eliberat de la Pine Grove. Probabil ştiau chiar şi de ce fusese arestat. Mi s-a strâns stomacul de îngrijorare pentru Spider — oare încălcase termenii eliberării condiţionate mergând la petrecere?

— În fine, Spider a vrut să meargă pentru că nu se mai distrase de ceva timp...

Fiindcă a fost la puşcărie, au fost cuvintele pe care nu le-am adăugat. Bill şi Arlene au dat din cap. N-au notat nimic despre asta.

— De fapt, eu nici n-am vrut să merg. Dar am mers ca să-i ţin lui companie.

Fiindcă m-a obligat.

— Ce-ai fi vrut să faci în loc să mergi la petrecere? m-a întrebat Bill.

Începuse să măsoare încăperea în sus şi-n jos, în faţa afişelor cu disecţii.

Să evit contactul cu oamenii. Să am grijă de sufletul meu. Să-mi evit foştii prieteni. Să-mi urmăresc online fostul iubit.

— Teme.

— Duminică seara.

Arlene a plescăit din limbă.

— Ciudată seară pentru o petrecere.

Am dat cu toţii din cap, în semn de încuviinţare. Cretinul ăla de Brad, cu petrecerea lui cretină.

— Şi la ce oră aţi ajuns acolo? a întrebat Bill.

Broasca de pe afişul domnului Perry era toată răşchirată în spatele lui, cu toate organele alea broscăreşti la vedere.

— Poate în jur de nouă?

Arlene s-a aplecat în faţă.

— Condu-ne acolo, Sydney. Ai văzut-o pe Brianna?

— În cele din urmă, am spus.

După ce m-am făcut muci. Aproape că mi-a venit să râd la gândul că aş putea spune asta cu voce tare.

— Era aglomeraţie mare.

— Pare că a participat toată lumea. Una dintre chestiile alea de final de an, când îţi scoţi pârleala, a completat Arlene.

Am dat din cap.

— Exact. Dar am văzut-o pentru scurt timp.

— Aţi apucat să intraţi în detalii? s-a răsucit Bill pe călcâie, cam la jumătatea cursei lui prin sală.

— Să intrăm în detalii? am întrebat, blestemându-mi în sinea mea faţa roşie ca focul. Ăăă, nu sunt sigură că ştiu la ce te referi.

Doar că ştiam. Ştiam precis. Erau multe lucruri pe care nu mi le aminteam, dar câteva detalii rămăseseră înţepenite în minte, cioburi de amintiri intacte atârnând în rama ferestrei sparte a acelei nopţi. „Sydney cea mare şi tare. Atât de disperată să vadă ce-i mai rău în oameni", îmi spusese ea. O vedeam pe Brie perfect în mintea mea, cu părul vopsit ca să semene cu al lui Rain. Îmbrăcată la fel ca Rain. Cu faţa îmbujorată de la alcool şi furie. „Am încercat să-i spun cât de ipocrită eşti. Acum poate vedea şi singură." Zâmbetul ăla arogant care-i masca furia, gropiţa din obrazul stâng adâncindu-se ca la un bebeluş

din reclame, privirea ei indiferentă, de un albastru de gheaţă.

— Am auzit că între voi lucrurile erau tensionate.

Bill şi-a frunzărit carneţelul.

— Între voi două şi domnişoara... Santangelo, a completat el. Ai putea să ne povesteşti şi despre asta. Ne-ar ajuta în anchetă.

Am rămas acolo, tăcută, frământându-mi mintea despre cum să explic „tensiunea", ca să fac lucrurile să pară normale. Pentru că *erau* normale. Nu-i aşa? Nu se despart oamenii tot timpul? Categoric n-aveam nimic de-a face cu incendiul. Dar nu ştiam cum să explic faptul că nu-mi aminteam complet amănuntele acelei nopţi şi că părţile pe care mi le aminteam nu puteau fi înţelese cu uşurinţă de ei.

— Haide, scumpo, a intervenit Arlene.

A încercat să pună mâna peste a mea, dar mi-am retras-o.

— Am trecut toate prin asta, să ne certăm pentru *un băiat*, mi-a spus ea.

Am dat din cap, încercând să câştig timp. În privinţa lui Brie, totul începuse cu mult înaintea oricărei dispute pentru un băiat. După ce Ed cumpărase reprezentanţa auto, el şi Brie îl luaseră pe Spanky la subţioară şi se mutaseră din Termico, iar Brie devenise brusc prea bună pentru mine şi pentru Rain. Se îmbrăca foarte diferit, iar hainele erau nu doar noi, ci şi mult mai strâmte şi mai scurte — hainele extrem de formale pe care obişnuia să i le cumpere Ed dispăruseră ca prin farmec — şi, în câteva luni, se împrietenise cu grupul fetelor populare pe care noi trei le uram din clasa a patra, şi a încetat să mai vorbească cu noi, rămăşitele josnice care-i aminteau de fosta ei viaţă.

„Acum e o fată bogată", își dăduse Rain ochii peste cap la vremea respectivă. „Probabil că se rușinează cu noi."

Nici vorbă să fi ghicit atunci că, niște ani mai târziu, Rain avea să facă o descindere similară în vale, într-o casă chiar mai frumoasă decât a lui Brie. Chiar și după ce Rain a primit o mașină nouă și un dulap plin cu blugi de trei sute de dolari perechea, eu am fost îndeajuns de naivă încât să n-o văd pe Brie ca pe o amenințare.

Asta se întâmpla pe vremea când încă mai credeam că lui Rain nu-i pasă de bani. Acum știu că oricui îi pasă, indiferent dacă vrea sau nu. Chiar și Rain — care a fost la început atât de generoasă, care s-a purtat mereu de parcă banii ar fi fost cel mai stupid și trivial lucru — se schimbase într-o persoană cu totul nouă din cauza lor.

— Nu ne certam pentru un băiat.

Am bâjbâit după cuvintele potrivite pentru o explicație, ca să le arăt că nu eram genul de fată proastă, îmbufnată din cauza unuia. Am simțit cum mi se încing și mai tare obrajii, iar rușinea că viața mea privată este expusă în fața a doi străini mi s-a răspândit în tot corpul.

— Nu era mare chestie. A fost vorba despre o neînțelegere.

Sau de câteva neînțelegeri.

— Spune-ne totul, OK, scumpo? a spus Arlene.

Așa că le-am spus. Nu despre cum Brie a început să facă totul imitând-o tot mai mult pe Rain. Nu despre cum Brie a băgat o strâmbă între mine și cea mai bună prietenă a mea, care m-a rănit atât de mult, încât a trebuit să stau deoparte. Le-am spus în schimb strict câteva detalii despre Chase, descriindu-l drept persoana de care am fost apropiată pentru o vreme, pe la jumătatea clasei a douăsprezecea. O persoană cu care nu mai aveam prea mult de-a face. Și le-am spus că Rain și Brie

deveniseră iar bune prietene şi că nu mă văzusem prea mult cu niciuna dintre ele zilele astea.

— Oricum, m-am întâlnit cu Brie şi Rain la petrecere, şi cu Chase. Dar nu-mi pot da seama în ce fel lucrurile astea ar putea fi utile pentru această...

Mi-am căutat iar cuvintele.

— ...anchetă.

— Brianna a fost bucuroasă să te vadă? a întrebat Bill.

Stătea cu faţa spre perete, studiind afişul domnului Perry despre ochiul de vacă. Îmi doream să dispar în albastrul melancolic al irisului acestei biete creaturi.

„Uită-te la mine când îţi vorbesc." O amintire nouă, alarmantă, a ieşit la suprafaţă: ultima dată când o atinsesem pe Brie, o prinsesem de bărbie şi o strânsesem cu putere, făcând-o să ridice atât de tare ochii ca să mă privească, încât aş fi putut să-i rup gâtul.

— Nu ştiu. Cred că nu.

Mi-a trecut prin minte că seria asta de întrebări nu era chiar atât de prietenoasă cum părea.

— De ce nu, scumpo?

Am tuşit şi m-am uitat pe fereastră. Oriunde altundeva, în afară de Bill.

— Nu ştiu. Probabil că voia să rămână singură cu Rain.

— Am auzit că le urmăreai îndeaproape pe ambele.

— Asta nu este absolut deloc adevărat.

Însă nu aflaseră lucrurile acestea din pământ, din iarbă verde. Le spuseseră alţii. Cei pe care-i interogaseră astăzi, în această încăpere. Persoane pe care le credeau, era evident. Dar nu ţine toată lumea sub supraveghere pe toată lumea, din moment ce fiecare clipă este efectiv transmisă în direct prin intermediul telefoanelor noastre?

Nu sunt toate clasele pline de oameni de care încercăm să nu ne pese, nu e fiecare gură plină cu bârfe?

— Singurul lucru pe care l-am făcut a fost să le evit.

Indignarea îmi răzbătea din voce. Pupitrul, clasa, detectivii care mă priveau ţintă, feţele lor calme şi înfricoşător de impasibile – totul părea o cuşcă. Şi uşa acestei cuşti se închidea tot mai mult.

— OK, Sydney. Înseamnă că am înţeles noi greşit.

Arlene scria frenetic în carneţelul ei, cu litere frumoase, cursive şi ordonate, aşa cum le făcea şi bunica. Am încercat să desluşesc cuvintele, dar ele pluteau acolo, pe pagină, cu fundul în sus, numai curbe şi bucle fără sens.

— Am auzit că la petrecere ai fost destul de supărată.

Am simţit cum pete de transpiraţie îmi apar la subsuoară. Răspunsul corect se învârtea nebuneşte, imposibil de prins dintre toate lucrurile pe care nu le mărturisisem, precum răspunsul la un test pentru care nu învăţasem, ceva cu neputinţă de atins.

— Nu le-am văzut pe Brie şi Rain decât pentru câteva minute, m-am străduit eu să-i conving.

O jumătate de adevăr.

— Aşadar nimeni nu era supărat în noaptea aia? a insistat Arlene.

Oare simţise ceva în vocea sau în expresia mea? Aproape că mi-a venit să râd de cât de ridicol părea totul. M-a străfulgerat chipul lui Rain din noaptea aia, expresia de dezgust adresată mie. O privire pe care obişnuia s-o păstreze pentru oricine, pentru toţi ceilalţi. Dar niciodată pentru mine. Niciodată pentru mine, până în noaptea aceea.

Iar Brie, ea fusese furioasă? Mi-o amintesc ţipând la mine în timp ce plecam în fugă.

De fapt, da, acum că ai zis, toată lumea părea cam supărată. Ne-am urât una pe alta închise în dormitorul ăla, mai mult decât ne urâserăm vreodată, în sfârşit despărţite.

— Nu, din câte îmi amintesc.

Mi-am privit mâinile aşezate pe bancă şi am auzit cum îmi bubuia pulsul în urechi.

— Cine a plecat prima?

— Eu.

— Deci nu ştii cât au mai rămas ele două la petrecere în seara aceea?

Am clătinat din cap. În sfârşit, un lucru de care eram sigură.

— Avem declaraţiile câtorva persoane care au spus că ai plecat supărată, domnişoară Green.

Iar Bill. Poliţistul rău.

— Nu mă simţeam bine.

Eram muci, domnule poliţist. Luasem droguri de pârnaie, dădusem pe gât multe shoturi. Mi-am muşcat obrazul pe interior până când am simţit gust de sânge.

— Am auzit că şi domnişoara Santangelo a plecat supărată. Ştii cumva de ce?

— N-am de unde să ştiu. Aşa cum am spus, abia dacă am stat de vorbă cu ea în noaptea aia.

Minciuni, minciuni, minciuni. Se rostogolesc atât de natural afară din mine. Mă minunez de viteza cu care reuşesc să le torn.

— Cele două, Rain Santangelo şi Brianna Walsh, au fost destul de apropiate anul acesta? m-a întrebat Arlene.

Dau din cap.

— Aşa cred.

— Şi nu te-a rănit faptul că ţi-ai pierdut cea mai bună prietenă? a completat Bill folosind cuvinte atât

de precise şi de personale, încât aproape că mi s-a tăiat respiraţia.

— Uitaţi care e treaba, am fost la petrecerea aia doar pentru că aşa a vrut fratele meu...

— Pe care îl cheamă Justin Green, corect?

— Da.

Delincventul. Sigur ştiţi asta. Celelalte v-au spus cu siguranţă totul despre el.

— S-ar putea să avem nevoie de datele lui de contact. O să-ţi dăm de veste dacă sunt necesare.

În sală s-a lăsat o tăcere apăsătoare. Cuvintele lui Bill încă îmi răsunau în minte. O clipă după aceea, a sunat clopoţelul. Stătusem aici o oră întreagă.

— Asta e tot deocamdată.

Bill şi-a împins ochelarii aceia minusculi pe nas şi mi-a aruncat un zâmbet inexpresiv, care a făcut să mi se ridice părul pe ceafă.

— Ţinem legătura. Ştim unde să dăm de tine.

Cu toate că a spus-o pe un ton blând, a sunat ca o ameninţare.

— Sunt sigură că incendiul a fost un accident, am izbucnit în timp ce Arlene mă conducea spre uşă. Nimeni nu voia să-i facă rău lui Brie.

— Aşa sperăm şi noi, scumpo.

Arlene mi-a întins cartea ei de vizită.

— Dacă îţi aminteşti orice altceva, dă-mi un telefon, bine?

În timp ce îndesam cartea de vizită în buzunarul de la spate, telefonul mi-a bâzâit în semn că primisem un mesaj. Dintr-odată, m-am simţit mai mult ca oricând pusă sub lupă, fata cu fratele delincvent, care a plecat furioasă de la petrecere şi care şi-a pierdut prietena în favoarea unei alte fete, acum moarte.

Încetează, mi-am spus în timp ce Arlene îmi făcea semn cu mâna din uşă. *N-ai greşit cu nimic.*

M-am îndepărtat cât de repede am putut, simţindu-le ochii în ceafă. După ce am dat colţul şi am intrat pe coridorul aglomerat, m-am sprijinit de un perete de dulăpioare şi mi-am scos telefonul. Am fost şocată să văd un mesaj de la Rain, prima dată când îmi scria după petrecere.

Mă întorc în câteva zile. Mai am nevoie de un pic de timp ca să procesez toate astea în singurătate. Cât despre poliție, s-o sugă.

O să te caute cei de la poliție, am tastat frustrată. Era uşor să te dai vitează dacă nu petrecuseşi patruzeci şi cinci de minute răspunzând la întrebări. Cred că noi avem ceva de-a face cu incendiul. Cineva le-a spus că „eram cu ochii" pe tine și pe Brie. Trebuie să le spui adevărul.

Ca prin miracol, a răspuns imediat.

Nu-ți face griji. N-o să le spun niciodată ce-am făcut noi două.

Un val de confuzie şi adrenalină s-a revărsat în mine. *Ce-am făcut noi două?* Ce mama dracului însemna asta? Brusc, au început să-mi tremure mâinile. Mi-am apăsat obrazul de metalul rece al dulapurilor şi am strivit tastatura cu degetele mari, făcând atâtea greşeli de scriere, încât a trebuit să rescriu de două ori mesajul.

Despre ce PLM vorbeşti??

M-am uitat fix la ecranul telefonului, bulversată, furioasă, aşteptând. Ce făcuserăm?

Dar Rain nu mi-a mai răspuns.

PARTEA A II-A

RAIN

DECEMBRIE

CU CINCI LUNI ÎNAINTE DE INCENDIU

6

Domnişoara Malinowski, consilieră îndrumătoare, se plimba încolo şi încoace în faţa clasei, încălţată în saboţii ei butucănoşi, strângând în braţe o grămadă dezordonată de fluturaşi într-o culoare roz-neon. Încă nu era 8.30, dar ea deja afişa unul dintre zâmbetele alea maniacale, super-radioase, genul pe care îl folosesc profii când sunt gata să se lanseze într-un discurs despre viitorul nostru extraordinar.

Ora de dirigenţie cu domnul Bergstrom era de obicei de o lejeritate maximă: Bergie era aşezat la catedră, iar suprafaţa cheală din creştet îi strălucea pe când stătea aplecat asupra unei cărţi stufoase despre Lyndon Johnson şi îşi număra zilele până la pensie. Însă astăzi Bergie s-a prăbuşit într-un scaun aflat în colţ şi ni s-a alăturat în încercarea de a suporta entuziasmul fremătător al domnişoarei Malinowski.

— Dragi prieteni, a venit acel moment din călătoria voastră educaţională în care trebuie să vă finalizaţi înscrierile.

Şi aşa a început, prin împărţirea pliantelor. Era luna decembrie din clasa a douăsprezecea şi toată lumea se înflăcărase în privinţa înscrierii la facultate. Şi, chiar dacă nu ne-am fi înflăcărat, doamna Malinowski părea hotărâtă să ne stimuleze în acest sens.

Ascunsă de vederea domnişoarei M., în spatele coamei umflate, cafenii, a lui Matt Richardson, m-am înfundat şi mai mult în scaunul meu din ultimul rând şi am închis ochii. Dimineaţa mea devenise tot mai rea.

Joan acaparase baia, fiindcă se pregătea pentru schimbul de luni la prânz, de la cazinou, fâţâindu-se neîncetat prin preajmă îmbrăcată doar în chiloţi şi într-una dintre cămăşile ei roşii de la serviciu, din mătase sintetică, ce miroseau întotdeauna a grăsime râncedă de friteuză, chiar şi după ce le spăla în cadă, le parfuma cu balsam şi le usca afară, la aer. Zilele de luni nu erau niciodată grozave pentru Joan, cu tura aceea de prânz pe care o considera atât de nedemnă pentru ea — „lucrez de doisprezece ani aici şi încă n-au tupeul să-mi pună asta în orar" fusese refrenul pe care mi-l aminteam dintotdeauna —, dar azi se adăuga şi panica provocată de colapsul maşinii noastre Oldsmobile Caprice, veche de şaişpe ani.

— Săptămâna trecută n-a pornit de trei ori, a răbufnit Joan, cu vocea ca un motor lăsat la ralanti, în timp ce se uita în oglinda de la baie şi-şi întindea fard roşu în scobiturile obrajilor. Dacă o ţine tot aşa, pulifriciul ăla o să mă concedieze.

Abia dacă ne descurcam aşa cum eram acum. Dacă Joan avea să fie concediată, puteam pierde casa.

— O să rămânem fără nimic cât ai zice „scrotul stafidit al lui Ted", a spus mama între două straturi de mascara.

În afară de stafiditele lui zone intime, nu ştiam despre Ted, noul şef al lui Joan, decât că era un roşcat de douăzeci şi opt de ani, cu calviţie prematură, şi că era un demon trimis de management special ca s-o tortureze pe ea. Oricum, în ultima vreme avuseseră loc nişte concedieri la cazinou, aşa că întârzierea lui Joan la job era suficientă ca să încline balanţa.

Am ieşit din baie şi apoi din casă, lăsând-o pe Joan să bată câmpii, uşurată să evadez în miasma de porumb la conservă din autobuzul şcolar, alături de Syd, care a petrecut toate cele patruzeci şi cinci de minute de drum lucrând ca să termine proiectul de laborator de la fizică.

Nu m-a deranjat. Mi-a oferit timpul necesar ca să mă gândesc la cel mai ieftin mod de a căpăta o nouă maşină la mâna a doua.

La ora de dirigenţie încă analizam variantele, până când discursul fără pauză de respiraţie al domnişoarei Malinowski a făcut imposibilă continuarea acestor gânduri.

— Şi iată, dragi prieteni. Am ajuns la momentul pentru care v-aţi pregătit în toţi aceşti ani, spunea domnişoara M. Viitorul vine spre voi ca un tren scăpat de sub control.

Apoi, când clasa a izbucnit în râs, s-a prins şi ea ce-a ieşit şi a reformulat.

— Sau mai degrabă ca un tren de mare viteză! Ca acelea din Japonia. Pe calea cea bună. Bine pus pe şine. Înţelegeţi ce vreau să zic. Este vorba despre cum veţi aborda următoarele două luni. Şi, în privinţa asta...

A zâmbit de parcă ne-ar fi prezentat piatra filozofală.

— Aş vrea să vă încurajez pe toţi să veniţi la atelierele pe care le ţin toată săptămâna, dedicate acelora dintre voi care se înscriu la facultăţile de patru ani. O să vorbim despre eseurile personale, plase de siguranţă, universităţile de stat din California, despre universităţile de top şi tot ce nu intră în această enumerare. Întrebări?

Jumătatea din faţă a sălii a explodat. Acolo stăteau copiii din programul AP[4]. Cei cu CV-uri şi programe de vară simandicoase, cu haine la modă cumpărate cu cardurile de credit ale părinţilor. Aceiaşi copii care încă de la opt ani ridicau mâna ca să primească puncte pentru participarea la oră.

---

4 AP, prescurtare pentru „Advanced Placement" - cursuri avansate pentru elevii de liceu, în vederea pregătirii pentru standardele de la facultate (n. tr.).

Matt Richardson s-a întors spre mine şi mi-a depozitat pe bancă un teanc de pliante. Am luat unul şi am pasat vraful către Amber Usdall, dându-mi ochii peste cap. Amber mergea pe vârfuri, îşi flutura mâinile şi nu vorbea prea mult, aşa că nu ştiai niciodată, de fapt, ce se întâmpla cu ea. Dar a zâmbit către mine, aşa că am simţit că îndurăm împreună corvoada asta.

M-am gândit la zidul de sub arborele de jacaranda[5], la locul din fundul curţii, sub marginea coroanelor cu umbră în culori metalice, unde evadam ori de câte ori ceea ce se întâmpla în clasă devenea prea greu de suportat. Locul acela mă chema şi acum. O mică torpilare de dimineaţă, o evadare din corvoada nesfârşită şi epuizantă de a-mi face griji sau de a fi ignorată explicit de profesori. O pauză din ipostaza Rain Santangelo: ratată, săracă, sexy, brutală, distructivă şi poate (în capul unor ticăloşi de pe-aici) un pic înceată la minte. Categoric „demotivată". Dumnezeule, abia aştept să nu mai aud neîncetat cuvântul ăsta.

Lângă zid eram liberă. Nu rămâneam în urmă faţă de ceilalţi din clasă, nu mă luptam cu mine însămi ca să stau trează. Nu primeam şase sau patru ori vreun test neanunţat. Lângă zid eram prezentă, puteai da de mine, dar eram eliberată de obligaţii, mulţumesc foarte mult. Puteam să mă uit în jos, spre întregul labirint bej al şcolii, iar apoi să mă desprind de el, plutind fericită deasupra lui.

În faţa clasei, domnişoara M. cere voluntari care să citească. Mă scufund şi mai tare în scaun şi îi simt şi pe ceilalţi din spatele clasei cum încep să se foiască. Eu, Amber Usdall, Matt şi gaşca lui de la patinaj, Juan şi Ramon, persoane foarte discrete.

Deirdre Wilson a pus o întrebare complicată despre cum să acţionezi cât mai rapid. M-am hotărât

5 Arbore cu plante mov (n. tr.).

să-mi transform pliantul într-un origami cocor. Am împăturit şi am lins hârtia care avea gustul copilăriei, ca acelea pe care le foloseam împreună cu Syd pe când aveam unsprezece ani. Faza noastră de cocori. În vara din clasa a şasea făcuserăm cam cinci sute. Dacă Syd ar fi aici, ea ar asculta. Şi-ar nota în agendă toate amănuntele. Ar participa conştiincioasă la toate întâlnirile cu domnişoara M... o să fac un cocor.

După ce a răspuns la toate întrebările, domnişoara M. a plecat.

— Ne vedem curând, dragi elevi. Toţi cei care aplică pentru programe de patru ani trebuie să se înscrie la o sesiune de strategie, în tabelul afişat la intrarea în biroul meu.

Apoi am rămas cu toţii în clasă, cu încă zece minute de pierdut până să sune clopoţelul.

— De ce nu pot face asta în timpul orei?

Deirdre se răsuceşte brusc în scaun, ca să discute cu prietenele ei. Apasă neîncetat pe capătul pixului, scoţând zgomotul acela enervant. Îmi vine să i-l zbor din mână.

— Gen, nu aplicăm toţi pentru facultăţi de patru ani?

— Nu, ciudato, nu aplicăm toţi, o corectează vechea Brie Walsh, aia valabilă, aflată cu trei locuri mai în faţă şi un rând în curmeziş.

Brie le-a corectat întotdeauna pe celelalte fete.

— Aproape toţi, a bombănit Deirdre, roşind din adorabila ei bărbie de spiriduş până în bretonul platinat, copilăresc. Doar că... pentru asta mergi la liceu.

— Crezi că *Juan* aplică pentru Berkeley? Sau pentru Universitatea din California? şuieră Brie suficient de tare încât s-o auzim cu toţii. Greu de crezut.

Juan îşi aude numele şi se întoarce. Clipeşte. Nu răspunde. Tipul ăsta are tatuată pe frunte o cruce din care picură sângele lui Hristos. Ştie cum să stea departe de chestiile neimportante.

Ăsta-i modelul tău, îmi spun în sinea mea. *Fii ca Juan.*

— Ăsta e rasism, şopteşte Deirdre şi o văd pe Brie mijind ochii.

Bravo ţie, D. Ai fost curajoasă azi.

Am făcut un semestru întreg fără să-i adresez o vorbă lui Brie sau companioanelor ei, în orele nefericite pe care s-a nimerit să le petrecem împreună la dirigenţie. Nu mai avem alte cursuri împreună, doar această dirigenţie de douăzeci şi cinci de minute. O înghiţitură mică de acid de baterie, ca să începem ziua.

Păstrasem chiar o tăcere politicoasă. Zâmbisem, odată chiar dădusem din cap. Nu făcusem mişcări bruşte, care s-o provoace. Şi nici n-aveam de gând să încep acum.

Pe rândul din faţa lui Deirdre, Candice s-a întors şi a mutat de pe un umăr pe altul cascada caramel a pletelor ei lungi, ca să n-o mai incomodeze. Avea pe chip o expresie care nu-mi plăcea, ca o pisică gata să se repeadă.

— Dar tu, Amber? Speri la o facultate de elită din California?

Brie a chicotit şi a clătinat din cap, ca şi când o considera pe Candice incorigibilă. O fată de o răutate desăvârşită, Candice aia. Mi-a venit în minte o vorbă a lui Joan: „Născută de bani gata şi se crede mai cu moţ". Deirdre s-a întors iar de pe locul ei din prima bancă, încercând să guste gluma.

Amber a scuturat din cap.

— Atunci Universitatea de stat?

Candice afişa un zâmbet larg şi fals şi aştepta cu sprâncenele ridicate, ca şi cum Amber urma să-i răspundă. Ca şi cum ar fi meritat un răspuns din partea acestei fete care nu făcuse nimic, nimănui. Am închis ochii şi am strâns buzele, fiindcă n-aveam încredere în mine că m-aş putea abţine să spun ceva care ar fi înrăutăţit lucrurile pentru Amber. Mi-am frecat tâmplele în cerc, încercând să mă calmez. Mai erau şapte minute până la pauză. Puteam rezista acestei situaţii doar dacă nu mă băgam în ea.

Dar Candice n-avea de gând să renunţe.

— Decizii, decizii, nu-i aşa?

Am deschis ochii şi privirea mi-a căzut din greşeală asupra lui Brie. Îşi acoperise gura cu mâna, mimând oroarea, dar eu ştiam că râdea de fapt. Furia mi s-a zbătut în piept. Furia şi dezgustul, mai ales faţă de mine, pentru că îi permiteam încă să mi se strecoare pe sub piele după toţi aceşti ani.

— Tu fă-ţi griji pentru tine, am spus, incapabilă să nu muşc momeala.

Am vorbit cu Candice, dar mă adresam de fapt lui Brie, care s-a uitat la mine fără să-şi clintească privirea ca o rază laser. Ştiam că sub tot machiajul ăla avea gene şi sprâncene blonde, pe care şi le acoperea în fiecare zi cu fard, ca şi cum ar fi încercat să-şi acopere trecutul.

— Lăsaţi-o în pace.

— Aşadar, Picătură-de-ploaie[6], a tors Brie, dând la iveală gropiţa din obrazul drept. *Tu* unde vrei să mergi la facultate?

Picătură-de-ploaie fusese numele pe care mi-l dăduse tatăl ei în copilărie, un nume care nu mi se

6 În engleză, *Raindrop* – joc de cuvinte intraductibil (numele personajului, *Rain*, înseamnă „ploaie") (n. tr.).

potrivise nici atunci, nici altă dată. Un nume de care şi ea se simţea jenată când îl auzea pe taică-su folosindu-l.

— Oriunde n-o să mergeţi voi.

— Un plan solid.

S-a răsucit brusc, întorcându-se iar cu spatele. A luat o înghiţitură din preţioasa ei cafea cu gheaţă şi am văzut cum pe ceafă îi apar nişte pete roşii.

— Distracţie plăcută la College of the Desert[7].

Cine râde la urmă râde mai bine, mi-am spus. N-aveam de gând să merg nici la College of the Desert şi la nicio altă facultate din sistemul public. În cinci luni aveam să termin pentru totdeauna cu şcoala. O să plec cu maşina în LA şi o să văd ce pot găsi de lucru. Uneori mă imaginam meşterind la decoruri sau cărând echipamente, ori cu o staţie de emisie-recepţie îndesată în buzunarul de la spate. Îmi plăcea ideea de a face parte dintr-o echipă de filmare. Eram pricepută şi nu mă deranja să muncesc din greu. Poate aş fi putut găsi câţiva tipi cărunţi, cu experienţă, care construiau decoruri şi erau dispuşi să mă instruiască. Era bun orice loc în care eram permanent în mişcare şi îmi puteam câştiga traiul cu sudoarea frunţii. Departe de parada agitată a performerilor ăştia care se îndreptau ţintă spre facultăţi, departe de fete precum cele din încăperea asta. Lasă-le să aibă ele parte de practică prin corporaţii, de carieră, de toate chestiile stupide pe care le-au învăţat mergând în tabere de vară costisitoare. Eu aveam să fiu la Hollywood, aveam să fiu o parte din tot ce însemna el. Şi, dacă nu iese, o să-mi iau un job de chelneriţă, ca Joan.

— Amber o să meargă cu mine la Universitatea din California, nu-i aşa, Amber?

7 Facultate din sistemul public din Palm Desert, California (n. tr.).

Brie s-a întors ca s-o mai privească o dată pe Amber.

— Sau poate ar trebui să încercăm la Berkeley? Care să ne fie ţinta?

Amber s-a tras în spate, de parcă ar fi încercat să se îndepărteze de Brie cât de mult putea, fără să se ridice de pe scaun. Candice a slobozit un hohot urât.

Abia acum a sfârşit cu adevărat încercarea mea de a fi ca Juan.

M-am ridicat şi mi-am luat rucsacul, fără să ştiu prea bine ce aveam de gând să fac.

Am pornit pe culoar şi am virat spre dreapta, cu faţa arzând. *Ups*. M-am lovit cu şoldul de banca lui Brie şi mi-am văzut mai departe de drum. Am auzit-o pe Brie ţipând, capacul paharului plin pe jumătate cu *venti iced mocha* s-a izbit de podea, apoi cuburile de gheaţă s-au împrăştiat cu zgomot, lichidul s-a vărsat gâlgâind, iar dosarele şi cărţile ei au căzut toate pe jos.

În trecere pe lângă primul rând, am smuls din mâna lui Deirdre şi pixul pe care ar fi tot apăsat.

— Domnişoară Santangelo, asta înseamnă că eşti consemnată, a oftat Bergie înainte să apuc să ajung la uşă. Eşti mai bună de-atât.

— Okey-dokey, domnule B.

Am zâmbit cu buzele strânse. Consemnarea îmi era tot atât de familiară ca respiraţia.

Clasa era deja în delir, plină de zgomotul pe care-l fac adolescenţii atunci când, în încăpere, s-a întâmplat în sfârşit ceva interesant.

Ajunsă la uşă, m-am întors ca să mă uit. Hârţoagele lui Brie, acum scăpate din inelele lor metalice, se desprinseseră şi se împrăştiaseră în jurul ei, îmbibate în cafea. Scrisul perfect, ca de maniacă, din notele codate cu diferite culori, înflorea în pete de cerneală ilizibile.

Brie s-a ghemuit în dezordinea aia umedă, încercând să-şi salveze munca de la şcoală. Faţa îi devenise de-a dreptul stacojie.

Amber se holba la mine, nemişcată ca o statuie. I-am făcut cu ochiul. Cei ca noi trebuie să rămână uniţi. Nu i s-a clintit niciun muşchi pe chip, dar degetele au mărit ritmul cu care băteau darabana pe marginea băncii. Era suficient.

Când să ies pe uşă, nu m-am putut abţine şi am mai aruncat o ultimă privire spre Brie. Nările îi fremătau, ochii aruncau fulgere ţintite să mă spintece.

Satisfăcător. Mai mult decât satisfăcător. Merita toate astea şi mai mult de-atât. Era momentul să şi-o ia.

7

Când am simţit mâna lui Syd cuprinzându-mi glezna şi scuturându-mă, ca să mă trezească din somn, stăteam deja de două ore întregi întinsă pe zid. Prima oră mi-am petrecut-o singură, iar pe cea de-a doua alături de Matt Richardson, care a împărţit cu mine un cui şi tăcerea lui amabilă. Acum, Matt nu mai era, plecat probabil în căutare de hrană, din moment ce, după zgomotele care se auzeau, pauza de prânz era în plină desfăşurare. Mi-am şters o dâră de salivă uscată din colţul gurii şi am mârâit un salut.

— Ce i-ai făcut? m-a întrebat Syd de jos, cu faţa bălţată de umbrele în formă de frunză.

M-am ridicat, am tras adânc aer în piept şi m-am întins. Aerul mirosea a cârlionţi de cartofi prăjiţi.

— Nimic.

Am alunecat de pe zid.

— De ce, părea furioasă?

Syd se întâlnea cu Brie la patru sau cinci ore. Amândouă mergeau la toate orele AP oferite de şcoală.

— Ăă, *da*, a ridicat Syd o sprânceană. Uită-te şi tu. Te ia în vizor chiar acum.

Syd a îndreptat degetul mare spre curtea şcolii. Fără tragere de inimă, am localizat masa de picnic în culorile plasturelui Band-Aid, unde stăteau mereu Brie şi fetele din grupul ei, înconjurate de gaşca popularilor, toţi cu încălţări sport perfecte şi cu rucsacuri scumpe, filmându-se unii pe alţii cu telefoanele.

Brie stătea pe masă, cu picioarele goale încrucişate, cu ochelarii Ray-Ban coborâţi pe vârful nasului, cu buzele strânse ca un sfincter. Anya Patel îi şoptea ceva la ureche, dar Brie se uita fix spre noi. Spre mine. *Îh.*

Locul ăsta era atât de predictibil. Brie şi fetele ei erau atât de obositoare. Jumătate din timp îmi venea să urlu la ele: *Găsiţi-vă şi voi o problemă adevărată!*

— Hai să ne cărăm, am bombănit. Mi-am apucat rucsacul şi m-am prins de mâini cu Syd.

— Deci să cred chestia aia, că i-ai distrus notiţele?

Ne-am îndreptat amândouă spre terenurile de fotbal, unde, în această perioadă a anului, încă mai puteam sta întinse pe iarbă, să mâncăm pachetele aduse de acasă, sau mai degrabă unul dintre sendvişurile cu unt de arahide şi jeleu pe care Syd le împacheta cu sârguinţă, iar apoi să mă scotocesc în rucsac după nişte mărunţiş cu care să cumpăr pentru amândouă nişte chipsuri şi un suc de la automat.

— Am dat peste cafeaua ei de la Starbucks, am spus. A meritat-o. S-au purtat ca nişte ticăloase cu Amber Usdall.

Syd a oftat, surprinsă.

— Nimeni nu este de neatins pentru ele.

— Pur şi simplu... nu m-am putut abţine. Iar acum m-am ales cu o consemnare.

— De ani de zile n-am mai văzut-o aşa furioasă, a spus Syd. Îţi aminteşti cum i se înroşea pielea de pe piept şi se umplea de pete ori de câte ori se supăra?

Am dat din cap.

— Aşa a rămas toată ora de istorie. Şi a fost şi nesuferită rău cu Deirdre şi Min.

— Atunci presupun că a meritat să fiu consemnată.

Am străbătut culoarul clădirii destinat laboratoarelor pentru ştiinţe până când am ajuns la uşile din

spate, deschise larg astăzi spre terenurile de sport. Eu am petrecut restul plimbării încercând să ţin pasul cu seria de mesaje primite de la Joan, unul mai rău decât altul.

Iar n-a pornit mașina.

A trebuit s-o remorchez la mecanic și să iau un Uber până la serviciu.

Asta înseamnă 50 de dolari duși pe apa sâmbetei.

Mecanicul spune că înlocuirea motorului o să coste mai mult decât valorează mașina. Câți bani ai strâns astă-vară?

Ted stă în curul meu mai abitir ca un limbric.

Apoi a înşirat nişte emoticoane de plâns/furie/plâns/furie şi după aia, ea ştie de ce, două sirene şi o femeie care dansează.

I-am arătat şi lui Syd.

— Rahat.

Ne-am prăbuşit pe iarba de lângă terenul de fotbal; singurele fiinţe umane din apropiere erau nişte băieţi de clasa a noua, aflaţi cam la cincisprezece metri de noi, aplecaţi asupra telefoanelor mobile.

— Voi, fetelor, aveţi nevoie urgent de o maşină nouă.

— Da, am bombănit în timp ce scriam iute un mesaj în care îi sugeram lui Joan să împrumute maşina lui Rusty, dacă el nu mergea azi la serviciu.

Rusty era dealer la blackjack, la cazinou, şi el o ajutase pe Joan să capete de serviciu acolo. Era cel mai bun prieten al ei şi cel mai apropiat de familia noastră.

Ultimele rămăşiţe lăsate de ceaţa provocată de iarba lui Matt se evaporaseră şi lăsaseră în loc un muget surd de anxietate. Syd mi-a aruncat un sendviş storcit, însă nu-mi era foame. Joan era îngrozitoare în privinţa banilor. Eu aveam aproape o mie două sute de dolari,

economisiţi din jobul de peste vară la barul ăla explodat, înainte să mă concedieze. Ştiam, fiindcă numărasem teancul de bancnote reci pe care Joan insistase să le depozitez într-o cutie de Folgers Coffee, în congelator („pentru că hoţii nu fură niciodată mâncare congelată", îmi explicase ea odată, bătându-se mândră cu degetul în frunte), în timp ce ea economisise puţin peste trei mii de dolari.

— O să căutăm pe Craigslist, am spus eu, ridicând din umeri ca şi când n-ar fi fost mare lucru, chiar dacă ştiam că eram depăşită de situaţie. N-aveam încredere în Joan să rezolve chestii mult mai simple de-atât.

Syd m-a strâns de mână.

— O să se rezolve. Întotdeauna se găseşte o soluţie.

Syd, mereu rezonabilă, mereu echilibrată şi calmă. Tot ceea ce eu şi Joan n-am fost niciodată. Ochii ei erau plini de înţelegere. *Cum o să mă descurc fără tine?* mi-am spus, şi nu pentru prima dată. Mă gândeam la asta tot mai mult, pe măsură ce se scurgea clasa a douăsprezecea şi ne apropiam tot mai tare de finalul finalurilor, de momentul inevitabil când Syd avea să plece la facultate, iar eu aveam să plec... unde aveam eu să plec.

— Nu mă părăsi pentru Peoria, am şoptit.

Deveniše gluma noastră de evadare din anul acesta, pentru că Syd aplica la facultăţi la întâmplare, unde credea ea că ar putea obţine bursă de studiu, iar eu nu-mi aminteam niciodată pe unde se aflau. Le îngrămădisem pe toate într-un loc numit Peoria care, în urechea mea ce-nu-părăsise-niciodată-California suna ca un fel de Midwestern.

— Nu pot să mă descurc în viaţă fără tine.

— Dar cei din Peoria mă iubesc, mi-a replicat Syd, ca parte din ritualul nostru bine cunoscut.

S-a scărpinat pe obraz.

— Acum chestia cu maşina. O să rezolvaţi voi cumva, fetelor. Trebuie doar să găsiţi pe cineva care să vă ajute.

Am dat din cap şi m-am prefăcut că rumeg în minte toate cunoştinţele. Păcat că eram mai degrabă o familie „izolată". Nu prea aveam „relaţii".

— Ăăă, Rain? s-a încruntat Syd. Există cineva. Dar va trebui cumva să...

— Să ce?

— Să te împaci cu Brie.

Am clipit preţ de un minut spre Syd, cu soarele reflectându-se din ochelarii de soare cu rame oglindă pe care-i cumpărasem pentru noi două de la un târg, luna trecută. Reflexia mea în ei era o coamă zburlită şi nepieptănată, cu un punctişor de faţă sub ea.

— Improbabil, am expirat eu în timp ce mi-a picat fisa după cuvintele lui Syd şi în mintea mea s-a conturat imaginea unui Ed Furios. Omul ăla deţinea o reprezentanţă Nissan.

— Exact, a vorbit Syd cu gura plină de sendviş. În fine, fă-o oricum. Nu trebuie să fie şi ea implicată.

— Ce scârbos, am gemut eu strângând tare pleoapele, căci nu voiam nici măcar să-mi închipui. Ştii că Joan o să sară pe asta. O să-şi etaleze toate farmecele feminine, o să încerce să flirteze în felul ei ca să obţină o afacere bună.

— Hei, dacă merge, e OK, a spus Syd cu blândeţe.

Am clătinat din cap şi am oftat. Ca întotdeauna, Syd avea dreptate. Am mormăit, compunând deja în minte mesajul pentru Joan. Uram să fiu falită, dar nu pentru că voiam să-mi cumpăr lucruri. Ceea ce detestam cel mai tare era panica meschină a micilor urgenţe, sentimentul că în orice moment vieţile noastre puteau fi date peste cap de ceva atât de stupid precum un motor de maşină. Şi, chiar mai mult de-atât, uram că aceste

mici urgenţe însemnau să le fii îndatorat unor Ed şi Brie din lumea asta.

* * *

La 16.45, când s-a terminat perioada de consemnare, am găsit-o pe Joan aşteptându-mă în faţă, în maşina lui Rusty, o Corolla violet zumzăind încet. M-am strecurat pe locul pasagerului şi am strănutat, înjurând pe tăcute obişnuitul nor de parfum în care se învăluia mama.

— Care-i treaba cu ţinuta asta? am întrebat-o, cu toate că ştiam deja răspunsul.

— M-am gândit că ţi-ar plăcea.

Joan a înfoiat nodul eşarfei de la gât, cireaşa de pe tortul versiunii sale despre ţinuta business lejer.

— Păi chiar îmi place.

Îşi pusese sacou negru şi pantaloni la fel, iar pe dedesubt avea un top mov. Eşarfa era imprimată cu puncte multicolore. Mama arăta... încrezătoare. Sigură pe ea. Mult mai bine decât ţoalele ei obişnuite, prea scurte, prea strâmte, prea alese-ca-să-impresioneze, bazate în mare pe filozofia „Dumnezeu mi-a dat ţâţe şi craci *cu un motiv*". Trebuie să-şi fi dorit ca azi să arate profesionist. Ca o femeie cu muncă de birou, cineva solvabil, în stare să plătească o maşină.

— Deci, care o să fie strategia noastră?

M-am uitat pe fereastră în timp ce ne târam pe Şoseaua Ramon, către reprezentanţele de maşini aflate dincolo de mall. Cerul căpătase deja o nuanţă roz-violet şi maşinile din faţa noastră sclipeau în moliciunea gălbuie a serii de iarnă timpurie.

— O ai în faţa ta, a spus Joan, gesticulând spre sine, cu capul sus şi cu grămada de bucle roşcate prinse strâns în creştet cu o clamă în formă de banană.

— Rusty zice că au mereu ceva de care vor să scape, ceva care nu se vinde şi pe care l-ar da pe o nimica toată, ca să-şi facă cifrele. Ne bazăm pe asta, pe cât de puţin pretenţioase suntem, spunem că luăm orice maşină cât timp este ieftină şi îi aducem aminte că am fost vecini atâţia ani.

— Să sperăm că o să-şi amintească, am bombănit eu. Nu eram sigură cât de murat în alcool ajunsese până acum creierul lui Ed.

— Bineînţeles că o să-şi amintească. O să-şi amintească de câte ori aţi dormit una la alta şi de câte ori am hrănit-o pe micuţa Brianna când s-a îmbolnăvit Ellen.

Am privit-o pe mama, impresionată că înregistrarea favorurilor făcute sau datorate se întindea atât de mult înapoi, în timp. Eu aveam dificultăţi să-mi amintesc ceva atât de îndepărtat din istoria noastră comună cu familia Walsh, dar nu aveam decât şase ani când murise mama lui Brie. Tot ce-mi aminteam despre Ellen Walsh era imaginea unei femei subţiri ca o pasăre, cu scobituri întunecate în obraji, care stătea întinsă în livingul lor întunecat, purtând o şapcă de baseball de la Padres şi uitându-se toată ziua la televizorul care difuza neîncetat telenovele şi emisiuni precum *Divorce Court* şi *Jerry Springer*. În fiecare zi, înainte de *Tânăr şi neliniştit,* micuţa Brie alerga acasă de oriunde ne-am fi jucat, ca să se aşeze pe podea, sprijinită de canapea, şi să se uite amândouă la „serialul lor", în timp ce maică-sa o mângâia pe părul alb-blond.

Joan obişnuia să spună că Ellen a murit mai întâi încet şi apoi brusc, absolut tăcută, graţioasă şi liniştită, aproape ca şi când n-ar fi vrut să supere pe nimeni. Ce am auzit eu ori de câte ori mama spunea aşa era că Ed n-avea să fie incomodat de îngrijirea nevestei lui pe patul de moarte. Şi asta era tot ce trebuia să ştii despre un tip

ca Ed. Nu exista decât pentru el, enervat la maximum de oricine încerca să-i stea în drum în privinţa asta.

— Şi dacă nu-şi aminteşte? am întrebat eu.

Joan a ridicat din umeri.

— Am încercat. Pierderea lui.

Joan s-a rujat şi şi-a cercetat dinţii. În cele din urmă am tras în parcarea reprezentanţei Walsh Nissan. Deja se făcuse cinci şi un sfert şi locul era pustiu; showroom-ul aşezat în centrul parcării scânteia de luminile revărsate prin pereţii de sticlă, semănând cu o navă spaţială. Vânticelul fierbinte din Santa Ana mi-a făcut pielea de găină pe braţe şi am încercat să-mi alung nervozitatea, să mă îndrept de spate şi să-mi arcuiesc buzele în ceva care să semene cu un zâmbet.

Înăuntru am fost întâmpinate de o sală goală, mare, plină cu maşini şi piese ale lui Bruno Mars difuzate în amplificatoare.

— Uite-l acolo.

Am urmat privirea lui Joan spre capătul sălii. Dincolo de un perete de sticlă, vechiul nostru vecin, îmbrăcat într-o cămaşă boţită, stătea cocârjat în spatele unui birou uriaş, iar strălucirea monitorului computerului i se reflecta în ochelari. Nu se schimbase prea mult. Aceeaşi tunsoare militară, aceiaşi obraji ciupiţi de vărsat. Cum se putea înrudi Brie cea agitată şi plină de energie cu acest bărbat greoi şi abătut îmi era aproape imposibil să-mi imaginez, cu excepţia faptului că ştiam bine răutatea pe care o aveau în comun. Ed pe care-l ştiam eu era un infect iritabil care ţipa uneori la fiică-sa suficient de tare încât să-l auzim de peste drum, la două case distanţă.

— Haide, scumpo. Mă laşi pe mine să vorbesc, OK?

Joan şi-a înşurubat cotul în al meu aşa cum îi plăcea să facă şi mamei ei, Judy. Femeile Santangelo se

sprijineau una pe cealaltă; niciuna dintre noi nu considera bărbaţii într-atât de încredere încât să te poţi baza pe ei. Poate că aveam noi unele probleme în privat, dar în public, şi în special azi, eram noi două împotriva lumii întregi.

— Bine. Doar să nu te înfigi prea tare, am şoptit eu. Lasă-l să creadă că el a venit cu ideea să ne ofere o înţelegere bună.

Joan a sforăit pe nas.

— Ia uite unde era maestrul în negociere!

I-am aruncat o privire pe care n-a văzut-o. Ne pârliserăm de prea multe ori din cauza încrederii ei de sine exagerate, din cauza exagerărilor ei de orice fel. De aceea ştiam că vom trăi întotdeauna într-o casă din prefabricate, cu pereţii subţiri precum cartonul şi cu carduri de credit pe care depăşeam limita. Mama s-a bazat de fiecare dată pe gândirea magică şi pe aspectul ei fizic ca să rezolve problemele şi n-a apreciat niciodată tendinţa mea de a sparge acele bule fragile.

— Bună, bună! s-a auzit vocea de vânzător a lui Ed, cea pe care obişnuiam s-o auzim când vorbea afaceri la telefon, în timp ce bătea în lung şi-n lat curtea din faţa casei. Fețe cunoscute pe care nu mă aşteptam să le văd!

Se ridicase deja de la birou, mai rotund în dreptul burţii de când îl văzusem ultima dată şi cu o hartă roşie de capilare sparte în jurul nărilor, genul despre care Joan spunea că dezvăluie un adevărat alcoolic. Luminile din showroom îi aruncau pe chip o umbră palidă, însă ochii i-au strălucit la vederea noastră.

— Fetele Santangelo, mai frumoase ca niciodată.

Zâmbetul larg al lui Ed era oarecum slinos şi avea ceva din rânjetul unui lup. Dintr-odată, toate astea mi-au părut o idee îngrozitoare.

— Cărui fapt îi datorez onoarea?

— Uau, Ed. Sunt impresionată că-ţi aminteşti de noi, a chicotit Joan.

S-a tras de revere şi şi-a netezit buclele răsucite în coc franţuzesc.

— E multă vreme de când nu ne-am văzut.

Ed a deschis larg braţele şi s-a lansat într-o îmbrăţişare ciudată.

— Treci aici, Picătură-de-ploaie, a spus el, gesticulând cu braţele încă în jurul mamei.

Scârbos. I-a dat drumul lui Joan şi m-a strivit în braţe, strângându-mă prea tare şi prea aproape, făcându-mă să-i simt mirosul chimic şi acru, acelaşi dintotdeauna. M-am desprins cât de repede am putut.

— Bună, Ed.

Mama i-a explicat că maşina noastră era pe moarte. Ed a dat din cap.

— Aţi venit în locul potrivit. Căutaţi o finanţare pentru o maşină nouă?

Tăcerea noastră şi zâmbetele stânjenite trebuie să-i fi comunicat ceva.

— Sau una la mâna a doua? a adăugat el într-un final.

— Da, ceva accesibil, a spus Joan.

— Putem să găsim.

Ed era cu totul în atitudinea de vânzător de maşini, dar nu se putea abţine să nu se holbeze la Joan, iar ochii lui executau un ping-pong ciudat, în sus şi-n jos.

— Hai să mergem în parcare.

L-am urmat spre ieşirea din showroom, pe lângă şirurile de SUV-uri, către maşinile la mâna a doua, Versa, Sentra şi Altima, care arătau nu chiar la fel de atrăgătoare şi moderne, dar nu cu mult diferit de marfa sclipitoare din interior.

— Oricare din astea o să vă țină ani de zile. Cele mai multe au sub 30 000 de kilometri, a spus Ed, care se tot oprea ca să șteargă o pată sau să îndrepte o oglindă.

M-am uitat la prețuri. Nu aveam 12 000 de dolari. Nu aveam 9 000 de dolari. Joan a pus un milion de întrebări despre kilometraj și fiabilitate și a dat din cap entuziasmată la toate răspunsurile lui Ed, ca și cum chiar am fi putut plăti prețul scris pe vreuna dintre etichetele alea.

În cele din urmă, am obosit să îndur mascarada asta.

— Ăăă, ne poți arăta ceva mai... ieftin?

— Am câteva și în jur de 8 000 de dolari.

Ed a scărpinat ceva ce-i ieșea pe gât, o erupție descuamată de lățimea unui deget mare. I-am aruncat o privire lui Joan. Ea s-a uitat drept în față, încremenită. Până aici mergeau abilitățile ei de negociere.

— Dar ceva mai ieftin de-atât ai? am întrebat după o clipă de tăcere.

Ed a clipit spre mine, apoi spre Joan.

— Sunt sigur că putem obține o finanțare, să vă rezolv cu o mică, foarte mică rată lunară.

— Nu dispun de o sumă prea grozavă, Ed, a spus Joan încet. Mă gândeam să găsim ceva în jur de 4 000 de dolari. Pe-aici pe undeva, în orice caz. Nu ne trebuie decât o chestie care să funcționeze.

Joan a râs scurt și Ed a râs alături de ea. Asta a detensionat atmosfera.

— Ei bine, Joanie.

Joanie?

— Nu prea știu cum aș putea să vă ajut în banii ăștia.

Am rămas toți trei acolo, în picioare. Soarele atârna, mare și sclipitor, chiar deasupra munților. Ora

magică, ar fi numit-o Syd, când totul se colora în roz şi portocaliu înainte ca noaptea să se aştearnă peste noi. M-am uitat la mama, crezând că vom pleca îndată. Pentru o secundă, mi s-a părut superbă, mândră ca o regină, încât mi s-a tăiat respiraţia. Se uita la Ed, încercând să găsească în minte un unghi de abordare.

— Cred că dacă ai vrea cu adevărat, ai putea să faci absolut orice-ţi doreşti.

A atins antebraţul gol al lui Ed, chiar deasupra mânecilor suflecate ale cămăşii.

— Tu eşti şeful. Numele tău este acolo, pe panou.

Mâna ei s-a odihnit pe braţul lui, pe părul roşcat. M-am uitat în altă parte, incapabilă să privesc aşa ceva.

— Aş putea face o reducere de câteva mii, poate să ajungem la vreo şapte.

Vocea i se îmblânzise, strecurând o şoaptă în trucurile lui ieftine de om de vânzări.

— Cu şapte n-o să funcţioneze, a spus Joan încetişor. S-a apropiat şi mai mult de el. Ce face Brianna? N-am mai văzut-o de multă vreme. Acum trebuie să fie deja mare. Îmi amintesc când obişnuia să rămână peste noap...

— Da, da, Brianna e bine, a spus Ed, cercetând-o pe Joan din ce în ce mai îndrăzneţ. Ştii ceva, am putea discuta mai mult despre asta la cină. Doar noi, adulţii, a spus el moale. Mi-a făcut cu ochiul; am simţit cum mi se întoarce stomacul pe dos şi mă cuprinde o senzaţie de greaţă şi panică.

Nu face asta, am implorat-o pe mama. *Nu-l lăsa pe omul ăsta să se apropie de tine.* M-am gândit chiar să mă prefac că mi s-a făcut rău, ca să pun capăt acestui moment şi să putem pleca de-acolo.

— Nu prea cred, Ed.

De data asta, Joan chiar m-a luat prin surprindere. Mă temusem că va accepta.

— Nu sunt... Nu pot face asta.

A ridicat mâna de pe braţul lui de parcă ar fi atins ceva murdar şi abia acum şi-ar fi dat seama.

— Ba sigur că poţi.

Ed s-a apropiat de ea. Nu-mi venea să cred că toată chestia asta se întâmpla chiar în faţa mea.

— Ne mai punem şi noi la curent. A trecut atâta timp, Joanie.

Expresia de pe chipul mamei, atât de calmă şi cordială până atunci, s-a închis ca o scoică. Faţa a rămas fără expresie, dar a reuşit să păstreze masca aceea neutră pe care o au femeile când nu vor ca lucrurile să devină şi mai stânjenitoare, când nu-şi doresc decât să scape fără scandal de bărbaţii îngrozitori.

— Putem să cădem acum la învoială, iar dacă nu...

— Vorbim la cină.

Ed a mişcat rapid din sprâncene, în sus şi-n jos, şi a trebuit să fac un efort supraomenesc ca să nu vomit.

— Putem să cădem la învoială la un pahar de vin.

— Ei, atunci îţi mulţumesc oricum.

— Haide, *serios*.

Ed pornise după noi, iar Joan îşi înfipsese iar cotul în braţul meu, în timp ce se grăbea spre Corolla lui Rusty.

— Chiar ar fi cazul să vorbeşti cu mine, pe bune. O femeie ca tine...

— O femeie ca mine?

Joan s-a oprit în loc. Nu s-a întors să-l privească, doar s-a oprit.

— N-o să găseşti o ofertă mai bună în altă parte, a spus Ed, ridicând tot mai mult vocea, pe măsură ce ne îndepărtam de el. Nici pentru o maşină şi, cinstit

vorbind, nici pentru un bărbat, iubire. Cel puţin nu la vârsta ta.

Am icnit la propriu. Aşchia nu sărise departe de trunchi. Tatăl era la fel de ranchiunos ca fiica. De fapt, chiar mai rău. Am strâns pumnii. Joan mi-a pus o mână pe umăr, ca să mă împiedice să spun orice-aş fi avut de gând să spun, aşa că am închis gura.

— Ia mai du-te dracului, Ed.

Fără să se oprească din mers, Joan s-a întors doar cât să arunce vorbele către Ed, înţepată, în aşa fel încât s-o audă. Mi-a tras iar braţul spre al ei şi am şters-o de acolo. N-am rezistat să mă întorc şi să mă uit la el. Avea faţa roşie ca racul şi-şi ţinea mâinile în şolduri. O momâie de om, cu care nu merita să-ţi baţi gura.

Apoi mama s-a oprit şi s-a întors cu totul.

— Ştii ceva, Ed, chiar mă gândeam acum: slavă cerului că Ellen nu mai este în viaţă, să vadă ce-ai ajuns.

— Întotdeauna te-a considerat o vampă, a rânjit el spre noi. Cred că ştia şi ea ce-ţi poate pielea.

— Lasă-ne în pace, am spus eu, trăgând-o pe Joan după mine.

Mai aveam doar câteva rânduri de maşini până să ajungem la Corolla lui Rusty. Eram atât de ocupată să derulez în minte porcăria pe care o făcuse Ed, încât nici n-am observat maşina care a tras într-un loc liber, la o jumătate de metru în faţa noastră, n-am sesizat când s-a deschis uşa din dreptul şoferului, când dinăuntru au ieşit, cât erau de lungi, nişte picioare demne să facă o carieră de star în echipa de atletism de la facultate, până când nu m-am trezit cu ea drept în faţă, aproape să ne ciocnim una de alta.

— Ce faci aici? a întrebat Brie.

— Nu.

Am scuturat ca apucată din cap, abia respirând. Am tras-o pe mama după mine, în încercarea de a nu ne opri din drum.

— Nu azi.

— Bună, Brianna, dar ce frumoasă eşti şi ce mult ai crescut! a exclamat Joan. Ne mai vedem, dulceaţă, a adăugat ea în timp ce i-am dat efectiv un brânci în maşina lui Rusty.

N-am mai apucat decât să o văd pe Brie cu gura căscată şi cu mâinile în şold. Era o imagine mai tânără şi mai drăguţă a tatălui ei.

— Cum îndrăzneşte ăla? am spus eu odată urcată în maşină, reuşind să-mi regăsesc vocea abia după ce Joan a ieşit din parcare şi a accelerat pe Autostrada Răsăritului. Cum mama dracului *îndrăzneşte*. E dezgustător numai faptul că te-a invitat să ieşi cu el şi că, în fond, voia să te prostituezi pentru o maşină luată la preţ mai avantajos, dar apoi să te şi insulte în halul ăla?

Am rămas o vreme în tăcere şi Joan a ieşit de pe autostradă, înscriindu-se pe şoseaua Mount Olive. Strunea maşina spre culmea muntelui, în lumina din amurg, iar eu priveam bănuţul soarelui căzând îndărătul zimţilor negri ai munţilor şi mai mari din vest. Mi l-am imaginat pe Ed dispărând în acelaşi fel. Pur şi simplu tras în adâncuri de o mână dumnezeiască. O smucitură şi *puf*.

Cineva putea face să se întâmple asta. Cineva chiar ar fi trebuit s-o facă. Poate chiar eu.

PARTEA A III-A

SYD

DECEMBRIE

CU CINCI LUNI ÎNAINTE DE INCENDIU

8

— Cum crede ea că poate, pur şi simplu... *să scape basma curată*?

Rain a dat drumul unui norişor de fum de marijuana către cerul iernatic, iar întrebarea a rămas acolo, atârnată aproape vizibil. Stăteam culcate pe spate, pe terenul de tenis decolorat aflat în spatele hotelului Super 8 de pe autostradă, acum baricadat cu scânduri de lemn, şi formam cu trupurile noastre două dintre colţurile unei stele umane în cinci colţuri. De când descoperiserăm locul, în clasa a noua, acolo ne duceam ori de câte ori puteam împrumuta o maşină cu care să plecăm la drum.

Într-o parte a curţii îngrădite se afla motelul din chirpici, abandonat de oameni şi luat în stăpânire de şerpi cu clopoţei şi de o familie de oposumi cu ochii roşii. De cealaltă parte era piscina secată a hotelului, un oval adânc care atrăgea băieţi cu skateboardurile veniţi din toate oraşele din deşert. Sunetul roţilor de la skateboarduri zgâriind piscina goală era liniştitor, ca sunetul valurilor de ocean emis de aparatul pentru sunete ambientale al mamei.

Învăţasem să mă dau cu skateboardul în timpul lungilor weekenduri petrecute la bunica, în Hemet, pe când eu şi Spider eram mici. Bunica Rose nu credea în televizor şi insista ca, dacă Spider tot avea să scape din livingul ei plin de cuverturi, ca să se ducă în parcul de skating din capul străzii, să mă ia şi pe mine, care aveam pe atunci doar opt ani. Astăzi n-am apucat să mă dau

cu skatedoardul decât o jumătate de oră — doar câteva legănări înainte şi înapoi, în cuva piscinei — înainte să-mi zdrobesc glezna cu o manevră stângace, care m-a trimis şchiopătând spre terenul de tenis, unde m-am aşezat lângă Rain.

Rain i-a pasat jointul lui Matt Richardson, aflat chiar lângă ea în formaţia noastră întruchipând o stea, cu capetele spre centru şi picioarele spre exterior. Apoi venea Squirrel[8], botezat astfel cu ani în urmă, fiindcă fusese dintotdeauna cel mai mic băiat din şcoală până în clasa a unsprezecea, când în sfârşit a crescut şi el, apoi Chase McAllister şi în cele din urmă eu.

— Cineva ar trebui să-i amintească... a spus Rain cu voce pierdută.

Aproape că o simţeam mârâind cu convingerea ei obişnuită, nestrămutată. Ştiam că, dacă o să mă întorc s-o privesc, o să-i văd ochii negri sclipind şi o să mă convingă că are dreptate, iar apoi o să fiu prea furioasă pe Brie Walsh fiindcă a îndrăznit să dea o petrecere uriaşă şi să invite, se pare, pe absolut toată lumea din şcoală, mai puţin pe noi. Dar n-am privit-o, pentru că nu voiam ca în noaptea aceea să fiu supărată.

— Ce să-i amintească? a spus cineva, după o lungă tăcere.

Era ora nouă şi eram drogată zdravăn, tremuram în hanoracul meu, conştientă de orice mişcare, cât de mică, a lui Chase, aflat lângă mine, conştientă de maxilarul lui lat şi de nasul drăguţ, uşor încovoiat din profil, de felul în care pleoapele cu gene lungi se deschideau şi se închideau în timp ce contempla vârtejul Căii Lactee. Mă întrebam dacă şi lui i se arătau stelele la fel ca mie, pulsând şi ondulându-se în bezna nopţii fără lună, pe cerul întins deasupra deşertului.

---

8 Veveriţă (n. tr.).

Am auzit murmurul făcut de roţile skateboardurilor pe ciment, vocea îndepărtată a unui băiat care spunea „Drăguţ, frate", pocnetul unei plăci răsturnate pe ciment, tropăitul unui animal prin motelul în ruină şi orchestra frenetică a greierilor din tufele de creozot. Dar Rain nu a detaliat.

Brie nu mai era de ani de zile prietena noastră. Cui îi păsa că nu ne voia la petrecerea aia stupidă pe care o dădea? Nu vedeam de ce m-aş fi enervat, chiar dacă invitaţia ajunsese în feed-ul tuturor, în afară de al nostru. Am presupus că asta însemna că ne blocase la un moment dat şi, dacă o făcuse, era din cauza propriilor probleme ciudate cu trecutul ei. Oricare ar fi fost motivul ranchiunei lui Brie faţă de mine şi de Rain, renunţasem de mult să mai încerc să descâlcesc firele sau să îndrept lucrurile. Brie şi cu mine făceam împreună cele mai multe ore şi aveam o relaţie de colegialitate politicoasă, superficială. Nici mai mult, nici mai puţin, însă mie îmi convenea. Doar pentru că petrecuserăm mult timp împreună în copilărie, pierzând vremea prin Termico, creând telenovele elaborate cu personaje animale, în care jucau figurinele de plastic cumpărate din magazinul cu produse de un dolar, pe scenele miniaturale pe care le construiam din beţigaşe şi cutii vechi de cafea, nu însemna că eram în vreun fel obligate să menţinem şi acum o relaţie profundă şi plină de semnificaţii. Asta era diferenţa dintre noi — Rain încerca întotdeauna să capete înapoi ceea ce se pierduse, să coasă laolaltă peticele suferinţelor vechi într-un pled în care să se înfăşoare. Eram destul de mulţumită s-o iau pe Brie drept ceea ce era ea acum pentru mine: un ţânţar bâzâitor, iritant, dar neimportant.

— Eu o tai, a spus Matt, reţinând cu zgomot fumul în plămâni, înainte de a-l expira.

S-a ridicat, rupând formaţia. Restul am rămas lipiţi de suprafaţa cojită a terenului de tenis. În seara

asta, Rain tunase şi fulgerase cu amărăciune despre atât de multe lucruri – maică-sa, necazurile cu maşina, mutarea în LA, inutilitatea facultăţii –, dar a devenit cu adevărat agitată abia când Matt a adus în discuţie petrecerea.

M-am întors pe-o parte, desprinzându-mi privirea de la Chase. Rain ţinea între degete, ca pe un pix, o şuviţă din părul ei negru-albastru, fluturând-o prin aer ca şi când ar fi scris o scrisoare bombastică sau ar fi dirijat o piesă numai de ea auzită.

— Ce să i se amintească? Faptul că existăm? am întrebat-o.

Cu toate că, imediat după aceea, mi-am dorit să nu-mi răspundă. Fusese genul acela de săptămână în care părea că, orice-avea să spună Rain, ne-ar fi condus într-o direcţie periculoasă.

— Hai s-o lăsăm baltă. Oricum noi n-am fi vrut să mergem la petrecerea aia.

Am spus *noi* pentru că tot mai credeam că vrem aceleaşi lucruri. Pentru că de doisprezece ani, de când o ştiam pe Rain, aproape întotdeauna aşa fusese.

Rain şi-a încolăcit trupul spre mine, m-a prins de braţ şi şi-a lipit obrazul în pliul cotului meu, cu ochii îngustaţi ca două fante. Câteodată, intensitatea firii lui Rain era ca un laser din filmele Marvel – când se fixa asupra ta, nu mai puteai să te mişti. Erai atras spre ea, în ciuda tuturor eforturilor de a rezista.

Cu dermatograful întins, cu buzele ei pline strânse pungă, cu trăsăturile ascuţite, însufleţite de forţa propriei îndreptăţiri, era atât de remarcabilă şi hotărâtă, încât aproape că am tresărit.

Dacă i-ar fi păsat vreodată de felul cum arăta, ca şi când asta ar fi avut vreo importanţă, probabil că aş fi fost invidioasă. Dacă s-ar fi purtat vreodată ca şi cum un singur tip din toţi cei cu care o ardea ar fi mulţumit-o,

probabil că aş fi fost geloasă. În schimb, aspectul ei şi atenţia pe care o primea din partea băieţilor părea s-o înfurie, s-o obosească sau s-o plictisească, depinde de zi. Cu cât creşteam mai mult, cu atât mai protectoare deveneam faţă de Rain. Deoarece, cu cât ne apropiam mai mult de viitorul nostru, cu atât mai puţin echipată părea ea pentru a gestiona tot ce-i ieşea în cale. Pe mine, lumea mă ignora. Pe ea o observa. Chiar şi atunci când nu-şi dorea asta.

— Să-i amintească simplu că nu-i mai bună decât noi, a şoptit Rain, iar vorbele ei nu-mi erau destinate decât mie. A zâmbit amar: şi că nu trebuie să se pună cu noi.

— Păi... am spus fără convingere, fiindcă nu-mi dădeam seama ce vrea să zică.

I-am cercetat chipul, dar n-am văzut decât o privire drogată, fixă, imposibil de citit.

— Vrei să ne ducem peste ei?

— Nu chiar.

A făcut o pauză, apoi a gesticulat spre băieţi.

— Ne pot ajuta ei.

Şi ar fi făcut-o. Orice le-ar fi cerut ea, ar fi făcut. Cei mai mulţi băieţi se comportau aşa în preajma ei. Rain nici măcar nu-şi dădea seama.

În ultimele câteva luni, începusem să-l remarc pe Chase. Simţeam nişte împunsături uşoare când îl vedeam dându-se cu skateboardul, o senzaţie plină de căldură pe care o ignoram de cele mai multe ori. De obicei, băieţii nu-mi dădeau prea multă atenţie, dar în ultima vreme observasem că el îmi dăduse. Ori de câte ori spuneam ceva, părea să asculte cu atenţie.

— Sunteţi cu toţii invitaţi la petrecerea asta? s-a aplecat Rain spre noi, cu mâinile în şolduri.

Băieţii au mârâit varianta lor de *da*. Cu încălţările lor ferfeniţă şi cu hainele lor practice, cu abilitatea lor de a zbura, efectiv, cu tăcerea lor de piatră, aproape ca a unor călugări, băieţii ca Squirrel, Chase şi Matt migrau între diferite găşti fără să-şi facă griji pentru politicile sociale ale grupurilor. La Valley Sands, skaterii erau singura categorie umană care părea exceptată de la ierarhizări sociale de orice tip. Erau respectaţi la orice nivel, în orice colţ de şcoală.

— Chiar şi Squirrel?

— Frate, sunt chiar aici.

Squirrel s-a ridicat şi s-a uitat la ea.

— Da, am văzut invitaţia. Sunt şi eu în colecţia de marionete.

Rain a dat din cap. Nările îi fremătau.

În orice caz, Rain făcuse ceva pentru ea însăşi: nu se prefăcea niciodată că i-ar păsa de lucrurile de care erau preocupate fetele care învârteau treaba în şcoală. Noi eram sărace, ele erau bogate, iar Rain nu era în stare să pretindă că ar interesa-o poşetele, echipa de dans sincron, specializările din timpul verii, tururile pe la facultăţi, sau orice altceva de genul ăsta. Găsea toate aceste lucruri ridicole, iar ele — nu doar Brie, ci şi toate prietenele ei —, ele simţeau asta. Poate că n-ar fi contat dacă Rain n-ar fi fost şi cea mai frumoasă fată din şcoală. Când întorci capetele după tine aşa cum o făcea ea, trebuie să te arăţi şi neamenințătoare, or, Rain nu putea face asta. Sau nu o interesa s-o facă.

— Cum e?

Venită din dreapta, vocea lui Chase mi-a întrerupt şirul gândurilor. M-am întors şi am fost surprinsă să-l văd uitându-se direct la mine, aşteptând un răspuns.

Atenţia neaşteptată pe care mi-a dat-o mi-a răscolit măruntaiele. Totodată, nu înţelegeam la ce se referă.

— Glezna ta, a spus el, citindu-mi gândurile.

— Cred că-i un pic mai bine.

Am îndoit genunchiul şi ne-am uitat amândoi la gleznă, în timp ce îndoiam şi îndreptam laba piciorului; eram stânjenită că Chase îmi examina piciorul albicios şi încălţările Vans jerpelite.

— Aici, s-a ridicat el şi s-a aşezat în genunchi, apăsându-mă pe lateralele gleznei. Poţi să-l îndoi aşa? m-a întrebat el aplecându-mi talpa spre dreapta, apoi spre stânga. Te doare rău sau doar un pic?

Glezna mă durea un pic, dar cu Chase atât de aproape, abia dacă simţeam durerea.

— Doar puţin.

Degetele lui rămăseseră încă pe piciorul meu. M-am ridicat în coate şi am simţit cum respiraţia îmi devine superficială.

— Crezi c-o să mai pot merge vreodată?

Pe chip i-a trecut un zâmbet şi i-am zărit pentru o clipă strungăreaţa.

— Probabil. Dar, dacă nu, poţi să primeşti un transplant de picior.

Râsul meu s-a revărsat în noapte, îndeajuns de tare încât să-l audă şi ceilalţi. Am simţit cum îşi îndreaptă atenţia spre mine şi cum toţi ochii se fixează asupra noastră. Trebuie s-o fi simţit şi Chase. Mi-a aşezat grijuliu piciorul pe suprafaţa cojită a terenului şi mi-a aruncat un zâmbet furiş.

— Ar trebui să facem o farsă, s-a ridicat Rain. Pentru ştoarfa asta.

— Maestra a tras cam prea mult pe nas, a glumit Chase încet, ca să aud doar eu.

Am râs pe înfundate, fiindcă nu voiam să rup vraja. M-am apropiat imperceptibil de el şi m-am concentrat asupra senzaţiei pe care mi-o dădea respiraţia sa

în părul meu. Fără să îndrăznesc să-mi cobor privirea, mi-am atins braţul de al lui, ca din întâmplare.

Abia împlinisem şaptesprezece ani cu o săptămână în urmă. De peste un an nu mă sărutasem cu nimeni, apoi a fost un tip oarecare, îmbrăcat cu un tricou imprimat cu logoul Jamba Juice, întâlnit la un spectacol banal. Cineva fără importanţă. Începusem să accept că nu eram o fată la care băieţii să se uite aşa cum se uitau la Rain. Cel puţin, versiunea mea de acum nu era aşa. Dar, vai, cât de mult îmi plăcea sentimentul că Chase mă privea în momentul ăsta.

— Piscina ăleia, spunea Rain, aplecată deasupra mea.

Nu purta sutien, iar trunchiul ei prelung şi suplu era îmbrăcat într-un pulover strâmt, cu guler pe gât (luat de la copii, de fapt, lucru pe care-l ştiam cu certitudine, fiindcă fusese al meu cândva) şi în nişte blugi răpănoşi de la Walmart, lălâi şi lăbărţaţi de cât fuseseră purtaţi prin casă, tăiaţi de la genunchi, care pe ea şi numai pe ea arătau de-a dreptul cu stil.

— Ar trebui s-o umplem cu ceva scârbos. S-o facem neutilizabilă.

— Cu mini batoane de ciocolată Baby Ruth. Cu vopsea galbenă, a spus Chase.

— N-o mai încuraja! i-am şoptit, impresionată că avea o farsă la îndemână.

Am îndrăznit să-mi las degetul mic în palma lui preţ de o fracţiune de secundă, apoi m-am retras. Ca o anemonă de mare, mâna sa a răspuns şi mi-a prins degetul într-o strânsoare scurtă.

— Da.

Rain s-a răsucit pe călcâie, aruncându-şi umbra deasupra noastră, cu părul ciufulit şi cu ochii sălbatici. Era toată buze, membre lungi şi încordare, iar obişnuita

plictiseală din vocea ei guturală dispăruse, lăsând loc entuziasmului.

— Chase, chiar nu eşti cretinul care credeam eu că eşti.

Apoi s-a întâmplat ceva surprinzător. Chase şi-a împletit trei dintre degetele lui bătătorite — mijlociul, inelarul şi degetul mic — cu ale mele. Mi s-a tăiat respiraţia şi am închis ochii. Aveam să particip la orice ciudăţenie stabileau ei să facă. Aveam să dau foc la şcoală, dacă asta ar fi însemnat ca degetele lui Chase să continue să-mi încălzească un colţ de palmă.

— Mă duc să mă dau cu skateboardul, a spus Matt Richardson, îndepărtându-se.

Squirrel s-a ridicat şi l-a urmat fără o vorbă, ca şi când ar fi simţit că era momentul ca eu şi Chase să rămânem o clipă singuri. Stăteam în continuare întinşi pe spate, cu faţa spre cer, ascultându-i pe băieţii care alunecau pe skateboarduri spre piscina secată. Nu reuşeam — nu puteam — să respir.

— Eşti bună, să ştii, a şoptit Chase în timp ce Rain se plimba încolo şi încoace, complotând. Mie mi-a sunat ca un fel de „Te văd".

— Ar trebui să exersezi mai mult.

— Crezi?

Mi-am lăsat mâna să alunece mai mult peste a lui, întrebându-mă ce făceam acolo. Dar după aceea Rain s-a îndreptat iar spre noi şi mi-am tras mâna din a lui, fiindcă îmi doream ca, oricare-ar fi fost lucrul ăla care tocmai se petrecuse, să rămână deocamdată secretul meu.

— Uite ce-am primit.

Rain s-a ghemuit lângă mine băgându-mi telefonul sub nas, ca să pot citi ce scria acolo.

— A băut prea mult vin, sunt sigură. Probabil că nu-i nimic.

Dar, dincolo de tonul ei indiferent, Rain părea speriată.

M-am ridicat. Degetele încă îmi vibrau de magia pe care o simţiseră cu câteva clipe înainte. Pe ecranul telefonului lui Rain era un mesaj de la Joan.

VINO ACASĂ IMEDIAT 911 911 911

— N-ar fi trebuit niciodată s-o învăţ chestia cu 911 pentru mesajele de urgenţă. Niciodată nu se foloseşte corect de ea, a mormăit Rain de pe bancheta din spate a vechiului Cabriolet albastru al lui Chase, care se îndrepta pufăind spre intersecţie.

Îmi doream să ies din visarea contaminată de prezenţa unui băiat, în care mă simţeam încă prinsă. Joan putea fi drăguţă şi amuzantă, dar când bea prea mult devenea grandomană şi înverşunată şi îi dădea înainte despre cum se mutase aici împreună cu tatăl lui Rain (Enzo Santangelo, care se evaporase pe când Rain avea doi ani, îşi luase tălpăşiţa într-o noapte, ca un laş autentic, se descotorosise de ele etc.), iar asta fusese cea mai proastă decizie pe care o luase în viaţa ei. Câteodată, drama lui Joan dura ore întregi, iar Rain venea să doarmă cu mine în pat, doar ca să scape.

— Mergem acum s-o calmăm.

I-am aruncat o privire lui Chase. Era concentrat la condus, dar s-a întors şi mi-a zâmbit din nou, reţinut, dând din cap în semn de susţinere. Deci aşa era să mergi în maşină cu iubitul tău.

— Uaaau.

Chase a văzut primul, când am intrat pe strada Clay.

— Isuse Hristoase, băga-mi-aş, a mârâit Rain.

Canapeaua, masa din sufragerie, scaunele, un dulap, nişte reviste, rafturile pentru cărţi şi tot felul de bibelouri asortate, marca Santangelo, erau adunate morman în faţa casei. Şi lângă ele stătea Joan, înfăşurată în chimonoul ei, stropind mormanul cu o cutie de gaz de brichetă.

— Opreşte maşina.

După ce am sărit afară, împreună cu Rain, m-am întors şi am băgat capul pe geamul deschis din dreptul pasagerului.

— Nu-i nevoie să rămâi. E mai bine dacă nu asişti la asta, i-am spus, fără să ştiu ce e „asta", dar ştiind că ar putea fi jenant pentru Rain.

— Eşti sigură?

Chase nu prea părea convins.

Am dat din cap.

— Locuiesc peste drum, pot s-o chem pe mama dacă e cazul.

— OK. Dă-mi un mesaj dacă aveţi nevoie de ceva. Ai numărul meu?

— Ăă... Nu.

Am simţit cum mi se strânge stomacul cât şi-a tastat el numărul la mine în telefon, apoi mi-a zâmbit şi mi l-a înapoiat. A pornit maşina şi a dat înapoi.

— Scumpo, am reuşit! cotcodăcea Joan printre jeturile aruncate din cutia cu gaz.

Rain a plonjat spre ea şi i-a luat-o din mână.

— Ţi-ai pierdut minţile, a urlat ea cu o expresie crâncenă întipărită pe faţă. M-am temut că ar putea să dea în maică-sa. Ai distrus nenorocita aia de canapea!

— Nu contează!

Joan avea părul zbârlit. A venit spre noi cotcodăcind, cu braţele deschise atât de larg, încât halatul i s-a căscat, desfăcut din cordon. Când m-a strâns tare într-o

îmbrăţişare, între mine şi pielea ei nu rămăseseră decât o pereche de chiloţi înfloraţi şi un sutien bej.

— Am reuşit, am reuşit.

Respiraţia duhnind a vin a lui Joan nu era ceva nou pentru mine – crescusem cu ea. Cel mai bine era să-i ţinem isonul până când reuşeam s-o convingem să intre cu noi în casă.

— Ce-ai reuşit, Joan? am întrebat-o, încercând s-o orientez către verandă.

— Am luat potul cel mare.

Rostea cuvintele limpede, fără să se bâlbâie. S-a îndreptat de spate, şi-a strâns bine halatul pe ea, apoi a băgat mâna într-un buzunar, de unde a scos o cutie de chibrituri.

— Va trebui s-o duc la balamuc, a ţipat Rain.

Ţinea în mână o revistă *Vogue* veche, care trebuie să fi fost în living când Joan făcuse evacuarea. Din revista îmbibată picura gaz de brichetă.

— Să nu îndrăzneşti! a strigat Rain la maică-sa, agitând revista spre ea. O să dai foc la casă!

— Ia-o tu, Rainey, s-a răsucit Joan pe călcâie, ca s-o privească pe Rain drept în faţă, apoi i-a aruncat cutia cu chibrituri. Aprinde tu chibritul.

— Nici prin cap nu-mi trece.

Rain s-a dat înapoi, de parcă Joan o îmbiase cu otravă.

— Haide. Zicem asta de ani de zile, i-a replicat Joan. Cum am vrea noi să aruncăm un chibrit aprins peste mobila asta veche şi urâtă. *Acum putem.*

— De ce, pentru că te-ai îmbătat şi ţi-ai pierdut minţile?

— Nu, păpuşă. Pentru că suntem *bogate.*

Joan a smuls chibriturile din mâna lui Rain şi a alergat spre mormanul ridicat în curte. A aprins un

chibrit şi l-a aruncat peste lucruri, dar acestea nu au luat foc aşa cum se întâmplă în filme. Totul s-a petrecut mai încet. Mai liniştit. Ca la un foc de tabără.

Am dat ocol casei, ca să aduc furtunul. În deşert, incendiile se pot întinde cu repeziciune. Era neglijent şi cât se poate de ilegal să aprinzi focul în mijlocul unei curţi murdare de pe strada Clay, când în jur erau casele tuturor vecinilor, în mod sigur inflamabile.

— Scumpo, am reuşit, spunea Joan încontinuu, prinzând faţa lui Rain între palmele ei subţiri şi roz. În sfârşit, s-a întâmplat. Am ştiut întotdeauna că aşa va fi, şi uite că s-a întâmplat.

— Doar nu vrei să spui că...

Un început de vagă înţelegere a străbătut ca o umbră chipul lui Rain.

— Fugi de-aici. Imposibil.

De unde mă aflam eu, cu furtunul, le puteam auzi. Am văzut-o pe Joan băgând mâna în sutien şi despăturind cu atenţie un petic minuscul de hârtie, pe care-l îndesase acolo.

M-am apropiat. Sus de tot era logoul Mega Millions.

— 36–24–37–61–93–16, a citit ea.

Joan jucase dintotdeauna la Mega Millions. Cumpăra biletul de loterie de la magazinul Mobil, înainte de intersecţia unde o apuca spre casă. Mereu spunea că era parte din ritualul ei de liniştire după o zi de muncă. Am privit cum focul cuprinde cotierele canapelei, apoi spătarul, apoi un vraf de corespondenţă veche. Flăcările se împrăştiau în toate direcţiile, dar stăteam pregătită cu furtunul. Tot n-o credeam, nu în acele momente.

— Am verificat pe internet. Am adormit în timpul extragerii transmise la televizor, însă apoi m-am trezit şi mi-am zis, ce mama dracului, pot la fel de bine să verific şi acum. Am început să ţip când mi-am dat seama.

Noi suntem câştigătoarele, scumpo. De data asta, *noi* suntem.

— Mamă, dacă ai greşit cumva în privinţa asta...

Lui Rain i s-a stins vocea.

— Dă-mi-l mie. Lasă-mă să verific.

— Au extras numerele mele. În sfârşit, au extras numerele mele. Am verificat de trei ori. Şase – virgulă – patru milioane, scumpo. Nu e cel mai mare premiu al lor, dar e destul de mare pentru noi!

Flăcările s-au ridicat din spătarul canapelei şi din perne, cuprinzând vraful de reviste aşezate pe ele. Toate acele *Peoples* şi *Us Weeklys* pe care Joan le păstrase pe rafturi, şi le păzise să nu se îndoaie şi să rămână ordonat aşezate, ca şi când ar fi fost valoroase, ca şi când erau un set de enciclopedii.

Am îndreptat furtunul spre canapea şi am stropit-o iar şi iar, până când focul s-a stins.

Rain intrase în casă şi Joan o urmase, dând uitării focul din curte. Am rămas acolo, afară, singură-singurică, respirând duhoarea de gaz de brichetă, foc şi mobilă ieftină, arsă. Prin draperiile îngălbenite din dantelă le vedeam pe amândouă stând îmbrăţişate în camera goală, rotindu-se într-un cerc ca de vals. Chipul lui Rain, peste umărul maică-sii, arăta diferit de cum îl văzusem eu vreodată, până atunci, ca şi când ceva s-ar fi deschis pentru ea, ca s-o lumineze. Avea o expresie pe care n-o vezi decât la televizor, în reclamele de Crăciun sau în emisiunea *Ellen,* când gazda prezintă pe cineva cu un cec mare din carton.

Prietena mea cea mai bună, care-mi spusese cândva că n-are decât două stări – enervată la culme şi neutră – vărsa acum lacrimi de bucurie.

Am rămas multă vreme acolo, privindu-le, simţind pentru prima dată că prezenţa mea înăuntru n-ar fi pe de-a-ntregul binevenită. Magia care le împodobea în

această seară era numai a lor. Ştiam şi eu atâta lucru, că n-am ce să caut alături de ele; n-ar fi făcut decât ca lucrurile să devină de-a dreptul stânjenitoare.

După ce am reuşit să sting focul de tot şi n-a mai rămas decât o grămadă de mobilă pe jumătate arsă, îmbibată cu apă, am văzut-o pe Joan plimbându-se de colo-colo prin casă şi gesticulând, de parcă punea la cale viitorul. M-am îndreptat apoi, peste peluza ţepoasă, spre casa noastră care şedea scufundată în beznă, cu cele trei pubele de gunoi sprijinite de peretele de aluminiu, cu veranda din faţă aşternută cu gazon artificial. Arăta mai jerpelită ca oricând. Am închis uşa în spatele meu şi am respirat liniştea jilavă a casei.

Locuinţa aceasta devenise un soi de piază-rea de când Spider fusese arestat, anul trecut. Nu mai era decât un loc pustiu, în care mama şi cu mine făceam floricele sau coceam pizza congelată în cuptorul cu microunde, încercând să ne trecem timpul împreună, mai ales în faţa televizorului. M-am gândit s-o trezesc pe mama, să mă strecor la ea în pat, aşa cum făceam când eram mică, dar asta n-ar fi rezolvat nici pe departe groaza stranie care începuse să se cuibărească undeva, în fundul minţii mele.

Deocamdată aveam să spăl de pe mine mirosul gazului de brichetă şi să încep să mă pregătesc pentru cât de repede urma să se schimbe viaţa lui Rain.

Pe atunci nici prin cap nu-mi trecea cât de mult era pe cale să se schimbe şi propria mea viaţă.

9

— Copii, *sunteţi siguri* că vreţi să mâncaţi aici?

Recepţionera de la intrarea în restaurant, o blondă bronzată, tunsă scurt, într-un sacou cambrat şi pantaloni negri, ne-a privit neîncrezătoare. Simţeam cum evaluează şlapii şi încălţările sport jerpelite, vârsta noastră, felul în care nu păream deloc să aparţinem acelui loc. La drept vorbind, avea dreptate. Cei mai mulţi dintre noi categoric *nu* erau siguri că ar fi vrut să mănânce acolo. Rain ne informase pe nepusă masă, în prima dimineaţă de şcoală, după vacanţa de iarnă, că ne duce pe toţi la un prânz târziu şi că nu era opţional.

— Aţi face bine să vi se facă foame zdravăn până la sfârşitul orelor, ne-a spus ea, părând că-şi reţine cu greu un zâmbet. Dacă nu...

Petrecurăm vacanţa de iarnă împreună, mai mult la mine acasă, preferând ca în ajunul Anului Nou să ne uităm la un film horror şi să mâncăm nachos, aşa cum făcurăm şi anii trecuţi. Rain era mai tăcută şi mai distantă decât de obicei, procesând încă, bănuiam eu, faptul că acel câştig la loterie chiar se întâmplase. Totuşi, de fiecare dată când aduceam vorba schimba subiectul, preferând să se plângă de tornada maniacală a planurilor pe care Joan le făcea neîncetat acum, de când îşi dăduse demisia de la job.

Banii sosiseră, în sfârşit, pe doi ianuarie, cu doar două zile înainte de a reveni la şcoală. Privind-o acum pe Rain, aflată lângă mine la intrarea în restaurant, mă întrebam dacă nu devenise şi ea un pic maniacală. I-a

aruncat recepţionerei cel mai inexpresiv şi fals zâmbet al ei, ce părea o săgeată aruncată spre o ţintă.

— Pot să vorbesc o secundă cu tine între patru ochi?

Femeia a ridicat din umeri şi s-au îndreptat amândouă spre barul construit tot numai din mahon, sticlă sclipitoare şi piele. Când a păşit în încăperea aceea, Rain arăta nepotrivită pentru acel loc şi prea bună pentru el, în acelaşi timp.

— Nu ştiam că Rain are o pasiune secretă pentru golf, a spus Chase, stând alături de mine lângă postul recepţionerei şi privind peste capul meu, la kilometrii de dealuri verde-închis ce se întindeau în lateralele hotelului şi a căror culoare era şocantă pe fundalul maroniu al deşertului. A început să fredoneze încet piesa „Banii, banii, banii".

— Ce mama dracului căutăm aici? a mormăit Matt Richardson.

O ţinuse tot într-un bombănit de când Rain îi poruncise să ne care pe toţi cu dubiţa lui. Refuzase să-i spună încotro mergem, cârâind neîncetat, ori de câte ori o întreba: „Lăsaţi-vă surprinşi măcar o dată în viaţa voastră stupidă!" A trebuit să-i smulgă cheile din mână când a venit momentul să i le dea valetului de la parcare.

— E ciudat rău.

Squirrel a sforăit pe nas, în semn de încuviinţare, ocupat să bage mâna până la cot într-un vas uriaş de cristal şi să-şi umple metodic unul dintre buzunare cu cutii de chibrituri crem, ştampilate cu logoul Ritz-Carlton scris cu litere negre, subţiri.

Rain s-a întors, dându-şi ochii peste cap. „S-a rezolvat", a mimat ea spre mine, apoi a vărsat în geantă un pumn de cutii de chibrituri.

— Masa voastră este gata! a anunţat recepţionera, trăgând de sub tejghea un vraf de meniuri enorme, legate în piele.

Am urmat-o cu toţii în tăcere, stânjeniţi. Singurele persoane prezente la ora 15.45 la Ritz-Carlton Rancho Mirage State Fare Bar & Kitchen erau doi bărbaţi roşii la faţă, în jur de şaptezeci de ani, şi un cuplu de vârsta a doua, aşezat într-un separeu din spate, purtând amândoi ţinute complet albe despre care bănuiam că au ceva de-a face cu tenisul. Recepţionera ne-a condus prin uşile duble de sticlă, spre curtea interioară, unde verdele strălucitor al terenului de tenis se întindea pe kilometri întregi în spatele nostru. Ne-am aşezat pe scaunele cu spătar de răchită împletită, în jurul unei mese mari, rotunde, acoperite cu o faţă de masă din brocart şi cu o mulţime de tacâmuri supradimensionate. S-au aşezat cu toţii, iar eu am ridicat o lingură şi am privit cum se răsfrângea în ea imaginea mea răsturnată. Chase era în stânga mea, Rain în dreapta.

— I-am zis să aleagă cele mai bune feluri din meniu. Şi i-am amintit că băieţii adolescenţi sunt ca nişte porci, a anunţat Rain.

S-a lăsat pe spate, şi-a împletit degetele la ceafă şi a închis ochii. Arăta ca un om care se prefăcea că şi-a găsit liniştea.

— De asemenea, am plătit în avans, a spus ea mai încet, doar pentru mine. Asta i-a închis gura femeii ăleia.

— N-am ştiut că poţi face aşa ceva la un restaurant ca ăsta, i-am răspuns.

— Este dezgustător cât de drăguţă a devenit după ce a văzut sulul de bani.

Rain strălucea în scaunul ei şi era gata să adauge ceva, dar a apărut chelnerul.

— Salut, salut, cum sunteţi azi? ne-a întrebat el; era îmbrăcat în acelaşi tip de cămaşă cambrată şi

pantaloni negri, la fel ca recepţionera. Eu sunt Mark şi o să vă servesc astăzi. Cred că ne-am înţeles deja în privinţa felurilor de mâncare – i-a făcut cu ochiul lui Rain –, dar ce să aduc de băut? Sucuri?

— Cola pentru toată lumea, te rog, Mark, a spus Rain, cu vocea din nou veselă. Şi orice altceva vor ei, a adăugat repede, gesticulând spre noi.

Băieţii au ridicat cu toţii din umeri şi, un minut mai târziu, un alt chelner a îndepărtat de pe masă paharele pentru vin şi ne-a aşezat fiecăruia înainte câte un pahar înalt cu cola şi lămâie.

— Frumoasă viaţă ai aici, a spus Chase, sorbind din paharul cu cola. Şi ce mişto a fost cum ai reuşit s-o convingi pe recepţioneră că eşti solvabilă.

Am aruncat pe furiş o privire spre profilul lui Chase, spre maxilarul lui pătrat şi cascada de bucle castanii. I-am memorat arcuirea genelor, am admirat felul în care ochii i s-au deschis şi s-au închis. Da, toată lumea clipeşte, dar felul în care o făcea el era... mai bun. Mai interesant.

— Când aveam zece ani, am venit odată aici cu Joan, ca să aplice pentru un job, a spus Rain, răsucindu-se pe scaun ca să verifice dacă ospătarul trage cu urechea. Era cel mai şmecher loc pe care-l văzusem vreodată. M-am gândit că am putea să-l încercăm şi noi, să vedem cum e.

— Este perfect.

I-am zâmbit lui Rain, dorindu-mi s-o văd cum se bucură de norocul ce dăduse peste ea. Mi-am amintit perioada de acum câţiva ani, când Joan avea nevoie de un job, când lucrurile mergeau prost de tot şi mâncau din ajutoarele sociale. Şi uite-o acum, Rain comanda cola de şapte dolari paharul şi un prânz care în mod sigur costa mai mult decât cheltuiam noi într-o lună pe alimente. M-am minunat de cât de magic se poate

dovedi uneori universul. De felul cum viaţa lui Rain avea să-şi ia zborul într-un milion de feluri neaşteptate. Chiar dacă putea fi înfricoşător să te gândeşti la această schimbare, în momentul acela eram fericită pentru ea.

Rain a scotocit în sacoşa uriaşă pe care o căra cu ea şi a pescuit de acolo o sticlă mare de Jack Daniels.

— Am adus eu ceva pentru noi.

— Rain, am şuierat eu, trăgând cu ochiul spre ieşirea din curtea interioară, în cazul în care s-ar fi întors Mark.

Dincolo de faptul că puteam fi prinşi şi daţi pe uşă afară, Rain şi tăria nu erau combinaţia mea preferată.

Abia catadicsind să arunce o privire în jur, ca să se asigure că nu eram văzuţi de personalul restaurantului, Rain a făcut turul paharelor de pe masă şi a turnat în fiecare câte o duşcă zdravănă de Jack.

— Născută să fie barman, a rânjit ea.

S-a întors la locul ei, a vărsat jumătate din cola într-un pahar gol şi a umplut restul cu Jack.

— Aprovizionare la liber pentru toată lumea, mai puţin pentru Matt, a adăugat ea.

Mi-am spus că toată chestia asta n-avea cum să se termine bine, dar am făcut tot ce-am putut ca să-mi înghit presimţirile cu câteva înghiţituri precaute din paharul meu.

Undeva, sub noi, terenul de golf era împestriţat de bărbaţii cu şepci şi tricouri polo, de ajutoarele care duceau genţile cu crose, de câteva maşinuţe. De pe dealurile luxuriante şi verzi se ridica în aer, plutind, croncănitul ciorilor aşezate în copacii foşnitori. Sub adierea vântului şi zborul păsărilor, aproape că puteam să-l aud: zumzăitul încrezător şi constant al banilor.

Alături, genunchiul lui Chase se lipise tare de al meu. Stomacul mă gâdila din cauza apropierii lui. Am

încercat să mă concentrez la glumele pe care le făceau Matt şi Squirrel despre carpaccio de vită şi tartarul de ton din meniu, dar mintea mi se înceţoşase deja, un pic. Am mai luat câteva înghiţituri din pahar, încercând să mă liniştesc. N-a trecut mult şi Chase şi-a apropiat şi mai mult scaunul de al meu. După câteva minute, s-a aplecat şi mi-a vorbit atât de încet, încât abia l-am auzit.

— Se pricepe să fie bogată.

Chase a zâmbit şi strungăreaţa i s-a ivit pentru o secundă. Am slobozit un hohot ascuţit şi zgomotos, poate de la agitaţia provocată de apropierea lui Chase sau de la combinaţia de Jack şi cola, nu eram prea sigură.

Când Mark şi-a făcut apariţia cu câteva ajutoare, ca să descarce trei tăvi mari cu mâncare, Rain a lăsat să-i scape un fluierat uşor.

— Uau, Mark. Eşti uimitor. Îmi mai aduci şi o cola, când poţi? a spus ea un pic prea tare.

M-am uitat la paharul pe care-l avea în faţă. Era aproape gol. *Futu-i,* mi-am zis.

— Frate, a fluierat uşurel şi Chase, după ce masa s-a umplut cu platouri. *Mulţumim*, gen. Adică... să dea dracii'.

— Pentru voi toţi.

Rain şi-a ridicat paharul cu cola, înlocuit ca prin minune exact în clipa aia, de un alt chelner în cămaşă cambrată.

— Ca să fiu siropoasă pentru un minut, cred că aş vrea să vă mulţumesc pentru că sunteţi prietenii mei. Ştiu că nu-i uşor.

— Ba da, este, am replicat eu.

Era cel mai uşor lucru pe care-l făcusem vreodată.

— Eşti aşa de dulce că spui asta, Squid[9]. Te iubesc cel mai mult pe lume şi-o să te iubesc mereu şi o să mor

9 Calamar (n. tr.).

când o să pleci în Peoria şi o să mă laşi aici. Iar acum – Rain a râs voioasă, cu acelaşi chiţăit ascuţit şi maniacal pe care îl sesizasem toată săptămâna – hai să mâncăm, fiindcă dragostea trece prin stomac.

Ne-am delectat cu sashimi, pacheţele de primăvară cu raţă, miniburgeri, muşchi de vită feliat şi încă vreo alte şase chestii de care nu auzisem şi pe care nu le mai văzusem până atunci. Rain a mâncat câţiva cartofi prăjiţi şi şi-a mai turnat în pahar o doză de Jack Daniels.

— Ia-o uşurel, am spus, încercând să par relaxată. Temperează-te niţel.

Rain a încuviinţat, dar şi-a dat ochii peste cap şi a tras o duşcă, spunându-mi, fără să rostească acele cuvinte, că o enervez. Enervantă sau nu, ştia şi ea la fel de bine ca mine că, în urmă cu două luni – ultima dată când o văzusem bând tărie – se îmbătase până căzuse lată şi vomitase la mine în pat. N-aveam de gând să aduc vorba, dar nici nu voiam ca astăzi să se repete experienţa.

Pentru o vreme am mâncat cu toţii în linişte, apoi am început să clasificăm felurile de mâncare în ordinea preferinţelor personale. Squirrel habar n-avea că muşchiul crud era considerat o delicatesă.

— Gen, nici măcar nu-l gătesc şi costă douăzeci şi cinci de dolari.

Chase şi cu mine am fost de acord că cel mai mult ne plăcuseră pacheţelele de primăvară şi friptura.

Am avut şi o salată de care nu s-a atins niciunul; şi o grămadă de cartofi prăjiţi cu trufe, din care am mai cerut o porţie. Simţeam cum agitaţia dată de Jack şi cola freamătă în mine şi mă face să mă aplec mai mult spre Chase, apoi să-mi las capul pe umărul lui Rain.

Ea nici n-a mâncat, doar şi-a preparat băuturile, turnându-şi de fiecare dată şi mai mult Jack în pahar şi fredonând ca pentru sine.

— Mănâncă ceva, femeie! am spus, de data asta ceva mai ferm. Nu vreau să te car pe braţe de aici!

— Oh, nu? s-a întors Rain spre mine, cu ochii strălucitori. Adică zici că sunt beţivă?

— OK, OK. Dar ai comandat toată mâncarea asta, ar trebui să mănânci şi tu, am spus împăciuitoare, pe ton rugător.

Grupul nostru deja făcea notă discordantă în locul ăsta – nu eram pregătită şi pentru o scenă.

— Mark! s-a ridicat Rain brusc, strigând după chelner.

Of, of. Clar era beată criţă.

— Unde e Mark? a ţipat Rain şi mai tare când am încercat s-o fac să tacă.

Ospătarul a apărut într-o clipă.

— Da, iubire, ce pot face pentru tine? i-a zâmbit el, părând însă şi un pic îngrijorat.

— Desert! a scheunat ea, încă în picioare. Câte o porţie din tot ce aveţi. Bacşiş mare, Mark. Te iubesc şi o să-ţi arăt cât de mult, îţi promit.

S-a îndreptat spre el, cu braţele desfăcute. Oh, nu. L-a îmbrăţişat fără rezerve, trăgându-l spre ea. Mark părea panicat, în timp ce braţele şi mâinile lui încercau să transmită mesajul *fără îmbrăţişări* chiar şi atunci când Rain îl strângea la piept cu toată puterea.

Am sărit de la locul meu şi am tras-o de lângă el.

— Vino încoace, n-am terminat de mâncat. Trebuie să mănânci şi tu ceva, altfel nu capeţi desert, am încercat să glumesc. Vorbesc serios, i-am şuierat la ureche. Mănâncă ceva. Eşti praf.

— OK, *domnişoară Perfecţiune,* a spus Rain.

Am văzut-o cum îşi îndeasă în gură cartofi prăjiţi, cum îi mestecă. Chase s-a foit pe scaunul de lângă mine.

— Vrei să anulăm comanda de desert şi s-o scoatem de aici? m-a întrebat el. Sau pot să-l cer la pachet.

— Mulţumesc. Bună idee.

Şi dacă aş mai fi avut îndoieli în privinţa lui Chase, în acel moment l-am plăcut pe deplin fiindcă a ştiut ce trebuie făcut.

— Te place, s-a împleticit Rain. Dar nimeni nu-i destul de bun pentru Squidney a mea. *Nimeni.*

— OK, acum potoleşte-te, i-am spus întinzându-i un alt cartof prăjit cu trufe, din grămada acum uleioasă şi rece. O să mâncăm desertul pe terenul de golf, am şoptit. Trebuie să ne strecurăm acolo, OK?

Lui Rain îi plăcea la nebunie să se strecoare prin diferite locuri, să forţeze regulile. Nu trebuia decât să-i spui că un lucru anume era interzis sau ilegal, ca să o entuziasmeze cu totul.

— Excelentă idee, a zâmbit ea, închizând iar ochii.

După ce Chase a primit desertul la pachet, iar Mark a răsuflat vizibil uşurat că scapă de noi, am apucat rucsacul lui Rain şi am tras-o de cot pe lângă restaurant, către terenul de golf, unde se aflau un pâlc de conifere ţepoase şi un mic izvor artificial. Am urcat până am ajuns la un aranjament de bolovani falşi pe care puteam sta în soarele blând, la 23 de grade, în adierea uşoară a vântului.

Rain se ambalase toată despre cât de ostentativ era acest loc, cum distrugea mediul, cum ne irosea apa.

— Şi gândiţi-vă numai la toţi nenorociţii ăia malefici care pun la cale lucruri îngrozitoare când se întâlnesc pe terenuri de golf ca ăsta, de aici. Ăsta este epicentrul masculinităţii toxice, a adăugat ea.

Matt Richardson a dat din cap, trăgând calm dintr-o ţigară electronică.

— Oh, golful pentru femei e altă chestie, sunt convins, a spus Squirrel.

— Nu despre asta era vorba, l-a repezit Rain, apoi a țâșnit în picioare și a luat-o la goană în josul dealului.

— Fir-ar să fie, am bombănit eu și am luat-o la fugă după ea.

Când am reușit s-o prind din urmă, scosese unul dintre steguleţele înfipte în iarbă și încerca să-i rupă bățul în două.

— O să fim daţi afară din cauza ta, i-am spus.

I-am smuls bățul și l-am înfipt la loc în pământ, sperând că am nimerit locul corect. Apoi am tras-o iar la deal, spre umbra unor copaci unde ne puteam ascunde de cei care monitorizau terenul.

— Asta e. Știi cine s-ar bucura la nebunie dacă am fi izgoniți? Recepționera. Scârba aia arogantă.

— OK, am spus exasperată, cu palmele pe spatele lui Rain, împingând-o înapoi spre locul unde se așezase grupul. Atunci hai să nu-i dăm satisfacție.

În cele din urmă, am reușit s-o așez pe Rain înapoi pe bolovanii de la marginea terenului. M-am așezat încă o dată între ea și Chase, în timp ce Rain continua să-i numească monștri diabolici pe toți cei care jucau golf, oprindu-se doar ca să pufăie din țigara electronică a lui Matt.

— Ești sigură că-ți face bine aia în momentul ăsta? am întrebat-o.

S-a uitat la mine și a mai tras un fum.

— Să nu începi și tu să mă judeci, m-a repezit ea, aruncându-mi o privire rănită.

Încerc să te ajut, aș fi vrut să-i spun, dar în starea în care era, știam că nu ar înțelege. Așa că am renunțat și am închis ochii, sub umbra făcută de coroana copacilor, în soarele blând care trecea printre crengi. Am încercat

să uit pentru o clipă de Rain şi să mă bucur de căldura mâinii lui Chase ţinând-o pe a mea.

— N-o să mă schimb niciodată, fraţilor, a spus Rain câteva minute mai târziu, scoţând câte un cuvânt pe minut. O să fiu întotdeauna exact aşa cum sunt azi. Bogată sau săracă, o să fiu aceeaşi ticăloasă care am fost întotdeauna.

— Eu nu, s-a auzit vocea lui Chase. Eu am intenţia să devin un nou ticălos o dată la câţiva ani, doar ca să le mai amestec între ele.

Am fornăit, încercând să nu fiu prea încântată de cum se tachinau unul pe altul, chiar dacă mă enerva îngrozitor că trebuie să am grijă de butoiul de pulbere în care se transformase astăzi Rain.

Poate că ea avea dreptate, poate că toate lucrurile bune pe care le avuseserăm împreună vor rămâne exact aşa cum erau. Dar nu prea credeam una ca asta. Lucrurile se schimbau deja.

Ca şi cum ar fi vrut să-mi demonstreze că am dreptate, Rain a murmurat încetişor „of, of", apoi s-a ridicat, legănându-se pe picioarele nesigure ca un mânz abia născut, a înaintat câţiva metri spre poalele movilei şi a vomitat delicat peste iarba moale şi verde.

PARTEA A IV-A

RAIN

IANUARIE

CU PATRU LUNI ÎNAINTE DE INCENDIU

10

Epuizată şi ameţită, m-am aşezat pe jos în cabina de probă de la Urban Outfitters şi m-am holbat la dezordinea pe care o făcusem, la grămezile de „da" şi „nu", care îmi cereau deopotrivă o energie pe care, dintr-odată, n-o mai puteam găsi. Mă trezisem la prânz, simţindu-mă ca o păstaie uscată, cu ţeasta plesnind de durere şi încă îngreţoşată după bufoneriile pe care le făcusem cu o zi înainte pe terenul de golf şi apoi încă o dată, cu prilejul unei şi mai jenante crize de vomă pe geamul dubiţei lui Matt.

Am ridicat un pulover asupra căruia nu mă puteam decide şi l-am mutat din grămada de „nu" în cea de „da". Cât de mult îi făcusem de râs pe ceilalţi? Lui Syd aveam să-i cer scuze mai târziu, după ce ieşea de la şcoală. Încercase să mă oprească să beau aşa mult, îmi aminteam, şi nici nu mă purtasem prea frumos în privinţa asta.

În loc să înfrunt şcoala, patru ore mai târziu, mă urcasem la volanul noii maşini a lui Joan (prima achiziţie după încasarea premiului de la loterie, un Range Rover negru, despre care Rusty insistase că era perfect pentru „noua Joan") şi pornisem spre Rancho Mirage Urban Outfitters, un magazin unde fusesem de câteva ori cu Syd, dar nu cumpărasem niciodată nimic altceva decât accesorii aflate la reducere, din stocuri pe care le lichidau. Nu era vorba că voiam neapărat haine noi, ci că eram obosită. Obosită să fiu tratată ca un gunoi, obosită să arăt ca cineva care nu aparţine niciunui loc. Undeva,

în adâncul meu, ştiam că hainele nu vor schimba lucrurile astea, dar dacă tot trebuia să încerc să nu mai fiu aşa furioasă, să nu mai fiu aşa praf cu toate, poate că schimbarea exteriorului mă putea ajuta un pic.

Poate că, având haine mai bune, oamenii nu vor mai vedea ce văzuseră mereu în mine. Şi dacă puteam să-mi cumpăr modul de a arăta cum trebuie, atunci mă puteam transforma într-o persoană despre care recepţionerele să creadă că are ce căuta într-un restaurant, o persoană pe care profesorii să n-o consemneze, o persoană care să fie cu adevărat amabilă, politicoasă şi relaxată, aşa cum spusese Joan că trebuie să fim acum, de când ne îmbogăţiserăm. „N-o să ne transformăm în nenorocitele alea bogate care-şi petrec viaţa otrăvindu-se cu ură." Asta spusese toată săptămâna.

— Cum îţi vin?

Tonul condescendent al vânzătoarei de douăzeci-şi-ceva de ani, cu părul precum vata de zahăr roz, a plutit pe lângă uşa cabinei de probă. Era a treia oară când se întorcea ca să vadă ce fac.

— Ai nevoie să-ţi aduc alte mărimi? Pot să duc ceva la loc?

M-am apropiat de uşă, am descuiat-o şi am dat-o de perete. Fata Roz s-a uitat la mine şi a încreţit nasul cu cercel.

— Te simţi bine?

— Trebuie să pun pe umeraşe toate astea, pe care nu le vreau.

Am fluturat spre grămada de ţoale aşezată pe un capăt al banchetei. Fata s-a încruntat.

— Adică le iei pe toate alea? a gesticulat ea spre celălalt morman.

Era destul de mare. Poate treizeci de articole, cu totul. În mod sigur mai multe decât mi s-a întâmplat mie să cumpăr deodată. Poate mai mult decât ce cumpără

cei mai mulţi oameni deodată, dar ce ştiam eu despre obiceiurile de la cumpărături ale bogaţilor?

— Da.

Vânzătoarea a ridicat o sprânceană.

— Eşti o norocoasă.

Da, eram o norocoasă. Doar că în momentul ăla mă simţeam ca moartă. Aveam nevoie de mai multă cafea, de nişte mâncare. Şi mai aveam nevoie ca Fata Roz să nu mă judece.

— Pot să-ţi încasez eu banii. Nu-ţi face griji pentru restul, le punem noi pe umeraşe.

— Excelent.

Mi-am adunat geanta şi grămada cu „da" şi am urmat-o spre casă, uşurată că în magazin nu erau decât foarte puţine persoane. Mă simţeam un pic îngreţoşată să cumpăr toate hainele alea. Era ca şi cum făceam paradă, cumva. Probabil că Fata Roz mă ura. *Nu contează ce gândeşte ea*, mi-am repetat în minte, însă nu credeam asta, nu prea o credeam. Încă îmi păsa mult mai mult decât aş fi vrut de ce părere avea lumea despre mine. O vânzătoare oarecare, colegii de la şcoală, Syd — toţi. Deocamdată, banii nu schimbaseră acest lucru.

În timp ce Fata Roz trecea etichetele peste scanner, eu mă lăsam de pe un picior pe altul şi-mi muşcam buzele; suma de pe ecran se făcea tot mai mare şi mai mare. Am verificat portofelul din geantă. Dădea pe-afară. Cu câteva zile în urmă, Joan îmi dăduse trei mii de dolari şi-mi spusese: „Bucură-te un pic de cum se simte treaba asta, scumpo." Se simţea foarte plăcut, dar totul vine cu un preţ. A fost grozav ieri, când am făcut cinste cu prânzul, dar aerul suspicios al recepţionerei a fost îngrozitor. Ca şi când ar fi ştiut că fusesem un nimic, un gunoi, şi că asta voi fi mereu. Iar acum, vânzătoarea de la magazin s-a oprit din scanarea etichetelor şi a clipit la

mine cu capul înclinat, de parcă ar fi evaluat cine eram. *Da, un gunoi,* aproape că am izbucnit.

— Ăăă, o să treacă de o mie de dolari.

S-a aplecat, şi-a aranjat bentiţa făcută dintr-o eşarfă înnodată şi a făcut ochii mari.

— Eşti sigură că ai suficient?

Îhh. Exact ca la restaurant, aveam acelaşi sentiment că eram bănuită, că nu mă ridic la standardele cuiva străin de mine. Umilitor. Îmi confirma ceea ce ştiam şi eu, în adâncul sufletului, că era adevărat: ceva din mine va părea mereu mai puţin decât trebuie, indiferent cât de mulţi bani o să cheltuiesc.

— Îhî, m-am bâlbâit eu, întrebându-mă dacă nu cumva ar trebui să scot pur şi simplu banii, aşa cum făcusem cu fata de la recepţia restaurantului, urând cât de disperată păream, sau dacă n-ar trebui pur şi simplu să renunţ, să-i spun că m-a prins şi să plec în fugă de acolo, abandonând hainele.

— E cam nepoliticos, nu? am auzit o voce cunoscută în spatele meu.

— Poftim? a clipit Fata Roz. Eu am întrebat-o ca să-i fac o favoare. Uneori, clientele trebuie să ducă lucrurile la loc. Am trecut toate prin asta.

A zâmbit şi a ridicat din umeri, ca şi când ar fi vrut să spună că era de partea mea, nu împotriva mea.

— Ai întreba vreodată un bărbat dacă are bani să plătească? Sau o femeie mai în vârstă? Presupunerea pe care ai făcut-o înseamnă discriminare pe criterii de sex şi vârstă.

— Okaaay, a spus ea, brusc absorbită de procesul de încasare şi evident dorind să închidă conversaţia.

Ştiam a cui e vocea aia. M-am răsucit pe călcâie. Era Brie, stând acolo îmbrăcată în obişnuita ei bluză cu vedere la buric, arătându-şi bronzul ostentativ şi

mușchii tari de pe abdomen, care parcă spuneau *nu poți decât să visezi la o asemenea încredere în sine.* Mi-a zâmbit aproape timid.

— Aveam nevoie de o zi în care să mă simt sănătoasă la cap. Presupun că amândouă aveam nevoie.

— Bună.

Am înghițit ciudățenia situației în care ne aflam, chiar dacă fața îmi ardea de rușinea că mă prinsese aici. Mi-a făcut semn cu mâna, fluturând din degete.

— Pot să mă uit când ți le împachetează? Vreau să văd ce ți-ai luat.

Am dat scurt din cap, sperând ca acest scurt schimb de replici nu însemna că acum îi datoram ceva lui Brie. Ultimul lucru pe care-l voiam era să-i fiu datoare. Am stat așa, în tăcere, în timp ce vânzătoarea împacheta hainele. Cele mai multe dintre țoalele cumpărate nu prea erau mare lucru odată scoase de pe umeraș, însă Brie tot a remarcat câteva.

În cele din urmă, Fata Roz a făcut totalul, de data asta mai rece și fără să vorbească cu mine sau cu Brie. I-am întins 1 300 de dolari cash, dar n-am îndrăznit să mă uit la cum a reacționat Brie la treaba asta. Eram pe cale să-mi iau iute la revedere și să o șterg, când Brie a dat din cap spre ieșire:

— Mergem?

Mergem să ce, *mai exact?* mi-am spus eu, în timp ce ieșeam împreună, ca niște fete care nu se urăsc una pe alta. Trebuia să fie undeva un clenci, să lucreze Brie la o abordare pe care eu n-o văzusem încă.

Afară, stând cu stânjeneală alături de ea, în lumina soarelui și în sunetul muzicii pop difuzate de mallul impecabil de curat, am decis că noi două am putea juca în această piesă drăgălașă, plină de amabilități, cel puțin până înțelegeam ce are de gând.

— Mulţumesc pentru intervenţia de la casă. Era gata să plec, i-am spus. Poate că aş fi făcut-o, dacă n-ai fi apărut.

Brie a ridicat din umeri.

— A fost o mitocănie. Mi s-a întâmplat şi mie. Oameni care s-au comportat de parcă n-aş fi avut voie să mă aflu într-un loc anume.

— Serios?

Pur şi simplu nu-mi puteam imagina o asemenea situaţie. Încă de când plecase din Termico, Brie debordase de încredere şi putere.

— Toată lumea tratează fetele tinere ca pe nişte gunoaie, a spus ea scotocindu-se în geantă, de unde a scos un pachet de gumă.

Mi-a întins o lamă fără să întrebe dacă voiam sau nu, apoi a luat şi ea una. M-a enervat că era exact lucrul de care aveam nevoie, fiindcă simţeam în gură un gust de şosetă veche.

— Mai ales când eşti mai mică. Să nu le permiţi să-ţi vorbească de sus, a continuat ea pe tonul bizar al unui influencer puternic sau al unei surori mai mari. Ţine minte: probabil că sunt invidioşi şi-şi urăsc joburile.

Nu-mi era clar cine erau *ei*. *N-am nevoie de sfaturile tale,* îmi venea să-i zic.

— În fine, mulţumesc, am spus, în schimb, gândindu-mă că acesta ar putea fi momentul în care să ne luăm la revedere şi viaţa să revină la normal.

— În orice caz, am recuperat asta pentru tine.

Brie a scos ceva din geantă şi a rânjit. Era o rochie tip furou, din satin albastru, cu eticheta de preţ încă ataşată.

— Ai furat-o?

Am tras-o pe Brie mai departe de vitrina magazinului, unde nu puteam fi văzute de vânzătoare. Prin

minte mi-a fulgerat amintirea momentului când, pe la nouă sau zece ani, obişnuiam să coborâm de pe munte şi să mergem la cel mai apropiat mall. Pierdeam vremea toate trei în Longs Drugs, unde stăteam ore întregi încercând să ne decidem cum să ne cheltuim cei câţiva dolari pe care reuşeam să-i adunăm din mărunţişul tuturor, dezbătând ce fel de bomboane să cumpărăm, încercând farduri pe care nu ni le puteam permite. De mai multe ori, Syd o prinsese pe Brie strecurând în elasticul de la chiloţi mascara şi luciu de buze.

A ridicat din umeri:

— Mi s-a părut că o cam merita, nu crezi?

— Presupun c-o merita. N-aş fi zis că încă mai faci asta după... atâta timp.

Însemnând *după ce ne-ai părăsit, după ce ai devenit altcineva.* Eu n-am furat niciodată. Sunt prea mândră ca să le dau dreptate agenţilor de pază din magazin, care stau permanent cu ochii pe mine, presupunând că voi şterpeli ceva.

— Probabil că poţi scoate fata din Termico, dar nu poţi scoate Termico din fată.

Brie a îndesat rochia înapoi în geantă şi a scotocit după altceva.

— Suntem amândouă la fel, aşa cum am fost dintotdeauna, nu crezi? Chiar dacă lucrurile s-au... schimbat.

— Da, probabil că da.

Am privit-o insistent, încă îngrijorată că mi-ar putea întinde o capcană. Nu eram cumva *complet diferite* de fetiţele care am fost cândva? Nu asta fusese cea mai mare problemă dintre noi două? Nu-mi dădeam seama ce urmăreşte Brie, de ce era dintr-odată atât de siropos-dulceagă, dar mă prefăcusem destul pentru o zi.

Mi-am scos telefonul şi am mimat că sunt luată prin surprindere.

— Fir-ar, trebuie să plec, i-am spus, îndepărtându-mă. Îmi pare bine că... ne-am văzut.

Nu m-am putut hotărî dacă era o minciună sau adevărul curat.

— Să te bucuri de noua garderobă.

Brie mi-a făcut semn cu mâna, iar chipul i-a revenit la masca obişnuită de plictiseală.

— Ne vedem, i-am spus stânjenită, dar ea îşi scosese deja telefonul şi începuse să tasteze cu viteză.

Îndreptându-mă spre maşina lui Joan, am încercat să-mi imaginez mesajele răutăcioase pe care le trimitea probabil fetelor din gaşca ei, relatându-le ce se întâmplase adineauri, sau numindu-mă aşa cum probabil că mă numea pe la spate.

Am aruncat sacoşele în portbagaj şi am tras în piept mirosul banchetelor de piele încinse de soare, tot răsucind lucrurile în minte. Am aruncat o ultimă privire spre Brie, dar ea plecase deja, iar momentul nostru de conectare a semănat cu un ciudat miraj al deşertului, deja evaporat.

11

O săptămână mai târziu, la şcoală, mă retrăsesem în baia de lângă laboratorul de ştiinţe, pe un mic pervaz al unei ferestre pe jumătate ascunse; era suficient de lat încât să mă ghemuiesc acolo şi să mă fac nevăzută. Am frunzărit noutăţile din social media, încercând să mă decid unde voiam să petrec ce mai rămăsese din această zi, dacă tot mă hotărâsem să chiulesc. Ora de algebră abia se târa şi, chiar dacă îmi plăcea oarecum istoria pe care o făceam cu domnişoara Kim, nu-mi făcusem tema şi probabil că urma să primim şi un test. Potrivit filozofiei mele de clasa a douăsprezecea, care presupunea să fac minimul de care era nevoie pentru ca Joan să mă vadă absolvind liceul, era logic să plec mai devreme.

Poate că era o idee să mă duc pur şi simplu acasă, să mă uit la *Law & Order* şi să încep să-mi împachetez boarfele din cameră. Joan tot căuta de câteva săptămâni deja o casă pe care s-o închiriem. Spunea că se apropie ziua când avea să mă ducă să le văd pe primele trei din listă, iar apoi urma să luăm decizia şi să coborâm de pe munte.

Aşadar, eram înghesuită în colţul acela din baia de la şcoală, cercetând un nou lot cu descrieri de case, în text şi fotografii, trimise de Joan – o insulă de bucătărie înceţoşată, o piscină pe jumătate acoperită şi ceea ce arăta ca un şemineu exterior, făcut din sticle sparte – când am auzit cum cineva intră într-o cabină trântind uşa, apoi scoate un şir de respiraţii rapide şi suspinate, care semănau cu o criză de astm. Am aşteptat să aud

sunetul inspirației din inhalator, dar acesta n-a venit. În schimb, suspinele s-au agravat.

M-am uitat spre tavan, sperând că va apărea cineva, astfel încât să nu trebuiască să am de-a face cu asta. Eram cea mai nepotrivită pentru astfel de lucruri, poate cea mai puțin caldă și grijulie persoană pe care o știam. Am lăsat să treacă un minut, dar n-a apărut nimeni. Încă auzeam respirația sacadată a fetei. N-avea să mă salveze nimeni – n-aveam încotro, eu trebuia să fiu bunul samaritean și s-o ajut.

Mi-am înghițit un mârâit, am băgat tălpile în șlapi și am coborât de pe pervaz.

— Hei, am rostit postându-mă în fața cabinei, după ce am ciocănit la ușă. Ești bine? Pot să merg cu tine la asistentă. Au o grămadă de inhalatoare de rezervă...

Știam chestia asta de la Matt Richardson, care, având în vedere că suferea de astm, n-ar fi trebuit să fumeze atât de mult.

În cabină s-a făcut brusc liniște. M-am aplecat ca să mă uit pe sub ușă, și am văzut inconfundabilele încălțări Stan Smith, de un alb strălucitor, și șosetele scurte, de un alb perfect și ele, având fiecare o dungulită galbenă la capăt, apoi gleznele și picioarele sculpturale de atletă în echipa Valley Sands, câștigătoarea locului al doilea la proba de două sute de metri garduri, femei. Cum de știam toate astea, habar n-am. Se pare că reușitele Briannei Walsh ne erau cunoscute tuturor, indiferent dacă ne păsa sau nu de ele.

O mai văzusem pe Brie de câteva ori de la întâlnirea din mall, din urmă cu o săptămână. Ba chiar în dimineața aceea, la ora de dirigenție, mă salutase cu o ușoară înclinare din cap, dar nu mai vorbiserăm deloc. Așa că mă gândeam să-mi iau tălpășița, când am auzit trăgându-se apa de la toaletă și Brie a deschis ușa.

— Oh.

— Salut.

Un zâmbet pierdut, puncte de mascara adunate la colţurile ochilor, buze umflate.

— Un mic atac de panică, a spus ea, stânjenită. Acum sunt bine.

Am privit-o atent. Era palidă, poate chiar un pic spre verde, cu expresia de pe chip trecând de la tristeţe la ruşine, apoi din nou la tristeţe.

— Nu pari bine.

A clipit spre mine, iar ochii i s-au umplut iar de lacrimi. A tras aer în piept, într-o respiraţie tremurată, a trecut pe lângă mine îndreptându-se spre chiuvete şi s-a spălat pe faţă.

— Mi se întâmplă din când în când.

Din nou, zâmbetul acela îndurerat.

— Acum ştii şi tu.

— E ceva distractiv sau în genul ăsta?

Ciudată întrebare, dar aşa mi-a ieşit.

— Ha. Oh, absolut.

S-a şters pe faţă cu un şervet de hârtie şi s-a cercetat în oglindă. Acum aveam aproape aceeaşi înălţime. În copilărie eu am fost mereu cu un cap mai înaltă, dar e gata să mă prindă din urmă.

— Am ratat un test.

Trebuia să fie ceva mai mult de-atât.

— Şi? am îndemnat-o eu, aşteptând să aud partea cea mai rea.

— O să-mi scadă media.

— Nu iei tu numai zece pe linie? am întrebat-o cu blândeţe.

Nu era faimoasă pentru asta? Starul echipei de atletism, membră în consiliul elevilor, cea mai bună din clasă — un testuleţ, acolo, nu putea să conteze chiar aşa de mult pentru cineva ca ea.

— Ba da. Însă numai pentru că n-am încotro.

Am înclinat capul, încercând să nu-mi trădez expresia batjocoritoare care simţeam că-mi dădea târcoale la auzul acestor lucruri ce mie îmi păreau ridicole.

— N-ai încotro?

S-a uitat la mine şi aproape că a tresărit. Nu ştiam dacă era din cauză că se simţea jenată sau pentru că mă considera stupidă fiindcă nu înţelegeam la ce se referă.

— Din cauza facultăţii. Trebuie să intru undeva unde Ed consideră că merită să plătească taxa.

După dezastrul din parcarea de la reprezentanţă, îl visasem pe Ed. Un coşmar în care el conducea pe autostradă o maşină în care ne aflam eu şi Joan, apoi a virat, ieşind de pe drum. Am săltat peste denivelările din deşert, navigând mult prea repede printre tufişuri şi peste bolovani. Nu puteam să deschid portiera, nu reuşeam nici măcar să-mi folosesc braţele, aşa că am recurs la urlete. Chiar şi după ce Joan s-a agăţat de el şi a tras de volan, Ed continua să hohotească îngrozitor, în timp ce conducea direct spre o stâncă. „Nu daţi vina pe mine", rânjea el. „Eu nu sunt decât şoferul — iar ăsta este locul unde sfârşesc gagicile ca voi."

— Facultatea este singurul mod în care pot scăpa de aici, a continuat ea. De aia îmi bat capul pentru notele alea.

A ridicat o sprânceană spre mine.

— Eu nu sunt ca Syd sau Danny Schuster. Chiar trebuie să muncesc pentru rezultate.

M-am gândit la scrisul ei de mână, tulburător de frumos, aproape ca literele tipărite, la toate acele fişe inventariate alfabetic pe care însemna întruna, fiecare scrisă cu altă culoare, la bileţelele în culori neon pe care le lipea peste tot. Syd nu făcea nimic din toate astea — învăţa şi ea, desigur, însă nu introducea totul într-un *sistem.*

— O să fii bine, i-am spus. O notă proastă nu e sfârşitul...

— E uşor să zici asta, m-a întrerupt ea, dar mie mi se pare că, dacă ratez ceva, ar putea fi începutul sfârşitului. Ca şi când aş merge pe o sfoară întinsă, înţelegi? O singură mişcare greşită şi buf, am căzut. Totul, tot ce-am construit până acum o să dispară. Şi apoi o să fiu blocată pentru totdeauna în casa aia, alături de tata.

— Chiar îl urăşti, ha?

— Ştii şi tu cum este, a spus Brie încetişor.

Împăturise câteva şerveţele, le udase la robinet şi acum şi le presa sub fiecare ochi.

— Tot scorţos şi înţepat, până intervine băutura. Iar atunci n-ai de unde să ştii ce-o să ţi se întâmple.

Am dat din cap şi aproape că am văzut-o pe aleea din faţa casei, la câţiva ani după moartea lui Ellen, pe când eram mici, stând pe bancheta din spate a maşinii lui Ed, cu taică-său la volan, certându-se. Vocea ei era mică şi imposibil de auzit, a lui însă se auzea chiar şi cu geamurile închise. Mi-am amintit felul cum lovea în volan ca să-şi susţină punctul de vedere şi cum Brie se scufundase în scaunul ei, micuţă şi chircită, înainte de a se uita pe geam la mine, care treceam prin dreptul lor. Mi-am amintit cum pe faţă îi explodase acel roşu violent, pătat, şi cum îşi întorsese capul.

Uneori se repezea la ea în felul ăsta, şi măcar dacă ar fi fost un copil rău, însă, la drept vorbind, dintre noi trei, ea era de departe cea mai ascultătoare, sau cel puţin cea mai pricepută în a-şi ascunde micile delicte copilăreşti. De la trei case distanţă nu puteam auzi cuvintele, dar auzeam ţipetele. De câteva ori, Joan se dusese până acolo cu nişte motive inventate, să împrumute cablurile de repornit bateria sau nişte ouă, doar ca să-i pună capăt. O dată sau de două ori ne-a trimis pe mine şi pe

Syd. „Nu trebuie decât să sunaţi la uşă şi să întrebaţi dacă iese Brie la joacă, iar asta o să-l facă să înceteze."

Privind-o acum, în lumina crudă a becurilor din baie, şi văzându-i genele alb-blonde în jurul ochilor umflaţi, ceva s-a înmuiat în mine. Arăta atât de îngrijorată, de extenuată şi istovită. Pentru prima dată nu am simţit repulsia mea obişnuită faţă de ea, ci am văzut fata care îşi pierduse mama, fata în hainele ei ca de călugăriţă, târâtă pe strada noastră prăfuită de acel pitbull al lui taică-su, ţinând lesa lui Spanky de parcă s-ar fi agăţat de viaţă. Am văzut-o pe fetiţa Brie, aşa cum era cândva. M-a izbit brusc fragilitatea ei, faptul că se afla pe muchie mai mult decât îmi dădusem eu seama.

— Aşadar... planul tău este pur şi simplu să fii perfectă. Iar apoi, ori de câte ori nu eşti, faci un atac de panică?

— Ha, a spus ea fără să zâmbească. Cam aşa ceva.

Brie m-a privit în oglinda de la baie, apoi s-a privit şi pe ea. Îşi punea din nou masca aceea, exteriorul dur reluându-şi locul în timp ce-şi cerceta chipul. A respirat adânc, sacadat, şi a scos din geantă o pudră şi un tub de mascara.

— Vrei să mergem undeva? Poate să fumăm? m-a întrebat ea.

Eram surprinsă că vrea să meargă undeva cu mine. Cu toate că obişnuinţa şi impulsul din acel moment mi-au spus s-o refuz, părea atât de labilă, ca şi când ar fi avut cu adevărat nevoie de o prietenă. Trebuia s-o însoţesc.

— La zid? i-am sugerat, însă a scuturat din cap.

— Ştiu eu un loc mai bun.

Am pornit pe culoarele tăcute, pe lângă clasele unde orele erau în desfăşurare, şi am ieşit pe lângă bibliotecă într-un loc care semăna cu un şopron pentru unelte de grădinărit, pe care eu nu-l observasem niciodată. Brie

s-a strecurat înăuntru şi am urmat-o. Lipită de zidul de stuc din spatele bibliotecii, se afla o scară de metal.

— Câţi ştiu de locul ăsta? am şoptit, gândindu-mă cu un ghimpe de invidie că trebuia să fie ceva rezervat pentru ea şi prietenele ei.

— Nimeni. Eu am aflat de el de la un tip care a terminat liceul acum un an şi l-am păstrat doar pentru mine.

Brie a început să urce pe scară şi mi-a făcut semn din cap s-o urmez.

— Drăguţ, am spus, surprinsă că şi-a împărtăşit secretul cu mine.

Acoperişul era plat, presărat cu pietriş. Exact în centru, cineva aşternuse o pătură din aceea de picnic, rezistentă la umezeală, şi o fixase cu pietre în colţuri.

— E tare aranjamentul.

Brie trecuse probabil prin multe ca să amenajeze acoperişul aşa. Presupuneam că nu chiulea deloc şi că nu era niciodată singură, dar poate că nu era adevărat. Până la urmă, săptămâna trecută dăduse peste mine la mall, într-o zi de şcoală, iar acum vedeam asta. Poate că nu ştiam nimic despre ea.

— Nu-i aşa?

Ne-am aşezat pe pătură. Era cel mai privat loc pe care-l văzusem vreodată la şcoală. Fără să spună un cuvânt, Brie a scos o ţigară electronică din ceea ce părea o cutie pentru tampoane şi a tras un fum.

Mi-a oferit şi mie, dar am refuzat clătinând din cap. Aveam să stau cu ea aici, după atacul de panică, dar asta nu însemna că aveam de gând să las cu totul garda jos.

— OK, mi-a spus pe un ton un pic rănit. E aici, dacă te răzgândeşti.

M-am întins pe spate şi m-am holbat la cerul alb, în timp ce Brie vorbea încet despre lucrurile care o stresau. Candidatura pe la diferite facultăţi, competiţia cu ceilalţi pentru locul de şefă de promoţie. Toate temele făcute în ore şi ore de muncă, revenirea din starea dată de medicamentele pentru ADHD cumpărate de la puştii care aveau reţete. Vocea ei, tonul acela uşor indiferent pe care vorbea şi când era mică a umplut aerul. Aici, sus, nu mi se părea detestabil s-o ascult pe majestatea sa de la Liceul Valley Sands, această prinţesă poleită, cu încălţările ei perfect albe, cu gleznele ei osoase care păreau prea delicate fie şi numai ca să-i susţină greutatea.

— Te-au durut? am întrebat-o arătând spre cele trei găuri făcute în cartilajul din partea de sus a urechii drepte, prin care trecuse cerculeţe mici de aur.

Syd îmi spusese că i le arătase o dată, cu câteva luni în urmă, în clasă, apoi ne amuzaserăm amândouă de felul în care încerca Brie să trăiască periculos, însă acum, pe acoperiş, mi se părea că arată bine.

— Totul doare, nu-i aşa? Brie s-a bătut uşor peste cercei, ca şi când ar fi vrut să se asigure că sunt încă acolo. Toate chestiile pe care le facem ca să arătăm bine?

— Nu şi în cazul meu, am ridicat eu din umeri. Eu nu prea fac nimic.

— Tu n-ai nevoie, a oftat ea. Tot ce mi-am dorit vreodată a fost să fiu măcar pe jumătate frumoasă ca tine.

— Oh, încetează.

M-am rostogolit, ridicându-mă în şezut.

— Mie nu-mi pasă de chestiile astea. Sunt nimeni şi nimic. Tu eşti regina acestui loc. Eşti tot ce văd ceilalţi.

— Tu îţi permiţi să nu-ţi pese.

S-a uitat în altă parte; vocea i se distanţase, era iar în lumea ei cu mize mari, unde considera că trebuie să fie perfectă.

— Eu nu pot, a continuat ea.

Până azi, aş fi pufnit dispreţuitoare dacă aş fi auzit-o spunând asta. Dar după situaţia la care asistasem în baie, am înţeles că i se întâmpla mai mult decât voia să arate. Era un dezastru plin de nesiguranţă, la fel ca noi toţi. La fel ca mine.

Am rămas multă vreme acolo, pe acoperiş, până când cerul a părut că începe să vibreze în jurul nostru, până când a sunat clopoţelul, amintindu-ne unde suntem şi ce ar trebui, de fapt, să facem.

12

Poți să chiulești de la ultima oră? O să fiu pe acoperiș.

Trecuse aproape o săptămână de când fumasem cu Brie pe acoperiş şi părea că răceala dintre noi se dezmorţise un pic, în cele din urmă. La ora de dirigenţie schimbaserăm câteva zâmbete cu gura până la urechi şi chiar mă salutase pe culoar. Syd, care era alături de mine la momentul ăla, îndreptându-se spre ora de istorie, aproape că şi-a scăpat cărţile pe jos.

— Brie tocmai te-a salutat?

Am ridicat din umeri. Dintr-un motiv sau altul, nu-i spusesem încă lui Syd despre timpul petrecut alături de Brie pe acoperiş. Poate că din jena de a fi trecut de partea inamicului sau poate pentru că mi se părea o chestiune personală felul în care asistasem la criza lui Brie. Ştiam că n-ar vrea să mai afle şi alţii.

Totuşi, acesta era primul mesaj pe care îl primeam de la ea.

Încă dezbăteam în sinea mea cum să răspund — *voiam* să mă duc? — când a mai venit un mesaj.

Ți-am adus ceva.

Am ridicat o sprânceană, deopotrivă intrigată şi enervată că ştia şi ea asta. OK, i-am răspuns, atrasă în ciuda reţinerii mele îngrijorate.

* * *

În după-amiaza aceea, m-am cărat de la ora de spaniolă şi am urcat pe acoperişul bibliotecii. Brie dormea sau se bronza, întinsă pe burtă pe pătura de picnic, desculţă, cu capul sprijinit pe braţele încrucişate. Am păşit pe acoperiş, strivind pietrişul sub tălpi; la un moment dat a ridicat capul, şi-a dat părul la o parte de pe faţă şi a zâmbit.

— Ai venit.

Părea recunoscătoare şi, în ciuda tuturor lucrurilor, m-am simţit flatată. Brie cea ocupată, cu un milion de angajamente, mă aşteptase pe mine. Şi iată-mă aici, arătându-mă în locul precizat, căzând pradă tentaţiei.

— Ţi-am zis că o să vin.

— Mi-ai zis, mi-ai zis.

S-a ridicat în capul oaselor şi şi-a dus mâna streaşină la ochi.

— Stai jos.

M-am aşezat.

— Stai aşa, a murmurat ea, scotocind prin geantă. E pe aici, pe undeva. Aha.

Mi-a aruncat în poală ceva negru, mătăsos.

— Sper că nu e prea ciudat că-ţi dau asta. Mie nu-mi stă bine, dar mi-am dat seama că e perfectă pentru tine.

Am ridicat obiectul şi l-am cercetat. Era o bluză cu bretele în jurul gâtului. Părea scumpă, din mătase naturală. Îmi plăcea la nebunie. Am privit-o prin ochelarii de soare. Oare Brie şi cu mine eram acum *prietene*? Îngheţase iadul, oficial?

— Pentru mine e prea lungă. Aş vrea să fiu înaltă ca tine, spunea ea acum, scotocind iar prin geantă. Tu eşti ca un umeraş ambulant.

— Cu ţâţele mele mici, vrei să spui? mi-am dat eu ochii peste cap. Crede-mă, nu-i chiar atât de mişto.

— Dar poţi purta orice, a replicat Brie. Iar acum îţi poţi permite să cumperi ce vrei tu. Cât de mişto e asta, pe bune?

— Ei bine, tu ştii cum trebuie să fie.

Nu se punea problema ca Brie să nu aibă bani. Conducea o maşină sport şi avea întotdeauna ultimele noutăţi în materie de tehnologie, cele mai la modă haine.

Peste chipul ei a trecut o umbră, pentru o clipă.

— Crede-mă, nu-i acelaşi lucru.

Am ridicat din umeri, simţindu-mă din nou copleşită de senzaţia aceea bizară de jenă din cauza câştigului la loterie, chiar dacă până acum ar fi trebuit deja să mă obişnuiesc cu atitudinea ciudată a oamenilor. De când mersesem, împreună cu Joan, să ridicăm cecul uriaş de carton, colegi de şcoală care nu-mi adresaseră vreodată un cuvânt voiau să bată palma cu mine şi mă întrebau cum a fost.

Brie a netezit materialul bluzei din poala mea.

— Încearc-o.

— Aici?

M-am uitat în jur. Acoperişul era un loc foarte ferit, dar nu şi de Brie, care stătea acolo, clipind des spre mine. Aici nu puteam fi văzute de nimeni de jos.

— Mă întorc cu spatele, a spus ea.

Şi aşa a şi făcut. Cât timp m-am schimbat, şi-a scos ţigara electronică cu iarbă.

Mi-am scos tricoul şi am tras bluza pe mine cât de repede am putut. Chiar şi fără să mă văd în oglindă îmi dădeam seama că-mi vine perfect. De parcă ar fi fost făcută special pentru mine.

— Ştiam eu, a spus Brie trăgând un fum din ţigară, apoi pasându-mi-o şi mie. Astăzi am acceptat şi am tras un fum scurt. Îţi vine perfect, a adăugat ea.

Oare trecuse de la a se preface amabilă la *a fi* amabilă efectiv?

— Mulţumesc, i-am spus.

Era exact pe gustul meu, dar mai elegantă decât hainele pe care le purtam de obicei.

— Dar eşti sigură că nu vrei s-o păstrezi? Este un pic... cam pretenţioasă şi nu prea am unde s-o port.

— O să ai.

— O să am?

— Ţi se schimbă viaţa. O să vezi.

Am stat să mă gândesc la ce mi-a spus. Când urma să ne mutăm în casa pusă de Joan pe primul loc în topul ei, aveam să locuim într-o vilă jenant de mare. Totuşi, asta nu însemna că viaţa mea se schimba complet. Sau însemna?

— Îmi amintesc când am plecat din Termico, a spus Brie de parcă mi-ar fi citit gândurile. Am crezut că totul va rămâne la fel. Aceeaşi viaţă, o altă casă, înţelegi? Dar n-a fost aşa.

— Aceiaşi părinţi enervanţi, am glumit eu, dorindu-mi imediat să n-o fi făcut după ce-mi spusese despre Ed.

I-am dat ţigara înapoi.

— Din păcate.

Privirile ni s-au întâlnit, apoi ea s-a uitat din nou la bluză. Iarba îşi făcea efectul şi începeam să observ mici detalii – senzaţia dată de adierea caldă a vântului pe umerii mei goi, adâncimile şi volutele din vocea lui Brie, tonul ei exact ca în copilărie.

— Chestia asta e tare.

— Ştiu.

A închis ochii, a suflat fumul spre cer şi a râs.

— Mi-a luat un timp să mă obişnuiesc. A trebuit să găsesc o altă sursă după plecarea lui Spider.

Am clipit.

— Spider era dealerul tău?

— Păi nu era al tuturor?

Inocenţa aia neştiutoare m-a deranjat întotdeauna la Brie, felul în care se purta de parcă am fi fost cu toţii la fel, de parcă am fi avut aceleaşi avantaje. Dar astăzi nu m-a deranjat. Astăzi nu-mi părea decât naivă.

Eu n-am de unde să ştiu, îmi venea să-i spun. *N-am avut posibilitatea să cheltuiesc pe droguri.* Până acum.

— Al meu nu este, i-am spus simplu.

— În orice caz, Whit a fost bun. Cam ţicnit, dar e de încredere.

Whit fusese ani de zile prieten cu Spider. Avea părul blond şi gras, dinţii încălecaţi şi haine cam împuţite şi zdrenţuite. Ştiam că era bucătar la Denny's, dar poate mai făcea rost de un ban vânzându-le droguri lui Brie şi prietenelor ei. Locuia pe aproape, şi mai cocoţat pe dealurile din Termico decât noi, şi de câteva ori, când ne întâlniserăm cu el după plecarea lui Spider, ne invitase pe Syd şi pe mine să ieşim împreună. L-am refuzat de fiecare dată, fără să ne punem problema să vedem ce părere are cealaltă despre asta, din moment ce ni se păruse dintotdeauna, amândurora, că este categoric de evitat. Nu m-aş fi aşteptat să-l descrie cineva ca fiind *de încredere.*

Eram pe cale s-o întreb pe Brie mai multe despre Whit, dar chiar atunci a sunat clopoţelul. O clipă mai târziu, telefonul a piuit semnalând un mesaj de la Syd.

Ce pui la cale?

Am zâmbit, încă ameţită de droguri, imaginându-mi ce-ar zice dacă i-aş spune că fumez iarbă pe acoperişul şcolii, împreună cu Brie Walsh.

— Syd o să fie şocată că suntem împreună, am spus, arătându-i mesajul lui Brie.

Pe chip i s-a întipărit o expresie îngrijorată.

— Nu-i spune.

— Okaay, am spus, clipind. De ce nu?

— N-o să faci decât s-o superi. Ştii şi tu cum e.

Deci am ajuns şi aici, mi-am spus, dându-mi ochii peste cap în spatele ochelarilor de soare. Vechea Brie, geloasă şi ostilă, îşi arăta iar chipul ei urât. N-a înţeles-o niciodată pe Syd aşa cum am înţeles-o eu, chiar şi atunci când eram mici. A luat mereu personal reţinerea şi timiditatea naturală a lui Syd.

— Haide, serios. O să fie în regulă.

— Ea cum gestionează toată chestia cu loteria?

Brie şi-a întins picioarele în faţă şi s-a aplecat mult peste ele. Putea să-şi atingă lejer călcâiele, fără să îndoaie genunchii. Dacă nu mergea chestia cu facultatea, mi-am zis, n-avea decât să înceapă un canal de yoga pe YouTube.

— Bine. Excelent, am răspuns întrebându-mă, imediat după ce am spus-o, dacă era adevărat.

Încă nu-i spusesem lui Syd că ne-am hotărât asupra unei case, un cub mare şi alb, de stuc, în Palm Springs. Ori de câte ori mi-o înfăţişam în minte, simţeam un val de bucurie şi apoi o cutremurare de groază, însă de fiecare dată când încercam să-i spun lui Syd, ceva mă reţinea. Ori voiam s-o protejez pe ea de gândul că nu vom mai locui pe aceeaşi stradă, ori voiam să mă protejez pe mine de ciudăţenia acestei discuţii, nu ştiam motivul, dar evitam să-i spun. Ştiam doar că avea să fie ciudat, iar asta era prima dovadă concretă că lucrurile se schimbau.

— Ei, atunci e bine, a spus Brie, însă pe un ton neîncrezător. Îmi amintesc doar că, atunci când m-am mutat eu, deşi aveam doar un pic mai mulţi bani ca înainte, lucrurile s-au schimbat radical. Nu mi-a fost prea uşor cu nimeni.

Însemnând cu noi. Eu şi Syd.

— Da, am spus. Însă eu n-am considerat niciodată că banii sau mutarea ta au fost lucrurile care au intervenit între noi.

— Nu fi naivă, a pufnit Brie. Banii schimbă totul. Oamenii devin invidioşi. Ar trebui să fii atentă, Rain. Syd se poartă cu relaxare, dar ascultă ce-ţi spun, o să renunţe la tine aşa cum aţi renunţat voi două la mine.

— Nu prea cred, i-am replicat, mijind ochii spre ea. Şi eu nu-mi amintesc ca lucrurile să fi stat chiar aşa.

Poate că astfel şi-a explicat ea totul atunci când ne-a lăsat baltă, cu mulţi ani în urmă, că eram invidioase şi că, într-un fel sau altul, *noi* am fost cele care s-au îndepărtat de *ea* când, de fapt, s-a întâmplat exact pe dos.

Dar se putea ca Brie să aibă dreptate într-o oarecare măsură în privinţa lui Syd, chiar dacă nu voiam s-o admit. Lucrurile se schimbau. Treaba se putea strica. Din ce alt motiv nu-i spusesem lui Syd că duminică merg cu Joan să vizităm case? Şi din ce alt motiv nu reuşeam să-i spun despre ce mi se întâmplase cu Brie, săptămâna trecută? Nu-i spusesem nici măcar despre ce i-a zis Ed mamei, în parcare.

Brie şi-a potrivit ochelarii de soare.

— În fine. Să nu spui că nu te-am prevenit.

Am ridicat din umeri, ca şi când nu conta. Poate că aşa şi era, după tot acest timp. Oare fusese doar o neînţelegere la mijloc? Oare Brie chiar crezuse că noi eram alea care o îndepărtaseră pe ea? Am simţit cum toată furia pe care o ţinusem în mine rămânea undeva, în urmă, iar locul ei era luat de o curiozitate nouă şi stranie.

— Ţi-am simţit lipsa când am plecat, să ştii, a spus Brie încet. Ştiu că tu n-ai crezut niciodată, dar chiar îmi era dor de tine.

— Şi mie de tine, am spus cu simplitate. Erai prietena mea.

— Şi încă sunt. Sau aş putea fi.

Mi-am muşcat buza, dând din cap ca pentru mine.

„Mă pregătesc să fac o grămadă de comisioane cu Joan", i-am răspuns lui Syd. Mi-am înghiţit vina că o mint şi am lăsat telefonul deoparte.

Întinsă pe spate pe pătură, Brie arăta ca fata tăcută şi serioasă, cu o penumbră de păr înfoiat, blond-alb, pe care mi-o aminteam din Termico. Fata care, cândva, ne condusese în canion, drept pe lângă baraca ciudată de care ne temeam toate trei, spre băltoaca descoperită de ea în şleaurile lăsate de roţi. Syd şi cu mine ţipaserăm când ne trăsese suficient de aproape încât să observăm că era plină cu mormoloci.

— Hai să-i creştem, spusese Brie, care scosese deja din buzunar trei pungi cu închidere ermetică. O să construim lângă casă habitate pentru ei, dar unele care să nu sece.

Am strâns în mână punga sigilată pe care mi-o dăduse, plină cu mormoloci, dar nu m-am simţit demnă de această responsabilitate. Era în perioada în care situaţia mea şcolară se prăbuşea, iar cei de la şcoală începuseră s-o cheme pe Joan la şedinţe unde toţi profesorii păreau îngrijoraţi.

— Eu nu cred că pot să menţin ceva în viaţă, am şoptit. O s-o dau în bară rău de tot.

— *Eu* am încredere în tine.

Brie mă privise în ochi şi se încruntase, emanând acea voinţă de oţel pe care pe atunci abia începuse s-o dezvolte.

— Eşti Rain Santangelo şi poţi face orice-ţi pui în minte.

Cum ar fi fost dacă aş fi alungat toată urâţenia adunată între noi? Să am din nou de partea mea toată această putere furtunoasă şi această stăpânire de sine? Cât de liniştitor ar fi fost să încetez pur şi simplu s-o mai urăsc? Ar putea noua mea viaţă, cu tot ce era pe cale să se schimbe, să includă o nouă relaţie cu Brie?

— Sunt deschisă la o prietenie, am spus prudentă. Adică, sună bine.

— Super, a spus ea de parcă ar fi rămas stabilit şi ani de istorie s-ar fi şters ca prin minune.

Şi astfel, dintr-odată, eram înapoi în lumea lui Brie Walsh. Un loc pe care nu-l mai vizitasem de ani întregi, dar pe care îmi aminteam că-l iubisem cândva.

PARTEA A V-A

SYDNEY

MARTIE

CU DOUĂ LUNI ÎNAINTE DE INCENDIU

13

Până la urmă, nu pot vin azi. Îmi pare rău k anulez din nou, promit k mă revanșez în curând! Despachetez și alte c*caturi cu Joan.

M-am uitat prin geamul benzinăriei Shell la femeia în uniformă PG&E care își alimenta camioneta, la fața ei luminată în roz de strălucirea apusului. Era pentru a doua oară săptămâna asta când Rain anula întâlnirea cu mine. Am tras aer în piept şi l-am ţinut acolo cât i-am răspuns, cu un spasm de durere împungându-mi plămânii ca o notă falsă, scoasă de o chitară dezacordată.

Nu-ți face griji. Ne vedem la școală.

Rain nici nu a mai dat pe la şcoală săptămâna asta, dar na, asta e.

Am strecurat telefonul în buzunar şi m-am întors la treabă.

— Pompa trei.

Femeia de la PG&E stătea acum în faţa mea, ţinând în mână două pachete de Mentos cu căpşuni.

— Şi astea.

Am bătut bonul şi i-am împins restul pe tejghea.

Dureri de creştere, mi-am spus. Asta însemna toată această nouă distanţă dintre noi. Faptul că Rain fusese atât de ocupată în ultima vreme era complet de înţeles. Weekendul trecut abia se mutase în casa cea nouă. Despachetatul şi aranjatul lucrurilor trebuie să fi fost epuizant. Dacă nu mă putea lua de la job în seara

asta, aşa cum plănuiserăm, atunci urma s-o revăd altă dată, în curând. Dar în ciuda faptului că-mi spuneam toate astea, durerea tot reverbera în mine.

În timp ce femeile Santangelo despachetau şi se aranjau pentru noua lor viaţă la poalele muntelui, eu îmi vedeam de cele obişnuite – jonglam cu temele şi cu jobul de casieră la benzinăria Shell de pe autostradă, aflată cam la un kilometru şi jumătate spre vale, între casă şi şcoală.

Chiar înainte de mutarea oficială a lui Rain şi Joan, mi s-a părut că ea începe să păstreze un pic mai multă distanţă între noi. Chiar de când Joan şi-a încasat cecul de la loterie, Rain a devenit mai ocupată. Cu ce, nu prea mi-era clar. Poate că era îngrijorată să nu mă fi supărat sau ceva de genul ăsta, dar nu mă supărasem. Pur şi simplu mi-era dor de prietena mea.

Îmi promisese – nerealist, mi se păruse mie, dar insistase – că avea să mă ducă în fiecare zi spre şi de la şcoală, imediat ce căpăta maşina, însă nu şi-o cumpărase încă. Sau, dacă şi-o cumpărase, eu nu aflasem.

— Muşeţel sau mentă, Sydney?

Şeful meu, Rafid, a venit din spate, de la birouri, pentru obişnuita împrospătare din oră-n oră a cănii cu ceai şi l-am văzut cum s-a bucurat când am acceptat să mă alătur şi eu.

— Azi simt că sunt gata de aventură, i-am zâmbit. Ce zici de un ceai verde?

— Sălbatică fată.

A scos câte un pliculeţ pentru fiecare din cutia de ceai de la standul pentru cafele şi şi-a făcut de lucru umplând cu apă paharele din plastic marcate cu logoul Shell, pe care, cu luni în urmă, scrisese grijuliu cu markerul numele noastre.

Rafid era destul de în regulă. Eram angajata lui de la cincisprezece ani şi ne împrieteniserăm într-un fel, pe

cât de prieten îţi poate fi un bărbat de cincizeci şi opt de ani. Când lucram în acelaşi schimb, mă lăsa de cele mai multe ori în pace, cu gândurile mele, sau se plângea de băiatul lui, Amir, care era pus pe distracţie şi petreceri şi se afla probabil în pericol să rateze intrarea la USC, judecând după ceea ce vedea Rafid când plătea, lunar, soldul de pe Mastercardul lui Amir. Ştiam că Rafid mă respecta un pic, pentru că în toamna aceea începuse să-mi ceară sfatul în această privinţă.

— La două dimineaţa, la trei dimineaţa, el iese să mănânce în oraş, îmi tot spunea Rafid în ultima vreme, cam o dată la câteva săptămâni. Face plinul rezervorului la cinci dimineaţa, iar eu ştiu că Amir nu se trezeşte la patru dimineaţa. Stă treaz toată noaptea, făcând Dumnezeu ştie ce, şi dacă ţip la el nu rezolv nimic.

I-am sugerat mereu aceleaşi două lucruri: să-i ia lui Amir cardul de credit, aşa încât să-l lase pe uscat, sau să-l facă să plătească el însuşi la fiecare final de lună. Am avut grijă şi să ridic din umeri, ca să nu pară că-l judecam, iar Rafid dădea ascultător din cap şi-şi sorbea mohorât ceaiul cu lămâie.

Totuşi, conversaţia din seara asta s-a îndreptat către Rain şi Joan. Rafid auzise şi el noutăţile, la fel ca toţi ceilalţi. Chiar dacă ratase emisiunea în care ele două acceptau cecul, toată lumea din Termico vorbea încă despre mama singură care jucase numerele norocoase la chioşcul Mobil de pe autostradă.

Desigur, Rafid o ştia pe Rain, care mai venise pe aici ca să stea cu mine de când îmi luasem jobul ăsta sau pur şi simplu îmi ţinea companie când era prea agitată ca să se ducă acasă. Petrecuserăm câteva ore vara trecută, încercând să-l convingem pe Rafid s-o angajeze, după ce-şi pierduse jobul de la bar, dar el zisese că nici nu se punea problema. N-am ştiut niciodată dacă îi era frică de ea, dacă n-avea încredere în ea sau ambele. Cei mai

mulţi dintre aceia care n-o cunoşteau pe Rain îşi făceau o impresie greşită despre ea. Nu ştia cum să le vorbească adulţilor, cum să fie tăcută, plăcută şi atât. Era ca şi când personalitatea ei se afla prea aproape de suprafaţă şi nu avea niciun truc de a ţine în ea toate emoţiile şi opiniile, nicio metodă de a se îmblânzi pe sine.

— Ce bine ar fi fost dacă biletul ăla ar fi fost cumpărat de la Shell.

Rafid mi-a pus paharul cu ceai lângă casa de marcat, a oftat şi s-a frecat pe barba albă, uşor crescută pe obraji.

— Ar fi explodat afacerea. Acum probabil pierdem clienţi, fiindcă oamenii se duc la Mobil să caşte gura în căutarea norocului. Adică toţi adulatorii ăia de la Mega Millions nu ştiu şi ei că fulgerul nu loveşte de două ori în acelaşi loc?

M-a privit plin de speranţă.

— Poate, am ridicat eu din umeri. E greu de zis.

Mă străduiam să procesez tot ce se întâmpla. Chiar dacă Rain spusese că voi avea propria mea cameră în noua lor casă din Palm Springs, era dificil să nu mă simt un pic abandonată.

— Probabil că vor pierde tot într-o perioadă foarte scurtă, a spus Rafid.

Am clipit, ofensată de această insinuare, în numele lui Rain şi al lui Joan.

„Sunt îngrijorată că toţi nemernicii pe care i-a cunoscut vreodată Joan o să năvălească acum peste noi", spusese Rain ultima dată când trecuse pe la mine, înainte de mutare, împungând cu un deget în ecranul telefonului. „Zice aici că toţi câştigătorii la loterie au de-a face cu o grămadă de oameni care încearcă să le ia banii sau, gen, să-i escrocheze, şi că toată lumea începe să-i hărţuiască, la gândul că a fost un câştig nemeritat."

„Voi două n-o să permiteţi să se întâmple una ca asta", îi replicasem la momentul respectiv.

— Să piardă şase-virgulă-patru milioane de dolari? Nu prea cred, i-am spus acum lui Rafid.

El a sorbit din paharul cu ceai.

— O jumătate se duc pe taxe. Le rămân trei milioane. Tu şi cu mine, Syd? Noi suntem responsabili. Noi i-am pune în bancă, i-am lăsa să se înmulţească. Între timp, am trăi modest, într-o căsuţă.

— OK, am spus fără să-mi dau seama unde vrea să ajungă sau cum ar putea fi atât de sigur că eu aş trăi modest.

Poate că aş face-o. Lui Rafid trebuie să-i fi părut cumpătată în comparaţie cu Amir, dar nu asta însemna să fii falit? Poate că, dacă aş fi avut bani, n-aş fi fost deloc cumpătată.

— Însă cei mai mulţi nu sunt câtuşi de puţin responsabili. Încep să trăiască precum oamenii bogaţi, când de fapt nu-s chiar aşa.

În timp ce vorbea, Rafid aranja produsele, punând chipsurile Lay's barbeque înapoi la locul lor, pe un rând separat de cele cu smântână şi ceapă.

— Grămada de bani pare la început fără sfârşit, dar foarte curând vor ajunge la un milion şi jumătate, apoi vin facturi peste facturi şi în cele din urmă — *pac*!

A plesnit casa cu palmele în laterale, iar monedele dinăuntru au zornăit în sertar, făcându-mă să tresar.

— În câţiva ani, s-a terminat. Se vor întoarce de unde au plecat. Chiar dacă ar fi câştigat zece, douăsprezece, douăzeci de milioane, aşa se întâmplă de cele mai multe ori. Unii sfârşesc şi mai săraci decât erau înainte de câştig.

— Poate.

Aş fi minţit dacă aş fi spus că ceva din mine nu găsea un oarecare confort în povestea asta. Da, voiam ca Rain şi Joan să fie bogate dincolo de cele mai nebuneşti visuri ale lor. Dar o parte urâtă din mine, pe care aproape reuşisem s-o suprim, nu se bucura cu totul pentru ele. Nu era nici măcar vorba că aş fi vrut să fiu în locul lor, cu toate că îmi trecuse şi asta prin cap, şi nu era vorba nici despre câte probleme puteau rezolva banii pentru familia mea. De cele mai multe ori îmi doream pur şi simplu să nu se fi întâmplat niciunuia dintre cunoscuţii mei, pentru ca lucrurile să rămână aşa cum fuseseră dintotdeauna – eu şi Rain împotriva lumii.

— Avertizează-ţi prietena, mi-a aruncat Rafid o privire rău-prevestitoare. Poate că abia acum încep necazurile ei.

— În regulă, Rafid. O să încerc să-i spun.

Dar nici nu se punea problema să-i spun lui Rain ceva din toate astea. Ea şi Joan aveau să fie bine. Mai bine decât bine. Poate că Joan fusese excentrică, dar era isteaţă. Şi la fel şi Rain.

Rafid a răspuns la telefon şi a început să vorbească în bengali, iar eu mi-am propus să-mi scot loteria din minte.

Am petrecut următoarea oră curăţând şi învârtind rafturile cu bomboane din faţa casei, aşa încât să ajungă la vedere marfa mai veche. Era joi seara şi totul era mort, doar nişte alimentări la pompă, cu ţârâita; rareori se deranja cineva să intre pentru un pachet de gumă de mestecat sau o sticlă cu apă, ori ca să meargă la toaletă. Mi-am lăsat gândurile să hoinărească spre ce ar face mama cu o asemenea pleaşcă. Chiar dacă ar căpăta doar o părticică din ea, tot şi-ar da imediat demisia de la Five Fronds şi ar finaliza cursul de cosmeticiană pe care-l abandonase când rămăsese însărcinată cu Spider. Poate

şi-ar deschide propriul salon. Categoric ar plăti datoriile de pe cardurile de credit.

Abia începeam să-mi pun problema ce-ar putea însemna banii aceia pentru Rain. Vorbiserăm mereu cum ne-am muta noi în LA, cum ne-am luat joburi de tehnicieni de lumini, oriunde-ar fi disponibile, sau cum ne-am lua orice alt job am găsi pe platourile de filmare, ca să fim în Hollywood la locul potrivit şi momentul potrivit şi să ne găsim nişa potrivită. Rain avea să-şi încerce norocul imediat după liceu, eu am spus că mă alătur în vacanţele de vară, când nu se făceau cursuri la facultatea în care plănuiam să studiez lucruri inteligente, care să-mi aducă şi un job pe care să mă pot baza.

Chiar dacă îmi plăcuse întotdeauna vorbăria lui Rain despre Hollywood, ştiam că nu-mi permit s-o transpun în realitate. Eu eram cea care trebuia să scot familia din traiul ei de la o lună la alta. Acum, mai mult ca oricând, când Spider era în puşcărie, depindea de mine să n-o dau în bară.

De aceea mă concentram atât de mult la învăţătură, căutam facultăţi care mi-ar acorda o bursă, am întrebat-o pe mătuşa Debbie dacă aş putea locui la ea, în Oxford, Ohio, dacă intram la University of Miami.

Dar Rain nu avusese niciodată un plan de rezervă. Tot liceul presupusesem, în sinea mea, că va sfârşi la College of the Desert şi va locui cu Joan până când îşi va da seama ce vrea să facă cu viaţa ei, dar acum chiar putea încerca să trăiască în LA, pentru că banii n-aveau să i se termine într-o săptămână sau o lună. Nici măcar în şase luni.

Asta e ceea ce-ţi oferă banii. Posibilitatea de a-ţi încerca şansa, de a urma un vis şi de a vedea ce se întâmplă.

Eram pierdută în gândurile mele şi în curăţatul rafturilor cu aspiratorul dat de Rafid, când în spatele

meu s-a auzit clopoţelul de la uşă. M-am uitat în oglinda convexă, de siguranţă, din spatele casei de marcat, şi l-am văzut intrând pe Chase, care rotea pe arătător cheile de la maşină.

Am oprit aspiratorul, m-am îndreptat de spate şi am simţit cum mi se încing obrajii.

Nu fi disperată, tâmpito, mi-am poruncit în gând.

— Hei.

Bun. A sunat aproape normal, poate un pic cam entuziasmat. Am reuşit să nu vorbesc prea tare sau prea încet, ori să cad din picioare. Rafid nu mă pune să mă îmbrac în uniformă, dar a insistat să port o şapcă neagră, cu logoul Shell. Aşa că, acum, Chase mă vedea cu şapca Shell pe cap. Îngrozitor.

— Oh, hei.

I-am zărit pentru o clipă strungăreaţa. Mă întreb cum se simte la atingere. Şi-a dres vocea timp de câteva secunde foarte lungi. Era oare agitat?

— Eşti aici.

— Sunt aici.

Apoi m-am trezit cu el lângă mine, amândoi pe partea rezervată clienţilor. Am simţit nevoia urgentă de a-i oferi ceva. O pungă cu chipsuri sau nişte bomboane. Chestii aproape de termenul de expirare pe care reuşeam mereu să i le strecor lui Rain fără să mă vadă Rafid. Dar în context părea cam ciudat. Nimeni de la şcoală nu bătuse vreodată drumul până aici, în afară de cei care locuiau în Termico. Ăsta era lucrul care făcea suportabil acest job — nimeni nu râdea de mine, cu şapca asta Shell pe cap. Şi totuşi, iată-l pe Chase aici.

— Mă... bucur să te văd, a spus Chase.

Roşise oare? Aş fi putut jura că da. Deja ne petreceam timpul în acelaşi grup de ceva vreme, dar vizita

asta însemna un pas mai departe. Era prima dată când mă aflam doar cu el, fără ceilalţi.

— Aşadar, ai trecut pe-aici în drumul tău spre Valea Morţii? am glumit eu, sperând să detensionez atmosfera.

— Ha-ha.

A înghiţit, şi mărul lui Adam i s-a mişcat în sus şi-n jos.

— Am venit să verific. Mă bucur că te-am găsit.

— Să verifici? am repetat prosteşte.

— Ai zis că lucrezi aici marţi şi joi, dar nu ştiam la ce ore, aşa că mi-am încercat norocul, a zâmbit el larg.

— Ai ţinere de minte.

— Deci, a spus Chase. Cum eşti?

Hanoracul lui gri era zdrenţuit la manşete, dar părea curat şi călduros. A scos mâinile din buzunare şi s-a legănat pe călcâie. Am remarcat degetele julite de la o mână, încălţările jerpelite din piele întoarsă, cicatricea mică de deasupra sprâncenei. Toate, semne ale unei vieţi de skateboarding, în care a căzut şi s-a ridicat, iar şi iar, în timp ce învăţa să zboare. Corpul lui era lovit şi zgâriat, robust şi cald. Ca un loc unde aş fi vrut să trăiesc.

— Cum sunt? mi-am dres eu vocea, urându-mă pentru cât de prost sunase.

Mi-am dat seama că ţineam în mână un mănunchi de punguliţe de Skittles şi le-am îndesat la locul lor, pe al doilea raft din dreapta, apoi m-am întors iar spre el.

— Sunt... bine...?

— Categoric pari să fii sigură de asta.

Zâmbetul ăla strâmb. Sfinte Dumnezeule.

— Eu, ăăă.

Am tuşit.

— Nu, serios, sunt bine.

Cea mai bună prietenă a mea se îndepărta de mine la propriu şi la figurat şi purtam o şapcă stupidă în faţa unui băiat care mă agita ca naiba, dar, altminteri, mă simţeam superb.

— Eram îngrijorat.

Chase a făcut o pauză, a apucat o pungă de alune M&M şi a început s-o arunce dintr-o mână în alta.

— Îngrijorat?

Era îngrijorat pentru mine?

— Voi două, fetelor, n-aţi mai venit la Super 8.

A aruncat punguţa şi s-a răsucit în loc, apoi a prins-o. Am simţit că roşesc iarăşi. Apoi m-am gândit că o să observe şi am roşit şi mai tare.

— Au fost câteva săptămâni ciudate. Şi a trebuit să mai fac şi ture suplimentare. Dar o să revin curând.

— Bine.

Bine?

— Ţi-a fost dor de noi? l-am întrebat, încercând s-o fac să sune ca o glumă.

— Mi-a fost dor *de tine.*

De mine, nu de Rain. Nu de perechea mereu nedespărţită, nu de impredictibila Rain şi plictisitoarea ei însoţitoare.

A încercat încă o manevră şmecheră cu punga de M&M, aruncând-o printre picioare, dar de data asta punga a căzut pe jos. A ridicat-o şi a rânjit. Am încercat să ignor golul din stomac, felul în care mâinile voiau să zboare spre păr şi să-l aranjeze, deşi era îndesat sub şapca aia îngrozitoare. Am râs de propria stânjeneală şi a râs un pic şi Chase.

— Ar fi mişto să ne mai dăm împreună cu skateboardul, într-o zi, Sydney Green.

Scânteia aceea din ochii lui. Ce anume te făcea terci în felul în care-ţi spunea cineva numele întreg?

— Da, ar fi mişto. Dar nu mă descurc chiar atât de bine.

— Ba sigur că te descurci. Te descurci excelent.

Am mai vorbit o vreme despre tot felul de nimicuri. Şcoală. Cunoştinţe comune. Un film nou pe care Chase voia să-l vadă în weekend. Facultate. Apoi a plătit punga de M&M şi a plecat mormăind:

— Ne vedem la şcoală.

Iar eu i-am răspuns:

— Să fii sigur că ne vedem.

Apoi m-am înroşit cumplit, toată. În următoarele două ore cât a mai durat schimbul meu am reuşit să mă liniştesc, însă tot am rămas cu un gâdilat în măruntaie numai gândindu-mă la omul ăsta care apăruse aici ca prin farmec. Care mă remarcase. Pe mine, nu pe Rain. Sydney Green, cea îmbrăcată în cei mai banali blugi şi în cel mai banal tricou, al cărei păr nu era nici blond, nici şaten, cu un trup nici scund, nici înalt, cu un chip absolut comun, cu trăsături obişnuite, ochi căprui şi nas şi gură standard.

Dar lui Chase i-a plăcut ce a văzut. I-a plăcut felul în care mă dădeam cu skateboardul. Asculta când vorbeam şi voia să ştie mai multe despre mine. Ba chiar îi fusese dor de mine când nu mă mai văzuse o vreme.

Tot restul serii a fost ca şi când în piept mi se deschisese o uşiţă şi pe acolo îmi picura miere caldă, în şuvoi lent şi dulce. Mi-am imaginat cum mi-aş aşeza palmele pe abdomenul lui Chase, pe braţele lui. M-am întrebat cum s-ar simţi pielea lui sub degetele mele.

Am vrut să-i dau lui Rain un mesaj şi să-i spun că Chase trecuse pe la benzinărie. În mod normal, exact asta aş fi făcut. Dar lucrurile păreau să fie diferite acum. Era prea ocupată pentru mine, din câte vedeam eu. Cu despachetatul, cu ce-o mai fi fost. Făcea chestii noi pe care eu nici n-aveam cum să le ghicesc, fiindcă n-avea

timp să-mi spună despre ele. O scurtă vizită din partea lui Chase nu putea concura nici pe departe cu toate astea.

Dar, totodată, mă bucuram că acesta era secretul meu şi numai al meu. Nu mai avusesem niciodată până acum o viaţă privată, ceva ce să nu împărtăşesc cu Rain. Odată ce ar fi aflat, ar fi început să despice firul în patru, cu întrebări şi păreri.

Deocamdată nu voiam să irosesc senzaţia minunată pe care mi-o lăsase întâmplarea asta. Eram fericită s-o ţin doar pentru mine, să şlefuiesc lucrul acesta, oricare ar fi fost el, în ceva cu potenţial, în felul în care modelăm lutul pe roata olarului, la cursul de ceramică, înduplecându-l cu cea mai delicată apăsare a degetelor, până când îşi găseşte forma ideală.

14

Duminică, Rain a sosit cu gălăgie mare pe strada Clay, la nouă dimineaţa, într-un Mini Cooper negru, cu o dungă albă pe capotă, turând motorul şi claxonând.

Am ieşit în şort şi maiou, cu picioarele îndesate în papucii de casă ai mamei, încă frecându-mă la ochi, fiindcă abia mă trezisem.

— Nu se poate.

— Este un maxi Mini, a râs ea cu gura până la urechi, aşezată pe scaunul şoferului. Sau un Mini maxi. Niciodată nu ştiu exact cum e. Îţi place?

— Dar cine *eşti* tu, la urma urmelor?

Am pus o mână pe capotă. Când am ridicat-o, am văzut că lăsasem urme de degete, singurul cusur de pe suprafaţa neagră ca smoala a maşinii. M-am aplecat pe geamul deschis dinspre locul şoferului şi m-am uitat înăuntru, la ea.

— Deci... niciun Nissan Walsh pentru tine sau Joan?

Rain a pufnit.

— Am făcut afacerea cu alţii.

Şi-a pus ochelarii de soare pe cap şi a verificat în retrovizoare linia trasată cu tuşul de ochi.

— Dar Ed merită mult mai rău de-atât, a adăugat ea mijind ochii în oglindă.

— Cum adică?

Ştiam că Ed refuzase să negocieze cu ele, dar chestia asta era deja de domeniul trecutului, nu?

— Nimic. Nu contează. Vino-ncoace, m-a tras ea mai aproape. Miroase maşina.

M-am aplecat şi mai mult şi am tras în piept aerul de maşină nouă. Scaunele erau îmbrăcate în piele scumpă, bej.

— Urcă, a bătut Rain cu palma în scaunul pasagerului. Stai, nu. Dacă mă gândesc mai bine...

A ieşit şi mi-a lăsat uşa deschisă, apoi a ocolit maşina în fugă, cu tălpile desculţe pe asfaltul crăpat, şi s-a aşezat pe locul din dreapta. A dat din cap spre mine, să mă urc la volan.

— Tu conduci.

— Nu pot, Rain, este prea nouă. Dacă o turtesc?

— O să-mi iau alta.

— Oh, OK.

Am râs şi am rămas acolo, ezitând, cu o mână pe capota maşinii.

— Vrei să urci, te rog? Dacă am o maşină pe care tu să n-o poţi conduce, atunci nici măcar n-o vreau.

S-a încruntat la mine nerăbdătoare sau enervată, am presupus, fiindcă făceam atâta caz.

— Bine.

Acum, când reuşiserăm în fine să ne întâlnim, poate că lucrurile urmau să revină la cum fuseseră dintotdeauna. Cine eram eu să-i spun „nu" tocmai acum, mai ales când făcuse tot drumul până aici?

— Stai să-mi iau geanta...

— N-ai nevoie de ea. Te aduc eu înapoi, mai târziu. Haide, urcă odată. Îţi ordon să conduci!

— OK, Isuse.

Entuziasmul lui Rain era molipsitor. Toate lucrurile pentru care fusesem supărată mai devreme se evaporaseră în lumina soarelui radiată de ea.

— Asta-i fata pe care-o iubesc! a chiuit ea, dându-şi capul pe spate.

Conducând maşina aceea la vale, spre poalele muntelui, în timp ce mă îndepărtam de Termico cu vocea lui Beyoncé urlând în boxe şi cu Rain alături de mine, aproape că am simţit mâna binevoitoare a destinului ce se întinsese spre ea şi o ridicase de la pământ — poate că mă ridica şi pe mine, fiindcă ea era a mea.

Avansam vijelios spre vale; Rain mă direcţiona folosind Waze, fiindcă încă nu ştia prea bine străzile pe aici. La un semafor m-am oprit şi m-am uitat la ea. Purta o bluză nouă din mătase neagră, cu bretele în jurul gâtului, care îi venea perfect. În ultima vreme avea multe haine noi, dar bluza asta era un pic cam prea formală faţă de tricourile ei obişnuite.

— Arăţi foarte bine, i-am spus. Te-ai gătit ca să cumperi maşina, nu?

Rain a dat din cap.

— Ai observat.

— Îmi place mult bluza, am continuat, apoi am călcat acceleraţia şi am ocolit o dubiţă care făcea la stânga.

— De fapt.

Rain a făcut o pauză ciudat de lungă, apoi şi-a dres vocea.

— Brie a ales-o.

— Ce?

Preţ de o clipă, am fost sigură că nu auzisem bine.

— Am dat peste ea la mall, acum vreo două săptămâni, şi apoi am sfârşit cumva... am început să stăm împreună la şcoală.

Rain a ridicat din umeri cu o expresie un pic prostească, de parcă anii pe care-i petrecuse punând-o pe Brie la zid nu fuseseră decât o mică greşeală nevinovată.

— A fost chiar drăguţă, să ştii.

Replica asta a fost ca o lovitură de copită în stomac, ca senzaţia că ai ajuns târziu la o petrecere unde nu cunoşti pe nimeni şi toată lumea râde la o glumă pe care n-ai apucat s-o auzi. M-am concentrat la drum, fiindcă nu voiam s-o privesc. Oare Brie văzuse deja şi maşina cea nouă? Şi casa cea nouă?

— Deci cum, voi două sunteţi acum prietene? Uau, cred că am ratat ştirile.

În clipa următoare mi-am dorit să nu fi spus asta. Am simţit privirea lui Rain aţintită asupra mea, o simţeam cum evaluează felul în care să gestioneze situaţia. Probabil că încerca să-şi dea seama dacă sunt geloasă ori rănită. Ei bine, eram şi una, şi alta. De ce ţinuse acest secret faţă de mine? Se gândea oare că eram atât de jalnic ataşată de ea încât nu pot gestiona împăcarea ei cu Brie?

— Poate. E voie?

A întrebat lejer, pe tonul unei glume nevinovate, dar întrebarea tot m-a înţepat.

— Vreau să spun...

Ar fi fost *voie* dacă aş fi acţionat pe la spatele ei şi aş fi început să petrec timp cu Brie? Cum ar fi reacţionat Rain atunci?

— Bineînţeles.

Am tras adânc aer în piept şi mi-am propus, în sinea mea, să las lucrurile aşa cum au căzut, fiindcă nu voiam să stric prima noastră ieşire împreună cu noua ei maşină, prima dată când petreceam iar timp amândouă, după o săptămână care păruse o eternitate.

Dar n-am putut să mă abţin să nu mai zgândăr un pic rana.

— Doar că sunt surprinsă.

Rain a dat din cap spre mine, preocupată.

— Şi eu sunt. Poate că în tot timpul ăsta am greşit în privinţa ei.

Şi-a pus tălpile goale pe bordul cel nou şi a acoperit cu una dintre ele gura de ventilaţie.

— Sau poate că s-a schimbat. În ultima vreme se poartă de-a dreptul... *omeneşte*. E ca şi cum s-ar fi întors vechea Brie, cea pe care o plăceam.

— Păi asta-i bine, am spus prudentă.

Rain fusese întotdeauna mai dispusă s-o urască pe Brie decât eram eu. Mereu căuta motive ca să spună că Brie a greşit faţă de noi. Iar acum, se pare, Rain avea să fie prima care s-o accepte din nou. Poate că făcea parte din tendinţa lui Rain de a vedea totul la extreme. În agenda ei, oamenii erau fie perfecţi, fie îngrozitori, niciodată pe undeva pe la mijloc. Eu bănuiam că Brie, la fel ca toţi ceilalţi, era la mijloc şi nu eram interesată să-i explorez caracterul mai mult de-atât. Urma să absolvim curând. Nu aveam nevoie de prieteni noi. Nu voiam decât să-mi petrec timpul cu cei pe care-i aveam deja.

Am aruncat o privire spre Rain. Avea din nou pe chip surâsul acela înceţoşat, visător. Mi-am dat seama că nimic n-avea să treacă dincolo de buna ei dispoziţie. Şi de ce ar fi trecut? Trăsese lozul cel mare, la propriu.

Las-o pe Rain să-şi trăiască buna dispoziţie, mi-am spus. Nu conta dacă ea şi Brie încetaseră să se mai urască.

Puteam chiar să mă prefac că sunt fericită pentru ele.

— Mă bucur că voi două aţi îngropat securea războiului, i-am spus.

Am dat muzica mai tare şi am lăsat başii bubuitori de la Juice WRLD să se reverse peste noi.

— Îmi place mult maşina asta, e foarte potrivită pentru tine.

I-am zâmbit larg şi am strâns-o de mână; m-a strâns şi ea. Speram ca asta să însemne că am terminat discuţia despre Brie Walsh.

Când am ajuns la ea, casa s-a dezvăluit ca un soi de iluzie optică: un paralelipiped uriaş cu acoperişul plat, cocoţat peste un paralelipiped mai mic, şi un living cu pereţi de sticlă stând atârnat în aer deasupra grădinii prietenoase cu mediul, amenajate în faţa casei cu pietre şi plante ţepoase din deşert.

— E construită de un regizor bătrân de la Hollywood, mi-a spus Rain în timp ce parcam pe aleea mărginită de cactuşi. Acum Joan e obsedată de el. M-a ameninţat că o să mă pună să văd toate filmele pe care le-a făcut.

M-am holbat la ea, neîncrezătoare. Casa asta făcea ca locuinţa lui Brie să pară o rulotă. Făcea ca vechea locuinţă a lui Rain — şi casa în care locuiam eu — să pară o cutie de lapte. M-am gândit la ce-mi spusese Rafid şi apoi am clătinat uşor din cap, ca să-mi scot vorbele lui din minte. *Eşti fericită pentru ele*, mi-am amintit mie însemi.

— Este superbă, am spus, încercând să-mi recapăt respiraţia.

— Nu ţi se pare cam sinistră? m-a întrebat Rain.

S-a uitat în sus spre casă, la fel ca mine, de parcă şi ea o vedea pentru prima dată.

— Sinistră?

— Nu ştiu ce să zic. Arată precum casele alea din filmele proaste din anii 1980, când fata era găsită moartă, plutind în piscină.

— Eşti mereu atât de optimistă, am râs eu. Asta îmi place mie la tine.

Joan era acasă; purta acelaşi chimono negru cu cocori turcoaz, pe care-l asortase cu nişte papuci aurii, cu toc jos şi ascuţit, pe care nu-i mai văzusem până atunci. Avea ochelari de soare enormi, cu rame negre şi lentile roz, şi îşi îndesase părul sub un turban tot de culoare roz. Folosea treaba asta cu vechiul Hollywood până la limita maximă posibilă.

— Bun-venit, păpuşico. Bun-venit în noua noastră casă.

M-a strâns scurt la piept, dar părea distrasă de doi bărbaţi echipaţi cu chingi pentru mutarea mobilei care stăteau stânjeniţi în spatele ei, părând să-i aştepte instrucţiunile.

— Tocmai rearanjam toată mobila asta pe care am găsit-o aici. Casa noastră *es su casa*, OK? Serveşte-te cu orice vrei. Rainey vrea să-ţi alegi tu dormitorul pentru când o să rămâi peste noapte. Rainey, nu uita să-i dai şi lui Sydney o cameră, a strigat ea spre Rain, care ieşise deja din livingul imperial.

— Mă ocup imediat, a strigat Rain din măruntaiele casei.

— Este superbă, Joan, felicitări, i-am spus eu.

— Oh, încetează. Ştiu că este un pic cam mult, dar poate că în curând o să ne obişnuim toate cu ea. Să nu uiţi, aici e şi casa ta. Faci parte din familia noastră.

M-a strâns de mână şi s-a întors iar spre muncitori, arătând cu o unghie roşie ca o cireaşă spre canapeaua lungă de piele.

Am plecat în direcţia în care dispăruse Rain, în timp ce lumina soarelui se revărsa înăuntru, făcând pereţii albi şi podeaua din marmură albă să arate ca o versiune futuristă a vieţii de apoi, imaculată şi inundată de lumina raiului.

— Sunt aici, a strigat Rain şi am pornit pe culoar spre bucătărie, unde Rain stătea cu mâinile în şolduri în faţa uşilor duble, larg deschise, ale unui frigider uriaş. Frigiderul era imaculat şi absolut gol, cu excepţia a şase sau şapte cutii cu mâncare la pachet.

— Încă n-am apucat să cumpărăm mâncare normală, a spus Rain, enervată. Joan este complet inutilă zilele astea. Tot ce-avem sunt nişte resturi de sushi, de seara trecută, şi alte resturi, şi mai vechi. Oh, şi chestia aia de spumă de ciocolată trimisă de agentul imobiliar.

M-am gândit cu strângere de inimă la bucătăria casei mele, unde ne adunam când eram mici, şi la cât de fericite ne făcea nişte sos iute întins pe pâine albă. Acum eram atât de departe de acele momente. M-am uitat la prietena mea, în noua ei bluză aprobată-de-Brie, cu pantalonii ei scurţi din denim, franjuraţi într-o manieră artistică, care costau probabil mai mult decât toate hainele mele la un loc. Cel puţin creionul dermatograf era la fel de întins ca întotdeauna şi îşi strânsese părul în obişnuitul cuib neregulat. Am coborât privirea spre propria ţinută, şort de sport de un verde-oliv spălăcit, cu o gaură în faţă, şi un maiou lălâu pe care-l aveam de la paisprezece ani.

— Acum nu mi-e foame, oricum.

M-am aşezat pe un scaun înalt din piele, care flanca insula de bucătărie făcută din marmură, mi-am pus palmele pe piatra rece şi am încercat să absorb informaţia că acesta era într-adevăr locul unde locuia acum Rain. Încercam să mă port ca şi cum aş fi avut dreptul să mă aflu aici, ca şi cum aş fi aparţinut acestui loc.

— Casa asta este uluitoare.

Chiar în momentul acela, lui Rain i-a bâzâit telefonul în buzunar.

— Da, cred că este, a spus ea, distrasă de mesajul primit. Aşteaptă un pic, iartă-mă.

A scos telefonul din buzunar.

— Oh.

— Cine este?

— Brie.

Mi-a aruncat un zâmbet îndurerat.

— Scuză-mă, doar să...

Însă vocea i s-a pierdut, fiindcă scria deja mesajul, cu degetele mari zburând nebuneşte pe taste.

— Nu-ţi face griji, am răspuns, înghiţindu-mi senzaţia că pământul mi se clatină sub picioare, vuietul plăcilor tectonice aflate în mişcare.

Stătuseră şi ele împreună odată, din întâmplare, iar acum îşi dădeau mesaje? Am deschis gura, ca s-o întreb dacă Brie fusese deja aici, dar apoi am închis-o, gândindu-mă la ce se întâmplase în maşină şi la felul în care tensiunea crescuse brusc între noi, mai devreme. M-am gândit că e posibil să nu gestionez foarte bine situaţia, dacă îmi răspundea „da".

În plus, puteam şi eu să trimit un mesaj unei persoane speciale.

Şi, ca prin minune, mi-a piuit şi mie telefonul. Când am văzut că mesajul era de la Chase, mi-am ascuns zâmbetul cu mâna.

Super 8, mâine?

OK, i-am răspuns.

S vin s t iau?

Am ridicat privirea din ecran şi am văzut-o pe Rain, scufundată în schimbul de mesaje cu Brie, în bucătăria ei extravagantă, apoi m-am gândit la Chase venind să mă ia de-acasă, la Fiesta noastră parcată pe aleea din faţă, cu bara lipită cu bandă adezivă, la acoperişul de pe care aluminiul se desprinsese într-o parte.

Ne vedem acolo.

După ce am lichidat spuma de ciocolată trimisă de agentul imobiliar, Rain m-a condus spre etaj.

— De când ne-am mutat, eu am dormit aici, dar pur şi simplu e ceva ce nu-mi priește.

Rain s-a tolănit pe patul uriaş, nefăcut, care trona în dormitorul de pe colţ, de un alb imaculat. În perete era fixat un televizor plat, singurul obiect care nu era alb sau în culoarea lemnului adus de ape.

— Teoretic, este cel mai bun dormitor din casă, după al lui Joan. Ar trebui să-l considerăm camera ta.

— Sigur, am spus ezitând.

Era drăguţ că voiau să-mi aloce o cameră, dar asta mă stânjenea mai mult decât orice. Nu era ca şi când aş fi putut s-o consider vreodată „a mea".

— Adică, atunci când o să rămân peste noapte, n-o să dorm la tine în cameră?

— Bună observaţie, a spus Rain. Hai să-ţi arăt următoarea cameră pe care vreau s-o încerc.

Am urmat-o pe culoar spre o încăpere mare, mai degrabă nemobilată, plină de saltele de yoga şi perne. Părea că persoana însărcinată cu mobilarea intenţionase să facă aici un spaţiu pentru meditaţie. Era văruită într-un gri-movuliu şi nu avea alt mobilier în afară de o statuie a lui Buddha şi un raft plin cu echipamente de yoga. Pe un perete se afla un îndemn înrămat, scris cu cerneală violet: FII AICI, ACUM.

— Asta? am întrebat-o.

— Da. Pare potrivită, a ridicat Rain din umeri. Îmi place că aici nu e atât de însorit. Şi e departe de camera lui Joan.

Am târât dintr-un alt dormitor o saltea uriaşă pe care am aşezat-o în dreptul ferestrei circulare, enorme. Am scos pe hol cea mai mare parte din echipamentele de yoga, dar am lăsat statuia lui Buddha. Dintr-odată, acest spaţiu gol a părut luxos. A părut plin de posibilităţi.

După ce am mutat în colţ o canapea modulară, luată şi aceea din alt dormitor, ne-am prăbuşit amândouă, epuizate, şi am rămas o vreme aşa, nemişcate, în penumbră, privind tijele trecătoare ale razelor de după-amiază, strecurate printre lamele jaluzelelor ce foşneau în adierea aerului condiţionat abia auzit.

Rain s-a întins pe noul ei pat de pe podea, iar eu m-am tolănit pe canapea.

— Cred că o să mă obişnuiesc cu asta, am glumit neconvingător. Dar tu?

— Cine ştie, a oftat Rain, ascunzându-şi ochii sub braţul aşezat pe faţă. Probabil că o să mă apuce frica zilele următoare.

După o tăcere lungă, m-a întrebat:

— Cui îi dădeai mesaje mai devreme?

— Lui Chase.

A fost cât pe ce să-i spun „mâine mergem să ne dăm cu skateboardul", dar dacă voia şi ea să vină? Chase nu mă invitase decât pe mine.

— Asta nu e ceva trecător, nu?

Rain părea iritată.

— Cine ştie, i-am răspuns cu grijă să-mi potrivesc tonul vocii cu al ei, deşi mă deranja. De ce, tu aşa ai vrea?

— Nu, doar că...

Rain s-a ridicat în capul oaselor şi m-a privit prin umbra luxoasă a încăperii.

— Nu vreau să fii rănită. Eşti sigură că-i destul de bun pentru tine?

Mi-am dat ochii peste cap, într-un gest necugetat. Dacă eu aş fi întrebat-o pe Rain de vreunul dintre băieţii care trecuseră prin viaţa ei în ultimii câţiva ani, mi-ar fi râs în faţă.

— Nu ştiu, Rain. Cine ar fi destul de bun, în opinia ta de expertă?

— Niciunul dintre ei. Nici măcar unul. Din moment ce, da, ştim cu toţii că eu sunt paraşuta cu părere de expertă.

— Nu asta am vrut să spun. Nu-mi răstălmăci cuvintele.

— Mmm. Poate că tu ai făcut-o, fără să-ţi dai seama măcar. Este în regulă. Ştiu cine sunt şi ce-am făcut. Şi sunt OK cu asta. Totuşi, tu eşti altfel decât mine.

— Ai vrea să fiu virgină pe vecie, am răbufnit, deschizându-mi profilul de social media şi navigând printre

pozele care curgeau una după alta, arătând prietene fericite şi atrăgătoare, chipuri filtrate până la perfecţiune. M-am oprit la o fotografie care le înfăţişa pe Deirdre, Min şi Brie în costume de baie şi mi-am strâns buzele într-o linie subţire, apoi am închis aplicaţia, ca să nu mai trebuiască s-o privesc pe Brie nicio clipă în plus.

— Îţi provoacă o plăcere bolnavă. Ca şi cum aş fi încremenită în timp.

— Nu fi aşa dramatică.

Rain s-a târât spre capătul saltelei şi s-a ridicat în picioare.

— Fă ce vrei. Doar că...

A privit în jur, căutându-şi cuvintele.

— Ai aşteptat atâta timp. Meriţi perfecţiunea. O iubire care să eclipseze şi soarele.

Ochii i s-au îmblânzit şi de undeva, de departe, un zâmbet i-a înflorit pe chip.

— Înţelegi?

— În fine.

Apoi m-am înmuiat, incapabilă să rămân supărată pe ea.

— Nu e prea târziu nici pentru tine să găseşti iubirea asta.

Rain şi-a dat ochii peste cap şi a ieşit din cameră.

O iubire care să eclipseze soarele. M-am lăsat pe spate în pernele canapelei şi am închis ochii. Poate că asta eram pe cale să primesc alături de Chase. Cum aveam să aflu până n-o trăiam? Când am deschis ochii, am fost întâmpinată iar de instrucţiunile ciudate de pe perete. FII AICI, ACUM. Bun sfat, am decis. Viitorul va ajunge aici când va ajunge aici.

Rain s-a întors cu două sacoşe de cumpărături care dădeau pe-afară, pe care erau imprimate numele unor magazine de care nu auzisem niciodată.

— Deci, am luat nişte chestii care cred că ţi-ar plăcea.

Fără un cuvânt, am început să le înşir pe toate pe jos. Încălţări, blugi, hanorace, tricouri. Toate erau chestii pe care le purtam deja, doar că mai drăguţe. Exact ca în filmele alea siropoase din anii 1980 la care obişnuiam să ne uităm, când fata suferă un fel de transformare şi declanşează ceea ce Rain a numit întotdeauna „montaj pentru împlinirea tuturor dorinţelor".

— Rain.

— Să nu-mi spui că nu le accepţi.

Rain s-a uitat la mine de parcă ar fi fost înspăimântată. De parcă se temea de ce era mai rău.

— Te rog să nu te înfurii.

— Sigur că nu mă înfurii, i-am spus. Doar că este... extravagant. Nu sunt aici pentru banii tăi.

De fapt, eram acolo în ciuda disconfortului pe care mi-l creau banii ei.

— Ştiu, a spus Rain, iar ochii ei căprui-aurii i-au găsit pe-ai mei. Sigur că nu. Dar ştii că o să am grijă de tine, da? Ăsta este şi câştigul tău. Tot o să plecăm împreună spre LA, înainte ca tu să pleci în Peoria. Nu s-a schimbat nimic, doar că acum o să fie mai uşor să facem tot ce ne-am dorit dintotdeauna. Cine ştie, poate că o să amâni o vreme facultatea şi, pur şi simplu... să petreci timpul cum vrei.

Rain a zâmbit dulce, evident încântată de cum suna acest nou plan pe care-l născocise pe loc.

— Dar cei din Peoria mă iubesc, am glumit eu, cu impresia că încă era posibil să avem vara pe care o plănuiserăm.

Poate că, până la urmă, nu se schimbase nimic. Era imposibil să nu-i dai crezare lui Rain. Părea aşa de sigură.

Am coborât privirea spre lucrurile pe care le alesese pentru mine, cu un zâmbet larg pe faţă, şi am clipit ca să gonesc o neaşteptată bură de lacrimi de fericire.

— Îţi mulţumesc, i-am şoptit. E un gest atât de frumos.

În mod sigur, Rain nu făcea toate astea pentru Brie. Eram în continuare bine. Mai mult decât bine. Cu bani sau fără bani, Rain n-avea să mă lase în urmă.

15

Când am ajuns, soarele coborâse mult pe cer, peste piscina goală. Tremuram în aerul din ce în ce mai rece al nopţii şi strângeam sub braţ skateboardul lui Spider, încercând să mă concentrez la fâşâitul roţilor de poliuretan pe ciment, în loc să mă las distrasă de bubuitul nervos al sângelui în urechile mele.

L-am găsit pe Chase străbătând înainte şi înapoi, ca un metronom, fundul piscinei. Când m-a văzut, mi-a făcut cu mâna. Alţi câţiva descriau în jurul lui, la întâmplare, arcuri şi bucle; ca prin minune, cu toţii reuşeau să nu se apropie niciodată atât de mult unul de altul încât să se izbească. Am încercat să fac chestia aia pe care o fac băieţii cu bărbia, când o reped înainte şi apoi o trag repede înapoi, în semn de salut tăcut, dar m-am simţit atât de ciudat, încât am renunţat şi i-am făcut şi eu cu mâna. Niciodată nu mai venisem aici fără Rain. Ea fusese mereu acoperirea mea, scânteia strălucitoare pe care o observau oamenii, dându-mi mie prilejul să mă contopesc cu fundalul. Preţ de o clipă, m-am întrebat cum o fi să umbli cu cineva ca Brie, cum o fi ca ele două să fie nevoite să împartă lumina reflectoarelor, atenţia lumii întregi. *Nu te gândi acum la ele*, mi-am poruncit. Un asemenea gând n-ar fi făcut decât să mă prost-dispună. *Ai şi tu viaţa ta.*

Acum îmi făceam griji că poate se vedea că mă străduisem prea mult cu ţinuta mea aleasă cu multă grijă: blugi lălâi din runda de cumpărături făcută de Rain (mi se potriveau straniu de bine) şi încălţările mele Converse, înalte şi uzate, plus un hanorac lăsat de Spider când îşi

începuse executarea sentinței, Pine Grove, imprimat cu un craniu și un vierme roz din desene animate, zâmbind dintr-unul dintre găvane și având tatuat pe gât numele unei mărci de skateboarduri despre care nu știam nimic.

Chase mi-a făcut semn, de pe skateboardul lui, cu un rânjet larg pe față. „Îndrăznește să cobori", spunea rânjetul acela. „Fă asta cu mine."

Am sărit pe placa lui Spider și am pornit să dau ture castronului de ciment, ca să înțeleg spațiul, să simt pe față vântul rece și sub tălpi pavajul crăpat care-și dezvăluia secretele. După câteva minute, am așezat skateboardul pe marginea piscinei goale și am pus tălpile pe el, ca să nu-și ia zborul. De obicei, mergeam pe fundul piscinei și plecam de acolo, fiindcă îmi lipsea curajul de a mă arunca de sus, de pe margine. Mă legănam pe muchia aspră, căci nu mă mai aruncasem vertical de ani de zile. Stomacul mi se strânsese de emoție.

„Lasă gravitația să te ducă jos și găsește-ți echilibrul", îmi spusese Spider când mă învățase să mă dau cu skateboardul. „Fără frică. E singurul mod în care funcționează treaba asta."

Sigur că lui nu-i era frică. Nu-i fusese nici când vânduse droguri. Lui Spider îi lipsea acea parte primitivă din creier creată să depisteze prădătorii, partea pe care azi o folosim ca să devenim obsedați de fricile de zi cu zi ale vieții moderne: hoții care ne intră în case, cei care trag cu arma în școli, eșecul, umilința, moartea pe un skateboard.

— Yo, ia fă loc, mi-a spus cu buzele strânse unul dintre băieții din căldare, în felul acela bombănit în care păreau să vorbească toți.

— Să vezi c-o s-o facă.

Aveam s-o fac. Cel puțin, aveam să-ncerc.

Chase era tocmai în celălalt capăt, cu ochii pe mine, încrezător că o să mă avânt. Dar mi-am dat seama că nu o făceam pentru el. O făceam pentru mine. Ca să-mi

amintesc ce puteam realiza şi că existau lucruri pe care le puteam face fără Rain. Că era ceva ce ea nu va putea niciodată să cumpere.

Am tras tare aer pe nas şi i-am dat drumul încet. Chiar în faţă, după Super 8, dincolo de foşnetele lui de reptile şi ferestrele arse, se înălţa întunecat muntele, cu cele trei vârfuri abrupte înfipte în cer, cu o pată strălucitoare de lumină solară, deja istovită, trecând peste el ca o promisiune.

Fără frică.

Am apăsat cu piciorul drept în placă, exact cât să balanseze de pe margine, ridicându-se la verticală. Am îndoit genunchii şi mi-am căutat echilibrul, degetele s-au întins ca să urmeze cărarea pe zidul de ciment al piscinei, apoi mi-am dat drumul în cădere liberă.

Vântul mă izbea în ochi în timp ce mergeam înainte şi înapoi, iar şi iar, în sus şi-n jos pe marginile curbate ale piscinei. Când am încetinit îndeajuns, am auzit aplauzele. Vreo doi băieţi chiar au chiuit.

N-am căzut la prima încercare şi nici la a doua, dar la a treia coborâre în căldare mi-am pierdut echilibrul şi am ratat coborârea într-o căzătură glorioasă în care, cumva, nu m-am lovit decât un pic la noadă. Chase a venit spre mine pe skateboard, s-a învârtit în jurul meu, apoi am pornit unul lângă altul. Era o prezenţă calmă, liniştită, care nu mă judeca şi nu-mi dădea instrucţiuni, era acolo doar ca să ne distrăm cu skateboardurile.

Mai târziu, când s-a întunecat atât de mult încât nu mai vedeam nimic, iar ceilalţi au început să se îndrepte, încet-încet, spre maşinile lor, ne-am aşezat pe marginea piscinei, cu picioarele atârnând în bazin, cu privirile îndreptate spre muntele aproape invizibil pe cerul violet-întunecat.

— E grozav că ai venit, a spus el. În lumina difuză, pielea îi strălucea de sudoare. Emana un miros ca de

mosc şi materie minerală, foarte diferit de al oricui mai fusese vreodată atât de aproape de mine.

— Îmi place mult să mă uit la tine când te dai cu placa.

Nu *arăţi bine când te dai cu placa*, ci *îmi place mult să mă uit la tine când te dai cu placa*. Îmi plăcea că era atât de direct, că nu mă trata ca pe un obiect decorativ.

— Mulţumesc.

Mi se părea firesc să mă sprijin de umărul lui, să simt cum ni se ating braţele prin ţesătura hanoracelor şi să mă întreb ce altceva aş putea atinge, cum se simte restul trupului său.

— În gimnaziu îmi plăcea mult să mă dau cu placa, i-am spus. Cred că am renunţat când a renunţat şi Spider.

— Trebuie să fi fost... e nasol ce i s-a întâmplat. E un tip de treabă, Spider ăsta al tău.

Am dat din cap, apreciind felul delicat în care vorbea Chase despre fratele meu, felul în care folosise timpul prezent. Unii vorbeau despre Spider de parcă ar fi murit, de parcă n-ar fi avut toată viaţa în faţă, îndată ce ieşea din puşcărie.

— La început am fost supărată, dar acum cred că a fost mai bine că l-au prins. Poate că, după ce iese, o să se adune şi el un pic, o să găsească de făcut ceva care să-i placă. Altceva decât vânzarea de droguri, vreau să zic.

Am aruncat o privire spre Chase.

— Poate că tot răul e spre bine, dacă nu sună prea ieftin ce zic aici.

— Nu sună ieftin deloc, a spus Chase. Vărul meu era dealer de droguri şi lucrurile au mers din rău în mai rău. A început să folosească şi el chestii din ce în ce mai tari. Era atât de deştept şi cumva... ştii genul ăla de oameni care par atât de plini de viaţă? Care par să fie mai vii decât noi, restul?

Am dat din cap. În minte mi-a plutit imaginea lui Rain, felul în care râdea mai tare şi se dezlănţuia mai furioasă decât oricine altcineva, felul în care părea să ia decizii mai rapid şi să trăiască mai intens decât noi toţi.

— Sigur că-i ştiu.

— Acum vărul meu trăieşte într-un centru de reabilitare, în Mississippi. Anul trecut, părinţii lui l-au adus acasă cu avionul, de Ziua Recunoştinţei. Mi-l amintesc stând acolo, abia scoţând câte o vorbă, cu ochii sticloşi şi parcă golit de tot ce avusese el atât de special. Acum este pe metadonă.

Lui Chase i s-a frânt glasul şi a părut că pentru el însemna mult faptul că-mi spusese această poveste. I-am luat mâna într-a mea şi gestul a fost firesc, nu m-a agitat în niciun fel.

Am rămas aşa o vreme, reflectând la Spider, la vărul lui Chase, la felul în care poţi avea în tine o lumină căreia să-i dai drumul apoi, pe care s-o pierzi atât de uşor. La felul în care oamenii pot arde atât de strălucitor, încât se sfârşesc repede. M-am întrebat dacă cei mai tăcuţi, aşa, ca noi, ar fi în stare să-şi ducă flacăra un pic mai departe, să ardă mai puţin strălucitor şi ceva mai mult, în loc să folosească tot focul dintr-odată şi, în caz că acest lucru era adevărat, dacă merita.

Când m-a sărutat, eram atât de adâncită în gânduri, încât m-a prins complet pe nepregătite. Dar buzele lui apăsate peste ale mele, limba lui în gura mea şi a mea în gura lui, mâinile noastre intrând pe sub haine ca să găsească pielea caldă a celuilalt, totul era de parcă-mi lipsise dintotdeauna, fără ca măcar să-mi fi dat seama de asta.

Apoi am ars împreună, şi mai strălucitori, şi mai plini de viaţă, şi plini de dorinţă şi dispuşi să riscăm.

— Îmi plac pistruii tăi, a şoptit Chase.

— Îmi place bărbia ta, i-am şoptit şi eu, încercând să respir. Şi strungăreaţa pe care o ai între dinţii din faţă.

În câte nopţi adormisem cu gândul la strungăreaţa aia? M-am dat în spate şi am întins degetul mare, ca s-o ating.

— Îmi place cât de serioasă eşti când vorbeşti şi cum ţi se încreţeşte nasul când zâmbeşti.

Vocea lui era o şoaptă fierbinte în urechea mea, mâinile lui explorau locuri care mă făceau să mă simt ca şi când n-aş mai fi fost în stare vreodată să-mi termin propoziţiile.

— Nu ştiam că nasul meu..., am spus apoi, un gând format doar pe jumătate pe care nu eram capabilă să-l sfârşesc.

Ne-am întins pe spate pe cimentul rece, dar eu nu simţeam decât căldură, pielea lui netedă sub tricou, muşchii care-i acopereau tot abdomenul, atât de bine definiţi după orele, săptămânile şi anii de echilibru şi mişcare. Nu era nimic altceva de spus.

Chase avea o pătură în portbagaj; a adus-o şi am stat pe marginea piscinei încă o oră şi mai bine, sărutându-ne din când în când, vorbind din când în când. Nu mai eram emoţionată şi agitată. Nu voiam decât să-l simt cât se putea de aproape de mine.

Mult mai târziu, m-a condus prin noaptea neagră ca smoala spre Fordul meu Fiesta. M-a sărutat lung şi pasional, apoi a închis portiera sigilându-mă în spaţiul maşinii, aşa încât am rămas iar singură, cu trupul zumzăind în felul acela în care zumzăie trupurile atunci când sunt conectate cu cineva căruia nu vor să-i spună la revedere.

Când am ajuns pe aleea din faţa casei, acea Syd altădată stânjenită să trimită mesaje siropoase — sau orice alt fel de mesaje — către un băiat putea fi dată dispărută. Noua Syd, cea plină de viaţă, a scris imediat un mesaj, fără să-i pese de cât de lipsit de detaşare era:

A fost mișto. Deja mi-e dor de tine.

Într-o secundă mi-a scris și el. La fel de lipsit de detașare, mi-am spus, zâmbind.

Ne vedem și mâine? Și mie mi-e dor de tine. Mult.

Deci asta făceau cu toții în timpul ăla când eu stăteam până târziu să învăț, fierbând în suc propriu, visând cu ochii deschiși la ziua în care cineva o să mă observe și pentru altceva decât temele copiate de la mine sau pentru că eram cea mai bună prietenă a lui Rain? În tot acest timp, atât de mulți puști mișunaseră în jurul meu, cu miere curgându-le prin vene în loc de sânge, cu valuri de dorințe secrete umplând și golurile dintre algebră și Al Doilea Război Mondial, dar și spațiile din social media, iar eu îi prindeam din urmă abia acum.

— A meritat așteptarea, mi-am spus cu voce tare, în mașină.

Dacă mi s-ar fi întâmplat mai demult, poate că aș fi abandonat școala doar ca să vânez starea asta. Dar acum mai rămăseseră doar câteva luni de învățătură. Iar notele nici nu prea mai contau în perioada asta. Trimisesem aplicațiile pentru facultăți. Îmi puteam dedica tot timpul liber explorând această situație cu Chase, orice-ar fi însemnat ea.

Mai târziu, dacă mijeam ochii, o puteam încă vedea pe fata aceea naivă. A intrat în casa ei dărăpănată strângând telefonul la piept, ca pe o scrisoare de iubire din secolul al optsprezecelea. Biata și proasta de Syd, care se gândea că așa va merge de atunci înainte, care credea că descoperise noul contur pe care avea să-l capete viața ei.

Ai grijă, aș fi vrut să-i spun. *Protejează-ți inima. Nu avea încredere în ce ți se întâmplă.*

Dar nu se poate.

Fata s-a spălat pe dinţi ca într-o ceaţă, s-a strecurat goală în aşternuturi, cu mintea răsucindu-se în vârtejuri în timp ce depăna în gând întreaga seară, a închis ochii şi aproape că a simţit mâinile lui Chase încă lipite de pielea ei, de aproape fiecare parte din ea. Nu a dormit prea mult. Când eşti trează şi te simţi aşa, nu mai ai nevoie de somn.

În întuneric, în patul ei, totul era miere şi lumină. Nici prin minte nu-i trecea ce-avea să urmeze.

16

Până la început de aprilie, la mai mult de o lună după mutarea lui Rain la poalele muntelui, Brie nu mi-a adresat mai mult decât un simplu salut. Era într-o vineri, iar Rain venise să mă ia la şcoală, îmbrăcată în obişnuiţii ei blugi negri şi un tricou gri – actualizate în versiuni mai drăguţe, nu vechile haine din coşurile de reduceri de la H&M – şi încălţată cu o pereche nouă de pantofi cu carâmb înalt de la Gucci, de un galben-neon, pe care mă grăbisem să o admir în dimineaţa aceea. Nu spusesem că-i vreau, ci mai degrabă ceva de genul „Mişto încălţări", dar tot îi găsisem aşteptându-mă în dulapul meu, când m-am dus să-mi las cărţile, după prima oră. Ştia să fie enervant de generoasă uneori.

Tocmai îmi legam şireturile, când am auzit gâfâielile lui Rain umplând culoarul.

— Îmi place tare de tot cum îţi vin, a spus ea.

Era desculţă. Efectiv îmi dăduse pantofii din picioare. Am ridicat privirea, gata să-i spun că doar îi probam, când am observat-o pe Brie stând acolo, braţ la braţ cu Rain, cu coatele lipite aşa cum obişnuiam să ne ţinem toate trei în copilărie, când o porneam împreună pe străzile din Termico.

Brie mi-a aruncat un zâmbet scurt şi zgârcit şi a roşit toată; ochii îi erau acoperiţi de lentilele oglindă ale ochelarilor de soare tip aviator. Era îmbrăcată toată în alb, cu o bluză ajurată, scurtă, şi pantaloni scurţi albi. Nodul buricului ei se holba la mine ca un al treilea ochi.

Era exact opusul în carne şi oase al lui Rain, sarea pentru piperul lui Rain.

— Nu sunt minunaţi, Brianna? a întrebat Rain.

Brianna. Nu ştiam de ce mă enerva atât de tare că Rain îi spunea pe numele întreg, dar m-am abţinut din răsputeri să nu-mi dau ochii peste cap.

— Îhî.

Rain s-a aplecat şi a şoptit ceva la urechea lui Brie, făcând-o să râdă atât de tare, încât a icnit ca să tragă aer în piept şi aproape că s-a îndoit de la brâu. Când Rain şi-a întors din nou privirea spre mine, i-am observat ochii injectaţi, care spuneau totul. Evident, erau amândouă drogate. Am simţit iar în capul pieptului senzaţia aceea de groază, sentimentul că îmi servea nişte pretexte ori de câte ori nu dădeam de ea la prânz sau când îmi dădea mesaj că nu poate să mă ducă acasă sau să treacă să mă ia, invocând vagi motive oarecum legate de Joan, dar care mă temeam acum că aveau, de fapt, legătură cu Brie.

— Aşadar, dăm o mică petrecere.

Asta a fost prima propoziţie întreagă pe care mi-o adresase Brie în afara sălii de clasă, de ani de zile, cred. Acum avea vocea asezonată cu un fel de răguşeală, dar altminteri era aceeaşi ca în copilărie — uşor plată, însă cu o pronunţie perfectă, sunând mereu ca şi când declama în faţa unui public invizibil. Mă întrebam dacă mai are încă, ascunse prin vreun dulap, undeva, păpuşile My Little Pony, cutiuţa de mătase închisă cu fermoar în care-şi ţinea pieptenii de plastic cu care se fandosea atât.

— Şi am vrea să vii şi tu.

Livrată ca o convocare regală, invitaţia suna de parcă era o onoare pe care se milostiveau s-o reverse asupra umilei mele persoane. M-am ridicat în picioare, simţindu-mă ca o proastă cu încălţările alea galbene în picioare. M-am străduit să zâmbesc şi am căutat un mod

graţios şi politicos în care să le sugerez limpede că mai degrabă aş bea înălbitor.

Am vrea să vii şi tu. Nu eram obişnuită ca Rain să facă parte dintr-un alt *noi* în afară de al nostru.

— Oh.

N-aveam nicio intenţie să merg la petrecere.

— Când?

— În seara asta. Mergem cu un grup la Moon Rocks.

Brie i-a aruncat lui Rain un zâmbet cunoscător.

— O să fie şi bunătăţi.

— Tocmai îi spuneam Briannei cât de mult ne-am dorit întotdeauna să mergem acolo. Îţi aminteşti locul despre care obişnuia să vorbească Spider, cu toate craterele alea?

Am încuviinţat din cap.

Rain s-a aplecat, ajungând cu faţa lângă a mea. Simţeam mirosul fumului de marijuana din părul ei.

— Brie a făcut rost de Molly[10], mi-a şoptit ea zâmbind, ca şi când ăsta ar fi fost cel mai grozav lucru din lume.

— Păi... am scotocit eu prin minte, după o scuză. Mulţumesc pentru invitaţie, dar...

— Niciun „dar". Mergem, m-a întrerupt Rain aruncându-mi o privire care spunea *să nu o dai în bară cu chestia asta.*

M-am decis să-i spun mai târziu că n-o să merg. După ce pleca Brie.

— Pot să trec eu să te iau, i-a spus Brie lui Rain. E în drum, mi-a explicat ea, de parcă eu n-aş fi ştiut unde locuieşte Rain. Aşa că poţi să te faci praf fără griji pentru condus.

— Dar tu? a întrebat-o Rain pe Brie.

10 Denumire argotică pentru pastilele de ecstasy (n. tr.).

Era evident că Brie nu era croită din materialul necesar ca să joace rolul de şofer pentru ceilalţi.

— Deirdre o să conducă maşina mea la întoarcere, a ridicat ea din umeri cu indiferenţa plictisită a unei ducese care ştie că servitoarele ei îi vor executa ordinele. Părinţii ei o testează pentru consumul de droguri, săraca de ea.

— Te aşteptăm la mine acasă, i-a spus Rain lui Brie, presupunând, chiar şi în lipsa acordului meu oficial, că o să fiu acolo, prietena pe care te poţi baza întotdeauna, care se prezintă fără să crâcnească atunci când e chemată.

Am privit-o pe Brie cum o strânge lung în braţe pe Rain, în semn de rămas-bun, uluită de-a dreptul de acest tablou. Ostilitatea dintre ele, duşmănia care pendulase evident între ele încă din clasa a şaptea fuseseră înlocuite de o încărcătură emoţională pe care n-o puteam identifica.

Atunci m-am răzgândit în privinţa participării la petrecere. Nu pentru că voiam să petrec timp cu Brie şi prietenele ei, ci pentru că, oricât de jalnic ar fi fost, nu voiam să le las pe ele două să petreacă timpul împreună, fără mine.

— Încălţările astea arată mai bine la tine în picioare, a spus Rain după ce a plecat Brie. Păstrează-le.

Nu arătau deloc mai bine, aşa că am clătinat din cap, în semn de refuz.

— Aşadar, acum puneţi la cale petreceri împreună?

M-am uitat ţintă în pământ, încercând să nu las să se vadă cât de tare mă supăra asta, ştiind că era stupid să simt aşa.

— Vai, nu fi geloasă.

Degetele lui Rain mi s-au încolăcit pe braţ. Ochii ei negri erau injectaţi, pleoapele grele, buzele arcuite într-un zâmbet reţinut, de drogată.

— Nu sunt.

M-am aplecat şi am început să desfac şireturile pantofilor.

— Doar că... nu cred că înţeleg. Chestia asta cu tine şi cu Brie.

— Nu facem decât să... cum se cheamă chestia aia, de la istorie?

Trupul lung al lui Rain s-a răsucit cu braţele ridicate în aer, cu lacul negru ciobit de pe unghii şi degetele care ciupeau aerul de deasupra capului, de parcă ar fi putut extrage cuvântul acela direct din cer.

— Operaţiuni sub acoperire? am încercat eu.

— Atunci când ţările sunt, gen, istovite de luptă. Când îşi întind o ramură de măslin sau ceva de genul. Îţi aminteşti că l-am zis greşit la finalul clasei a noua?

— Armistiţiu.

Discutaserăm din nou despre asta săptămâna trecută, la lecţia despre Al Doilea Război Mondial, predată de domnul Merton. Relaxarea tensiunilor între inamici tradiţionali. Anglia şi Franţa. Statele Unite şi Rusia. Brie şi Rain.

— Aşa, ăla. A avut o situaţie foarte naşpa cu taică-su, înţelegi. Cred că, dacă n-ar fi fost atât de puternică, ar fi doborât-o.

— Mă rog, evident că asta e îngrozitor, iar Ed ăla e un ticălos... dar în toţi aceşti ani păreai să ai motivele tale ca s-o urăşti, i-am amintit eu lui Rain pe un ton plângăreţ, pe care nu mi-a plăcut să mi-l aud în voce. Astă-iarnă voiai să-i umpli piscina cu vopsea galbenă şi batoane de ciocolată.

— Ăla era un eu al meu mai furios.

Rain şi-a deschis dulapul, a apucat de acolo o geacă din piele neagră, mototolită, dar nou-nouţă, şi a început să scotocească prin buzunare.

— Poate că treaba asta cu loteria m-a făcut mai tolerantă sau ceva. Mai puţin scorpie. Oricum, tu eşti aia care n-a vrut să-i facem farsa, îţi aminteşti?

Da, vechea şi buna Sydney, pe care te puteai baza. Mi-am dat ochii peste cap şi i-am întins lui Rain încălţările cu atâta forţă, încât s-a dat înapoi, lovindu-se de dulap.

— Isuse, Syd. Chiar m-a durut, şi-a masat ea noada.

— Nu-mi trebuie pantofi Gucci, i-am spus auzindu-mi tonul condescendent din voce, dar fiind incapabilă să mi-l stăpânesc. Şi, cinstit vorbind, nici ţie.

— Isuse, mai ai mult de judecat? mi-a replicat ea îndreptându-se de spate şi încruntându-se la mine. Ce, acum ţii socoteala cheltuielilor pe care le fac?

— Ascultă, fă ce vrei, dar numai pentru că ai şase sute de dolari nu înseamnă că trebuie să-i cheltuieşti pe încălţări. Maică-ta e OK cu asta?

— Nu-ţi face tu griji pentru obiceiurile noastre de cumpărare, bine? Suntem în regulă. Energia asta a ta de rahat îmi strică tot efectul drogurilor.

Rain s-a încălţat iar cu pantofii.

— Hai să nu mai spunem alte chestii pe care nu le credem, OK? Ne vedem diseară.

— Bine.

M-am îndepărtat pe culoar, regretând deja că spusesem lucrurile alea despre tâmpitele de încălţări. Ceea ce se petrecea între noi era mult mai mult decât pantofii ăia şi nu era deloc treaba mea cum îşi cheltuia Rain banii.

Încercam mereu să-i salvez pe toţi de cele mai rele impulsuri ale lor. Dar pe mine cine avea să mă salveze de ale mele?

În seara aceea, Brie şi Deirdre ne-au luat de la Rain de-acasă, apoi ne-am îndreptat spre dealuri, cu Deirdre

deja instalată la volan, în timp ce o piesă a lui Lorde urla în boxele maşinii, versurile ei melancolice potrivindu-se cu o precizie absolută stării mele de spirit.

Visul acesta nu-i deloc frumos/ ne-mpleticim pe străzi în noapte/ şi n-am mai fost nicicând atât de singură/ E înfricoşător să simţi că-mbătrâneşti.

Brie stătea cu tălpile goale sprijinite pe bord, cu degete la fel de drăguţe şi adunate compact unul lângă altul precum micul ei Nissan roşu, cu eleron în spate. Eu stăteam încruntată în spate, alături de Rain, care coborâse geamul până jos şi trăgea cu nesaţ în piept aerul rece al nopţii.

Brie a despăturit un pătrăţel de folie de aluminiu, de mărimea unui bănuţ, şi l-a dat înapoi spre Rain, apoi mi-a întins o sticlă cu apă; avea pe faţă o expresie nerăbdătoare pe care n-o mai văzusem de când eram mici.

— Este toată lumea pregătită să se simtă minunat? a strigat ea acoperind muzica.

Rain a scotocit în folie după două capsule pline cu un praf bej şi mi-a întins una din ele.

— Nu ştiu ce să zic, am ezitat eu.

Treaba asta era mult în afara zonei mele de confort, mai ales în această tovărăşie.

— Trebuie să mă gândesc.

— E absolut sigur. Acum o folosesc şi în tratamente, gen o recomandă doctorii.

Rain şi-a turnat conţinutul în gură şi l-a înghiţit.

— N-o obliga.

Brie s-a întors şi m-a studiat cu atenţie, cu un zâmbet arogant afişat în trecere pe chip, de parcă aş fi reacţionat exact cum prevăzuse ea.

— N-ar trebui s-o faci decât dacă şi când eşti pregătită, Sydney.

— Mulţumesc. Foarte amabil din partea ta, am bombănit eu, ştiind că nu mă poate auzi din cauza muzicii.

Am pus pastila în buzunarul cămăşii, iar Rain a ridicat din umeri şi s-a întors spre vântul care năvălea înăuntru prin geamul deschis. Am scos telefonul şi i-am dat un mesaj lui Chase: Sunt pe drum.

OK, ajung și eu imediat.

Am zâmbit şi am băgat telefonul la loc. Cel puţin noaptea n-avea să fie cu totul compromisă.

Şi dacă m-a observat zâmbind la vederea mesajului, Rain n-a scos o vorbă despre asta. Era probabil prea ocupată să se gândească la armistiţiul ei cu Brie. Am întors capul şi am petrecut restul drumului uitându-mă în tăcere pe geamul din dreptul meu, în timp ce fetele celelalte pălăvrăgeau.

Ca să ajungem la Moon Rocks, am mers pe jos, în şir indian, de-a lungul unei poteci înguste tăiate în canionul nisipos, având la stânga şi la dreapta stânci şi tufişuri. Ramuri cu frunze zbârlite se legănau în vântul uscat, mirosind a salvie şi foc de tabără. În drumul nostru am zărit şopârle săgetând dintre tufişuri. Eram ultima, blocată după Deirdre, încercând din răsputeri să luminez drumul cu singura lanternă pe care o găsisem în casă, o rablă din plastic galben care nici nu făcea suficientă lumină. Brie şi Rain erau primele, le auzeam vorbind cu voci joase şi grăbite, aproape într-o lume a lor, separată, împreună cu Molly, în timp ce distanţa dintre noi şi ele două se tot mărea, până ce abia dacă le-am mai putut zări în noaptea tot mai neagră. Deirdre se împleticea lent pe cărare, cărând două sticle de vodcă, şi cu toate că aş fi vrut să ţin aproape de Rain, aş fi părut de-a dreptul disperată dacă m-aş fi îngrămădit s-o prind din urmă.

Bezna deşertului era aproape totală sub aşchia subţire de lună şi, când am ajuns la focul de tabără, în jurul căruia erau deja adunaţi vreo cincisprezece

adolescenţi, le-am pierdut cu totul din vedere pe Rain şi Brie.

Desigur, îi ştiam pe toţi cei prezenţi. Reprezentau fetele din elita elitelor şi băieţii cu care-şi petreceau ele timpul de obicei, mulţi dintre ei din echipele sportive, probabil că toţi viitori studenţi la facultăţi bune, pentru care părinţii lor îşi permiteau să plătească.

Nimeni n-a părut surprins să ne vadă pe Rain sau pe mine. Poate pentru că, până la momentul acela, drogurile îşi făcuseră deja efectul asupra multora dintre ei.

— Focul ăsta este atât de *real,* am auzit-o şoptind pe Min.

Justin Klein îşi trecea iar şi iar palmele peste creştetul lui Candice, de parcă fata era un golden retriever, remarcând neîncetat ce păr mătăsos avea.

Când Deirdre mi-a pasat pipa, am tras lung din ea şi am încercat să mă relaxez, chiar dacă mă întrebam unde au dispărut Brie şi Rain. M-am gândit să-i dau iar un mesaj lui Chase, însă mi-am închipuit că mă va găsi curând.

Simţeam că prezenţa mea e bătătoare la ochi, aşa că m-am îndepărtat de focul de tabără, îndreptându-mă spre formaţiunile din gresie. Stâncile erau presărate cu cratere adânci, ca din altă lume, de mărimea unei căzi, multe dintre ele acoperite cu iniţiale scobite în piatră. Am ochit câţiva skateboarderi şi încă un grup de băieţi mai tăcuţi şi mai puţin sportivi. Era gaşca lui Chase. Am mijit ochii, încercând să văd dacă îi pot detecta silueta în întuneric, însă nu se afla acolo.

M-am întors la focul de tabără, unde Min, Deirdre, Anya şi Candice stăteau ţinându-se de umeri, legănându-se toate uşor, ca în ritmul unui dans, chiar dacă nu se auzea nicio muzică.

— Ce frumos este cerul, a spus Candice.

— Lumea continuă să se învârtească în jurul axei sale, dar niciunul dintre noi nu poate simţi, vă vine să credeţi? a spus Min respirând scurt, sacadat.

M-am uitat spre Deirdre, ştiind că ea nu se drogase. Era tăcută şi privea ţintă focul de tabără, trecându-şi din când în când palma peste bretonul platinat. Celelalte fete erau foarte departe de genul ăsta de trezie. Pentru ele trebuie să fi fost o uşurare, pentru aceste fete atât de obişnuite să fie văzute şi studiate de ceilalţi, de noi, simpli muritori, de noi, urmăritori lipsiţi de popularitate.

M-am strecurat încet printre grupurile de adolescenţi adunaţi în jurul focului, cu dorinţa de a fi lângă Rain, însă n-am putut-o găsi. Noaptea era tot mai întunecată şi o briză rece a măturat solul deşertului. M-am apropiat mai mult de foc, deşi nu-mi era frig. Ceilalţi dădeau de la unul la altul o sticlă de Goldschläger. Când a ajuns la mine, am tras o duşcă şi două înghiţituri mari mi-au ars gâtlejul.

— Hei.

Vocea lui Chase m-a găsit în întuneric. Nu-l văzusem venind. M-am întrebat la câte astfel de petreceri participase de-a lungul timpului şi cât de apropiat era de acest grup. Voiam să cred că fusese şi el un outsider, ca şi mine, dar poate că nu era aşa.

— Hei.

Am alunecat spre el printre umbre, departe de coroana de lumină din jurul focului. M-a cuprins imediat cu braţele şi m-a tras mai aproape. Fruntea mea îi apăsa bărbia chiar aici, în public, ca şi când am fi fost un cuplu. L-am atins cu buzele pe pielea catifelată de lângă mărul lui Adam, un sărut atât de uşor şi rapid, încât poate că nici nu l-a simţit.

— Uau, ce puternică e chestia asta, am auzit vocea lui Rain de undeva, din spatele unui pâlc de copaci aflat cam la cinci-şase metri.

Părea speriată.

M-am încordat şi m-am dat înapoi, îndepărtându-mă de Chase.

— Mă întorc imediat, doar să văd ce e cu Rain, am mormăit spre el.

— OK. O să fiu aici.

Am ocolit stâncile şi am trecut printre copaci, spre un luminiş pe care nici nu-l observasem mai devreme. Brie şi Rain stăteau la marginea lui, acolo unde pădurea începea iar să se îndesească în spatele lor, înghesuite lângă un pâlc de salcâmi. Rain se legăna pe călcâie, înainte şi înapoi, uitându-se spre cer, iar Brie stătea pe cărare ca o santinelă, păzind-o.

— Stelele, a spus Rain, respirând în reprize scurte şi zgomotoase. *Se mişcă.*

— Este bine, mi-a zâmbit Brie când m-a văzut apropiindu-mă.

S-a aşezat între mine şi Rain, încrucişând braţele, cu trupul ca un zid care-mi bloca trecerea.

— Noi două o să ne uităm la stele. *Singure.*

— Nu voiam decât să văd ce face.

Am încercat să trec pe lângă Brie, dar ea m-a apucat de umeri, strângând-mă surprinzător de tare.

— *Am zis* că e totul în ordine.

Cu toate că zâmbea, în ochi i se citea un avertisment.

— Nu eşti gardiana ei, am spus dorindu-mi să-mi păstrez calmul, să nu încep să strig.

— OK, ciudato, şi-a dat Brie ochii peste cap. Eu ştiu cum s-o ajut în momentele astea. Tu du-te şi distrează-te cu Chase.

Ignorând cât de ciudat era că ştia de mine şi de Chase, era cât pe ce să o ocolesc pe Brie, să o iau la fugă dacă era nevoie, dar apoi Rain s-a întors să mă privească. S-a uitat drept în ochii mei cu o expresie pătimaşă, de-a dreptul maniacă, şi a deschis gura să spună ceva.

Sunt aici, mă pregăteam să-i spun. M-am apropiat încă un pas.

Însă când a vorbit, Rain nu a rostit numele meu.

— Brianna Walsh, afurisită să fii! Vino încoace, starleto.

Şi-a dat capul pe spate, cu bărbia ascuţită îndreptată spre vârfurile copacilor, gesticulând spre Brie să vină mai aproape.

— Ştiai că toţi suntem, gen, făcuţi din praf stelar? Nu că e minunat?

Am clipit uluită.

— Vezi?

Rânjetul satisfăcut al lui Brie spunea totul.

— Suntem foarte bine aici.

M-am dat înapoi, cu mâinile tremurând de aceeaşi frică nedefinită, pe care n-o puteam explica. Frică să nu mă părăsească Rain sau frică de Brie însăşi? Nu-mi dădeam seama.

Pe drum înapoi spre Chase am reuşit să mă adun şi să-mi transform frica în dezgust faţă de Brie şi faţă de Rain. Rain era pe altă planetă, pe lună, cu noua şi deopotrivă vechea ei prietenă. *Să vă ia dracu' pe amândouă,* mi-am zis. *Am şi eu un prieten nou.*

A fost destul de uşor, când m-am întors în locul unde-l lăsasem pe Chase, să-i zâmbesc şi să-l întreb dacă nu voia să mergem undeva unde să fim singuri.

A adus pătura din portbagaj şi a întins-o într-unul dintre cratere, ca să ne putem întinde acolo, să privim stelele. Abia simţind aerul rece al nopţii, i-am scos tricoul şi mi-am trecut mâinile peste pieptul lui, cercetându-i trupul în lumina lunii, pielea sărată de pe piept. Cu blugii pe mine, l-am încălecat şi am simţit ce efect am asupra lui, i-am auzit geamătul stins de plăcere, când am început să mă mişc încet. Am desfăcut fermoarul hanoracului, apoi nasturii bluzei şi m-am lăsat pe spate, arcuindu-mi spatele până când el s-a ridicat în coate, cu

palmele alergându-mi pe trup, cuprinzându-mi sânii de parcă erau sfintele moaşte, cu buzele peste tot, flămânde. Întruchipând o fată mult mai încrezătoare, am râs când mi-a scos bluza, l-am ajutat să desfacă sutienul. Era o putere anume în sex, un limbaj între trupurile noastre pe care eu abia începeam să-l învăţ.

Las-o să stea cu noua ei prietenă idioată şi obsedată de control, mi-am spus în timp ce absorbeam limba lui la mine în gură, în timp ce mâinile lui erau peste tot şi pielea noastră se atingea, numai lumină de stele, sare şi praf, zburlită şi plină de furnicături. *Am şi eu, aici, propria mea lume.*

Ne-am şoptit unul altuia ascunşi în crater, ore de vorbit şi de nevorbit, tăceri uşor de îndurat şi explorări febrile.

La un moment dat, sub lumina lunii, Chase s-a îndepărtat de mine, cu o expresie serioasă pe faţă.

— Sydney, eu chiar...

Chiar ce? L-am privit în ochi, cufundându-mă în privirea lui, şi am aşteptat să întrerupă tăcerea. Şi-a dus mâna spre obrazul meu cu un gest atât de tandru, încât a trebuit să închid ochii ca să-l simt pe deplin.

— Îmi doream asta de atât de multă vreme. Cu tine. Eu... eu chiar te plac mult. Mă gândesc tot timpul la tine.

Cuvintele mi s-au oprit în gât. *Şi eu la fel,* aş fi vrut să-i spun. *Efectiv tot timpul.*

— Şi eu, am şoptit în schimb, şi l-am sărutat lung, pătimaş.

Orice era lucrul acesta pe care-l trăiam, mă implicasem o mie la sută.

Mult mai târziu, după ce ne-am sărutat şi ne-am pipăit îndelung, încât îmi simţeam buzele umflate şi trupul învineţit şi dureros, m-am întrebat unde plecaseră voiajoarele Molly. De ce nu le mai văzusem la plecare, cu toate că m-am uitat împrejur şi le-am căutat şi în luminiş. La 1.00 i-am dat un mesaj lui Rain, ca să mă asigur că

e bine, dar nu mi-a răspuns. În cele din urmă, la 2.00, i-am scris: O noapte super bn cu Chase. Aproape sex. Abia aștept să-ți zic.

În mod normal, Rain verifică mesageria constant, dar n-am primit niciun semn de la ea în noaptea aceea, până când, în cele din urmă, am adormit pe la 2.30, îmbrăcată în hanoracul lui Chase. N-am primit semn de la ea nici a doua zi de dimineață. N-am primit semn de la Rain până la jumătatea după-amiezii.

O noapte uluitoare!

M-am holbat la telefon, presupunând că-mi va scrie iar, ca să-mi pună niște întrebări. Dar, câteva minute mai târziu, următorul ei mesaj a fost pur și simplu expeditiv și searbăd.

Te-ai distrat bn?

Am ales emoticonul cu degetul mare ridicat și am apăsat pe „trimite".

Tu ce-ai pățit? N-am mai dat de tine.

Mi-a scăpat un râs amar. Rain era atât de absorbită de noua ei lume alături de Brie, încât nici măcar nu se mai deranja să citească ce-i scrisesem.

Ți-am zis deja, am scris, apoi am șters. Probleme de înțelegere a textului? am scris, apoi am șters. Nici eu n-am mai dat de tine și de Brie, dar mi-am închipuit că a fost intenționat, am scris și am șters iar. Până la urmă am ales un emoticon cu sirenă și am aruncat telefonul în cealaltă parte a camerei. Rain nu era singura care merita tăcere deplină. Nu era singura căreia putea să nu-i mai pese.

17

Scuze, abia m-am trezit. Poți să iei autobuzul?

Mi-am tras pe cap un tricou, am îndesat picioarele în pantofi, am apucat rucsacul şi am alergat spre staţia de autobuz, pe care l-am prins chiar înainte să plece din staţie. În timp ce urcam, am simţit cum cresc în mine adrenalina şi furia. Nu eu fusesem aia care a insistat că era o idee bună să urce zilnic pe munte ca să mă ducă la şcoală cu maşina. Săptămâna trecută, Rain nu reuşise să mă ia decât de câteva ori. Era limpede că asta se dovedise pentru ea o povară mai mare decât anticipase. Dar dacă n-o mai putea face, ar fi fost drăguţ din partea ei să-mi dea şi mie de veste, cât de cât.

Hai să renunțăm la chestia asta cu venitul dimineață, i-am răspuns după ce m-am prăbuşit pe scaun, în autobuz. M-am pregătit pentru o ceartă, fiindcă în mod sigur avea să insiste că nu o să se mai întâmple niciodată.

Aşa că, atunci când n-a răspuns nimic, m-a înţepat un pic.

Fie ce-o fi. Nu contează, mi-am spus. Dar în mine a început să se împietrească ceva când venea vorba de Rain. Ăsta fusese încă un pai pus pe foc. Încă nu aruncase nimeni chibritul, dar combustibilul se adăuga tot mai mult şi mai mult.

Am petrecut pauza de prânz şi ora liberă în bibliotecă, finalizând un eseu pentru cursul AP de istorie şi navigând pe social media, mărind pozele din weekend în care Brie o etichetase pe Rain, ele două în cratere, râzând

cu toată gura, ele două părând confuze, dar limpezite a doua zi, în faţa unor farfurii cu clătite şi şuncă. Pentru această poză, Brie folosise hashtagurile #ameritat şi #neamreunitşieaşadebine.

Am mărit zâmbetul lui Rain, privirea din ochii ei, care spunea *mai bine ca niciodată*. Am încleştat şi descleştat maxilarele, am deschis şi am închis aplicaţia de zeci de ori. Apoi am mărit şi imaginea lui Brie, încercând să văd dincolo de filtre şi machiaj lucrul acela care trăia în ea, oricare-ar fi fost el. Am mărit-o atât de mult, încât Brie s-a transformat în pixeli, atât de neclară încât devenise aproape invizibilă. Îmi plăcea mai mult de ea aşa — dispărută. Estompată din existenţa noastră până când rămânea doar o urmă de culoare palidă pe ecranul telefonului meu. Dacă ar fi fost la fel de simplu s-o şterg şi din realitate...

În cele din urmă am închis aplicaţia, dezgustată de mine însămi.

Eşti ocupat după şcoală? i-am scris lui Chase. Vrei să mă duci acasă cu maşina?

Aşa. Am zâmbit. În felul ăsta, aveam să petrec mai mult timp cu Chase, iar Rain putea să-şi dedice după-amiaza iubitei ei Brie.

La finalul zilei, în timp ce mă îndreptam spre parcare, Chase aproape că a dat peste mine, urcat pe skateboard.

— Hei, a rânjit el sărind de pe placă în ultima secundă şi îndesându-şi-o sub braţ. Mergi repede.

— Hei, am zâmbit şi eu, prinzându-l de mână.

În timp ce mă îndreptam împreună cu Chase spre maşina lui, am continuat în minte conversaţia pe care o avusesem cu Rain, cu săptămâni în urmă, când ea sugerase că Chase n-ar fi destul de bun pentru mine. *Este mai mult decât bun pentru mine*, i-am spus acum, apărându-l în faţa lui Rain, dar mai ales în faţa mea. Felul jucăuş în care se lovea de mine când mergeam unul lângă

altul. Felul în care mă trăgea spre el. Mâna lui într-a mea. Cât de bine se pricepea să mă facă să mă simt plină de viaţă. Felul în care dădea din cap şi aproape închidea ochii când îi povesteam ceva, ca şi când ar fi ascultat cu toată atenţia posibilă. Cum îşi amintea mici detalii, precum numele tatei — Ben — pe care nu-l mai văzusem de la şapte ani.

— A fost distractiv aseară, a spus el ţinându-mă de mână.

— Îmhî.

Am tras adânc aer în piept şi am simţit miros de iasomie, maşină şi fum de eşapament; am încercat să nu mă uit prin parcare după gaşca lui Brie sau după Rain.

Când am ajuns la maşina lui, i-a dat ocol în fugă, ca să-mi deschidă uşa pasagerului.

— N-am văzut pe nimeni făcând asta decât în filme, i-am spus.

— Şi asta e o chestie bună? m-a privit el, naiv.

Am râs.

— Ce să zic, îmi plac filmele.

Cu Chase era atât de uşor. Era uşor să stau alături de el, în maşină, şi să vorbim nimicuri. A fost uşor când a ieşit de pe autostradă şi a apucat pe şoseaua principală spre Termico, a fost uşor să dau din cap când a sugerat să tragă în parcarea din spate, de la Vons. A fost atât de uşor să-l sărut iar şi iar, până când am simţit că mă ustură pielea din jurul buzelor.

A fost uşor să mă întind pe bancheta din spate şi să mă giugiulesc cu el până când pielea udă ni s-a lipit de vinilinul scaunelor.

M-a lăsat la benzinăria Shell şi mi-am petrecut tura de cinci ore într-o ceaţă plăcută, ameţită de amintirea activităţilor din maşina lui Chase. Rafid a fost prezent în prima jumătate a schimbului şi n-am făcut decât să mormăi în semn de aprobare în timp ce-mi povestea

despre ultimele facturi pentru cardul de credit al lui Amir, despre excursia în Alaska pe care o plănuia împreună cu soţia lui şi părinţii ei, despre cât de tare îşi dorea soacra lui să vadă gheţarii şi cum aceştia erau de un albastru palid, ca însuşi raiul, cum îi căutase el pe Google Earthing noaptea, acasă, şi fusese nevoit să admită că era relaxant să-i contempli.

— Gheţarii, am spus. Du-te şi vezi-i cât mai sunt încă reci.

Rafid a ridicat o sprânceană.

— Înţelegi tu, din cauza încălzirii globale?

Dar nici măcar contemplarea calotei glaciale care se dezgheaţă nu mă putea deprima în după-amiaza asta. După ce a plecat Rafid, am dat la maximum melodii pop siropoase şi m-am gândit cum ar fi să fac o listă de piese pe care s-o împărtăşesc cu Chase. De două ori mi-am scos telefonul ca să-i dau un mesaj lui Rain, doar ca să scriu ceva stupid precum *e prea devreme ca să putem spune oficial că am eclipsat soarele?* Dar am şters mesajul de fiecare dată, simţind că acum lucrurile erau atât de deteriorate între noi, încât nu mă puteam deschide în faţa ei în privinţa asta.

Însă eu eram răbdătoare. Puteam să aştept. Imediat ce se va trezi din mica ei aventură amoroasă cu Brie, o să revenim la normal şi lucrurile vor fi aşa cum au fost dintotdeauna.

La ora 7.00 în dimineaţa următoare, am fost surprinsă să primesc un mesaj de la Rain.

Sunt pe drum.

Am zâmbit, fericită să văd că totuşi contam din nou pentru ea.

În maşină a pus o piesă a lui Taylor Swift — o alegere foarte atipică pentru ea, dar n-am comentat în

niciun fel. N-am vorbit despre ce s-a întâmplat la Moon Rocks sau despre faptul că abia dacă mai vorbiserăm de atunci.

— Cum merg lucrurile cu Chase? m-a întrebat ea.

— Destul de bine, am recunoscut eu. Am petrecut o groază de timp împreună.

— Mvai, a zâmbit ea şi m-a înghiontit. Ce drăguţ.

Tocmai ne lansaserăm într-o zeflemea nevinovată, în care Rain îmi spunea cum Joan spărsese în bucătărie o sticluţă cu ulei de baie parfumat, iar acum tot ce mâncau avea un pic de gust de gardenie, iar eu îi povesteam lui Rain că, ori de câte ori îl vedeam pe Chase uitându-se în oglindă, aborda inconştient o expresie de dur, care-l făcea să pară un pic constipat.

Aproape mă gândeam că lucrurile reveniseră la normal, când am văzut-o că, la coborârea de pe munte, apucă într-o direcţie greşită, spre Bulevardul Rio Rancho.

— Ce faci? am întrebat-o, cu toate că o parte din mine ştia. Ăsta era drumul spre casa lui Brie.

— Maşina Briannei este la reprezentanţă. I-am zis c-o duc eu.

Taylor Swift ciripea în continuare, în timp ce Rain accelera tot mai tare şi fredona complet fals alături de ea.

Îţi place piesa asta? îmi venea s-o întreb. *Pentru că înainte o urai.* Dar ştiam bine că nu foloseşte la nimic să urmăresc toate schimbările microscopice ale lui Rain. Ca toate celelalte din ultima vreme, eram sigură că şi aceasta trebuie să fi venit de la Brie.

Când a ieşit din casă, am văzut-o pe Brie îmbrăcată în haine mai închise decât purtase ea vreodată — un maiou simplu, negru, blugi gri, rupţi şi ghete cu curele, în stilul vestimentar al lui Rain. Dar cel mai şocant lucru a fost părul.

— Cum ţi se pare? a murmurat Rain spre mine, în timp ce Brie alerga pe alee, grăbită să ajungă la maşină. Ieri am făcut-o, împreună.

— Uau, am spus folosindu-mi toată voinţa ca să-mi menţin tonul neutru şi să nu-mi dau ochii peste cap.

Cuvântul „împreună", pe care ea îl aruncase atât de firesc, părea pentru mine ca o reclamă uriaşă, anunţând faptul că se întâlneau din nou, de această dată fără mine.

— O schimbare majoră.

Blondul deschis al lui Brie dispăruse cu totul. Se vopsise castaniu închis. Nu era la fel de ciufulit ca al lui Rain, dar categoric încerca să-i semene. Mai enervant era că-i stătea foarte bine cu ochii ei albastru-deschis. De fapt, a trebuit să admit, dezumflată de această constatare, Brie arăta mai bine ca niciodată.

Totodată, semăna foarte bine cu Rain.

— Parcă aţi fi gemene.

Am simţit cum amărăciunea mi se răspândeşte în stomac şi gustul de fiere îmi umple gâtul.

— Hei, a spus Brie aplecându-se să-i zâmbească lui Rain prin geamul deschis din dreptul şoferului, ignorând intenţionat faptul că eram şi eu în maşină. Crucea de la gât îi strălucea în soare.

— Îţi place în continuare?

— Îmi place la nebunie. Şi lui Syd, a spus Rain. Nu?

— Da. Un sine al tău cu totul nou, am răspuns chinuită de efortul de a zâmbi fals.

— Ăăă, Sydney, iubire?

Iubire? Brie a scos în afară buza de jos, bosumflându-se exagerat, aşa cum văzusem că făceau şi prietenele ei cu iubiţii lor, atunci când voiau ceva.

— Chiar speram să stau eu pe locul mortului, de fapt. Doar de data asta? Pentru că locurile din spate sunt crimă pentru păr la halul în care îi place *ăsteia* — şi a azvârlit degetul mare în direcţia lui Rain — să meargă cu

geamul deschis. Şi sunt destul de nesigură, ştii? Fiindcă e atât de nouă chestia? Vreau să arăt bine la şcoală.

S-a bătut uşor peste păr şi m-a privit cu o falsă remuşcare.

— Vorbeşti serios?

Mă aşteptam să spună că a glumit.

M-am întors spre Rain fără să spun un cuvânt, dar ea s-a mulţumit să ridice din umeri.

— Fă-i şi tu pe plac, mi-a spus apoi încetişor. Este pentru prima dată când nu e blondă, gen, pentru prima dată în viaţa ei.

— Bine.

Am ieşit din maşină şi m-am înghesuit în spate.

— Deci, în seara asta! Candice aduce o chestie mişto, a ciripit Brie, în timp ce Rain dădea înapoi, ca să iasă de pe alee.

Ce mama dracului era asta? O altă petrecere la care nu fusesem invitată? Abandonându-mi demnitatea, m-am aplecat în faţă, spre ele, ca să ascult ce spun, fiindcă nu voiam să scap niciun cuvânt.

— Excelent. Vreau s-o păstrez în cadru restrâns. Doar vreo zece sau cincisprezece persoane. Joan este în Lake Tahoe, dar trebuie să nu distrugem casa, fiindcă o să mă termine.

— Absolut, absolut, a dat Brie din cap.

Probabil că Joan era în vizită la sora ei, Marsha. Am aruncat o privire la imaginea lui Rain în oglinda retrovizoare. Părea la milioane de kilometri depărtare, distrasă şi oarecum ameţită, de parcă prezenţa lui Brie în maşină ar fi injectat oxigen suplimentar în atmosferă. Oare Rain începuse să creadă în mitul Brie Walsh? Credea că fata asta este specială într-un fel sau altul, acum că îşi câştigase aprobarea reginei autoproclamate peste clasele a douăsprezecea? Sau era doar faptul că toate faţetele vieţii ei erau noi şi mai incitante decât se aşteptase vreodată să

fie? Am studiat profilul lui Rain, dar m-am simţit brusc atât de departe de ea, încât nici nu-mi puteam imagina la ce se gândeşte. Obişnuiam să glumim că putem comunica telepatic, atunci când venea vorba despre ce gândeam. Nu mai era cazul.

— Iar Ryan aduce tequila, a continuat Brie nepăsătoare.

— Super, super, a spus Rain, care abia dacă asculta. Squid, tu vii mai devreme, da? Pentru pregătirile de dinainte?

Privirile ni s-au întâlnit în oglinda retrovizoare. Am privit-o lung.

Mai du-te dracului, aş fi vrut să-i spun. *Când aveai de gând să-mi spui?* Ce se întâmpla cu Rain? În cine se transformase?

— Nu prea cred, am spus. Nu ştiam...

— Ţi-am spus de petrecere, a răbufnit Rain. Aş putea să jur că ţi-am zis.

A mijit ochii spre mine, în retrovizoare, de parcă eu eram aia care o trăda pe ea.

— Ba nu, i-am răspuns, uitându-mă în altă parte. Nu mi-ai zis.

— Nu vă certaţi, doamnelor. Vor mai fi un milion de alte petreceri, a spus Brie cu o expresie plictisită, trecându-şi degetele prin noua ei frezură.

Am întâlnit iar privirea lui Rain în retrovizoare. Mi s-a părut că o văd implorându-mă din ochi. Am sperat s-o fi făcut. Şi categoric nu voiam să las lucrurile la voia lui Brie, care era evident că nu mă dorea acolo. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să merg la petrecerea aia, dar, dacă n-o făceam, eram îngrijorată că voi pierde şi ce-mi mai rămăsese din Rain.

— Ţin locul cuiva în tura din seara asta, am spus, după o tăcere intenţionată. Dar poate trec după aia.

Am încercat s-o spun pe un ton firesc, de parcă n-ar fi însemnat nimic pentru mine. De parcă totul era în picioare, nu se prăbuşise în ruine. De parcă eram aceleaşi ca întotdeauna, două trupuri, un singur creier.

— Ieeei, a spus Brie fără entuziasm. Cele trei din Termico, din nou în acţiune.

Mi-a trebuit toată voinţa mea ca să nu azvârl pe geam rucsacul cu cărţi al lui Brie, aruncat fără niciun pic de grijă alături de mine, pe bancheta din spate. Mi l-am imaginat zburând spre cerul senin şi aproape că l-am auzit izbindu-se de asfalt cu un bufnet foarte satisfăcător, iar apoi plesnind încă o dată, strivit sub roţile unui camion.

Lui Chase i-a fi fost complet peste mână să vină de acasă şi să mă ia de la benzinărie, pentru ca apoi să mergem la Rain, aşa că am revendicat Fiesta pentru mine în seara aceea, să pot merge la petrecere. Înainte de a pleca de la serviciu, am încuiat uşile şi m-am schimbat în toaleta staţiei. Sub luminile fluorescente, am prins câteva frânturi din trupul meu palid, în timp ce mă descotoroseam de vechiul meu tricou şi vechii mei blugi, ca să trag pe mine nişte haine noi, cumpărate de Rain. Bluza cea nouă era mult mai decoltată decât ce purtam de obicei, un soi de neglijeu pe care Rain insistase să mi-l dea cu vreo două săptămâni în urmă şi care trebuia purtat fără sutien. Stăteam cu picioarele pe prosoape de hârtie, aşa încât să nu ating toaleta băii, spălată de mine cu mopul cu o jumătate de oră în urmă. Am tras o pereche de blugi de la Rain, care costaseră 165 de dolari şi erau plini de rupturi şi cusături ciudate. M-am încălţat cu pantofii sport cu platformă primiţi tot de la Rain („în caz că ai nevoie vreodată să fii o ticăloasă înaltă"). Acum eram cu şapte-opt centimetri mai înaltă, încercând să capăt acea falsă încredere în sine care vine din hainele cu care eşti îmbrăcat.

— Oh, astea? am şoptit în oglindă, în timp ce mă machiam cu nişte farduri pe care mi le cumpărase Rain. Zăceau pe jos în cameră, le-am tras şi eu pe mine.

În realitate, atârnasem blugii în dulap şi mă asigurasem că nu se ating de nicio altă haină a mea, de parcă ar fi fost nişte artefacte sfinte sau vreo preţioasă operă de artă. După ce am terminat de aplicat rujul roşu, atât de nu-e-stilul-meu, despre care Rain îmi spusese că trebuia purtat cu neglijeul, am încercat să-mi umflu un pic părul. Nu era nici şaten, nici blond, nici scurt, nici lung. Chipul meu nu era nici drăguţ, nici urât, trupul meu nu era nici prea lucrat, dar nici de criticat. Însă hainele sunt ca o armură, şi de armura asta aveam eu nevoie. Fiindcă nu încercam doar să-i amintesc prietenei mele că exist, ci aceea putea fi seara în care aveam să duc lucrurile mai departe cu Chase. Mă răsesem proaspăt pe picioare şi la subraţ. Mersesem pe lenjerie neagră, cu trei rozete minuscule, roşii, de-a lungul cusăturii din talie.

Ne vedem în curând, i-am dat lui Chase un mesaj din maşină. Fiesta mirosea a loţiunile mamei şi a pantofi transpiraţi, dar m-am dat din nou cu deodorant şi eram îmbrăcată cu hainele alea noi-nouţe, aşa că m-am gândit că m-aş putea ridica deasupra maşinii mele puţitoare şi a oboselii de la job. Puteam să trec de această noapte, indiferent ce ciudăţenie mai avea să aducă Brie în scenă. Mi-am înfipt telefonul în încărcătorul de brichetă şi am pus *I Put a Spell on You* în versiunea Ninei Simone, dorindu-mi cu ardoare să mă gândesc mai mult la Chase decât la Brie şi Rain.

Acasă la Rain erau mult mai mulţi oameni decât mă aşteptam eu să găsesc. Şapte sau opt dintre ei arătau cam de douăzeci de ani şi din living îi vedeam pe toţi, adunaţi în jurul insulei de marmură albă din bucătărie. Un tip cu creastă tăia nişte limete felii şi se oprea să gesticuleze spre

o fată care se uita undeva, dincolo de mine. Cuţitul din mâna bărbatului sclipea în lumina de deasupra.

Din televizorul enorm aflat în living urla muzica lui Jay-Z, iar copiii de la şcoală stăteau răspândiţi pe canapelele joase. Min a tras din ţigara electronică şi a ţinut fumul, apoi i-a întins-o prietenului ei, Mike. A suflat vaporii în cameră, mi-a făcut cu mâna şi mi-a aruncat un zâmbet înceţoşat de drog.

„Sunt sus", a mimat ea cuvintele, arătând spre tavan. Am dat din cap. „Mulţumesc", i-am răspuns în acelaşi fel. Poate că fetele lui Brie nu erau atât de îngrozitoare, mi-am zis. Poate că prejudecăţile mele despre ele nu erau prea corecte.

După o tură scurtă prin bucătărie, unde m-am gândit un pic şi apoi m-am decis să nu mă bag la un shot de vodcă, am urcat la etaj. Casa bubuia de muzică. Era bine că vecinii din stânga şi din dreapta veneau în deşert doar în weekenduri, în rest locuiau în LA. Dacă n-ar fi fost miercuri, cineva ar fi chemat până acum poliţia.

La etaj, holul cel lung pe care se aliniau dormitoarele era scufundat în beznă. La unul dintre capete se afla camera lui Joan, întunecată şi tăcută. Bubuitul muzicii m-a dus la capătul opus, spre camera lui Rain, unde se zăreau lumânări aprinse şi se auzea urlând muzică trap; altminteri, camera era goală. Am auzit râsete venind din baie.

— Alo?

Am bătut în uşa băii. Era deja crăpată şi n-a fost nevoie decât s-o împing puţin de tot ca să se deschidă şi mai mult. Agitaţia îmi alerga prin vene şi m-am gândit să le arunc repede un salut, iar apoi să mă duc să-l caut pe Chase. Auzeam râsete de băieţi şi fete răzbătând peste muzică. Al lui Brie era cel mai zgomotos, ascuţit şi strident. Am auzit şi hohotele răguşite ale lui Rain. Şi nişte voci de băieţi, mai joase şi mai puţin sonore. M-am

îndreptat de spate şi am scos pieptul înainte, apoi am împins încet uşa, pregătită să zâmbesc.

Pe blatul mobilierului din baie era o sticlă de tequila şi câteva păhărele pentru shoturi. Nişte felii de limetă. Un joint aprins. Încăperea duhnea a iarbă. Rain şi Brie, acum două brunete straniu de asemănătoare, stăteau în centru, cu faţa spre trei băieţi care se aşezaseră ca nişte ciudaţi în cada goală. Rain filma, iar Brie, într-o bluză de mărimea unei batiste, se aplecase penibil peste marginea căzii.

Mi-a luat mai puţin de trei secunde ca să văd totul. Gura lui Brie pe gura băiatului aşezat pe mijlocul căzii. Picioarele celor trei băieţi atârnate pe margine. Rain intonând „Shoturi, shoturi, shoturi". Braţele lui Rain întinse, panoramând imaginea de pe ecranul telefonului. Brie retrăgându-se de lângă băiat şi râzând isteric.

Şi, oh. Băiatul aşezat în mijlocul căzii. Cel care ţinea o felie de limetă în gură, rânjind ca un idiot? Era Chase. Normal că el era.

— Syd!

A scuipat felia de limetă şi s-a repezit spre mine. Era drogat cui. Ca toţi ceilalţi, în acest tablou revoltător. Nu voiam să ştiu ce făceau. Nu aveam nevoie să ştiu. Văzusem tot ce trebuia văzut. Oare Brie şi Rain orchestraseră acest spectacol ca să-mi arate cât de simplu era? Cât de lipsit de sens se dovedea lucrul acela, oricare ar fi fost el, pe care-mi imaginasem că-l trăiesc alături de Chase?

— În sfârşit! a strigat Chase. M-au pus să beau shoturi de pe corp!

— Sydney!

Brie m-a tras într-o îmbrăţişare, cu surprinzător de multă forţă.

— Ce ţi-a luat atât?

A zâmbit ofensată când m-am desprins din îmbrăţişare. Rain continua să filmeze.

— Cele trei din Termico, împreună din nou, a ovaţionat ea, de parcă toate astea ar fi fost perfect normale.

Am deschis gura, apoi am închis-o. Îmi venea să-i smulg telefonul ăla şi să-l arunc în tâmpenia ei de toaletă japoneză.

— A trebuit să-l distrăm în absenţa ta, mi-a spus Brie, cu ochii sclipind şi cu gropiţa din obraz la vedere. Ştii şi tu cum sunt băieţii. Se *plictisesc* aşa de repede.

Rain a cotcodăcit, aprinsă de alcool.

— Squid! Arăţi atât de bine. Ţi-am simţit lipsa. Mai ales Chase. A fost îngrozitor aici fără tine.

A venit spre mine şi m-a luat în braţe. Era atât de greu să stai supărată pe Rain când părea aşa de sinceră şi de aeriană, în acelaşi timp. Aşa de neştiutoare în privinţa a ceea ce tocmai făcuse Brie sau a felului în care mă simţeam eu. Spre deosebire de Rain, Brie ştia cât de uşor este să mă rănească.

— Biata de tine, am reuşit să spun, cu furia uşor domolită.

— Am fost aşa de ridicole cu shoturile alea de pe corp, nu ştiu ce ne-a apucat.

În timp ce Rain umplea aerul cu vorbele sale, Brie a apucat-o de mână, şi-a împletit degetele cu ale ei şi a tras-o mai aproape uitându-se drept în ochii mei, de parcă mi-ar fi spus, fără cuvinte: *e a mea*. Chase a ieşit şi el din cadă, simţind, poate, că situaţia nu era aşa de mişto cum crezuse.

— Ia şi tu un shot, s-a împleticit el.

Pentru prima dată după săptămâni întregi, nu mă mai atrăgea deloc. S-a aplecat şi m-a îmbrăţişat, m-a ridicat un pic de la pământ şi m-a învârtit.

Acesta a fost momentul. Puteam fi o tipă mişto, care să reacţioneze cu calm, ca şi când totul ar fi în regulă, ca şi când mi se întâmpla aşa ceva în fiecare zi şi *n-a fost nimic, evident, doar o distracţie prostească şi, oricum,*

nu ne-am propus fidelitate... sau puteam fi eu însămi, încuiată, naivă şi impulsivă. Am tras aer în piept, m-am răsucit pe călcâie şi le-am văzut pe Brie şi Rain uitându-se la ceva din profilul de social media al lui Brie, apoi izbucnind în râs.

Dacă aş fi plecat acum, nici măcar nu le-ar fi păsat. Dar lui Chase, da.

Am stat acolo, în baie, descoperindu-mi chipul în oglindă. Cu rujul ăla roşu şi neglijeul de paraşută, arătam strident şi copilăros în acelaşi timp, ca o fetiţă care s-a gătit într-un joc vulgar.

Tipa mişto plecase şi nu mai rămăsesem decât eu cea adevărată. Nu eram destul de cool nici măcar cât să mă răsucesc pe călcâie şi să mă reped afară, pradă unei furii justificate şi demne. Am făcut, în schimb, cel mai laş lucru imaginabil, şi am inventat o scuză prostească.

— Am uitat ceva în maşină, i-am spus lui Chase, privindu-l drept în faţă şi reuşind chiar să încropesc un zâmbet. Mă întorc imediat.

Apoi m-am repezit afară, atentă să nu-mi şterg lacrimile care începuseră să-mi umple ochii, ca să nu mă vadă nimeni făcând gestul.

În loc să mă duc direct la maşină şi să plec, aşa cum mi-aş fi dorit, m-am strecurat prin bucătăria aglomerată, către curtea din spate şi piscina strălucitoare unde, într-un colţ, plutea un jacuzzi ca un OZN. Poate că Chase avea să vină să mă găsească. Sau poate Rain. Poate că, dacă îmi ignoram instinctele şi stăteam singură un minut, ca să mă liniştesc, noaptea avea să se transforme cumva, iar eu n-aveam să mă mai simt atât de umilită.

Mi-am scos cu grijă încălţările cu platformă, m-am aşezat lângă jacuzzi şi am suflecat blugii de 165 de dolari.

Mi-am scufundat picioarele în apa caldă şi chiar atunci am auzit o voce.

— Aveai nevoie să iei o pauză de la alea două, nu?

Era Anya, singură-singurică pe o canapea de exterior cuibărită în cabana de pânză ridicată pe marginea terasei de la piscină. Ecranul telefonului mobil îi lumina chipul.

— Cred că da, am răspuns, fără să vreau să împărtășesc chestii personale cu vreunul dintre oamenii lui Brie. Au băut fără măsură.

— Nu așa am băut toți? a oftat Anya, trăgându-se spre capătul canapelei ca să se dea jos, apoi venind și ea lângă jacuzzi. Adică, în afară de tine, nu? Ai fost mereu atât de *virtuoasă*.

Mi-a zâmbit în așa fel, încât m-a făcut să mă gândesc la spusele ei ca la un compliment, de parcă își dorea să nu fi făcut mereu alegerile pe care le făcuse.

— Uneori beau și eu, i-am spus, fiindcă nu voiam să se gândească la mine ca la o puritană absolută. Nu sunt chiar atât de virtuoasă cum mă crezi.

— Eu ar trebui să beau mai puțin, a cugetat Anya, întorcându-se la navigarea pe net. Apoi a continuat, fără să-și ridice privirea din telefon: am auzit că acum ai și tu un bărbat? Să satisfaci nevoile alea.

Anya a râs de propria întorsătură de frază, mândră de ea, presupun, pentru că vorbise ca un adult.

— Totuși, ar trebui să ai grijă.

— Poftim? De ce?

A continuat să gliseze poză după poză pe ecranul telefonului.

— Oh, Doamne, n-ar trebui să fac asta.

A ridicat privirea, întorcând repede capul ca să se asigure că n-o auzea nimeni, și a așezat cu grijă telefonul jos. Apoi a oftat din rărunchi.

— Dar ce mă-sa. M-am săturat de oameni răi.

Nu mușca momeala, mi-am spus. *Nu întreba. Nu vrei să știi.*

Anya a lăsat să se aştearnă tăcerea. Aburul ridicat din jacuzzi se răsucea în jurul nostru ca o ceaţă şi, dacă n-ar fi fost bubuitul muzicii care se revărsa din casă, aş fi avut impresia că noi două suntem singurele fiinţe omeneşti pe o distanţă de kilometri întregi. Întrucât tăcerea se prelungea tot mai mult şi mai mult, nu m-am mai putut abţine.

— Dacă ai de gând să-mi zici ceva, spune-mi şi gata, OK? am spus încet.

Anya a clipit spre mine.

— Poate că ştii deja. Poate că eşti OK cu asta. Eu n-aş fi, dar fiecare e în felul lui.

Înainte de a continua, a mai aruncat o privire spre casă.

Oh, nu sunt OK cu nimic, îmi venea să-i zic. În schimb, am dat din cap sperând că va continua, fiindcă îmi era prea frică să spun vreun cuvânt, ca să nu iasă sugrumat.

— Brie şi Chase s-au cuplat acum vreo două săptămâni, a şoptit Anya. *După* ce aţi început voi doi să ieşiţi împreună.

Cuvintele ei au aterizat ca un pumn în faţă. Mi-a luat o secundă să fiu în stare să răspund.

— De unde ştii? am întrebat-o încercând să par plictisită, să salvez aparenţele, să alung din voce tonul îngrozit, deşi înăuntru eram făcută ţăndări, umilită, făcută de râs.

— Ştim toţi, a ridicat Anya din umeri. Am trecut prin asta, fată. Toate am trecut. Băieţii sunt proşti. Spun întotdeauna că habar n-au avut că este, gen, *o relaţie*, că nu le-ai zis regulile.

A oftat cu amărăciune.

— Eu, una... aş fi vrut să ştiu, dacă aş fi fost în locul tău.

Am deschis gura, fără să ştiu ce să-i spun.

— Mulţumesc, am îngăimat în cele din urmă.

Anya a scos picioarele din jacuzzi.

— Vorbeşte cu el despre chestia asta, mi-a spus. Spune-i că eşti serioasă în privinţa relaţiei şi că tu nu te cuplezi cu alţii. Poate o să priceapă.

A ridicat din umeri.

Am lăsat să-mi scape un *ha* ascuţit şi am simţit cum mi se încing obrajii. Anya făcea să sune simplu, dar n-aş fi procedat niciodată aşa. Terminasem deja cu Chase în secunda în care îmi spusese. Nu exista lucru cu care m-ar fi putut răni mai mult pe lume.

— Ne mai vedem, Sydney. N-o lăsa pe Brie să te facă. S-a purtat oribil şi cu noi, de când ea şi Rain...

A fluturat mâna, ca să semnaleze noua lor apropiere, şi mi-am dat seama că această nouă ierarhie şi această nouă selecţie trebuie să fi destabilizat mai multă lume, nu doar pe mine.

Am reuşit să-i fac şi eu cu mâna, vag; privind-o cum se împleticeşte îndărăt, traversând curtea interioară spre câmpul de forţă bubuitor care înconjura casa lui Rain, am simţit cum mă înţeapă ochii de umilinţă.

Imediat după plecarea ei, mi-am înşfăcat încălţările şi şosetele şi m-am repezit, desculţă, să ocolesc casa prín lateral, fiind cât pe ce să calc într-un cactus în graba mea de a pleca de-acolo înainte să mă găsească Chase, în eventualitatea că m-ar fi căutat. Dar, oricum, de ce-ar fi făcut-o? Doar n-avea nevoie de nişte momente siropoase, când în faţă i se deschidea un drum promiţător, un curs ideal. De ce să mă fi ales vreodată pe mine, când o putea alege pe Brie?

N-aveam de gând să stau să aştept răspunsul.

Când am deschis portiera maşinii, am simţit cum îmi vibrează telefonul. Era un mesaj de la Rain.

Unde eşti? E totul OK?

Ia mai du-te dracului, şi la dracu' şi cu el. N-aveam nevoie de mila ei prefăcută. Am aruncat încălţările pe bancheta din spate şi am pornit motorul.

Nu mă simt bine, am scris înainte de a pleca. Ceva la stomac, probabil. Trebuie să plec.

Am şters absolut toate mesajele lui Chase, imediat ce soseau. În cele din urmă, a încetat să-mi mai scrie. M-am foit toată noaptea, aţipind şi trezindu-mă, şi rulând în minte cel mai umilitor lucru pe care îl spusese Anya. *Ştim toţi.* Oare Rain ştia şi nu-mi spusese? Le era tuturor milă de mine, pe la spate?

Rain nu mi-a mai trimis niciun mesaj până la 2.00, şi atunci doar ca să-mi spună să te faci bine. Cel puţin ea era cinstită în privinţa importanţei pe care o aveam pentru ea.

Singură în patul meu, am încercat să-mi imaginez ce făcuseră ea şi Brie tot restul nopţii, odată ce nu le mai preocupa absenţa mea. Poate că Brie vomita deja, poate căzuse în piscină sau pe scările casei, mi-am zis, simţind cum mi se umple pieptul de o speranţă jalnică. Poate că unul dintre petrecăreţi distrusese casa cea nouă a lui Rain şi acum exista un obiect spart sau rupt, fără posibilitatea de-a fi reparat. Poate că, în momentul ăsta, Rain se agita, speriată de ce-i va face Joan când va ajunge acasă. Pentru restul nopţii m-am răsucit de pe-o parte pe alta, pradă unor vise teribile care se petreceau acasă la Rain, toate generând noi scenarii în care ea sau Brie sufereau cumplit. Însă, în lumina rece a dimineţii, ştiam că eu sunt singura care simţeam durerea.

18

În ziua următoare, pe la şase, după ce-mi petrecusem după-amiaza trăgând cu înghiţituri mari dintr-o cutie de Cola dietetică şi ştergând unul câte unul, fără să le citesc, şirul de mesaje primite constant de la Chase, mi s-a părut corect şi potrivit să-mi sparg măselele în câteva bomboane expirate Charleston Chews, cele mai proaste din toate bomboanele vândute de Rafid.

În timp ce le zdrobeam cu dinţii, mă uitam la seara tot mai întunecată din chioşcul Shell, luminat cu neoane. Îmi vedeam propria reflexie, o faţă palidă şi pătată, cu ochi umflaţi, o fată suficient de proastă încât să creadă că are ceva ce seamănă cu un iubit, când ce avusese, de fapt, era un partener de sex, prietenie cu avantaje. Era la fel şi pentru Chase – putea să dea la schimb un trup-cald-de-fată pentru un altul.

„Eşti sigură că-i destul de bun pentru tine?" mă întrebase Rain. Oare asta fusese cam atunci când se cuplaseră Brie şi Chase sau mai înainte? Oare Rain ştiuse, în tot acest timp, şi încercase să-mi dea de înţeles, fără să-mi spună?

Şi, mă întreb, de ce-o făcuse Brie? Chase nu era genul ei, tipul din echipa de fotbal sau de înot. Oare voise să încerce ceva ce aveam eu şi brusc se dovedea demn de luat în considerare, un desert lăsat pe masă, pe care eu îl gustasem şi-mi plăcuse suficient încât să vrea şi ea o înghiţitură? Oare o făcuse ca să-mi demonstreze că Chase s-ar cupla cu oricine se arată disponibilă pentru el? Să-mi dea un soi de lecţie cinică prin care

să-mi arate că băieţii sunt nişte jigodii nemernice, că *gândesc numai cu penisurile*, un lucru pe care Rain îl spunea încă de când aveam treisprezece ani? Sau voise numai să ia ceva ce era al meu?

Afară, cerul strălucea într-un apus rozaliu şi prin uşa de sticlă a benzinăriei s-a auzit bubuitul îndepărtat al unui tunet. O femeie alimenta cu benzină, iar cei doi copii ai ei se băteau pe racleta de spălat parbrizul. În spatele lor am văzut ceva ce aici nu vedem aproape niciodată – flama unui fulger deasupra munţilor. M-am simţit greoaie şi melancolică, aşa cum mă simt de fiecare dată înainte de o furtună, dorindu-mi să pot reface fiecare pas care mă adusese aici. Câteva minute mai târziu, un trăsnet zgomotos a căzut peste benzinăria lui Rafid, unde se auzea în surdină radioul, iar cerul s-a deschis.

Absolut perfect, băga-mi-aş. În seara asta eram fără maşină. Venisem cu prostia aia de skateboard.

Mi-a bâzâit telefonul. Din nou Chase. De data asta m-am hotărât să citesc.

Vrei să te duc acasă?

Prin minte mi-a trecut o frază oribilă, rostită de Rain cu ani în urmă, un lucru pe care-l spusese după ce un jucător de fotbal de la seniori, Jordan Curtis, o copleşise cu atenţii, flori, cina într-un restaurant drăguţ, chestii pe care le văzuserăm numai la emisiunile de la televizor. Relaţia lor s-a terminat după doar câteva săptămâni, iar Rain bombănise ceva atât de îngrozitor, încât îmi tot răsuna în minte de atunci: *N-a vrut decât să-şi umezească scula.*

Ploaia răpăia pe acoperişul de tablă de deasupra pompelor de combustibil ale benzinăriei Shell, scurgându-se în cascadă la unul dintre colţuri şi formând rapid o baltă mare pe cimentul din faţa pompei numărul patru.

Probabil că Chase îşi făcea planul să-mi spună ceva drăguţ în maşină, să-şi dea seama ce anume mă făcuse să-i ignor mesajele şi să rezolve problema. Şi că o să parcăm în faţa casei din prefabricate a lui Rain, acum pustie, ca să ajungem un pic mai aproape de un act sexual complet.

Lasă-l să mă ducă acasă, mi-am zis, cu degetele strânse pumn. Lasă-l să vină aici, numai zâmbete, proaspăt ieşit de la duş. O să mă asigur că n-o să se mai întoarcă niciodată. I-am răspuns:

OK. Vino să mă iei într-o oră.

Treburile pe care le aveam de făcut înainte de închidere erau aceleaşi de fiecare dată, dar în seara asta le-am îndeplinit pe fiecare cu o precizie plină de furie. Am aruncat toată cafeaua rămasă şi am frecat recipientele. Am scos toţi hotdogii şi chipsurile din tăvile încălzite şi am curăţat toate vasele cu un şervet umed. Am făcut de două ori casa, asigurându-mă că fiecare bancnotă de un dolar, de cinci şi de douăzeci aflată în sertar este aşezată pe aceeaşi parte. Am şters toate suprafeţele până când locul a sclipit de curăţenie, mirosind puternic a lichid de curăţare industrial, din care Rafid avea stocuri întregi.

În timp ce-mi făceam treaba, am tot sorbit şi din două cutii mari de bere Coors Light (la ofertă în ziua aia) pentru care am plătit cash, dându-mi chiar şi rest, ca şi cum ar fi fost cumpărate de un client. Berea mi-a umplut stomacul gol, dar nu a reuşit nicicum să domolească înţepătura usturătoare de umilinţă pe care o simţeam în piept.

Am frecat bine toate mânerele frigiderelor, toate clanţele de la uşi, fiecare centimetru de tejghea. Am măturat în fiecare colţ şi fiecare bucăţică a magazinului, până când am simţit cum mi se umezesc subsuorile de la

efort. Mi-am scos hanoracul şi am dat cu mopul îmbrăcată doar în maiou. Deşi aerul condiţionat mergea la putere mare şi afară era furtună, simţeam cum iau foc. La momentul când Chase a tras în faţa benzinăriei, locul sclipea de curăţenie.

Am pus alarma, am încuiat uşile şi aproape că am căzut alergând printre bălţoace spre maşina lui Chase.

— Îţi mulţumesc că mă duci acasă.

Am trântit portiera şi m-am uitat ţintă drept în faţă, la farurile maşinilor de pe cealaltă bandă care vâjâiau pe lângă noi, în întuneric, la furtuna care transforma umbrele şi culorile într-o pictură de Van Gogh.

— Miroşi a bere, a spus el.

A ieşit din parcarea de la Shell şi s-a înscris pe autostradă, prin perdelele de ploaie.

— A trebuit să şterg cu mopul nişte bere vărsată pe jos, i-am spus, uimită de cât de uşor îmi era acum să-l mint.

— În ultima vreme nu prea ai fost... de găsit.

Chase m-a privit o clipă, apoi şi-a întors iar privirea spre drum.

— Ei, asta e.

M-am sprijinit de portiera de pe locul pasagerului şi i-am aruncat o privire, admirându-i profilul în ciuda a tot ceea ce se întâmplase. Ce avea claia aia de păr negru, încâlcit, de mă făcea să vreau să mă joc cu ea? Genele sale lungi, pometii poleiţi de lumina lunii. Voiam să-l respir tot, chiar şi acum. Păcat că-l uram.

— Da, pentru că nu cred că va merge chestia asta.

Chase a încetinit, m-a privit zâmbind, în aşteptarea poantei. L-am privit şi eu.

— Poftim?

— Exact... ce-am zis. Nu merge.

Aveam şi eu demnitatea mea. N-aveam de gând să-i spun pe litere.

— De ce nu?

Vedeam cum se chinuie să spună cuvintele, cum îi pulsează maxilarul.

— Ştii de ce.

Mă uitam pe fereastră, dorindu-mi ca lacrimile fierbinţi pe care le simţeam adunându-se în ochi să nu mi se prelingă pe obraz. Dar s-au prelins oricum.

A deschis gura, apoi a dat din cap.

— Din cauza tâmpeniei ăleia cu Brie?

Am clipit, şocată să văd că a ştiut exact despre ce e vorba şi a mai şi spus-o. M-am uitat ţintă în faţă.

— Da, din cauza aia, am răspuns cu amărăciune.

— Chestia aia n-a însemnat nimic. Eu doar... noi... a fost o idioţenie. Nu a însemnat nimic. Dar, Syd, eu...

— Atunci când îţi place într-adevăr de cineva, ar trebui ca faptele tale s-o arate, am şoptit ştergându-mi lacrimile şi blestemându-mă că plâng în faţa lui. Îmi pare rău dacă nu este, gen, evident, dacă nu am definit clar orice...

Am fluturat mâinile în jur, arătând spre spaţiul care ne cuprindea.

— ...orice-o fi asta. Doar că eu... eu nu sunt pregătită pentru aşa ceva. Eu sunt genul totul-sau-nimic. Ori eşti tot al meu, ori nu eşti nimic.

Maşina părea strâmtă, mă strângea din toate părţile. Stomacul mi s-a încleştat şi, pentru o secundă, m-am temut că o să vomit, fie de la răul de maşină, fie de la cele două beri, fie de la durerea de a pune capăt lucrurilor. Am deschis puţin geamul şi am simţit cum picăturile de ploaie îmi cad pe frunte.

— Deci asta e, nu sunt nimic? s-a încruntat Chase. Cred că exage...

— Doar ca să ştii şi tu, ea se amuză pe seama băieţilor ca tine. Probabil că a făcut-o doar ca să-mi arate mie că poate. Că poate face orice vrea, poate obţine tot ce vrea. Ceea ce a fost o cruzime din partea ei, da, însă a avut dreptate. Pur şi simplu tu accepţi orice-ţi iese în cale. Pentru tine, toate suntem la fel. Acum îmi dau şi eu seama de asta.

— Foarte drăguţ, Syd.

Aproape că ajunseserăm la mine acasă. Chase a clătinat din cap de parcă nu-i venea să creadă ce se întâmplă.

— Nu este absolut deloc adevărat. Ţin la tine.

— Vrei să spui că ţii la sex.

Chase a tresărit şi mi-a aruncat o privire rănită.

— Asta e o mare porcărie, a murmurat el.

— Da, chiar este, i-am replicat.

M-am uitat pe geam şi am încercat să mă concentrez la vulturul care se arcuia pe cerul deşertului, aşa încât să nu-mi mai pierd firea încă o dată.

— Nu ştiu cine te-a rănit sau de ce crezi că sunt un rahat, dar cred că este destul de evident, futu-i, că ţin la tine. Am făcut tot drumul ăsta...

— Până în cartierul meu de tot căcatul, vrei să zici? Ca să capeţi şi tu ceva?

— Isuse. Nu asta am vrut să zic.

Chase a lovit tare cu palma în volan şi l-am văzut pentru o clipă pe Gary Infarct ţipând la mama, într-o parcare de supermarket, cu un an înainte să moară. Se ambalase atât de tare, încât ciobise cu ceasul o aşchie de sticlă din geamul maşinii.

— Te rog să te calmezi.

— Te rog să nu-mi spui mie sau oricărei alte fete *să se calmeze.*

Chase a scos un sunet plasat undeva, între un oftat şi un geamăt.

— În seara asta, nimic din ce spun nu-i bine, nu? Hai să vorbim mai târziu despre asta, când o să fim amândoi mai liniştiţi. Faci din ţânţar armăsar.

— Atunci probabil că nu-s chiar atât de relaxată pe cât m-ai crezut tu, deci e bine că terminăm asta acum. Câştigă toată lumea.

M-am uitat la el cu inima frântă, dar neclintită în hotărârea mea.

— Nu asta vreau.

Chase a strâns din dinţi şi a virat pe strada mea.

Atunci am simţit că-l urăsc, cu tot cu suspinele lui şi cu ochii daţi peste cap, de parcă aş fi fost o ciudată cu pretenţii absurde şi greu de mulţumit. Maşina era plină de umezeală, în furtună. Îmi auzeam respiraţia. Ploaia răpăia pe acoperiş şi se prelingea în perdele pe parbriz. M-am uitat drept în faţă, la abţibildul cu Sk8Mafia de pe bord, ce stătea să se desprindă; aş fi vrut să mă uit oriunde, numai la el nu.

Chase a tras adânc aer în piept. Aproape că ajunseserăm la mine.

— Putem să stăm aici o clipă şi s-o luăm pur şi simplu de la început?

— Îţi mulţumesc că m-ai adus, am reuşit să-i spun în timp ce-mi desfăceam centura de siguranţă.

— Haide, a spus el, trăgând maşina în faţa casei.

Prin crăpătura geamului se strecuraseră câteva picături de ploaie. Le-am şters de pe sticlă, ca şi când aş fi îndepărtat toate astea — tot ce trăisem alături de Chase — definitiv.

— Nu pleca. E stupid.

— Pentru mine nu e, i-am spus.

Apoi am sărit de pe locul meu drept în furtună, am alergat prin noroi şi bălţoace până am ajuns pe verandă.

— Syd.

M-am întors. Ieşise din maşină. Stătea acolo, în ploaia care curgea din cer, udându-l până la piele.

— De ce mai eşti aici? i-am strigat. Pleacă odată!

Aveam chipul desfigurat de durere, părul mi se lipise de obraji, trebuie să-i fi părut de-a dreptul nebună. Foarte bine, mi-am spus. Cu cât eram mai rea, cu atât avea să plece mai repede şi cu atât avea să fie mai uşor.

M-a privit insistent, apoi a clătinat încet din cap de parcă nu i-ar fi venit să creadă că era real ce i se întâmpla. S-a urcat în maşină şi a dat înapoi.

Am reuşit să-mi ţin firea cât a mers cu spatele, ca să iasă de pe alee. Abia după ce n-am mai văzut maşina mi-am dat voie să cedez nervos. Am intrat în casă cu lacrimile curgându-mi pe obraji şi am alergat spre baie, ca să-mi scot hainele ude fleaşcă. Am stat sub cel mai fierbinte duş pe care l-am putut suporta, am scos un ultim oftat şi apoi am terminat cu plânsul. Am rămas în duş până când s-a terminat apa caldă. După ce am băut nişte apă de la robinetul chiuvetei din baie, m-am dus la culcare înfăşurată în prosop, prea amorţită şi stoarsă ca să mă mai deranjez să pun ceva pe mine.

M-am gândit la cât de bine mi-ar fi dacă aş petrece restul anului şcolar singură.

Notele mele deja o luaseră la vale, cu tot timpul ăla irosit cu Chase. Fără Rain sau Chase care să mă tragă în jos, o să devin o adevărată maşinărie. O să învăţ mai mult, o să-mi aduc iar rezultatele şcolare aproape de perfecţiunea de care ştiam că sunt capabilă. Brie şi Chase puteau să fie împreună, şi Rain la fel, şi toate prietenele alea stupide ale lui Brie.

Eu mă simţeam foarte bine cu mine însămi. Singură, n-aveam să mă preumblu de colo-colo, purtând

haine ridicole, care nu mi se potrivesc. Singură, eram invincibilă.

Am auzit telefonul bâzâind din buzunarul blugilor mei jerpeliţi. Am scotocit după el şi am văzut că aveam un mesaj de la Rain.

Chase a zis să verific ce faci. Eşti OK?

M-am întins pe spate în pat şi m-am uitat ţintă în tavan, enervată că Chase luase legătura atât de rapid cu Rain. În mod sigur vor rămâne apropiaţi după toate astea, ceea ce însemna că şi Brie se va afla pe orbita lui. Lampa din tavan a pâlpâit şi am văzut umbrele gâzelor moarte în abajurul de sticlă care acoperea becul. Totul şi toţi din jurul meu erau contaminaţi, infestaţi cu pericole pe care nu le mai observasem până acum.

Sunt bine, i-am răspuns. Mă pregătesc de culcare.

După asta n-am mai primit niciun semn de la ea.

19

Un weekend de trei zile şi apoi patru zile de şcoală au trecut aproape fără să ies din camera mea, în afară de intervalele când mă duceam la job, la benzinărie. Mă întrebam dacă aşa se simţea şi Rain când chiulea de la şcoală. Pământul continuă să se învârtească, se pare, indiferent dacă tu îţi arăţi sau nu faţa. După doar două zile în care nu i-am răspuns, Chase a încetat să-mi mai trimită mesaje. *A venit aşa cum a plecat*, mi-am spus, dezgustată de mine însămi fiindcă crezusem că între noi lucrurile fuseseră mai profunde de-atât, şi dezgustată şi mai tare de dezamăgirea mea că el renunţase atât de repede la mine. Chiar dacă ştiam că n-am de gând să-l iert, n-ar fi trebuit oare să se străduiască mai mult? Rain a continuat să-mi scrie, dar cuvintele ei păreau pline de clişee, fals-amabile şi superficiale.

Cf? Eşti OK? Chase zice k eşti furioasă pe el?

Sunt bine. Doar că nu mi s-a părut c-o să meargă, i-am scris. Îmi era prea ruşine să-i spun adevărul, să recunosc că avusese dreptate în legătură cu el, că nu-i destul de bun. Şi categoric nu voiam s-o confrunte pe Brie despre ce se întâmplase între ea şi Chase. Ele două discutând despre sentimentele mele rănite era o umilinţă mai mare decât puteam să îndur.

Rain a răspuns cu un şir de semne de întrebare.

Serios, sunt bine. De fapt, acum sunt cam bolnavă. Gripă, îh.

Vechea Rain ar fi citit imediat printre rânduri, ar fi lăsat ce făcea şi ar fi venit la mine, dar Rain, aşa cum era azi, m-a crezut pe cuvânt. N-a venit, nici măcar nu m-a sunat. Acceptarea aceasta atât de uşoară din partea ei mi s-a părut o trădare mai mare decât ceea ce făcuse Chase. Rain fie nu mai putea citi printre rânduri ce-i scriam, nu-şi mai dădea seama când ceva era în neregulă... fie putea, dar nu-i mai păsa într-atât încât să se deranjeze să afle adevărul. Ambele variante erau dureroase.

În fiecare zi primeam de la ea un mesaj de verificare, siropos şi grăbit.

Fată, tot bolnavă? Dă semn când poți să vorbești.

Chase pare în continuare praf — ce s-a întâmplat, de fapt?

Chiar nu știi? i-am scris ca răspuns şi am şters de cel puţin trei ori. Dacă ştia că Brie şi Chase se cuplaseră la un moment dat, era o prietenă mizerabilă. Dacă nu ştia, ei bine, era mai OK, dar cumva şi asta mă înfuria, fiindcă dădea impresia că era total nepăsătoare faţă de orice mi s-ar fi putut întâmpla.

În loc s-o întreb pur şi simplu şi apoi să-i explic, în fiecare zi am aşteptat câteva ore după primirea mesajului, apoi am liniştit-o, ca să menţin aparenţele. Însă în sinea mea fierbeam. Închisă în cameră, m-am transformat într-o echipă FBI de supraveghere, formată dintr-o singură persoană care monitoriza reţelele sociale unde erau Chase şi Rain. Degetele îmi zburau peste poze şi filme, scanam totul, toate colţurile de pe profilurile tuturor, până când îmi simţeam ochii uscaţi şi obosiţi. Ici şi colo, o bucăţică din umărul lui Chase, pantoful lui, Rain şi Brie într-o parte, în filmuleţul stupid făcut de cineva pentru un dans, în povestea altcuiva. Rain etichetată în fotografiile de grup ale fetelor vedetă, ţinând în mâini pahare de plastic roşu, fete pozând cu bot de raţă,

fete gătite, fete surprinse sau retuşate sau cochete sau sportive. Oriunde se îndrepta ochiul aparatului de fotografiat în grupul lui Brie, era şi Rain prinsă în poză. Rain şi Brie pe un acoperiş, undeva, cu limbile scoase şi cu maroniul înceţoşat al oraşului Palm Springs în spatele lor.

Era limpede că, dintr-odată, orbita lui Rain se întinsese mult mai departe de mine. Că fusese complet absorbită în lumea lui Brie. Că viaţa mea era pe pauză şi că ea continua să-şi extindă propria viaţă cu noii săi prieteni.

Stăteam întinsă în pat, cu degetele zvâcnind, căutând pe ocolite în toate locurile şi toate momentele, fiecare apariţie fiind ca un pumnal în măruntaie, fiindcă îmi confirma exact ceea ce voiam să confirm — anume că Rain nu mai avea nevoie de mine, că Chase nu era ceea ce credeam eu că este.

Ei ce fac acum, dar acum, dar acum? Întrebarea îmi răsărea în minte la orice oră, irezistibilă, imposibil de oprit.

În a cincea zi de chiulit de la şcoală, mama mi-a pus mâna pe frunte în timp ce beam un ceai de muşeţel, aşezată la masa din bucătărie. Nu m-am deranjat să-i amintesc că nu eram bolnavă, ci doar cu inima frântă. S-a încruntat şi şi-a muşcat buza. M-am simţit vinovată să-i văd faţa obosită şi îngrijorată. Povara că singurul ei copil de încredere se prăbuşise la pământ era probabil mai mult decât putea să gestioneze. Deja era destul de rău că Spider o dăduse de gard atât de spectaculos, iar acum uite-mă şi pe mine pusă jos de o boală pe care nicio cantitate de supă de pui sau de ceai n-o putea rezolva, doborâtă de o tristeţe existenţială care mă lăsa secătuită şi epuizată.

— Eşti sigură că nu e mononucleoză chestia asta care te extenuează aşa, scumpo? Poate ar trebui să mergem la urgenţe.

— Nu, mamă. Ţi-am zis, aveam nevoie de o pauză, atât.

O pauză. De la iubire, de la prietenie, de la rasa umană.

Mama mi-a cercetat faţa în timp ce-şi trecea degetele prin păr, ca să-l strângă într-o coadă de cal în creştet, pe care o rula mereu în coc înainte de a începe tura.

— Ştii că poţi vorbi cu mine, poţi să-mi spui orice.

— Ştiu, i-am spus.

A dat din cap şi a părut vag mai uşurată.

— Dacă aş suna-o pe Rain s-o rog să treacă pe aici?

Mama ştia cât de cât ce se întâmplase, de ce o rupsesem cu Chase şi de ce Rain nu era aici, ca să-mi aline inima frântă. Vechea Rain s-ar fi prezentat într-o clipită. Vechea Rain era atât de obişnuită aici, încât nici măcar nu mai bătea la uşă.

— De fapt, mi-e foarte bine singură, i-am răspuns, detestând cât de defensiv suna. Ne-am cam... ne-am cam îndepărtat una de alta. Se mai întâmplă.

M-am ridicat de la masă şi m-am îndreptat spre camera mea, dorindu-mi să mă pot simţi la fel de blazată pe cât păream.

— Poate vorbeşti şi tu cu ea astăzi, a strigat mama după mine. S-ar putea să te înveselească.

— OK.

Am închis uşa după mine, ştiind că nu voi face asta. Obosisem să fiu neîncetat persoana mai matură, cea care se poate ridica deasupra dramelor de liceu. În inima mea, mă simţeam mică. Mică, demnă de milă şi amărâtă.

Am aşteptat să treacă timpul. Întinsă în pat, am auzit-o pe mama plecând la serviciu şi pornind maşina, apoi m-am lăsat copleşită de o altă zi de singurătate totală. M-am uitat în neştire pe YouTube, trecând haotic de la un clip la altul, am navigat pe reţelele sociale de un milion de ori, dar ritmul postărilor încetinise în timpul orelor de la şcoală. În cele din urmă, am rămas la un reality-show despre instructori de schi, urmărind pe vechiul meu laptop episod după episod, ca într-un maraton, până când strălucirea soarelui de după-amiază s-a strecurat la mine în cameră prin lamelele rupte ale jaluzelelor.

Instructorii şi instructoarele de schi se culcau neîncetat cu iubitele sau iubiţii celorlalţi, iar lumea lor de geci albe ca zăpada se destabiliza şi restabiliza în fiecare episod. Totul era atât de stupid şi atât de omenesc, era ca în viaţă. Conexiunea şi distrugerea umane, iar şi iar, până când murim.

Când lumina după-amiezii a devenit şi mai roz şi mi-am dat seama că mă doare capul, fiindcă eram nemâncată şi mă uitasem la prea multe filme, m-am împleticit spre bucătărie şi mi-am prăjit un burrito congelat. L-am mâncat cu ochii în telefon, iar degetul mare m-a trădat din nou.

#noapteliniştităacasă, scrisese Brie. #grijădesine, mai scrisese. #prieteniivechisuntceimaibuni, scrisese ea, şi am simţit că mă înăbuşă furia. În poza filtrată şi ajustată, ea şi Rain erau fotografiate portret, împărţind un şezlong pe terasa lui Brie, cu imaginea neclară a casei pe fundal, cu cerul roz şi norii mari, ca de vată, oglindiţi în ochelarii lor de soare. Stăteau cu capetele apropiate, iar şuviţele lungi de păr li se amestecau într-o singură coamă întunecată şi strălucitoare. Evident, o etichetase pe Rain. Şi, chiar dacă el nu se vedea în poză, îl etichetase şi pe Chase.

Aproape că m-am înecat cu înghiţitura de burrito.

Când mama a tras maşina în faţa casei, o oră mai târziu, eram îmbrăcată, gata de plecare. Am scotocit printr-o pungă de bomboane lipite pe care o găsisem în fundul unui dulap, şi am simţit cum pieptul mi se umple cu un scop şi cu nişte zahăr. Ce mama dracului făceau ei trei? Acum Chase era oficial cu Brie? Cum putea s-o suporte? Cum putea Rain să stea şi să se uite?

Trebuia să văd cu ochii mei. Să înţeleg cum reuşise Brie să mă înlocuiască atât de bine cu ei doi. Odată ce aveam să văd, poate că reuşeam să-mi dau seama şi cum să schimb lucrurile.

Brie nu era singura care putea distruge totul.

Am parcat la o stradă distanţă şi am făcut restul drumului pe jos; încălţată în Converşi, păşeam fără zgomot pe aleea casei lui Brie. Acum, un pic după ora nouă seara, se înserase bine, dar din casă răzbătea o lumină puternică. M-am apropiat mergând de-a lungul gardului viu, atrasă irezistibil spre ceea ce m-ar fi putut răni. Nu eram nici eu cu mult diferită de instructorii de schi.

Am văzut pe fereastră livingul pustiu. Nu se zărea decât o geantă din piele neagră, aruncată pe o canapea de două locuri. Geanta lui Rain. Am ocolit prin laterala casei, unde se afla un gard de lemn. Încetişor, ca o intrusă ce eram de fapt, am întins mâna şi am deschis portiţa laterală. Gata să mă prăbuşesc după ce am călcat pe un furtun neglijent încolăcit, m-am strecurat încet în curtea în pantă şi am rămas cu spatele lipit de perete, în laterala punţii de lemn înălţate a terasei. Dacă mă aplecam mult, eram destul de ferită încât să văd, printre şipcile gardului, ce se petrece pe punte şi chiar o mică porţiune din bucătărie.

Din telefonul cuiva se auzea o piesă siropoasă a lui Katy Perry, iar puntea de lemn se cutremura sub apăsarea unor paşi. M-am lăsat şi mai jos şi m-am uitat printre scânduri.

— ...un fel de paranoia. Tu nu eşti deloc aşa, spunea Brie.

Oare despre mine vorbea?

Am auzit fâşâitul unei brichete şi sorbitul dintr-un bong.

— N-aş putea fi nici dacă aş încerca, a spus Rain, trăgând în acelaşi timp din bong.

Nu, Rain n-ar fi spus aşa ceva dacă ar fi vorbit despre mine.

— Ea este sută la sută originală, a fredonat Brie, fie dintr-o piesă pe care eu n-o ştiam, fie inventând un cântecel care să meargă cu linguşirile ei.

Dumnezeule, ce-o mai pupa în fund pe Rain. Poate că de aceea erau atât de apropiate acum. Cui nu i-ar fi plăcut ca duşmana de moarte să se transforme radical şi să înceapă să te numească cel mai bun lucru de pe lume de la inventarea roţii? Tot ce lipsea în mica lor petrecere era Chase. Oare etichetarea lui în poză fusese doar în mintea mea? Sau nu însemna ce presupusesem eu că înseamnă?

Rain a început să cânte alături de Katy Perry. Eram uluită că ştia versurile, ceva în genul nu-ţi lua rămas-bun, ceva în genul nu-i sfârşitul lumii.

Ba este, mi-am spus, fiindcă îmi luasem deja rămas-bun şi îmi doream să n-o fi făcut.

— Stai aşa, să văd care-i treaba cu mâncarea, a spus Brie.

Mi-am apăsat palmele pe lemnul uzat al punţii şi am alunecat sub ea. Acum eram atât de aproape de Rain, chiar sub ea. Am întins mâna şi am atins locul unde

lemnul se subţiase, unde erau doar câţiva centimetri de stinghie între degetele mele şi tălpile pantofilor ei, dar kilometri întregi între cine eram acum fiecare dintre noi. O auzeam deasupra mea, încă fredonând piesa.

De ce venisem aici? Ce sperasem să obţin din asta? Ce făceam aici, invadându-le spaţiul? Oare chiar am crezut că o să-l găsesc pe Chase în locul ăsta, că ei trei chiar ar fi stat aici, petrecându-şi timpul împreună şi... vorbind despre mine? Aş fi fost de-a dreptul norocoasă să aflu că le păsa într-atât încât să mă vorbească pe la spate. Adevărul era mult mai rău. Mă furişasem aici şi fusesem martoră la cel mai dureros lucru din lume, realitatea prieteniei banale şi plicticoase dintre Rain şi Brie. Nu aveau nevoie de băieţi. Şi nimeni nu se gândea la mine, de fapt.

Era momentul să plec. Spionarea lor era prea jalnică, chiar şi pentru mine. M-am tras înapoi de sub puntea de lemn şi m-am scufundat în noapte, furişându-mă în laterala curţii lui Brie.

Am deschis iar poarta, având grijă să ies în aceeaşi tăcere în care venisem şi am încercat să nu mă las absorbită de realitatea tristă la care fusesem martoră — anume că fusesem uitată, înlocuită cu succes, eliminată. Acum exista o persoană nouă, mai interesantă, care se potrivea mai bine cu noul profil de bogătaşă al lui Rain, cu viaţa ei mai palpitantă.

Îmi croiam drum prin întuneric, când o crenguţă a plesnit la câţiva centimetri de mine, suficient de tare încât să mă facă să tresar.

— Scuză-mă, te-am speriat?

Rahat. Brie a ieşit din umbră şi a izbucnit în râs. Cumva, râsul ăsta a fost mai umilitor decât dacă ar fi urlat la mine. Venirea mea pe furiş nu era nici măcar ceva ameninţător sau enervant, ci doar un incident amuzant, stupid şi complet neimportant.

— Of, Dumnezeule, hărţuitoare mică ce eşti, a chicotit ea. Nu te credeam capabilă de aşa ceva.

— Nici nu sunt, am răbufnit eu. Eu nu...

Nu era chip să ies din asta cu demnitatea intactă. Absolut deloc.

— Îmi pare rău, eu doar...

— Ţi-e dor de prietena ta, a spus Brie cu simplitate.

Avea încă ochii sticloşi din pricina râsului, dar lucrurile aşa stăteau, în esenţă. Îmi era dor de prietena mea. Îmi era dor de viaţa mea.

— Eşti aşa o copiliţă, aproape că e drăguţ, a spus Brie uşor, apropiindu-se de mine.

Pieptul îmi bubuia din cauza nedreptăţii cu care se întâmplau lucrurile.

Apoi am izbucnit; nu a fost ceva ce plănuisem să spun, dar cuvintele au ţâşnit din mine într-o şoaptă ascuţită.

— Mai bine să fiu o copiliţă, decât o curvă.

— OK, ciudato.

A zâmbit înfuriată, cu dinţii ei perfecţi sclipind în lumina lunii.

— Nu poţi să mă răneşti făcându-mă paraşută.

Mi-a îndepărtat şuviţele de pe faţă cu ambele mâini, mi le-a dat cu blândeţe după urechi, cu un gest matern, sinistru, aşa cum fac părinţii cu un copil de cinci ani.

— Rain avea dreptate, chiar eşti o puritană mică şi moralistă.

— Nu mă atinge.

M-am ferit de mâinile ei, cu inima bătându-mi în urechi, cu cele mai mari temeri despre Rain şi Brie confirmate acum.

Brie a rânjit.

— Să nu te mai prind că mă spionezi, târfă. Întoarce-te la tine, în Termico.

Apoi s-a apropiat şi mai mult şi m-a îmbrâncit cu putere cu ambele mâini, suficient de tare încât a fost cât pe ce să cad. Am trecut în fugă pe lângă ea şi am alergat pe alee, clipind în lumina farurilor unei maşini care tocmai parca.

Ed, mi-am zis. Am luat-o la fugă, dar vocea lui Chase a străpuns întunericul.

— Syd, aşteaptă.

Oh, Doamne. Ochii ni s-au întâlnit şi mi-am ferit repede privirea, deja panicată, oripilată că mă văzuse şi el venind aici, neinvitată şi jalnică. Nu m-am oprit din fugă, cu inima bătându-mi în gât, cu tot trupul cutremurat de ruşine.

— Unde te duci? Vreau să vorbesc cu tine! a strigat el, dar o clipă mai târziu am ajuns la maşină.

Am deschis uşa şi am pornit motorul cu mâinile tremurânde. Când m-am uitat înapoi, am văzut-o pe Brie care stătea aplecată lângă maşina lui Chase, în dreptul geamului şoferului, cu faţa la câţiva centimetri de a lui. Clătina din cap şi gesticula, ca şi cum ar fi spus *stai departe de aia, e praf.*

Am încetat să mă gândesc la cuvintele lui Chase abia când am demarat în trombă cu Fiesta. Dacă voia atât de mult să-mi vorbească, de ce venise la Brie acasă?

Ducă-se la dracu', mi-am zis. *Nu mai contează.* Să stea unii cu alţii. Această puritană mică şi moralistă terminase cu ei. O capitulare rece mi s-a înfăşurat pe trup ca o cămaşă de forţă, în timp ce ieşeam din cartierul lui Brie şi mă încadram în fluxul de maşini, un fir de praf printre alte mii asemenea, îndreptându-mă habar n-aveam unde, dar făcând-o singură, ruşinată şi înfrântă.

PARTEA A VI-A

RAIN

APRILIE

CU DOUĂ SĂPTĂMÂNI ÎNAINTE DE INCENDIU

20

Nu e vorba să nu fi observat că Syd se ascundea de mine de o lună încoace. Mai mult, şcoala a devenit brusc un loc de socializare neîncetată şi am fost acceptată cu adevărat, am fost considerată în sfârşit o fiinţă umană de către toţi cei despre care crezusem cândva că mă privesc de sus. Îmi regăsisem încrederea în sine, un sentiment nou, poate nu chiar de apartenenţă, dar măcar neîncărcat de ura faţă de orice şi oricine. Şi totul datorită lui Brie, pe care o judecasem greşit, pe care n-o văzusem cât de rănită este, aproape la fel de mult pe cât eram şi eu. Acum eram aproape... fericită. Şi o respingeam — da, o respingeam! — pe Syd fiindcă-mi purta ranchiună pentru fericirea aceea.

O respingeam fiindcă judeca faptul că mă ridicam, mă schimbam, îmi deschideam aripile. *Oamenii evoluează!* îmi venea să-i strig. Însă nu puteam s-o ţin suficient de mult într-un loc ca să i-o spun.

Am încercat din răsputeri s-o aduc alături de mine. S-o integrez. La început, am fost mereu acolo, cu braţele deschise, încercând permanent s-o târăsc după mine la fiecare petrecere. Dar zi după zi s-a îndepărtat tot mai mult, până când s-a făcut o săptămână întreagă când pur şi simplu a dispărut. Am văzut dezgust şi prejudecată în fiecare mesaj pe jumătate sincer cu care mi-a răspuns ori de câte ori am încercat, de parcă pentru ea ar fi fost un deranj uriaş să comunice cu mine. Cu toate astea, n-am vrut s-o confrunt, n-am vrut s-o împing mai departe decât voia ea să fie împinsă. N-am vrut să intru

într-o întreagă tevatură legată de Brie, de loterie şi de felul în care mă schimbasem.

Dureri de creştere, mi-am spus. Lucrurile vor reveni curând la normal.

Însă, când a revenit la şcoală, Syd a fugit practic de mine. Am văzut-o în curtea şcolii, tocmai în celălalt colţ, dar când i-am făcut cu mâna şi am strigat: „Syd! În sfârşit!", ea s-a uitat în altă parte. Când am vrut să fug după ea, şi-a croit drum prin mulţime şi s-a făcut nevăzută. Ce-ar fi trebuit să cred, în afară de faptul că mă evită? Că mă judecă pentru absolut orice fac, pentru fiecare gest şi fiecare alegere, aşa cum a făcut şi cu idioatele alea de încălţări Gucci pe care am încercat să i le ofer? Că ea considera că, oricum mi-aş fi petrecut timpul acum, era stupid, greţos şi ridicol?

În următoarele câteva săptămâni am încercat o nouă abordare, un alt fel de apropiere. Am început să mă îndrept mai rar spre ea, s-o caut mai puţin. M-am gândit că, într-un final, una dintre noi o să cedeze şi o să lăsăm în urmă peretele ăsta de gheaţă dintre noi, oricare ar fi fost cauza lui. Între timp, pentru prima dată de multă vreme, chiar am reuşit să mă distrez. *Îmi pare rău pentru tine că mă urăşti atât de mult din cauza asta*, mi-am spus când am zărit-o pe Syd stând încruntată în capătul celălalt al curţii, în timp ce un grup de băieţi din echipa de înot repetau nişte cântece marinăreşti. Am zâmbit larg şi i-am făcut semn cu mâna, dar s-a întors cu spatele, ca de obicei. „Îţi plăcea aici", îmi venea să-i spun. M-am decis să-i dau un mesaj mai târziu. Treaba asta mersese prea departe. Dar, când i-am scris ca s-o întreb dacă puteam vorbi, nu s-a deranjat să-mi răspundă.

Bine. Am ridicat din umeri, înghiţindu-mi durerea. *Atunci aşa să fie.*

N-a trecut mult şi am încetat chiar s-o mai văd pe culoarele şcolii. Trecuseră câteva săptămâni de când o zărisem în trecere, ici şi colo, până când, într-o zi de marţi obişnuită, când dădeam colţul spre laboratorul de biologie, alături de Matt Richardson, am dat nas în nas cu ea.

— Oh, s-a uitat ea spre Matt. Salut.

Zâmbetul ei era mai degrabă crispat şi i se adresa numai lui Matt. De parcă aş fi fost invizibilă. Sau parcă şi-ar fi dorit să fiu.

— Salut!

Am ignorat felul în care m-a ignorat ea şi am deschis braţele, cu intenţia s-o îmbrăţişez.

— Unde ai fost? am întrebat-o încercând să mă prefac că n-am observat felul în care efectiv o apuca în altă direcţie ori de câte ori eram una în preajma celeilalte.

Dar Syd s-a dat înapoi şi a scuturat uşor din cap, cu ochii goi şi înceţoşaţi, privind oriunde altundeva, dar nu spre mine. Tenul ei de lăptăreasă irlandeză, obrajii de obicei rozalii şi plini de pistrui păliseră cu totul.

— Trebuie să mă duc la oră, a murmurat ea. Mi-a părut bine să vă văd.

Şi înainte să-i mai pot spune ceva a şi plecat, târându-şi picioarele pe pardoseală, cu capul plecat, îndepărtându-se de mine cât de mult putea.

— Ce pizda mă-sii? i-am şoptit lui Matt, care s-a mulţumit să ridice din umeri. Ţi-a zis ceva despre mine? l-am întrebat înfuriindu-mă brusc, cu acelaşi sentiment că sunt judecată strecurându-mi-se în mii de ace pe sub piele. Spune-mi adevărul. Acum mă urăşte şi eu habar n-am de ce.

Brie insistase că Syd mă evită din cauza banilor, că era invidioasă pentru câştigul de la loterie şi ofticată că nu era al ei. Şi că oftica asta o făcea să mă judece. În tot

acest timp, insistasem să-i spun lui Brie că nu ştie ce vorbeşte. Că Syd trecea prin ceva, atâta tot. Dar dacă Brie avea dreptate? Categoric se repezise să mă judece din cauza petrecerilor, a lui Brie însăşi, din cauza pantofilor. Poate că toate astea nu erau decât vârful icebergului.

Matt a ridicat iar din umeri.

— Nu mă mai întâlnesc cu ea. Pare... tristă?

— Rahat.

Dintr-odată, am simţit cum mi se face rău şi totul se răscoleşte în mine. Fireşte că Syd era tristă. O rupsese cu Chase şi apoi o rupsese de fapt şi cu mine. Şi în tot timpul ăsta eu fusesem atât de supărată pe ea că mă evită, dar dacă furia ei faţă de mine era doar efectul depresiei? Dacă ea avea nevoie de ajutor? Poate că fusesem atât de ocupată să mă supăr pentru nimicuri, încât nu mai văzusem aspectul cel mai important. Poate că Syd nu era deloc bine.

— Am fost o prietenă de tot rahatul, i-am spus lui Matt, nu că lui i-ar fi păsat.

Mă grăbisem atât de tare s-o declar pe Syd o problemă pe care simţeam că n-o pot rezolva, prea dependentă de abordarea ochi-pentru-ochi şi las-o-să-se-întoarcă-atunci-când-e-pregătită. Era momentul să forţez o discuţie, oricât de neplăcută ar fi fost pentru amândouă.

Când a sunat clopoţelul pentru pauza de prânz, am mers în singurul loc unde ştiam că ar putea să fie.

În atelierul de ceramică luminile erau aprinse şi mirosea a lut şi a supă de pui. La prima vedere, atelierul părea gol, până când ceva s-a mişcat într-un colţ, lângă ferestrele acoperite cu draperii. În spatele încăperii, o aşchie subţire de lumină, în care dansau firicele de praf, spinteca umbrele şi cădea exact pe creştetul lui Syd. Stătea pe un scăunel la masa din spate, într-o poziţie nefirească, întoarsă cu spatele la mine.

— Bună.

M-am apropiat cu inima bătându-mi tare în piept. Nu mi-a răspuns; am observat firele căştilor ieşindu-i de sub păr. Aşa cum făcusem de sute de ori până atunci, mi-am aşezat uşor mâna pe umărul ei. Dar, de data asta, s-a răsucit brusc, tresărind la atingerea mea.

— Iartă-mă, n-am vrut să te sperii.

— Este în regulă.

A zâmbit reţinut şi privirea ei s-a îndreptat spre draperiile de catifea care acopereau ferestrele, rămânând aninată acolo. N-a făcut nicio mişcare ca să-şi scoată căştile. Un fir de muzică pe care n-am recunoscut-o a ajuns până la mine, din decibelii care-i bubuiau în urechi. Ce se întâmplase cu prietenia noastră, de nu voia — sau nu putea — măcar să se uite la mine? De nu voia să mă asculte?

I-am cercetat chipul.

— A trecut multă vreme.

M-a privit pentru o clipă, apoi s-a uitat în altă parte. Avea ochii umflaţi. M-am întrebat dacă plânsese sau nu dormise destul, sau poate amândouă.

— Da, a trecut.

Am privit-o cum îşi scoate căştile, în cele din urmă, cum opreşte muzica şi începe să înfăşoare încet firul. Avea unghiile roase, pieliţele zdrenţuite şi rupte.

Între noi s-a deschis o tăcere care părea de netrecut. Mi-am dres vocea.

— Mi-e dor de tine.

Am prins-o de mână.

— Cum ţi-a fost în ultima vreme?

Şi-a tras mâna din a mea.

— Bine.

A clipit tare; înclinase capul, de parcă încerca să-şi dea seama ce vreau.

— Parcă nu te mai văd deloc, i-am spus.

Şi, cu toate că mă simţeam amărâtă şi penibilă, am încercat să par voioasă, ceva în genul *ha, cât de ciudată e chestia asta?*

— Vreau să zic prin preajmă, pe la şcoală.

Syd a lăsat să-i scape un hohot de râs ascuţit şi sacadat, care m-a făcut să tresar.

— Ce e amuzant?

— Doar faptul că abia acum observi. A trecut aproape o lună.

S-a uitat iar în altă parte. Îi vedeam maxilarul încleştându-se în spatele acelui zâmbet reţinut pe care îl afişa.

— De fapt, nu am observat acum, i-am replicat.

— OK.

Syd se uita ţintă pe fereastră.

— Mi-am dat seama că erai ocupată cu noii tăi prieteni.

Am mijit ochii spre Syd, care dădea în continuare o adevărată petrecere de autocompătimire, evident neîntreruptă de ultima dată când vorbiserăm. De parcă ea nu făcuse nimic, nu se îndepărtase deloc, nu arătase cât se poate de clar cât de superficială considera că devenisem.

— Pot fi şi prietenii tăi, să ştii. Te-am invitat mereu...

— Te rog... nu, mi-a retezat-o ea. Asta ai venit să-mi spui? Că ar trebui să încep să ies cu tine şi cu Brie?

— N-am venit să-ţi spun nimic. Pur şi simplu mi-e dor de tine.

Acesta era adevărul. Îmi era dor de prietena pe care o avusesem. Îi datoram suficient încât să-i spun asta, chiar dacă persoana asta în care se transformase, oricare ar fi fost ea, nu voia s-o audă.

— Undeva, pe drum, m-am simţit rănită şi am renunţat un pic la noi două, deşi n-ar fi trebuit. De aia sunt aici, acum.

Syd şi-a dat ochii peste cap.

În strădania mea de a rămâne calmă, de a fi mai bună decât cearta asta stupidă, am scotocit în minte după un alt subiect de conversaţie.

— Este aprilie. Spider iese curând, nu?

Syd a dat din cap.

— Mai are doar două săptămâni.

— E chiar grozav.

Syd a strâns buzele şi a dat din cap, uitându-se ţintă drept înainte.

— Să sperăm că totul va merge bine.

— Vine să locuiască acasă, cu voi?

— Unde altundeva să se ducă?

Syd mi-a aruncat o privire buimăcită şi a rostogolit o bucăţică de lut pe masa din faţa ei.

— Mi-a părut rău să aud de tine şi Chase, am spus după o secundă, încercând s-o fac să se deschidă fără s-o presez prea tare. Am sentimentul că niciunul dintre voi nu mi-a spus toată povestea.

— Oh?

Syd a întors iar capul, dar mi s-a părut că am văzut-o cum îşi dă din nou ochii peste cap.

— Da. Cu toate că, aşa cum bine ştii, nu mi s-a părut niciodată destul de bun pentru tine.

Am zâmbit, încercând să pară o glumă.

— Păi atunci înseamnă că ai avut dreptate.

Syd s-a ridicat şi a strivit biluţa din lut de un morman mai mare, apoi a început să-şi adune cărţile şi pixurile, îndesând totul în rucsac de parcă şi-ar fi amintit brusc că trebuie să fie undeva anume.

— Trebuie să fie grozav să ai mereu dreptate.

— Poţi să laşi prefăcătoria deoparte pentru câteva minute? Nu vreau decât să fiu aici, pentru tine.

— E un pic cam târziu pentru asta, m-a repezit ea.

— Pentru că ai încetat să vorbeşti cu mine! Comunicarea este un drum cu două sensuri, să ştii. Nu mi-ai mai răspuns la mesaje, efectiv *te-ai ascuns* şi, oarecum, *ai fugit* de mine.

Am apucat-o de braţ ca să încerc să-i atrag atenţia, să-i arăt că eram aici, acum, că voiam să îndrept lucrurile.

— Dacă am ieşi împreună în după-amiaza asta? Putem să mergem la cumpărături sau să facem ceva...

— Tu chiar vorbeşti serios sau ce mama dracului?

Syd a aruncat braţul în faţă şi m-a privit de parcă aş fi avut trei capete. Chiar şi în întunericul din încăpere am putut vedea că se înroşise ca racul şi arunca fulgere din ochii ei mari.

Dumnezeule, ce dramoletă. De parcă ea n-ar fi jucat niciun rol în recenta noastră distanţare. Cel puţin eu încercam încă să repar lucrurile. Nu puteam spune la fel şi în cazul ei.

— E aşa o crimă că vreau să petrecem ceva timp împreună?

— Ascultă-te şi tu ce spui! s-a dat Syd înapoi, cu ochii larg deschişi în continuare.

Emana prejudecăţi ca şi când aş fi fost cea mai proastă, cea mai diabolică persoană care trăise vreodată pe pământ.

M-am îndreptat spre ea, indignată brusc.

— Sunt *drăguţă* cu tine, băga-mi-aş să-mi bag.

— Ascultă-te şi tu ce-ai devenit.

Syd şi-a azvârlit rucsacul pe umeri cu atâta violenţă, încât s-a împleticit sub greutatea lui.

— Nu poţi rezolva asta făcând cumpărături. Nu poţi rezolva totul cu bani. Vechea Rain ştia asta.

Vechea Rain? Am simţit cum furia îmi explodează în piept. Poate că Brie avea dreptate, poate că nu era vorba decât despre invidia lui Syd. Văzând-o acum, aici, cu faţa desfigurată într-un rânjet batjocoritor, mi s-a părul totul atât de evident.

— Nu e vorba despre nenorocitele alea de cumpărături. E vorba să fim împreună! Sunt aceeaşi persoană care am fost dintotdeauna. De fapt, sunt o persoană mai bună decât înainte. Acum sunt mai fericită. S-a dovedit că-mi *place* să merg la petreceri. Mă simt bine, fir-ar al dracului să fie. Doar că tu nu eşti niciodată prin preajmă să vezi asta.

— Eşti mult mai departe decât mi-am dat eu seama. Eşti micul ei proiect perfect.

Era deja la jumătatea drumului spre uşă.

— Despre ce vorbeşti acolo?

Syd s-a răsucit pe călcâie.

— Sau poate că ea este proiectul *tău*. Este *geamăna* ta. Sunt surprinsă că te-a scăpat din ochi suficient de mult încât să vii aici.

Dumnezeule, era mult mai rău decât crezusem. Furia. Invidia. Certitudinea lui Syd că ea era mult mai bună decât noi, că ea şi-a dat seama de toate, în timp ce eu nu eram decât *proiectul* cuiva, o scorpie materialistă. Apoi am rostit cuvintele care ştiam că o vor răni cel mai tare.

— Eşti pur şi simplu invidioasă, serios. Nu am nevoie de negativismul ăsta în viaţa mea. Poate că ar fi mai bine dacă nu am fi prea apropiate în perioada asta.

Lui Syd i-a fugit culoarea din obraji, dar rânjetul sinistru a rămas.

— Sunt de acord. Ar fi mai bine. Să te bucuri de toate cumpărăturile pe care le faci. Să te bucuri de noua ta bună prietenă. În toţi aceşti ani, te-ai mândrit cu faptul că erai atât de reală şi, în secunda în care ei ţi-au dat atenţie, ai înghiţit momeala cu totul. Sper ca într-o zi să-ţi dai seama de ce îţi doreşti atât de mult aprobarea lor.

Era deja cu mâna pe clanţă.

— Răstălmăceşti totul, am şoptit. Faci ca totul să pară atât de superficial şi de stupid. Cum naiba am ajuns aici, în primul şi-n primul rând? Cum poate cea mai bună prietenă să se înşele atât de mult în privinţa mea?

— Da, ce ştiu eu?

Syd m-a mai privit o dată, cu ochii sticloşi.

— Nu sunt decât o puritană invidioasă şi plină de prejudecăţi.

Înainte să-i pot răspunde, s-a răsucit pe călcâie şi a ieşit în fugă din încăpere.

21

— Clasic pentru Syd.

Brie a plesnit cu palmele în scaun, ca şi când ar fi vrut să adauge la final un punct sonor.

— Cea mai bună dintre toţi.

Ne aflam la mine acasă, pe balconul de la etaj care dădea spre piscină, iar Brie scria de zor, în plin avânt, în obişnuitul ei sistem de învăţare foarte elaborat, nişte notiţe organizate pe coduri de culoare şi aşezate într-un vraf de cartonaşe ordonate alfabetic pe măsuţa metalică improvizată de mine între scaunele noastre. În timp ce învăţa, i-am povestit esenţa disputei cu Syd, dar am omis părţile care se refereau la ea.

Am dat din cap.

— Crede că am devenit o cu totul altă persoană. A spus că înainte mi-aş fi dat seama că nu trebuie să încerc să rezolv problemele cu bani, ceva de genul ăsta.

— Bineînţeles că banii rezolvă problemele.

În cele din urmă, Brie a ridicat privirea din notiţe.

— Vreau să spun că, obiectiv vorbind, chiar le rezolvă. Banii fac ca totul să fie mai uşor.

M-am uitat ţintă dincolo de piscină, ascultând bâzâitul insistent al cicadelor. Sub ele tremura murmurul blând al cascadei amenajate de vecini în curte. De aici, de sus, era dificil s-o contrazic.

— Cred că ai dreptate.

— N-ai încercat decât să reiei legătura cu o veche prietenă, iar ea te judecă pentru asta. Oricum, de ce-ţi mai pasă de Syd?

Brie a băgat în gură un pix roz şi a început să scrie cu unul verde. Era concentrată doar pe jumătate la conversaţia noastră, şi pe jumătate se străduia să memoreze evenimentele de la cursul AP de istorie.

— Ei nu-i mai pasă de tine. Te evită. Nici măcar nu poate să se bucure pentru tine, pentru — a gesticulat de jur împrejur, fără să-şi ridice privirea din cartonaşele cu notiţe — toate astea.

— S-a bucurat pentru mine, atunci când s-a întâmplat, am spus fără să mai fiu însă sigură de asta.

Am încercat să-mi amintesc momentul când eu şi Joan am aflat că am câştigat la loterie, când lucrurile încă mergeau bine între noi. Syd păruse entuziasmată pentru mine... dar poate că încă de atunci ceva nu fusese în regulă.

— Însă acum nu mai este. Acum, mă întreb dacă nu cumva am fost o mare proastă că n-am văzut de la început.

— Ai fost, a spus Brie mişcând în continuare pixul peste cartoanele cu notiţe.

Avea ea grijă să buchisească în continuare, în timp ce toţi ceilalţi se relaxaseră, în sfârşit. Şi doar n-aveau s-o dea afară acum de la USC, dar, în fine.

— Nu s-a bucurat pentru mine când am plecat din Termico şi nu se bucură nici pentru tine.

M-am gândit un pic la asta.

— Înainte mi-am imaginat că era tristă pentru că-i era dor de mine. Acum ştiu că e pur şi simplu ofticată.

— E o prietenă de rahat, a spus Brie cu asprime, aruncându-mi o privire exasperată. O să vezi şi tu asta într-o bună zi, când o să te detaşezi suficient.

Am dat din cap.

— Categoric acum sunt detaşată, am bombănit. S-a asigurat ea de asta.

— Este în regulă să luaţi o pauză, a continuat Brie. N-ai nevoie de negativismul ăla în viaţa ta.

M-am uitat cum se plimbă mâna lui Brie peste cartonaşele cu notiţe şi mi-anı înghiţit o mică doză de disconfort, amintindu-mi cum folosisem şi eu exact aceeaşi propoziţie în discuţia de mai devreme cu Syd. Oare avea dreptate că mă schimbasem? Că eram disperată după aprobare, că eram *proiectul* lui Brie? Am scuturat din cap, dorindu-mi să pot uita pur şi simplu de cearta aia. Eram epuizată de încercările de a înţelege cum se inflamaseră lucrurile. Epuizată de continuarea discuţiei cu Syd, în mintea mea, când era evident că ea nu mai voia să aibă de-a face cu mine vreodată.

Nu, am decis. Aceste revelaţii despre Syd erau doar ale mele. Şi ce dacă Brie era de acord cu mine? Nu mă schimbasem. Nu aş fi putut nici dacă încercam. Toată viaţa mea mă străduisem şi nu reuşisem să mă încadrez în percepţiile celorlalţi despre ce ar trebui să fiu. Dacă şi mie, şi lui Brie ni se păruse că Syd era negativistă, atunci înseamnă că ne dăduse această impresie fiindcă aşa era.

— Ai dreptate, am spus. Cu toate astea, tot e al dracului de trist. Nu m-am aşteptat niciodată ca între noi să se caşte această... prăpastie.

— Tu ai încercat să repari lucrurile, iar ea ţi-a dat flit, a ridicat Brie din umeri. Ai făcut tot ce-ai putut tu.

— Da, aşa cred. M-am simţit de parcă nici măcar nu mi-ar fi dat vreo şansă. De parcă aş fi ratat trenul care făcea lucrurile să meargă. Poate că, într-un fel, am aşteptat prea mult ca să se liniştească situaţia, dar am fost prinsă în...

N-am vrut să spun *prinsă în ieşirile cu tine,* dar era adevărat. Fuseseră multe distrageri. Toate petrecerile,

toţi oamenii ăia. Nu-mi imaginasem niciodată că ar putea cu adevărat să-mi facă plăcere. Dar, în cele din urmă, viaţa socială a lui Brie era la fel de caldă şi primitoare pe cât era Syd de rece şi drastică în judecata ei.

— Şi Syd a fost prinsă în viaţa ei. Nu mai avea ochi decât pentru Chase, aşa că nu mai putea ea de tine, în tot timpul ăsta.

În sfârşit, Brie a lăsat jos ultimul pix şi şi-a adunat toate cartonaşele într-o grămadă ordonată. Şi-a desfăcut cocul şi a început să-şi pieptene cu degetele şuviţele întunecate.

Am dat din cap, supărată iarăşi foarte tare pe Syd. E nevoie de două persoane pentru ca aşteptarea asta prea lungă să dureze. Dacă ea fusese aia care insistase să se îndepărteze de mine, de ce ar fi trebuit să fiu eu cea care s-o oblige să nu mai facă asta? Am privit-o pe Brie în ochi şi am văzut o persoană care mă înţelegea, care suferise propriile schimbări şi propriile provocări şi care le depăşise, ajungând mai puternică. O persoană pe care o judecasem greşit atât de multă vreme. M-am minunat că ne petrecuserăm aproape tot liceul fiind atât de furioase una pe cealaltă, şi pentru ce? Fiindcă ea ne părăsise? Fiindcă avuseserăm parte de o vară ciudată, în care nu ne vorbiserăm, iar apoi ea plecase şi-şi făcuse prieteni noi, şi poate fiindcă nu se grăbise să ne includă şi pe noi? Acum, fiind de partea cealaltă, mi-am dat seama cât de mult aş fi repudiat-o pe Brie, indiferent ce-ar fi făcut. Iar acum, Syd mă trata pe mine în acelaşi fel — în mintea ei, părăsisem Termico şi de aia consideram că sunt prea bună pentru ea. Era atât de nedrept.

— Ştii ce te-ar face să nu te mai gândeşti la asta? Un ceai cu tapioca şi un machiaj.

Am zâmbit, amintindu-mi cât de mult îmi plăcea asta, una dintre tehnicile favorite ale lui Brie pentru eliminarea stresului. Nimic nu se compara cu savuratul

unui ceai mare cu tapioca, în Sephora, în timp ce ea îmi aplica pe faţă un machiaj ca la un show din Vegas.

— Doar că, ce rahat, mi-am uitat portofelul, a suspinat Brie, urmându-mă în casă.

— Nicio chestie, îţi dau eu.

I-am făcut semn din cap, să vină după mine la Joan în cameră.

— Vrei vreo două sute, ca să ai?

— Eşti sigură? a făcut Brie ochii mari. Ţi-i dau mâine înapoi.

— Nu-ţi face griji.

Brie îmi făcuse cinste de mai multe ori decât puteam să ţin socoteala. Ajunse în camera lui Joan, am evitat să aprind luminile. Joan ieşise la cină cu Rusty şi iubitul lui, Ricardo. Îi scotea în fiecare marţi, fiindcă miercuri aveau amândoi zi liberă. Alcătuiseră o lungă listă de restaurante unde voiau să ajungă şi noua glumă favorită a lui Rusty era că Joan îi distrugea tot efortul de la sală.

— Să nu râzi, am spus apăsând comutatorul din dressingul lui Joan şi ridicându-mă spre raftul cel mai de sus, din colţ, unde mama ţinea, frumos împăturite, prosoapele şi păturile de rezervă. Am pipăit în spate de tot şi am scos de-acolo un vraf de bancnote, împăturite în hârtie galbenă. Zece mii.

— Oh, băga-mi-aş, să dea naiba, a tras Brie aer în piept. Ce.Naiba.E.Asta.

— Ştiu, e nasol. Trebuie să le găsească un loc mai bun.

— N-a auzit şi ea de invenţia asta din secolul al şaisprezecelea, în care îţi depozitezi banii în siguranţă, într-un seif cu gărzi înarmate şi chestii de genul ăsta? Îi zice „bancă".

— Joan n-are încredere în bănci, mi-am dat eu ochii peste cap. Crede că suntem în pragul unui colaps economic mondial şi că trebuie să ţină nişte cash la îndemână, bla, bla, bla.

Era jenant să trebuiască să-i explic lui Brie teoriile lui Joan. Syd ar fi înţeles de la sine toate astea.

— Okaaay, a spus Brie, încercând să priceapă. Ei bine, din moment ce tot suntem aici, lasă-mă şi pe mine să văd.

— Ce să vezi?

— Când aş mai putea eu, în viaţa asta, să ajung să văd cum arată şase milioane de dolari?

— Oh, nu sunt şase milioane. Jumătate le-a dat deja contabilului, ca să plătească taxele.

— Atunci trei milioane.

Brusc, toată chestia a devenit foarte ciudată. Mă aflam deja în punctul în care n-ar fi trebuit să mă aflu vreodată, deja îi arătasem lui Brie ceva ce Joan îmi spusese să nu mai arăt nimănui.

— Poate că n-ar trebui să facem asta.

— Haide, m-a înghiontit Brie în coaste. Arată-mi şi mie.

După ce am dat jos din dulap toate păturile şi prosoapele, ne-am urcat pe un scaun şi am aruncat o privire la grămada de bani. Erau frumos împachetaţi şi depozitaţi. Miroseau aşa cum miros mereu, a nou şi a chimicale.

— E atât de ciudat că toată lumea venerează hârtia asta stupidă, am spus, ca să rup tăcerea.

Brie a mijit ochii spre grămada de bani, cu capul înclinat pe-o parte.

— Hei, ăăă, nu că vreau să-mi bag nasul...

— Prea târziu, am glumit eu.

— Dar mie ăştia nu-mi prea par chiar trei milioane.

— Cum adică?

Banii ocupau tot peretele din spate al ultimului raft din colţ. Erau ditamai grămada.

— Adică îi număraţi periodic? Vă monitorizaţi cheltuielile?

— Nu chiar, am recunoscut eu. Adică eu n-o fac. Uneori îmi fac griji în legătură cu asta... Poate că Joan îi numără, dar mă îndoiesc, totuşi.

— Acum a ieşit la cină, corect? Şi nu mi-ai zis tu că a început să se uite după nişte investiţii în domeniul imobiliar? Se pare că-i scapă mult printre degete, şi încă repede de tot.

Am strâns buzele, simţind brusc nevoia de-a o proteja pe Joan.

Bineînţeles că-i place să cheltuiască, îmi venea să-i spun. *Îţi aminteşti cum este să fii sărac?*

— Se bucură şi ea un pic, da. Amândouă ne bucurăm.

— La bancă îţi dau extrase. Poţi vedea ce-ai cheltuit. Dar aşa — Brie a ridicat din sprâncene către raftul plin cu bani — n-o să observe nimeni, decât când o să fie prea târziu.

— Oh, Dumnezeule, ce gând îngrozitor, am chicotit eu, dar în sinea mea m-am simţit tulburată şi depăşită de situaţie, iar pieptul mi-a tresărit, cuprins de nelinişte.

— Se întâmplă tot timpul.

Brie m-a prins de încheietură şi m-a privit drept în ochi, cu insistenţă.

— Crede-mă, nu vrei să te întorci la sărăcie.

M-am gândit la ce-mi spunea. Poate că Joan *chiar* începea să trăiască pe picior cam mare. Nici înainte nu fusese prea grozavă la gestionat banii, aşa că de ce-ar începe acum să fie vreo expertă în finanţe? Şi eu provocasem deja o mulţime de daune grămezii de bani.

Maşina, toate ţoalele alea... nu făcusem decât să trăiesc într-un stil cu totul nou, în care nu dădeam banilor nicio atenţie, în afară de a mă asigura că sunt generoasă.

— S-ar putea să ai dreptate. Crezi că ar trebui să mă furişez aici şi să-i număr constant?

Brie a clătinat din cap.

— Ştiu c-o iubeşti pe mama ta, dar ştii şi tu cum e. Pune-i în bancă în locul ei. Sau măcar pune *o parte* în bancă. Îi faci un bine.

— Nu pot. Nu sunt banii mei.

— Corect, corect. Păi atunci ar trebui să pui o parte din ei altundeva. Într-un loc sigur.

Brie a oftat şi s-a bătut pe bărbie, gânditoare.

— În filme ascund mereu banii în instalaţia de aer condiţionat.

Am ridicat privirea spre tavanul dressingului şi am cercetat o clipă gura de ventilaţie. Avea patru şuruburi. Părea destul de simplu s-o desfaci cu nişte unelte şi un pic de răbdare.

— Ar putea să observe dacă fac una ca asta.

Pititul banilor în dulap cam părea o tâmpenie, dar avea logică. Brie a ridicat o sprânceană.

— Şi ar fi chiar aşa de rău? N-ai face decât s-o protejezi, s-o ajuţi să se salveze de ea însăşi. Nu e ca şi când i-ai cheltui.

— O să mă gândesc la chestia asta.

Deocamdată nu voiam decât să pun totul la loc, aşa cum fusese, şi să ieşim de-acolo. Era ceva greşit în felul în care ne uitam la toţi banii ăia stând dezgoliţi pe raft, ca şi când aş fi lăsat la vedere un secret de familie foarte intim.

Ceea ce, într-un fel, chiar făcusem.

22

— Rainey! S-a întâmplat ceva îngrozitor.

Eram scufundată în somnul cel mai adânc când am simţit mâinile lui Joan înfipte în umerii mei, scuturându-mă. Parfumul de gardenii al loţiunii ei de corp după duş a umplut întunericul dens din camera mea.

— Ce e, am mormăit.

Adormisem cu telefonul lângă mine, aşa că l-am apucat ca să văd cât era ceasul: 2.12. Joan nu încetase să trăiască după programul de ospătăriţă. I-am îndepărtat brutal mâinile.

— Dă-te de pe mine! M-am trezit.

— Banii. Am vrut să-i verific şi o mare parte din ei...

Mama şi-a pierdut vocea. Chiar şi în întuneric mi-am dat seama că încerca din răsputeri să nu plângă.

— Lipsesc o grămadă.

Rahat. Joan le ţinea socoteala mai bine decât aş fi crezut. Nu trecuse decât o săptămână de când mă hotărâsem să mut o parte din ei.

— Îi am eu. Este în regulă.

În bezna din cameră i-am auzit paşii îndepărtându-se de mine. M-am răsucit gândindu-mă că asta a fost tot, că o să mă întorc la somnul meu şi o să vorbim dimineaţă despre asta, dar o secundă mai târziu încăperea a fost inundată de lumina orbitoare venită din tavan. Mi-am acoperit capul cu perna, dar Joan mi-a tras-o cu brutalitate.

— Poftim?

Stătea în picioare aplecată deasupra mea, cu nările fremătând. Faţa îi strălucea de seruri şi alte smacuri cu care se ungea acum pe piele, dar ochii i se înroşiseră. Turbanul pentru uscarea rapidă a părului i se strâmbase pe-o parte. Aproape că mi-a venit să râd de cât de ridicol arăta, dar mi-am muşcat limba, încercând să mă abţin.

M-am ridicat în capul oaselor, mijind ochii din cauza luminii.

— Putem să aprindem veioza? E atât de puternică...

— Ai luat banii?

S-a aplecat atât de mult asupra mea, încât îi simţeam răsuflarea pe obraji.

— În ce lume ţi-ai imagina că ai dreptul să faci asta?

— Este în regulă. Doar am mutat o parte din ei.

— Şi de ce mama dracului ai făcut aşa ceva? M-am speriat de moarte! Am crezut că am fost jefuite!

— Ca să te salvez de tine însăţi.

Cuvintele lui Brie mi-au venit pe limbă înainte chiar să mă gândesc la ele.

— Pentru că nu eşti grijulie cu banii şi o să-i cheltuieşti pe toţi.

Nu m-am aşteptat să mă plesnească. Când a făcut-o, am simţit cum îmi arde obrazul şi am văzut stele verzi.

— Ce mama dracului?

Dacă până acum nu mă trezisem, acum eram complet trează. Am sărit cât colo din pat.

— A durut, să ştii!

— Foarte bine.

Joan a făcut un pas înapoi, dar respira încă greu, pe nas, străduindu-se să se liniştească. Am adulmecat aerul şi am simţit miros de vin.

— Ai băut?

Eram deja îndeajuns de enervată ca să dau frâu liber oricărui lucru ar fi putut s-o rănească pe mama.

— *Cum îndrăzneşti?* Am făcut *totul* pentru tine. M-am spetit muncind ca să te cresc. Te-am pus mereu pe primul plan, te-am apărat mereu. Am crezut mereu în tine. Te-am *iubit*... şi tu aşa te porţi cu mine? Furi de la mine şi spui că *mă salvezi de mine însămi*?

— Calmează-te. Ţi-am spus, nu sunt furaţi.

Joan a căscat şi mai tare ochii. M-am îndepărtat de ea, brusc îngrijorată că s-ar putea să mă mai lovească o dată.

— Să nu îndrăzneşti tu să-mi spui să mă calmez.

— Îmi pare rău! Isuse, am bombănit.

— Unde sunt, Rainey?

Joan a deschis larg uşile dressingului meu şi a început să scotocească printre haine. M-am apropiat de ea, cu intenţia s-o apuc de braţ şi s-o scot de acolo, dar s-a răsucit şi m-a apucat de bărbie, cu o privire sălbatică.

— Unde sunt nenorociţii ăia de bani?

— Nu înţeleg de ce te-ai supărat aşa de tare, i-am spus cu o voce mică şi strangulată pe care o detestam.

Am încercat să-mi eliberez bărbia din mâna ei, dar Joan mă ţinea cu putere.

— Dă-mi drumul.

Fiind atât de aproape de ea, eram sigură că respiraţia îi miroase a alcool.

— Ai furat de la mine. Ţi-am dat acces la fondurile noastre şi tu mi-ai înşelat încrederea, iar acum te porţi ca o ticăloasă mică şi îngâmfată. De aia m-am supărat.

În cele din urmă mi-a dat drumul şi m-am împleticit îndărăt, poticnindu-mă de pat; furia îmi creştea în vene şi tremuram deja din tot corpul, din cauza adrenalinei.

— Dacă asta simţi pentru mine, poate că ar trebui să mă mut.

Mi-am frecat obrazul care mă ustura încă. Am simţit că-mi dau lacrimile. Mama nu-mi vorbise niciodată pe un ton atât de răutăcios şi plin de ură. Şi categoric nu dăduse niciodată în mine. Părea că între noi tocmai se rupsese ceva fundamental şi aveam impresia că nu vom mai putea reface niciodată ce se pierduse.

Joan şi-a încrucişat braţele pe piept. A privit în jos, spre mine, şi a clătinat din cap de parcă nu şi-ar fi putut crede ochilor.

— Dacă ai de gând să mă furi, poate că aşa ar trebui. Acum spune-mi unde sunt banii mei.

Intenţionat am evitat să ridic privirea spre gura de ventilaţie de deasupra patului meu. Dacă aşa avea de gând să se poarte, nici vorbă să-i spun lui Joan unde erau banii. În minte mi se contura o nouă cale. Nu trebuia să aştept până la absolvire. Puteam să iau o parte din bani şi să pornesc chiar acum spre vest. Puteam să fiu liberă. De ce-ar fi trebuit să i-i dau mamei înapoi, ca să-i cheltuiască pe toţi pe vin şi pe investiţii imobiliare dubioase?

— Nu, până când nu-ţi vii în fire.

Joan s-a repezit la mine; m-am rostogolit pe pat, am sărit şi am alergat spre celălalt capăt al camerei.

— Ieşi din camera mea, am urlat, cu adrenalina pompându-mi în vene mai rapid decât puteam procesa ce fac.

Am apucat cel mai apropiat obiect, un pahar gol, şi l-am fluturat în faţă.

— Acum. Sau sun la poliţie.

Joan şi-a strâns mai tare chimonoul pe trup.

— Mai bine te-ai gândi mult şi bine la ce fel de persoană plănuieşti să devii, Rainey. Asta...

A fluturat mâinile în direcţia mea, rotindu-le neajutorată în aer.

— Asta nu e persoana pe care am crescut-o. Nu poţi fi hoaţă şi să trăieşti aici, în casa mea.

A ieşit din camera mea trântind uşa cu atâta putere, încât inscripţia cu „FII AICI, ACUM" a căzut de pe perete, iar sticla s-a spart exact pe jumătate. Perfect, mi-am zis, pentru că eram pe cale să fiu în altă parte.

Furioasă la culme, am adunat la grămadă câteva lucruri şi periuţa de dinţi şi le-am îndesat pe toate într-un rucsac. *Casa mea.* Nu casa noastră, ci doar a ei.

Am urcat în maşină şi am condus desculţă prin noapte, cu pieptul bubuind, cu perspectiva de a-mi da foc la viaţă clocotindu-mi în minte. Joan avusese cea mai bună idee când aruncase totul în focul de tabără făcut pe peluza noastră din Termico.

Am condus pe străzile întunecate de parcă mi-aş fi luat la revedere de la oraşul ăsta stupid, de la locul ăsta care nu mă mai putea încăpea. Aveam să-mi fac planul cum să mă întorc după nişte bani şi apoi aveam să plec de tot, să găsesc un loc unde să dispar, să-mi croiesc o nouă viaţă, să uit de oraşul ăsta sufocant ca un cuptor şi să încep, în fine, să respir. Poate că avea să fie LA, aşa cum plănuisem dintotdeauna, însă, dintr-odată, întreaga lume devenise accesibilă.

M-am gândit să merg acasă la Syd, unde mă dusesem de un milion de ori până atunci, de fiecare dată când Joan devenea prea greu de suportat. Dar nu mă puteam duce acolo. Syd mă ura. Nu mai rămăsese decât un singur loc.

La trei dimineaţa am parcat în sensul giratoriu din capătul străzii lui Brie şi m-am căţărat pe spaliere spre micul balcon de Julietă al camerei ei din mansardă. O mai făcusem o dată. Ea îmi arătase cum şi îmi spusese că eram mereu binevenită acolo, că Ed lua Ambien şi

dormea lemn. Dar mi-am amintit că Ed nu era în oraş, plecase la un fel de întrunire a vânzătorilor de maşini.

Înainte de a bate în fereastră am tras adânc aer în piept, ştiind că-mi va deschide şi mă va lăsa să intru.

PARTEA A VII-A

SYDNEY

MAI

NOAPTEA INCENDIULUI

23

Atunci când a sosit, cea de-a doua duminică din mai a părut să dureze o veşnicie şi o clipită deopotrivă. Stătuse luni bune încercuită în calendarul din bucătărie al mamei, cu însemnarea *Vine Spider acasă!* scrisă de mână, tremurat, cu unul dintre pixurile mele cu gel cu sclipici trecute peste hârtie de două, trei ori, mai mare chiar decât cealaltă dată importantă de la finalul lunii – *Ceremonia de absolvire a lui Sydney!*

Spider insistase ca eu şi mama să nu mergem să-l luăm – luase un autobuz Greyhound pentru toată partea de drum pe autostrada I-5 şi îl rugase pe Whit să-l aştepte în staţia din Cathedral City.

Mama a fost agitată toată ziua. Îşi luase liber şi cu o zi înainte de la Four Fronds şi petrecuse toată ziulica frecând baia, ştergând praful în camera lui Spider şi chiar rearanjând mobila din living. Covorul avea în continuare petice de toceală şi furnirul de pe dulapuri se cojea pe la colţuri, dar cel puţin locul strălucea de curăţenie. M-am uitat, de pe canapea, cum deschide dintr-o mişcare draperiile galbene de la bucătărie şi ridică obloanele din living. De obicei, primăvara şi vara stăteam cu luminile stinse şi cu storurile trase, ca să economisim banii de aer condiţionat, însă nu şi azi.

— Cum arată, dulceaţă? Arată bine?

Mama şi-a plesnit palmele şi a evaluat locul.

— Arată foarte bine, am spus încercând să zâmbesc şi dorindu-mi să mă concentrez pe acest lucru mic şi bun,

în locul ghemului de furie care-şi făcuse cuib în stomacul meu.

— Spider merită.

S-a uitat pe fereastră spre strada prăfuită, aşteptând să apară camioneta albastră a lui Whit.

Pe blat se afla un tort glazurat şi vesel, aplecat într-o parte ca un Turn din Pisa presărat zdravăn cu fulgi de cocos. Mama se trezise devreme şi-l făcuse dintr-un amestec la plic.

— Crezi că va fi diferit?

Am luat o spatulă şi am râcâit nişte glazură rămasă în castron, apoi am luat-o cu mine pe canapea şi am lins-o pe îndelete. Ceea ce voiam de fapt să spun era: crezi că va fi afectat?

— O să aflăm, nu-i aşa? a spus ea veselă. Am mari speranţe că va fi bine.

— Tu mereu ai mari speranţe, i-am zâmbit eu.

Asta mă deosebea de ea. Chiar dacă tatăl nostru, al meu şi al lui Spider, o părăsise lăsând-o pe cont propriu şi fără un ban în buzunar, mama era o optimistă. Ca urmare, a trebuit în permanenţă să mă conving de certitudinea că după colţ pândeşte un lucru îngrozitor.

— Surioară, dar ce-ai mai crescut.

Câteva ore mai târziu, m-am trezit cu Spider stând în pragul camerei mele, scotocind într-o pungă uriaşă de Flamin' Hot Cheetos, cumpărată de mama în cinstea venirii lui acasă. Erau preferatele lui.

Stăteam tolănită în pat, sprijinită cu spatele de lambriul de lemn, şi navigam pe reţelele sociale ca să găsesc poze cu Brie şi Rain, ca o dependentă în căutarea leacului. Cu fiecare nou filmuleţ sau nouă imagine filtrată a lui Brie, răutatea tăia în mine ca o lamă de sabie.

Astăzi erau două poze. Unghiile lui Rain, date cu lac negru, ciobit, erau vizibile pe umerii lui Brie. Şi încă una, în care apăreau coama ei sălbatică şi o porţiune din profil; se uita în depărtare, spre întinderea canionului ce se deschidea în faţa ei. Brie era cu faţa la cameră, râzând de ceva, cu gropiţa din obraz la vedere. Studierea acestor fotografii devenise combustibilul amar care-mi alimenta zilele.

Azi, ceva mai devreme, Matt postase un filmuleţ la viteză mare, cu Chase pe o pistă în semicerc. L-am văzut cum ţâşneşte în aer şi alunecă înapoi iar şi iar, şi acea graţie lejeră aproape că mi-a tăiat respiraţia de dor. De fiecare dată am simţit un pumnal în piept, de parcă aş fi jelit pe cineva care murise prea tânăr. Totuşi, durerea s-a transformat destul de repede în furie. Furie pe mine însămi fiindcă mă lăsasem trasă pe sfoară şi pe Brie, pentru că îmi luase totul şi se instalase confortabil, fără remuşcări, în viaţa pe care mi-o croisem.

— Deci asta înseamnă să fii adult? l-am întrebat. Am ridicat privirea spre el şi am închis aplicaţia.

— E ceva diferit la tine.

A intrat în cameră şi s-a aşezat stânjenit pe cel mai îndepărtat colţ al patului. Am observat că pliurile de piele nou-apărute pe obrajii şi pe gâtul lui îi dădeau un aer greoi, că ochii îi erau acum lipsiţi de lumină.

— Amărăciunea mea din ultima vreme.

Spider a mârâit.

— Am auzit de chestia cu loteria. Cum se distrează Rain Ghimpoasa cu toate lovelele alea?

— Chiar nu ştiu, i-am răspuns. Nu prea ne-am mai văzut în ultima vreme.

— Am auzit că-şi petrece timpul cu Brianna Walsh.

Spider examina conţinutul pungii de Cheetos fără să mă privească, dar îmi dădeam seama că era în căutare de bârfe.

— Aşa e?

— Cine ţi-a zis?

— Whit.

M-am întrebat de unde ştia Whit. Dăduse pe undeva nas în nas cu Rain?

— Sunt cele mai bune prietene, am spus simplu.

Era prima dată când o spuneam cu voce tare în faţa cuiva. A sunat ca un simplu fapt, aşadar de ce mă rănea încă atât de tare?

— Brianna Walsh e o pacoste, a bombănit Spider. Aş fi zis că Rain e mai deşteaptă de-atât.

— Şi eu la fel.

Am ridicat din umeri: îmi doream să vorbim despre altceva.

— Deci, tu cu cine mai ieşi acum? m-a întrebat Spider după un minut penibil de tăcere. Acum, că ai pierdut-o pe iubita ta Rain?

— O ai în faţa ta pe aia cu care ies.

Am încercat să râd, dar mi-a ieşit mai degrabă un lătrat.

— Asta nu e bine.

Am ridicat din umeri. Aş fi vrut s-o las aşa, ca să mă pot întoarce la pândele mele de pe internet.

— Trebuie să începi să ieşi din nou. Îndreaptă lucrurile, revino la normal şi tot tacâmul.

Spider şi-a lins nişte praf de Cheeto de pe degetul mare şi de pe arătător şi n-a mai zis altceva. Uitasem cum era să stau de vorbă cu el. Stilul lui de picătură chinezească pentru a sublinia o idee, felul lui de-a te face să spui tot.

— Este o petrecere în seara asta. Am aflat de la Whit.

Am încercat să nu oftez. Spider va înţelege, până la urmă, ce pustnică devenisem. Nu era nevoie să-l bombardez cu toate din prima.

— În Desert Hot Springs. Una dintre pensiunile alea superfiţoase, de pe deal. Whit încearcă să ajungă şi el, dar trebuie să se ducă la job, aşa că nu e sigur.

— Marfă, am spus. Dar nu mă interesează.

— Oh, *haide*, Syd.

În voce i se ghicea o oarecare iritare.

— Nu mă face să te implor. Trebuie să mergem.

— Tu şi cu mine?

Nu, mulţumesc.

Adevărul era că ştiam deja despre petrecerea asta. Se ţinea acasă la Candice. Mama şi tatăl ei vitreg erau în Europa, iar fratele ei vitreg se întorsese deja de la facultate şi dădea o petrecere nebună de ziua lui. „Brad mi-a zis să-i invit pe toţi cei cu care mă întâlnesc", îmi spusese ea în timp ce terminam un poster despre propaganda sovietică, pe care-l aveam de pregătit pentru cursul AP de la istorie. „Ştiu că nu mai ieşi pe nicăieri, Sydney, dar eşti mai mult decât binevenită." Ridicase privirea şi mă privise drept în ochi, zâmbise scurt, apoi se uitase în altă parte.

— Nu prea mai merg la petreceri.

— Dă-o-n mă-sa, a replicat Spider. De data asta mergi.

— Ba nu merg.

Târăşte-te în altă parte, Păienjenel[11]*. Ţese-ţi pânza altundeva*, mi-am spus în gând, dar imediat după aceea m-am simţit vinovată. Era şi el la fel de lipsit de prieteni ca mine. Avea nevoie de mine. Dar îmi cerea prea mult.

— Îmi pare rău, dar nu merg.

---

11 Aluzie la numele lui Spider (păianjen) (n. tr.).

Spider m-a privit de parcă era prima oară când mă vedea cu adevărat, de când se întorsese acasă.

— A fost nasol la bulău, sora mea.

S-a răscrăcărat exact în mijlocul patului şi şi-a tras o pernă sub cap, arătând cât se putea de clar că n-avea de gând să plece prea repede. S-a uitat ţintă în tavan şi a tras adânc aer în piept.

— N-am mai vrut să vă povestesc, ţie şi mamei, despre golăniile dinăuntru, dar am trecut prin multe acolo. N-am făcut decât să aştept să treacă zilele, cum o fi, aproape fără să-mi mai pese că o să ies la un moment dat. Depresie, probabil. Şi uneori deveneam atât de *furios*. Viaţa mi-a fost luată de sub nas, înţelegi? Abia dacă devenisem adult. Abia terminasem liceul. Iar acum trebuie să trăiesc cu asta înscrisă în cazier pentru toată viaţa.

Am văzut cum încleştează atât de tare pumnii, încât i se albesc nodurile degetelor.

— Un fel de „stop joc", înainte chiar ca viaţa să înceapă.

Mi-am muşcat buzele şi m-am uitat în altă parte, gândindu-mă la vizita groaznică pe care i-o făcusem la Pine Grove împreună cu mama. După o aşteptare de o oră în cea mai deprimantă sală de aşteptare unde m-am aflat eu vreodată, ne-am aşezat la masa indicată de un gardian lipsit complet de expresie. Lângă noi se afla o femeie care părea foarte nefericită, venită în vizită la un bărbat cu un ochi de pirat. Au şoptit pe furiş tot timpul şi nu au zâmbit deloc. Când a ieşit şi Spider şi s-a aşezat vizavi de noi, palid şi hăituit, îmbrăcat în treningul lui bej, mama a început să plângă încet şi nu s-a oprit până la sfârşitul vizitei. Peste tot în jurul nostru, bebeluşi şi copii care abia mergeau în picioare întindeau mânuţele spre taţii lor sau, dimpotrivă, se fereau de ei, de aceşti bărbaţi pe care-i percepeau, probabil, ca pe nişte străini. Mă concentrasem să menţin conversaţia cu Spider, observând cât de mult se

schimbase în doar patru luni de la sentinţă. Cearcănele întunecate de sub ochi, părul lui tuns soldăţeşte, atitudinea lui aiurită de Mare Danez, acum evaporată. În liceu, trupul părea prea mare pentru el, ca şi când nu era decât un copil uriaş jucând un rol de bărbat adult, dar acum, la doar nouăsprezece ani, era robust, neclintit, captiv dintr-odată în trupul unui om obosit, care nu mai reuşea să se mişte decât cu mare efort. A petrecut cea mai mare parte a întâlnirii noastre de patruzeci de minute cu ochii la gardianul din colţ, care stătea cu mâna pe mânerul unui pistol cu electroşocuri, ca şi cum abia aştepta să-l folosească.

La final, Spider şi-a dres vocea şi i-a spus mamei să nu mai vină în vizită, fiindcă era prea trist pentru el să ne vadă. A zis că nu mai voia să-l vedem aşa.

Mi-am înghiţit un suspin. Fratele meu mai mare, copilul sălbatic, redus la asta. Totul părea atât de nelalocul lui.

Privindu-l acum, m-am întrebat dacă va reuşi vreodată să se descotorosească de ce-i făcuse puşcăria, dacă nu cumva nătărăul ăla de frate cu care crescusem dispăruse pentru totdeauna.

— Îmi pare tare rău, Spi. Mi-aş fi dorit din toată inima să nu fi fost arestat.

— Atunci scoate-mă în lume. Du-mă să mă distrez. Am nevoie de asta.

Spider s-a întors pe-o parte şi a ciugulit biluţele de scămoşeală de pe cuvertura mea.

— Vreau să mă simt ca o persoană normală. Alături de oameni normali, oameni fericiţi. Asta e grozav la o petrecere, nu-i aşa? Oamenii fericiţi, nu?

Am dat din cap, simţind cum cedez.

— Este prea ciudat pentru mine să merg acolo singur. Cu tine e ca şi când aş fi avut un motiv să vin.

A privit spre mine, în sus, şi stomacul mi s-a strâns de vină. Ştiam că fusesem învinsă.

— Bine, am spus, chiar dacă totul striga în mine să n-o fac.

Radioul cu ceas de pe noptieră arăta 6.18.

— O să ajungem acolo în jur de nouă. Dar nu vreau să stau până târziu. Pot să rămân o oră, o oră şi jumătate maximum. E în regulă aşa?

— Dap.

Spider s-a ridicat de pe pat, cu tot cu punga de Cheetos.

— Poate că Rain Ghimpoasa o să fie şi ea acolo, cu noile ei prietene, şi o să faceţi pace.

— Oh, în mod sigur vor fi toate acolo.

Trebuia să găsesc o cale să ocolesc bisericuţele de la petrecere, să mă amestec printre oameni suficient ca să nu-i văd pe Rain, Brie sau Chase.

De-ar fi fost posibil aşa ceva.

24

— Eu nu pot să intru.

Tocmai trăsesem frâna de mână a Fiestei, oprită în capătul unui şir lung de maşini mergând bară la bară pe o stradă întortocheată, denumită Glen View, şir care înainta până sus, pe versantul muntelui ce se înălţa dincolo de cartierul lui Brie. Cu câteva minute mai devreme trecuserăm pe lângă drumul ce ducea spre casa ei şi mă crispasem deja la amintirea umilinţei îndurate ultima dată când fusesem aici.

În dreapta maşinii, imediat după balustrada de metal care nu arăta prea grozav, cobora panta abruptă a canionului întunecat, acoperită toată cu bolovani şi creozot şi, dincolo de ea, doar spaţiul umbrit de bezna acelei nopţi fără lună.

Aşezat pe locul pasagerului, Spider a lăsat să-i scape un oftat.

— Ba sigur că poţi.

Am scuturat din cap, strângând tare volanul în mâini în poziţia zece şi zece, de parcă aş fi putut vira aiurea pe neaşteptate.

— Tu o să intri şi o să te distrezi. Eu o să te aştept aici, am spus încet.

— Nu.

Spider a lăsat în jos parasolarul cu oglindă ca să-şi verifice părul şi dinţii.

— O să vii. Bătrânu' traficant n-are de gând să intre acolo fără sor-sa aia mică.

— Spi.

Nu mă obliga.

— Sydney.

— Sunt... nu pot. Nu sunt în starea necesară.

O jumătate de zâmbet vag, ironic, a apărut pe chipul fratelui meu. N-avea niciun sens să-i explic. Înstrăinarea mea nu putea concura cu a lui. Suferinţa mea nu putea concura cu a lui. Şi n-ar fi făcut decât să ridice din umeri sau să râdă dacă aş fi încercat să-i spun asta răspicat.

Dar el a dat din cap şi a scos ceva din buzunarul hanoracului. Un flacon cu pastile, într-o nuanţă ciudată de verde. A desfăcut capacul, mi-a apucat mâna şi mi-a pus în palmă două pastile.

— Mestecă-le. Aşa îşi fac efectul mai repede.

— Ce-s astea?

Erau ovale, de un galben palid, pudrat.

— O să te relaxeze. O să simţi că zbori.

I-am aruncat o privire bănuitoare.

— De unde ai astea?

Mi-a întins flaconul. Într-o parte se vedea o ştampilă: CENTRUL DE DETENŢIE PINE GROVE, alături de un abţibild portocaliu-strident, pe care scria SUBSTANŢĂ REGLEMENTATĂ.

— Doctorul de acolo nu prea avea grijă de carnetul de reţete, a spus el. Am acasă o farmacie întreagă.

Am văzut pe geamul din dreptul meu două fete care se îndreptau spre casa cea mare şi albă, cu capetele înclinate unul spre altul, râzând de ce spusese una dintre ele. Genţile li se legănau pe şolduri, iar chipurile erau însufleţite de secretele doar de ele ştiute. Am avut şi eu cândva asta, mi-am spus melancolică.

Durerea de cap care mă tot încerca în ultimele zile pulsa de parcă ar fi fost vie şi junghiul provocat de un

rău necunoscut radia spre ambele urechi. Dorul de Rain *durea*, fizic şi în toate celelalte moduri posibile.

— Poate o să iau una, am şoptit. Tu câte iei, când iei?

Fetele trecuseră deja de maşina noastră; încă râdeau. Erau atât de norocoase şi habar n-aveau de asta.

— Patru, cinci? Sunt absolut sigure.

Mă dureau îngrozitor capul şi inima; mă bântuia un soi de înfricoşare melancolică pentru ce avea să urmeze, faţă de noile suferinţe de după terminarea liceului, noile dezamăgiri. Poate că seara asta nu trebuia să-mi provoace atâta durere. Am mestecat prima pastilă, icnind din cauza prafului amărui pe care mi l-a lăsat pe limbă. Spider mi-a întins o sticlă pescuită de sub scaunul lui, plină pe jumătate cu ceai rece, cumpărată de mine de la benzinăria Shell cu câteva zile în urmă. Am dat-o peste cap, lichidul din ea era clisos şi dulce.

— Ia două. Două sunt mai bune dacă vrei să zbori.

A rânjit la mine şi mi-am dat seama că îmi lipsise zâmbetul ăla mai mult decât fusesem dispusă să recunosc. Spider, fratele meu. Alături de mine întotdeauna, orice s-ar întâmpla.

Deja mă simţeam mai relaxată, deşi abia apucasem să simt gustul pastilei. Un pic mai dispusă să risc.

— OK.

Am mestecat şi a doua pastilă, apoi am terminat ceaiul.

— Sună bine chestia cu zborul.

Când am ieşit din maşină am simţit adierea caldă, căci temperatura coborâse de-acum la un nivelul tolerabil de 30 de grade.

— Mă bucur că te-ai întors acasă, i-am spus lui Spider în timp ce ne îndreptam amândoi spre petrecere.

Bubuitul muzicii trap s-a revărsat pentru o clipă în drum, apoi s-a lăsat iar liniştea în care se auzeau doar ţârâitul greierilor şi foşnetul venit din canion.

Spider m-a luat de umeri cu braţul lui musculos şi m-a tras atât de tare spre el, încât ne-am ciocnit unul de altul şi aproape am căzut.

— Şi eu la fel.

În timp ce mergeam spre casa lui Candice, am început să mă simt tot mai uşoară. O energie nouă şi necunoscută creştea în mine ca o jucărie pe arcuri ce sare când deschizi cutia în care a stat închisă. De fapt, mi-am dat seama că începeam să mă simt de-a dreptul guralivă.

— Ai de gând să devii de-acum un membru respectabil al societăţii?

Oare cuvintele îmi ieşeau un pic împleticite şi încleiate, sau doar mi-am imaginat? Oare „respectabil" sunase ca „receptacul" sau eram doar paranoică?

— Eh, a ridicat el din umeri, teatral. Probabil că nu. Dar n-ai de unde să ştii, nu? Se poate întâmpla orice.

Mi-a aruncat un zâmbet larg, păienjenesc, un zâmbet adevărat, primul zâmbet cu toată faţa pe care-l văzusem de când păşise în living, în dimineaţa aceea. Imediat ce am trecut de poarta securizată, acum larg deschisă, am văzut cum i se încleştează bărbia şi i se îngustează ochii, iar dulceaţa ierbii abia tunse ne-a inundat nările.

— Dar ce zici atunci de un membru receptacul?

Atârnată la braţul fratelui meu, am râs de propria glumă stupidă. Pilulele îşi făceau deja efectul. Eul meu cel trist se atenua tot mai mult, furia şi durerea mea nu mai erau stânci abrupte printre care trebuia să navighez. Seara începea să semene cu o suprafaţă netedă pe care puteam aluneca.

— Eşti nerăbdătoare? m-a încercat el în timp ce urcam scările de un alb sclipitor ce duceau la veranda cu coloane.

— Nu aş folosi acest cuvânt...

Am pierdut şirul, încercând să mă concentrez asupra câtorva adolescenţi care se legănau ca bătrânii în balansoarele înşirare pe veranda circulară, trăgând din nişte sticle de bere. L-am văzut pe Danny Schuster, care mi-a făcut cu mâna.

— Am reuşit! a strigat el, radios. În sfârşit, am scăpat naibii de liceu!

Am zâmbit şi am dat din cap, recunoscătoare să dau peste cineva care nu avea nicio legătură cu niciunul dintre cei care mă urau. M-am apropiat de el, prinzându-mă cu degetele de coloanele albe şi strălucitoare ale casei, şi am deschis gura ca să spun vreo replică isteaţă, cu speranţa că o să-mi iasă.

Însă chiar atunci Candice a dat buzna pe uşa din faţă, cu câte un pahar roşu de polistiren în fiecare mână. S-a îndreptat spre Danny şi i-a dat lui unul, apoi i s-a aşezat în poală, în balansoar, iar berea i-a dat pe-afară din pahar când l-a sărutat direct pe gură. Sărutul a fost atât de ostentativ şi de pasionat încât mi-am ferit privirea, stânjenită. Danny Schuster, care purtase aparat dentar timp de doi ani, în gimnaziu, care ridica mâna atât de des la cursurile AP încât profesorii glumeau că ne căra pe toţi în cârcă. Danny, care alerga la curse de cros, care era slab ca un ogar şi care ţi-ar fi arătat bucuros picioarele lui aerodinamice şi epilate în timpul sezonului competiţional, care mă făcea să mă înfior de cât era de nătâng uneori, Danny stătea acum învăluit de braţele lui Candice Lombardi însăşi, care obişnuia să spună cu mândrie că nu se întâlnea decât cu titulari din echipa de fotbal a universităţii şi care chiar locuia în casa asta uriaşă. Dumnezeule, lucrurile se schimbaseră

cu adevărat. Tocmai mă pregăteam să îmi văd de drum, când Candice s-a desprins de Danny şi mi-a aruncat un salut strâmb.

— Am învăţat împreună o grămadă anul ăsta, a spus ea simplu, zâmbind prosteşte. Du-te şi ia-ţi o bere, Sydney. Mă bucur că ai venit. E sfârşitul anului. Acum suntem cu toţii prieteni.

— Mulţumesc.

M-am îndepărtat urmându-l pe Spider care se îndrepta spre uşa de la intrare, larg deschisă. Candice şi Danny. Un capac pentru fiecare oală, cum ar spune mama. În afară de mine. Oala mea era fără capac, crăpată şi deformată într-un fel anume. Şi înăuntru fierbeam eu, neîncetat.

Am împins uşa neagră, lăcuită, şi am intrat în casă.

25

Înăuntru era un labirint de camere slab luminate, zgomotoase, aglomerate. Părea că toată şcoala era acolo — suficiente trupuri ca să umple casa cât un hotel a lui Candice. Aerul bubuia de conversaţii urlate peste o piesă veche a lui Nicki Minaj, pe care o ascultasem de un milion de ori împreună cu Rain.

L-am urmat pe Spider dintr-o încăpere în alta, dorindu-mi doar să mă pot întoarce iar în maşină.

Fratele meu saluta oameni ici şi colo, executând acea elaborată combinaţie strângere-de-mână-şi-bătut-palma cu care se salută băieţii. Eram bucuroasă să-l las pe Spider să atragă toată atenţia celorlalţi, fiindcă nu-mi doream decât să fiu invizibilă aici, să plutesc pe lângă el în tăcere, în micul meu nor de pilule. Cocoşată, îmbrăcată cu o bluză cu glugă un pic cam ponosită — doar câteva persoane mi-au făcut cu mâna în semn de salut, în rest am fost mai mult ignorată.

— Oh, Doamne, ia uite cine a venit!

Anya Patel îşi revopsise recent bretonul într-un violet aprins şi îşi lipise pe pomeţi paiete micuţe. L-a tras pe fratele meu într-o îmbrăţişare de urs, care a durat ciudat de mult. În timpul acestei îmbrăţişări nesfârşite s-a terminat şi piesa lui Nicki Minaj şi a venit la rând ceva mai nou şi mai dur, care părea un soi de listă de motive pentru care să ucizi pe cineva, cântate cu o voce profundă, pe un ton morbid, dar care se voia lejer. M-am legănat în ritmul ei, o ciudată a cincea roată la această reunire, cu buzele arcuite într-un zâmbet involuntar, cu toată

faţa încremenită în jurul buzelor. *Nu contează*, mi-am dat seama. *Nimic nu contează*. Pastilele îşi făcuseră deja efectul din plin.

— Hei, iubito! a strigat Spider când, în sfârşit, s-au desprins unul de altul. Nu ne-am mai văzut de mult. Îmi place cum arată părul.

Iubito? Îmi place cum arată părul?

— Sunt aşa de fericită că s-a întors! mi-a urlat Anya în ureche.

M-a tras şi pe mine într-o îmbrăţişare rapidă şi cordială, apoi ne-am îndreptat toţi trei spre bucătărie, cu Anya ţinându-l de umeri pe Spider, ca şi când ar fi fost cei mai buni prieteni. I-am urmat îndeaproape, încă zâmbind ca un clovn dement, cu muzica aia despre crime bubuindu-mi în şira spinării.

Anya a dispărut în bucătăria sclipitoare, lăsându-ne în dreptul unei insule de marmură albă devenită un bar bine aprovizionat. Cu pilulele bâzâind în mine, am zbierat la fratele meu, ca să acopăr muzica:

— Eşti prieten cu Anya?

Spider a râs.

— Ştiu pe toată lumea.

A început să amestece băuturi şi am simţit cum mă inundă ameţeala. Am respirat fumul din marijuana cuiva, nişte vapori dulcegi, greţoşi; în jurul nostru se aflau atâţia oameni, dar niciunul cu care să-mi doresc să vorbesc. Băieţii din echipa de înot a liceului erau adunaţi în jurul chiuvetei de la bucătărie, numai umeri şi capete rase. Strigau cu toţii „'nghite, 'nghite, 'nghite" către unul dintre ei, aflat în centru, care-şi înfipsese în gură muştiucul butoiaşului de bere, ca pe un tub medical, de parcă cineva îi scosese măruntaiele şi i le îndesase în cilindrul metalic de dedesubt. Însă aşa ceva nu putea fi adevărat. Am clipit şi am înghiţit saliva care-mi umpluse gura. Apoi

Spider mi-a îndesat în mână un pahar roşu de polistiren, plin ochi cu sânge.

Sau nu, nu era sânge. M-am uitat mai bine şi am adulmecat. Suc de struguri cu alcool. L-am dat peste cap, aşa călâu şi oribil la gust cum era, un fel de benzină cu miros de struguri. Mi-era atât de sete, mai sete decât mi-a fost vreodată în viaţa mea. L-am terminat într-o clipită.

— Măi, măi. Se pare că ai învăţat şi tu cum să petreci.

Spider mi-a luat paharul din mână şi mi-a mai preparat unul. M-am uitat la sucul din pahar, la plesnetul alcoolului limpede turnat peste el, la mâna sigură a lui Spider în treaba asta de barman.

— Uite încă unul. Simţi că ţi-ai luat zborul?

Am ridicat din umeri şi am dat pe gât a doua băutură. Avea un gust un pic mai bun decât cea de dinainte. M-am răsucit pe călcâie şi am simţit cum aerul din bucătărie vibrează de energia trupurilor tinere îngrămădite acolo, laolaltă. Muzica, vorbele strigate, echipa de înot încă scandând. Poate că, într-adevăr, *zburam*. Dacă închideam un ochi puteam să plutesc sus de tot, deasupra acestei mulţimi, năpustindu-mă în picaj ca un liliac; nimic din toate astea nu conta, nimic din toate astea nu era real. Şi apoi, înainte să-mi dau seama, m-am trezit dansând, lovindu-mă de şolduri şi umeri la întâmplare, în mulţimea tot mai aglomerată.

Am dat capul pe spate şi râsul care a ţâşnit din mine mi s-a părut al unei străine.

— Cred că simt.

L-am tras pe Spider spre mine, fiindcă voiam să dansăm aşa cum o făceam când aveam eu opt ani, iar el zece, sărind pe canapea ca să nu cădem în lava fierbinte a covorului, cu muzica de la *Power Rangers* urlând la televizor, în pijamalele noastre găurite, cu bucuria şi

abandonul de a dansa proaspăt dezlănţuite alături de fratele meu mai mare, domnul Hiperactiv.

Oare de ce nu voisem să vin? mă întrebam acum prinzându-l pe Spider de încheieturi cu ambele mâini. Petrecerea asta era cea mai tare.

— OK, hai să te îndepărtăm un pic de bar, a spus el pe jumătate îmbrăţişându-mă, pe jumătate ridicându-mă de la pământ, aşa încât am trecut prin uşile franţuzeşti, sclipitoare, ale bucătăriei, legănându-mă atârnată de el. Afară, pe terasa uriaşă pavată cu lespezi de piatră trona o vatră ale cărei flăcări dansau pe chipurile a zeci de adolescenţi adunaţi în jurul ei. Chipuri uluite, chipuri zâmbitoare, chipuri drogate sau bete. Chipuri la care mă uitasem toată viaţa mea.

Acum îmi dădeam seama că toată lumea arăta foarte bine. Cum de nu observasem până acum?

Aici totul părea mai riscant, mai tăcut şi cumva mai serios, dar îmi plăcea şi faptul că nimic nu mă putea atinge. *În curând*, îmi venea să urlu, *în curând toate astea se vor termina*. În curând ne vom despărţi şi fiecare va pleca pe drumul lui, fiecare va deveni altceva. Vom năpârli.

Pe laturile terasei erau canapele ocupate doar de băieţi şi două fete se unduiau frecându-se una de alta în faţa lor, pe un ring improvizat, executând un soi de dans sexy preluat de pe internet. Câţiva dintre băieţii aflaţi cel mai aproape de ele chiuiau şi strigau. Matt Richardson, care în ultima vreme îşi lăsase o barbă neîngrijită, mi-a făcut semn cu mâna din cealaltă parte a terasei, unde stătea pe un taburet rotund îndesând tutun într-o pipă, alături de câţiva skateri de-ai lui. Inima îmi bătea nebuneşte şi am încercat să mă pregătesc pentru revederea cu Chase, dar nu era cu ei. I-am făcut semn lui Matt, în timp ce un ghimpe de dor mă împungea în piept.

Spider îşi găsise câţiva cunoscuţi printre cei adunaţi pe lângă vatră şi îi delecta deja cu poveşti din închisoare.

— Colegul meu de celulă a furat economiile de-o viaţă ale bunică-sii, le povestea el unor băieţi care erau cu totul absorbiţi.

Oare Spider chiar fusese dealerul *tuturor*?

M-am îndreptat din nou spre casă, simţindu-mă dintr-odată neînfricată şi gata de-o nebunie. Chase nu era afară, însă probabil că trebuia să fie pe-aici, pe undeva. Poate venise momentul să discutăm.

În timp ce-mi croiam drum spre bucătărie, mi-am dat seama că mă simt perfect — imperturbabilă, poate chiar invincibilă. Mai bine decât mă simţisem eu toată viaţa. Zburând astfel, îl puteam confrunta pe Chase, îl puteam întreba de ce nu-i fusesem de ajuns. Îl puteam întreba ce era în neregulă la mine. Orice-ar fi spus, aş fi reuşit să gestionez. Poate că m-aş fi descurcat să am o discuţie chiar şi cu Rain, care trebuia să fie şi ea pe-aici, pe undeva.

Am trecut din încăpere în încăpere prin casa aceea labirint, simţindu-mă mare şi tare, de parcă totul nu era decât o mare distracţie. Mi-am dat seama că în momentele astea semănam un pic cu fratele meu. Când ai pierdut totul, nimeni şi nimic nu te mai poate răni. Spider îşi atinsese nadirul, punctul cel mai de jos, şi fiindcă nu se lăsase ucis de asta, devenise mai puternic. Acum eram şi eu la fel. Nu mai rămăsese nimic ce să-mi poată fi luat de cineva. Fără prieteni, trădată, singură — durerea mea era şi puterea mea.

Am înaintat pe un coridor lung; în aer pulsau ritmurile unei piese care spunea ceva de genul *fată obraznică, obraznică de tot*. Am trecut razant pe lângă un grup de fete de clasa a noua, numai păr lucios şi parfumuri puternice, între care bârfele zburau încolo şi încoace.

Am avansat şi mai mult; mi se învârtea capul. *Unde eşti, Chase McAllister? Unde eşti, Rain Santangelo? Eşti împreună cu noua ta cea mai bună prietenă?*

Am grăbit pasul şi am urcat un rând de scări mochetate nebuneşte, cu arabescuri şi pene de păun ce ţi se aşterneau sub paşi. Un alt grup de fete venea spre mine într-o mişcare sincronă, de parcă făceau parte dintr-un banc de peşti, de data asta cu Candice însăşi pe post de lider. Stăpâna palatului revenită iar printre noi, în carne şi oase! Era flancată de Deirdre, Anya şi Min. M-am împleticit spre ele zâmbitoare şi invincibilă:

— Bună, Candice, am rostit împleticit, cu vocea altcuiva în loc de a mea. L-ai văzut pe Chase?

Vreau să-i zic ce nemernic este.

— L-am văzut eu, s-a băgat în vorbă Anya. Te duc eu la el.

A zâmbit, m-a luat pe după umeri cu braţul ei gol şi m-a tras după ea. Am apucat-o pe un alt coridor (Cât de mare era casa asta, de fapt? Nu se termina niciodată?) şi apoi m-a apucat de cot, aplecându-se uşor spre mine.

— Ascultă, e ceva ce-aş vrea să-ţi spun.

A făcut o pauză şi a privit în jur, cu pometii sclipind în întuneric.

— Cred că Brie mi-a întins o capcană în chestia cu Chase.

— Poftim?

Am simţit cum mi se întoarce stomacul pe dos.

— Tu şi Chase eraţi drăguţi împreună. Mă simt prost pentru chestia aia.

Privirea i s-a mutat dinspre podea către mine.

— Pur şi simplu mi s-a părut normal să ştii. În cazul în care, gen, de asta te-ai supărat pe el. Ştiu că voi doi v-aţi despărţit, aşa că poate nici nu-ţi pasă.

— Cum adică ţi-a întins o capcană?

— De fapt, n-a fost vorba doar despre mine. A mai zis câtorva persoane. Dar apoi a părut şocată că noi am crezut că era adevărat. A zis că a fost doar o glumă. Cine ştie, poate că n-a vrut decât să ajungă zvonul la tine. Îşi bate joc de oameni, ştii? Aşa a făcut întotdeauna. Exact aşa cum şi-a bătut joc şi de fratele tău. Sigur că acum totul este despre Rain, Rain şi iar Rain. Acum nu mai are timp pentru niciunul dintre noi, învinşii.

Anya a râs, ca şi cum ar fi fost cea mai tare glumă.

Am privit-o în ochii stropiţi cu punctişoare aurii şi am simţit cum pe şira spinării îmi alunecă un fior de gheaţă. Brie minţise cu privire la legătura cu Chase? Ne despărţiserăm din cauza unei minciuni?

Am deschis gura ca să mimez un zâmbet, cu toate că simţeam nevoia să strivesc ceva. Sau pe cineva.

— Îţi mulţumesc că mi-ai spus. Nu mai contează.

— Atunci e OK, a oftat Anya, zâmbindu-mi. Mă bucur. Sunt sigură că tu şi Chase probabil că v-aţi fi despărţit oricum, nu-i aşa? Pur şi simplu nu voiam să mai am conştiinţa încărcată cu treaba asta. Este final de an, urmează un nou început, înţelegi?

— Înţeleg. Nu-ţi face griji, e un nou început.

Dar nu şi pentru Brie. Ceva aproape că se pusese cap la cap în creierul meu şi am privit-o pe Anya în timp ce în minte bâjbâiam beată după lucrul acela.

Ce spusese Spider despre Brie în seara asta, înainte de petrecere, cu o nuanţă amară în voce? La momentul acela nu am dat importanţă, dar acum mi-a răsunat în urechi ca un indiciu. *Brianna Walsh e o pacoste. Aş fi zis că Rain e mai deşteaptă de-atât.*

Am deschis gura ca s-o întreb pe Anya ce voise să spună când afirmase că Brie îşi bătuse joc de fratele meu, dar înainte să apuc să rostesc cuvintele, ea mi-a arătat cu degetul o uşă. O clipă mai târziu eram înăuntru, navigând printre nori de marijuana, căutându-l pe Chase.

Încăperea era un birou mare, mobilat de jur împrejur cu rafturi de cărţi până în tavan. Probabil că părinţii lui Candice numeau această cameră „bibliotecă". Ritmuri de trip-hop se furişau din boxe nevăzute şi câţiva puşti jucau Cards Against Humanity, aşezaţi la o masă enormă, sclipitoare. Alţii se tolăniseră pe canapelele de piele sau direct pe covoarele pufoase, atât de groase în această cameră, încât simţeam cum mi se scufundă pantofii în ele.

Şi atunci Chase mi-a răsărit drept în faţă. *Oh*. Şuviţa aia de păr căzută în ochi. Zâmbetul strâmb. Gura roz în care îmi dorisem cândva să trăiesc. De fapt, îmi doream încă.

— Hei.

A surâs nervos şi m-a condus spre un mic loc de citit în nişa ferestrei, încadrat de rafturi cu cărţi, o mică oază de intimitate cu o pernă de mătase aşezată pe lemnul de mahon, de parcă cineva l-ar fi făcut anume pentru conversaţii înlăcrimate, pentru dezvăluiri de secrete, pentru fete care îi întreabă „de ce" pe băieţii care nu pot da răspuns la această întrebare.

— Bună.

— Bună.

M-a privit pe sub smocul de păr. Privirea lui îndurerată arăta că este prudent şi trist deopotrivă.

— Te mai dai cu skateboardul?

Era prima noastră conversaţie după săptămâni întregi şi ăsta era lucrul care-l interesa cel mai tare. Sau poate că numai despre asta se simţea sigur să vorbească.

— Nu chiar.

Mâna mea gândeşte de una singură. I-a atins braţul, tricepsul, acolo unde se termina mâneca cămăşii. O parte din el pe care o iubisem, pe care încă o iubeam. Purta o cămaşă nouă, în carouri roşii şi negre. Atât de nouă încât se vedeau încă îndoiturile, acolo unde fusese împăturită.

Îmi venea să plâng şi să râd deodată. Am înghiţit cu dificultate.

— Păcat, a spus Chase. Ar trebui să te reapuci.

— Ar trebui, ai dreptate.

Mi-am lăsat privirea s-o întâlnească pe a lui.

— În cea mai mare parte a timpului învăţ şi aştept să se termine.

— Ce să se termine?

Dumnezeule, sunase de-a dreptul morbid.

— Şcoala. Totul.

Am ridicat din umeri şi am încercat să zâmbesc, dar ceea ce simţeam acum, văzându-l, nu era nimic altceva decât tristeţe pură, ca atunci când intri într-o cameră goală după ce s-a terminat petrecerea. M-am aplecat şi i-am şoptit la ureche:

— Ce s-a întâmplat cu noi?

Eram atât de aproape de el, încât am simţit mirosul de Chase pe care-l iubisem, un amestec de deodorant Old Spice, Carmex şi încă ceva ce-mi amintea de felul în care miros copacii după ploaie.

— Asta este replica *mea*, mi-a spus zâmbind, iar felul în care a spus-o, de parcă l-ar fi rănit cu adevărat, mi-a pătruns în inimă ca un cuţit.

— Cred că aşa este, i-am replicat.

M-am sprijinit de fereastră, cu obrazul lipit de sticla rece, şi m-am întrebat dacă aş putea s-o sparg cu ţeasta. Cum ar fi dacă aş sângera până la moarte aici, la petrecerea asta, aşa încât ultimul lucru pe care îl văd să fie chipul lui Chase, ochii lui trişti?

— Dar *tu ştii*. Amândoi ştim.

— Eu nu ştiu, mi-aş dori să fi ştiut. Eram mort după tine.

Auzindu-l, cuţitul din inimă s-a răsucit şi mai tare.

— Cred că am făcut o greşeală.

Sticla rece. Am pus şi palma pe geam.

— Se poate să fi fost confuză. Sau... indusă în eroare. Cineva mi-a spus că te cuplaseşi cu Brie.

Chase a încleştat maxilarul. Nările îi fremătau.

— Cum ai putut crede aşa ceva? N-ar fi trebuit să mă alungi. Ţi-aş fi dovedit... Ţi-aş fi spus că nu era vorba de altcineva.

Privirea pe care mi-a aruncat-o a fost atât de sinceră, atât de vehementă, încât am ştiut pe loc că mi se întinsese o capcană. Distrusesem totul absolut fără niciun motiv.

— Am crezut...

Bâjbâiam după o explicaţie.

— Am primit nişte informaţii greşite.

— Nu a fost nimic. Doar nişte shoturi stupide „de pe corp". Am încercat să-ţi spun că n-a fost mare lucru.

Ah. Cuţitul s-a înfipt şi mai tare. Motivul pentru care crezuse el că sunt supărată şi ceea ce crezusem eu că se întâmplase erau două lucruri diferite.

— Ar fi trebuit să te cred. Ar fi trebuit să te ascult mai mult.

— Aşa ar fi trebuit să faci.

Am închis ochii pentru o clipită, dorindu-mi să pot da înapoi totul, până în noaptea în care mă dusese acasă, de la serviciu. Senzaţia de zbor continua, doar că acum aveam şi o stare de uşoară ameţeală. Şi zburam pe un covor de durere.

— Dar tu nici măcar nu mi-ai răspuns la telefon. Cred că ţi-am trimis o sută de mesaje.

— Şi apoi te-ai oprit.

L-am privit pe Chase şi am înghiţit cu greu, hotărâtă să nu plâng.

— Nu mi-ai răspuns deloc! Am crezut că voiai să mă opresc.

Chase s-a uitat la mine de parcă îl plesnisem peste faţă.

— Nu voiam să fiu genul ăla de băiat. Eu doar... cred că m-am gândit că ai luat o decizie.

— Am luat.

Am oftat, furioasă pe mine. Furioasă pe lume.

— Îmi pare rău.

— Şi mie îmi pare rău.

— Ştiu.

Simţeam iar că-mi bubuie capul la baza craniului, acolo unde începuse migrena de dinainte de petrecere. Dar acum nu mai era durere, ci o furie incandescentă. O furie pe care n-o mai simţisem până atunci şi nici de atunci încolo. Acum vedeam bine: cuplarea cu Brie era atât de clar o minciună plantată ca un ou de Paşte, exact pentru mine, încât şi un copil şi-ar fi dat seama de ea. Brie mizase pe faptul că o s-o cred. Ştiuse că eram suficient de nesigură încât să pun la îndoială sentimentele lui Chase. Şi, la fel de predictibilă ca noroiul după o ploaie zdravănă, înghiţisem momeala. Aşa cum funcţionase şi acapararea lui Rain pentru ea însăşi. Tot ce trebuise să facă pentru a pecetlui treaba fusese să sugereze idioatele alea de şhoturi de pe corp, pe care se asigurase că le are şi filmate, în cazul în care avea nevoie de imagini ca să-şi bată joc de mine mai târziu. Poate că etichetarea lui Chase în postările ei, invitarea lui pe la ea fuseseră tot ca să-şi bată joc de mine. Acum ştiam că Chase nu-şi făcuse apariţia pe acolo din dragoste pentru Brie.

— Şi bănuiesc că Brie te-a invitat la ea acasă, în noaptea aceea când ne-am întâlnit acolo, iar eu am fugit?

Chase a dat din cap.

— A zis că trebuie să vorbim despre ce să facem în privinţa ta, dar ele n-aveau nicio idee, de fapt. Până la urmă am plecat acasă în mai puţin de o oră.

Chase şi-a ferit privirea, stânjenit probabil de cât de mult se străduise să rezolve puzzle-ul cu care îl lăsasem.

Apoi a întins mâna şi m-a mângâiat pe obraz cu multă tandreţe şi duioşie. I-am luat mâna şi am ţinut-o o clipă într-a mea, apoi m-am ridicat. Acum nu era timp pentru tandreţuri. O persoană anume ne făcuse răul ăsta, se amestecase în viaţa mea în toate modurile imaginabile, îmi luase tot ce conta pentru mine. Iar eu o lăsasem. Îi făcusem sarcina atât de uşoară. Şi nu era niciun motiv să cred că nu mă manipulase în acelaşi mod ca să mă îndepărtez şi de Rain.

Mă săturasem de toate astea.

— Trebuie să găsesc pe cineva, i-am spus. Mă bucur mult că ne-am întâlnit. Îmi pare foarte rău că am stricat totul.

Când m-am repezit afară din încăpere am simţit cum îmi tremură mâinile şi n-am îndrăznit să privesc înapoi, nici să încetinesc, deşi i-am auzit vocea plutind peste ritmurile de trip-hop:

— Hei, aşteaptă.

Însă aşteptasem deja prea mult.

Dacă înainte simţeam că plutesc, acum mi se părea că am puteri supranaturale şi zburam pe culoare în timp ce trupul meu se lepăda de vechea piele, mult prea ponosită, gemând de inhibiţii şi autocontrol, lăsând la iveală un nou eu, răsărit din răfuiala pentru nişte vechi socoteli.

Destul fusesem înjunghiată în spate. Era timpul ca şi altcineva să sufere, măcar o dată.

26

Cu inima bubuindu-mi în piept, mi-am croit drum spre parter, în căutarea lui Brie.

Petrecerea devenise mai zgomotoasă, mai dezlănţuită, mai stropită cu alcool. Am apucat de pe insula lipicioasă din bucătărie o sticluţă cu o băutură maronie, fără să mă obosesc măcar să citesc eticheta. Era plină cam pe sfert şi mi-am turnat lichidul în gură, bucurându-mă de focul lui pedepsitor. Cineva lăsase pe blat o brichetă galbenă Bic şi am luat-o şi pe aceea; mi-am trecut încet degetul mare peste rotiţă, ca să provoc o scânteie, apoi am strecurat-o în buzunar.

După ce am golit sticla, m-am răsucit pe călcâie. Toată încăperea se legăna cu mine.

M-am strecurat printre petrecăreţi până când am dat de Min şi Deirdre trecând printr-unul dintre livinguri.

— Hei, am strigat la Min, încercând să acopăr muzica.

I-am văzut buzele arcuindu-se într-un zâmbet, roşii ca vinul şi lucioase ca un organ abia prelevat.

— Hei.

Nu însemnam nimic pentru ea. Un fir de praf, o muscă bâzâind enervant. În ultimii patru ani avuseserăm majoritatea orelor în comun şi, cu toate astea, ea insista să pretindă că abia dacă mă cunoştea. Cine o influenţase să se poarte aşa? mă întrebam acum. Cât de

diferit ar fi stat lucrurile fără Brianna Walsh şi vrăjile pe care le aruncase ea asupra noastră?

Luptându-mă cu senzaţia că încăperea a început să se rotească în jurul meu, mi-am încropit un zâmbet. Trebuia să fac lucrurile bine. Trebuia să fiu curajoasă, dar blajină; asertivă, dar neamenințătoare.

— Ai văzut-o pe Brie?

Min a sorbit din paharul ei de polistiren şi a încetat să se uite prin cameră după o companie mai plăcută.

— Este la etaj, cu ştii-tu-cine.

Apoi şi-a dat ochii peste cap, de parcă împărtăşeam acelaşi dezgust faţă de prietenia celor două, Brie şi ştii-tu-cine.

N-am rezistat să n-o întărât un pic în privinţa asta, deşi ştiam că n-ar fi trebuit.

— Voi, toate, nu prea o plăceţi pe Rain, nu? Credeam că acum face parte din gaşca voastră.

Min s-a aplecat în faţă şi m-a tras de cot mai aproape de ea.

— Întotdeauna ne-ai judecat greşit. Suntem drăguţe, Sydney, ce dracu'. Ne plac oamenii. Ne place chiar şi *de tine*. Doar că ne-ai arătat întotdeauna atât de limpede că *tu* nu ne placi pe noi.

Am deschis gura să răspund, dar chiar atunci Deirdre s-a băgat între noi, cu faţa ei palidă de spiriduş buhăită de la băutură. M-am întrebat dacă regimul de testare antidrog al părinţilor ei luase sfârşit sau dacă nu acoperea şi alcoolul.

— Oh, încetează, ce naiba ai? a repezit-o ea pe Min. Apoi către mine: Min este pur şi simplu geloasă pentru că a fost înlocuită. Şi-a pierdut cea mai bună prietenă în favoarea lui Rain.

Am dat din cap încercând să înţeleg ce-mi spunea şi m-am dat în spate când Min i-a şuierat ceva lui

Deirdre, fiindcă bucătăria lor internă nu era treaba mea. Dar Deirdre a venit după mine, m-a tras spre baza scărilor unde nu eram decât noi şi doi băieţi de clasa a noua care stăteau sprijiniţi de perete, aplecaţi deasupra unui telefon.

Unde e Spider? mi-am amintit eu să gândesc. Oh, în fine. Pe undeva.

— Orice s-ar fi întâmplat între voi, fetelor, când eraţi mici...

Deirdre a căscat ochii, ca să insinueze că auzise nişte lucruri.

— A marcat-o dintotdeauna pe Brie. Iar acum este, gen, *obsedată* de Rain. Pentru Min a fost o lovitură. Acum o urăşte şi Anya, într-un fel. Ele două sunt posesive. Şi aşa este şi Brie. Eu, personal, sunt mai presus decât ele, înţelegi?

A ridicat din umeri şi mi-a aruncat un zâmbet dulce.

— Dap. Toate astea iau sfârşit chiar acum.

Am dat iar din cap, căutându-i vag din privire, dincolo de Deirdre, pe Rain, pe Brie, pe Spider. Deasupra noastră, în spatele nostru, în noi, Billie Eilish fredona prin boxe *Bury a Friend*. Câţi oameni rănise şi manipulase Brie ca să capete ce-şi dorea?

— Verifică în camerele de la ultimul etaj. Alea sunt cele mai mişto. Pariez că sunt acolo, vorbind porcăriile pe seama noastră, a celorlalţi.

Deirdre a râs şi şi-a dat ochii peste cap.

— Mulţumesc.

M-am întins s-o îmbrăţişez, dar ea s-a tras înapoi. Încă rămăsese între noi o distanţă peste care nici toate pilulele şi tot alcoolul din lume nu puteau face punte.

— N-o să-i spun lui Brie ce mi-ai zis. Înţeleg ce spui. Chiar înţeleg, serios.

Poate că toată lumea jelea un prieten, o oportunitate ratată, o viaţă netrăită. Poate că finalul liceului fusese o deraiere cu încetinitorul a unui tren, pe care o simţeam fiecare în felul lui, ca şi când ne îndreptam direct spre un zid din cărămidă.

Cel mai important lucru acum era să împiedic camera să se mai învârtească suficient de mult încât s-o găsesc pe Brie şi să-mi fac numărul. Era acum sau niciodată.

În clipa următoare urcam împleticindu-mă pe scările îmbrăcate în mochetă pluşată, cu picioarele grele, pe lângă zidurile ondulându-se în jurul meu. Refrenul macabru al piesei se prelingea în mine; fiecare întrebare era relevantă, fiecare întrebare era o glumă: *De ce nu te sperii de mine? De ce-ţi pasă de mine? Când adormim cu toţii, încotro ne îndreptăm?*

Ochii îmi erau ca nişte obloane care când se deschideau, când se închideau. „Ia două dacă vrei să zbori", îmi spusese Spider, dar acum eram dincolo de zbor. Zburam ca o rachetă prin spaţiu, incandescentă pe norul meu de mânie. Mi-am imaginat-o pe Brie în faţa mea, ochii aceia albaştri, rânjetul ca un rictus pe care-l afişa permanent. Mi-am imaginat cum îi strig obscenităţi, cum i-l smulg de pe faţă.

M-am împleticit de colo-colo, căutând scările care duceau la etajul al doilea, până când, în cele din urmă, mi-au apărut în faţa ochilor. Aici, muzica se auzea mai încet, conversaţiile celor câteva persoane aflate pe palier erau mai puţin agitate. Casa îşi aduna energiile în jurul meu în timp ce dădeam de perete toate uşile, la rând.

Mi-ai luat totul, acum o să iau şi eu ceva de la tine, m-am hotărât să-i spun. Mintea îmi vâjâia de tot ce făcuse Brie ca să mă izoleze de Chase şi de Rain, toate micile săpături la rădăcină care ne aduseseră aici. De ce o lăsasem să scape basma curată? În mod sigur, şi

pe Rain o manipulase în acelaşi mod. Era momentul ca Rain să audă adevărul, tot adevărul. Era momentul ca Rain să înţeleagă cine era cu adevărat noua ei prietenă. Poate că atunci avea să se sfârşească şi micul joc al lui Brie. Şi apoi ce? m-am întrebat. Toate astea ar începe să capete vreun sens? Rain şi cu mine aveam să reparăm lucrurile? Unde avea să ne ducă această noapte pe noi trei, legate pentru totdeauna într-un fel sau altul, aceleaşi trei fetiţe din mahalaua Termico, clocotind din cauza unui lucru pe care nu-l înţelegeam, o otravă care se împrăştia încă în noi chiar şi acum?

Ce aş fi luat de la Brie, dacă mi s-ar fi oferit ocazia? Pereţii s-au transformat în perdele de apă, iar eu eram un rechin atras de mirosul de sânge.

Când am dat de perete uşa ultimului dormitor de pe dreapta, am văzut-o pe Rain, care stătea la un birou, într-un colţ, şi pe Brie, tolănită pe un pat enorm. Au ridicat amândouă privirea, tresărind. Era dormitorul unui băiat sau al unui bărbat. Probabil al lui Brad. Pereţi vopsiţi într-un bleumarin aproape negru. Crose de Lacrosse atârnate pe perete, alături de un raft plin cu trofee, o hartă veche a Portugaliei afişată deasupra biroului.

— Tu erai, a spus Rain.

Fără urmă de zâmbet, a sărit în picioare şi s-a îndreptat spre mine, cu o expresie reţinută.

Privindu-le pe amândouă, atât de confortabile în propria lor lume, aproape că m-am simţit prost că le deranjam. Ar fi fost mai uşor pentru toată lumea dacă m-aş fi cărat pur şi simplu, aşa cum făceam mereu, cu coada între picioare. Ei bine, nu şi de data asta.

— Bună, Sydney, a oftat Brie, calmă şi aparent fără să fi băut nimic. Parcă înţelesesem că nu mai vii la petreceri.

A zâmbit reţinut şi n-a schiţat niciun gest să se mişte de pe pat, nici măcar nu şi-a ridicat capul de pe pilotă. Părul ei vopsit în castaniu închis se împrăştiase în toate direcţiile.

— Nasol, nu? am râs cu amărăciune. Ştiu că ţi-ar fi plăcut mai mult să mă ştii acasă, singură şi fără să-ţi stau în drum.

— Nu asta am vrut să zic.

Brie a pufnit şi s-a întors pe-o parte, cu capul proptit pe braţul îndoit.

— Nu e nevoie să fii scorpie pe tema asta...

— Nu-i zice aşa, a intervenit Rain.

M-a îmbrăţişat stânjenită, mai mult din obişnuinţă decât fiindcă ar fi simţit cine ştie ce căldură faţă de mine, am presupus. Apoi m-a întrebat cu blândeţe:

— Ai venit să mai urli un pic la mine?

— Nu, am murmurat cu o durere în piept pentru ceea ce devenisem. Îmi pare rău că lucrurile au degenerat aşa în atelierul de ceramică. Nu este... nu mi-am dorit niciodată una ca asta.

— Nici eu. Evident, a pufnit ea.

— De fapt, aş avea câteva lucruri să vă spun. Amândurora.

— OK, a spus Rain, aruncându-mi o privire agitată şi făcând un pas înapoi. Eu tot nu ştiu ce faptă atât de oribilă am făcut.

Ai ales-o pe ea, m-am abţinut eu să-i spun.

— Eu doar... trebuie să-i spun lui Brie nişte lucruri şi tu trebuie să le auzi.

— Putem să lăsăm drama pe altă dată? s-a ridicat Brie în capul oaselor, căscând. Chiar nu sunt în starea potrivită ca să dezgrop...

— Poate că ai putea să taci şi tu o dată.

S-au holbat amândouă la mine. M-am îndreptat de spate, ca să-mi subliniez curajul.

— Măcar o dată, futu-i, să mă laşi şi pe mine să vorbesc.

M-am apropiat de Brie, fără să bag în seamă pereţii care păreau să vibreze uşor la fiecare pas pe care-l făceam.

— Ştiu că ai lansat un zvon ca să mă desparţi de Chase. Mi-ai luat singurul om pe care-l mai aveam lângă mine. Şi nici măcar nu l-ai luat pentru tine, ci doar...

Am fluturat mâinile în jur, într-un gest inutil.

— Ca să te distrezi, probabil.

Brie m-a privit neîncrezătoare, în timp ce pe faţă începea să se formeze zâmbetul ăla plictisit pe care-l ştiam de la ore.

— Oamenii din şcoala asta spun o grămadă de porcării despre mine. Nu pot, gen, să controlez chestia asta. Nu te pot ajuta dacă tu eşti gata să crezi orice zvon cretin despre prietenul tău, Sydney. Sau, scuze, fostul tău prieten.

M-am întors spre Rain şi am arătat în direcţia lui Brie, ca şi când i-aş fi spus *asta este persoana pe care ai ales-o.*

— Sper că eşti atentă. Le-a spus oamenilor că s-a cuplat cu Chase, pentru ca zvonul să ajungă la urechile mele.

Rain s-a întors spre Brie clipind rar, ca şi când limpezirea vederii ar fi ajutat-o s-o vadă aşa cum era.

— Chiar ai făcut asta?

— O să nege, dar ştiu sigur că a făcut-o.

Mi se părea că pereţii se apropie de mine, de parcă întreaga încăpere ar fi ascultat. În timp ce vorbeam, am auzit consoanele căzându-mi din cuvinte şi lipindu-se toate una de alta.

Ştusigrcăafcto.

— Totuşi, eşti cam disperată să crezi chestia asta, nu-i aşa? Asumă-ţi responsabilitatea pentru stima de sine scăzută pe care o ai.

Brie îşi scosese telefonul şi vorbea navigând pe reţelele sociale.

— Totuşi, de ce faci asta? a întrebat Rain.

— Asta este cea mai bună prietenă a ta, mi-am fluturat mâinile ca un avocat de la televizor.

Proba A, onorată instanţă.

— A făcut-o pentru tine. Ca să se apropie de tine, într-un fel sau altul. Poate că eram prea mult în preajma ta, îi stăteam în drum.

— Paranoia, a spus Brie ca pentru sine şi şi-a dat ochii peste cap, s-o poată vedea şi Rain.

Rain îşi muta privirea de la una la alta, de parcă ar fi vrut să decidă în cine să aibă încredere.

— Dar ţi-a picat şi ţie numai bine, nu? am întrebat-o pe Rain. Ai fost fericită când am rupt relaţiile.

Nu reflectasem pe deplin la asta, dar voiam ca ea să ştie că era complice.

— De ce spui asta? a replicat Rain cu voce sugrumată şi rănită. Nu ţi-am dorit decât binele, întotdeauna. Şi tu eşti cea mai bună prietenă a mea.

Şi tu? Acel *şi tu* era cel mai uluitor dintre toate. Mi-am înălţat privirea spre tavan şi am vrut să râd. A ieşit un lătrat urât.

— M-ai părăsit când viaţa mea a devenit mai bună, a spus Rain încet.

Chipul i s-a contorsionat într-un mod pe care nu-l înţelegeam. De parcă ar fi fost deopotrivă dezamăgită şi stânjenită. Am văzut cum ochii îi devin sticloşi. Rain nu plângea niciodată. Niciodată.

— La fel cum mi-ai făcut şi mie, s-a băgat Brie în vorbă, ridicând privirea din telefon.

Deci pe motivul ăsta se crease legătura dintre ele două? Că se simţeau nişte victime fiindcă mă abandonaseră? Absolut uimitor.

— Nu v-am părăsit deloc, pe niciuna dintre voi. Brie, tu ai dispărut în noua ta viaţă şi ne-ai lăsat pe amândouă în urmă. Şi tu, Rain, tu ai dispărut în lumea lui Brie şi nici măcar n-ai observat dispariţia mea. Am fost fericită pentru tine. Întotdeauna. Şi încă sunt.

— Şi îţi arăţi această fericire evitând-o, judecând-o şi dând vina pe ea pentru toate problemele tale, şi-a dat Brie ochii peste cap.

— Tu de ce te bagi în vorbă acum? m-am răsucit spre Brie. Asta n-are nimic de-a face cu tine.

— Uită-te şi tu la tine, măcar o dată. Sydney, cea atât de mare şi tare. Cea atât de dornică să vadă ce-i mai rău în oameni. Ai venit aici beată criţă, drogată şi nesimţită, doar ca să dai cu bâta. Aşa-ţi tratezi tu cea mai bună prietenă?

Brie a arătat spre Rain, care îşi ştergea ochii, apoi s-a transformat brusc în câinele ei de atac, izbucnind cu o voce ca o rafală de mitralieră.

— Îi ţii predici de parcă ar fi vreo proastă. O învinovăţeşti pentru norocul ei. Şi, în sinea ta, eşti toată doar resentimente şi-ţi plângi de milă. Am încercat să-i spun cât de ipocrită eşti. Acum poate vedea şi singură.

Cu faţa înroşită, Rain a ridicat o mână, ca s-o facă pe Brie să tacă.

— Ai avut un fel ciudat de a-mi arăta cât de fericită erai pentru mine, Syd. Am încetat să-ţi mai trimit mesaje pentru că, efectiv, nu-mi răspundeai niciodată.

— Tu ai încetat prima să-mi răspunzi! Nici măcar nu ţi-a păsat când ţi-am zis despre prima noapte cu

Chase, la Moon Rocks. Ţi-am dat mesaj şi nu mi-ai răspuns niciodată la el.

— Ba nu mi-ai dat deloc, a spus Rain. Nu mi-ai spus niciodată despre asta.

— *Ţi-am spus.* Ţi-am scris în noaptea aia. A fost noaptea în care lucrurile... au devenit serioase între noi. Dar erai prea ocupată cu Brie ca să-mi răspunzi.

M-am întors cu spatele la amândouă şi am închis ochii, ca să împiedic lacrimile să curgă. N-aveam să le dau această satisfacţie.

— Isuse, uitaţi-vă la voi. Cui îi pasă de un tâmpit de mesaj?

Brie era deja într-o atitudine complet moralizatoare. Dar gâtul i se umpluse de pete mari şi roşii, urme ale emoţiei pe care nu le putea ascunde.

— Mi-a şters mesajele din telefonul tău, am şoptit, dintr-odată sigură de ceea ce se întâmplase. Aşa ai făcut, nu?

M-am întors iar spre ele, încăperea se învârtea cu mine.

Brie a ridicat din umeri şi şi-a dat ochii peste cap, însă nu a negat. Adevărul era scris peste tot pe pieptul ei de un roşu aprins.

— Ai intrat în telefonul meu şi ai şters mesajele de la Syd? a făcut Rain ochii mari. Serios?

— Ce altceva ai mai făcut ca să te bagi între noi? am şuierat eu.

Toate aceste luni de manipulare şi control, până când am rămas complet singură. Mă mâncau palmele de cât de mult o uram pe Brie în momentul acela. Mi-am imaginat cum îmi înfig degetele în gâtul ei pătat, iar viziunea aceasta părea atât de reală, încât m-am dat înapoi, speriată de ce-aş fi în stare să fac.

— Fără supărare, i-a spus Brie lui Rain, cu blândeţe, dar în noaptea aia erai praf. Aia îţi mai trebuia, energia ei de dependentă, ca să te tragă în jos.

Şi-a încrucişat braţele peste piept, de parcă ar fi spus *caz închis*.

— Vezi? i-am şoptit lui Rain. Vezi cine este? Înainte ştiai. Aceeaşi fată dintotdeauna. Nu s-a schimbat deloc. Tu da.

— Am crezut că mă înşelasem în privinţa ta, i-a spus Rain lui Brie, cu voce nesigură.

— Isuse, ce dramă e cu voi două! Sunt *prietena* ta, Rain. Eu sunt cea care ţi-a arătat cum să te descurci cu noul tău stil de viaţă. Eu sunt cea care te ascultă, care nu este invidioasă. Ea ne-a spionat, ştii bine.

Brie a făcut o pauză, apoi a continuat.

— Nu am vrut să-ţi spun pentru că era trist, dar într-o noapte am găsit-o în preajma casei mele. Stătea acolo, în întuneric, şi se uita la noi două când eram afară, pe terasă.

— A fost noaptea în care mi-ai spus că Rain mă consideră o puritană plină de prejudecăţi, am şoptit.

— N-am spus niciodată aşa ceva.

Cu ochii mari, Rain s-a îndepărtat de amândouă.

— N-aş fi spus niciodată aşa ceva.

O credeam, dar acum era prea târziu. Răul fusese făcut. Părea imposibil să mai reparăm lucrurile. De ce fusese atât de uşor pentru mine să cumpăr toate minciunile scuipate de Brie?

— Alo? Ne putem concentra asupra faptului că este o hărţuitoare? Era efectiv în curtea mea!

În timp ce Brie vorbea, încă o piesă din puzzle s-a aşezat clănţănind în locul ei. „Îşi bate joc de oameni, exact aşa cum şi-a bătut joc de fratele tău." Îl vedeam pe Spider aşezat la mine pe pat, mâncând Cheetos, şi felul

în care i s-a întunecat faţa când a venit vorba despre Brie. „Brianna Walsh e o pacoste."

— Spider a fost dealerul tău, nu-i aşa? am şoptit.

M-am apropiat de ea, cu mâinile tremurând. Până acum camera se învârtise încet, dar de data asta viteza a crescut.

— Înainte să... plece.

Rain a dat din cap.

— Da, a fost.

— Tu ştiai?

M-am apucat de spătarul unui scaun, în încercarea de a menţine încăperea nemişcată. Era atât de cald înăuntru. Am simţit cum transpiraţia îmi inundă subsuorile şi clavicula.

— Ai fi putut să-mi spui şi mie.

Rain a scuturat din cap.

— Eu... Brie mi-a spus abia acum câteva săptămâni.

— Fratele tău era dealerul tuturor, dacă îmi amintesc bine, a spus Brie.

Avea vocea sugrumată şi faţa i se înroşise şi mai tare, iar petele de pe piept se măreau văzând cu ochii.

— Acum a ieşit. Azi s-a întors acasă. Poate ai auzit şi tu? De fapt, e aici, la petrecerea asta. A zis că vrea să vorbească ceva cu tine.

M-am apropiat de fereastră, sperând s-o deschid şi să intre puţin aer; pantofii mi se afundau în covorul pluşat, iar camera se rotea în continuare. Fiecare pas părea făcut pe nisipuri mişcătoare. Când m-am uitat la Brie, am simţit că văd dublu. Erau două. Sau nu, una dintre ele era Rain, iar cealaltă era Brie. O pereche asortată, privindu-mă cu ochii măriţi. Totuşi, doar una dintre ele părea panicată. Doar Brie.

— Tu l-ai turnat, nu-i aşa?

— Syd, trebuie să te controlezi înainte de a face afirmaţii nefondate.

Brie vorbea sacadat, ca şi cum şi-ar fi căutat cuvintele. Pieptul şi gâtul îi ardeau.

— Oh, Dumnezeule, a şoptit Rain. Tu l-ai turnat.

Rain şi cu mine ne-am uitat una la alta suficient încât să ne dăm seama că văzuserăm amândouă adevărul. O ştiam amândouă suficient de bine pe Brie încât să vedem că se agăţa şi de un pai.

A închis gura, strâmbând din buze. Nările îi fremătau.

— Bine, bine, Isuse. N-am avut încotro. Urma să fiu suspendată, poate chiar exmatriculată. Dacă nu-l turnam eu, avea să-l toarne altcineva.

— Uau.

Rain s-a întins şi m-a luat de mână. Am îndepărtat-o şi m-am sprijinit de perete, m-am apăsat de el ca să opresc rotirea camerei. Gura mi s-a umplut de salivă; am înghiţit-o. Deschisul ferestrei părea acum o treabă imposibil de făcut.

— Şi tu ai fi făcut la fel. Amândouă aţi fi făcut la fel.

Brie ne-a săgetat cu privirea.

— Nu, a spus Rain. N-am fi făcut.

— Nu te mai purta de parcă ai fi vreo sfântă, s-a întors Brie spre Rain. Erai disperată să scapi de Syd. În secunda în care ai primit banii, ai şi dispărut. Chiar ieri mi-ai spus cum te-ai gândit că era invidioasă.

Aha, în fine. Adevărul ieşea la iveală. Cel puţin Brie a avut decenţa să mă rănească pe faţă, ceea ce era mai mult decât aş fi putut spune despre Rain.

— Ştiam eu, am şoptit.

— Asta pentru că tu mi-am spus că era aşa! a explodat Rain. Nimic din ce spui nu este adevărat.

Nu pot să cred că nu mi-am dat seama cât de manipulatoare eşti. Eşti la fel de îngrozitoare ca taică-tu.

— Iar tu eşti la fel de deraiată ca maică-ta, a repezit-o Brie.

Rain a icnit teribil.

— Nu pot să cred că am crezut într-adevăr că am putea fi prietene, a repezit-o şi ea pe Brie. În tot timpul ăsta, n-ai făcut decât să nă manipulezi. Arzi din temelie vieţile oamenilor doar ca să te distrezi. Doar pentru că poţi.

Brie a privit-o pe Rain, apoi s-a uitat la mine.

— Voi două. Nişte sfinte fătarnice. Ei bine, unii dintre noi nu ne avem decât pe noi înşine de partea noastră.

Chipul lui Brie s-a schimonosit o clipă, apoi s-a recompus în masca pe care o purta de obicei, cu tot cu zâmbetul acela cu gropiţe, de fapt un rânjet. Am clipit şi, pentru o secundă, am văzut-o din nou la şapte ani, toate trei în canionul din spatele caselor, încremenite în loc, cu drumul blocat de un şarpe cu clopoţei încolăcit pe cărare. Rain şi cu mine ţipam, dar Brie n-a făcut decât să stea acolo, privindu-l, neînfricată şi răbdătoare. „Linişte", ne-a poruncit ea. „N-o să se repeadă dacă tăceţi şi staţi nemişcate."

— Într-o zi o să-ţi facă şi ţie cineva acelaşi lucru, am murmurat eu cu vorbele lipindu-se iar una de alta. Şi nici n-o să ştii când o să te lovească.

Dar Brie era încleştată într-o comunicare tăcută cu Rain: se priveau ţintă una pe alta, Rain radiind dezgust, Brie implorând-o din ochi, cu faţa încremenită într-un rictus care arăta că a intrat în panică.

Nici măcar acum nu contam.

Furia se umfla iar în mine şi am lăsat-o să mă ia în stăpânire. M-am întins spre Brie şi i-am cuprins bărbia

în palmă, strângând-o tare cu degetele de obraji. Dacă nu-mi dădea atenţie, aveam s-o oblig s-o facă.

— Uită-te la mine când îţi vorbesc.

În vocea mea se simţea vuietul grav al unei violenţe de care nu ştiam că sunt capabilă.

— Este cumva o ameninţare?

Brie s-a desprins din strânsoare. Şi-a pus mâinile în şolduri, un pic mai jos de fâşia de abdomen pe care bluza ei scurtă o lăsa la vedere, dar acum nu mi se mai părea ameninţătoare. Chiar deloc.

Am ridicat din umeri, fiindcă terminasem ce aveam de spus. Camera se învârtea şi mai tare. Vederea periferică era înceţoşată de negru şi violet, iar stomacul începea să se frământe.

— Ia-o cum vrei. Eu plec.

— Stai aşa, merg şi eu, a spus Rain în timp ce mă împleticeam spre uşă.

I-am simţit mâna pe braţ, dar am îndepărtat-o. Rain vedea ce voisem eu să vadă, însă asta nu ştergea ultimele luni. Mă rănise prea tare şi fusesem singură prea mult timp. Am fugit din cameră şi am ţâşnit pe coridor, departe de ele două, cu senzaţia că-mi arde capul şi că graniţele dintre fiinţa mea şi această casă pulsatilă sunt vinete şi înceţoşate. Trebuia să ies repede de-aici — trupul meu era gata să se revolte împotriva a tot ce turnasem în el. Nu-mi simţeam nici picioarele, nici lacrimile care-mi curgeau pe obraji, dar mi-am pipăit buzunarele ca să mă asigur că aveam cheile şi telefonul. Tot acolo era şi bricheta galbenă pe care o luasem, lovindu-mă ritmic peste coapsă. Pe când o zbugheam pe scări în jos, disperată să scap de acolo şi să găsesc un loc unde să elimin otrava din măruntaie, tot ce ştiam era că noaptea asta nu-şi terminase încă treaba cu mine.

27

— Trezeşte-te.

Era o noapte fără lună, dar tot am deschis ochii cu mult chin. Eram prăbuşită pe jos, pietre şi crengi mă împungeau prin haine. Urletele şi ciripelile deşertului, foşnetul ca de plastic al aripilor insectelor îmi umpleau urechile. Vâjâitul maşinilor care se apropiau şi se depărtau. Am crăpat un ochi şi am văzut boabe din lumina farurilor pâlpâind printre tufişuri şi cactuşi. Undeva se vedea un foc arzând. Dincolo de izul de praf şi salvie al deşertului, am simţit miros de fum şi urme dintr-o substanţă acră, chimică.

Când am dat să mă ridic, în ceafă mi-a explodat o minge de durere. Îmi aminteam că am plecat furioasă de la petrecere, dar nu-mi venea în minte niciun alt amănunt. De altfel, nici nu voiam să-mi amintesc. Tot ce-mi doream era să-mi las iar capul jos, pe pământ, şi să mă culc la loc. Aveam părul plin de praf. Mi-am atins faţa şi am realizat că eram mânjită cu ceva zgrunţuros şi umed.

De undeva, din întuneric, două mâini m-au prins de umerii goi şi m-au tras în sus. Din gâtlej mi-a ţâşnit un urlet.

— Hristoase, taci din gură. Eu sunt.

Abia atunci l-am zărit pe Spider aplecat deasupra mea, o ceaţă, o fantomă. Avea gluga trasă pe cap, cu şnururile de sub bărbie legate atât de strâns, încât nu rămăsese la vedere decât micul oval al feţei. S-a uitat la mine de parcă aş fi fost o problemă mai mare decât anticipase. Am

încercat să vorbesc, dar cuvintele nu au ieşit corect. I-am pus o mână pe cap, l-am bătut uşor şi apoi i-am prins ţeasta între degete, ca gest de recunoaştere. Dar apoi m-am prăbuşit iar în beznă. Îmi doream să mă absoarbă cu totul, să mă scufund din nou în vidul acela unde totul era simplu, unde nu mi se cerea nimic.

— Haide, trezirea, trezirea.

Mă scutura şi mă trăgea să mă ridic în picioare.

— Îmi pare rău pentru asta.

Am simţit cum îmi intră în gură ceva oribil, degetul lui murdar şi plin de praf pe care mi-l îndesa pe gât. Eram moale ca o păpuşă de cârpă. Făcută din nimic, cu vată îndesată în locul unde ar fi trebuit să fie creierul. Totul îmi revenea în minte. Cearta, adevărul despre cum fusesem marioneta lui Brie, atârnând în sforile ei. Orice-ar fi fost la mine în stomac, a revenit odată cu aceste amintiri, dar eu voiam să înghit la loc. Am gemut un „Lasă-mă în pace" abia îngăimat şi am dat să mă îndepărtez de frate-meu, însă el n-a cedat.

În curând, m-am trezit împroşcată pe blugi şi încălţări cu propria vomă.

Abia când s-a terminat, mi-am regăsit silabele.

— Să te ia dracu'.

— Ştiu, ştiu. Asta nu e prima alegere nici pentru mine, când vreau să mă distrez.

M-a îndepărtat de băltoaca de vomă şi m-am poticnit prin deşert, pe jumătate mergând, pe jumătate lăsându-mă trasă. Ne-am împleticit către banda de urgenţă a şoselei. Acum, că stăteam în picioare, auzeam başii săltând uşor prin aer şi clinchetul râsetelor de la petrecere — nu puteam fi prea departe de casa lui Candice.

— Cum m-ai găsit? am murmurat.

A mormăit un soi de răspuns neinteligibil.

Şi cum am ajuns aici? Am săpat prin memorie: alergam pe scări în jos, disperată să ies din casa aia

pulsând, lipsită de aer. Îmi aminteam cum am luat-o la fugă, cu vântul bătându-mi în faţă, încât nici nu puteam să plâng, îmi aminteam tufişurile spinoase care îmi zgâriau braţele şi picioarele. Şi, înainte de asta, chipul lui Rain schimonosit de plâns, pieptul pătat al lui Brie, nările ei fremătând de furie. Dar între aceste momente erau atâtea spaţii albe. Atât de multe lucruri pe care nu mă puteam baza.

Voiam să dorm. Am simţit cum mi se înmoaie genunchii, dar Spider m-a ridicat din nou de subsuori şi m-a târât după el.

Am închis ochii, doar ca să mă odihnesc o clipă în timp ce mergeam, însă el continua să strige la mine cu o voce aspră, rea, pe care nu i-o auzisem până atunci.

— Stai trează.

La un moment dat m-a plesnit peste faţă suficient de tare încât să mă usture. I-am întors lovitura şi i-am tras în cap un pumn neputincios.

— Hai, loveşte-mă, mi-a spus el. Fă-mă să simt că dai.

Să te ia dracu', aş fi vrut să-i spun. *Totul e numai din vina ta.* În schimb, l-am mai pocnit de câteva ori.

— Slăbănoago, dă şi tu mai serios, mi-a poruncit el.

În cele din urmă am reuşit să ieşim din tufişuri şi am dat cu ochii de Fiesta; ne plesneam unul pe altul de parcă am fi avut iar cinci şi şapte ani, când ne băteam pe bancheta din spate a maşinii mamei.

— Te urăsc, am reuşit să îngaim.

— Drăguţ, a răspuns el. Urăşte-mă tot drumul spre casă.

După ce m-a urcat în maşină şi mi-a prins centura de siguranţă peste trupul prăbuşit şi moale, am simţit cum mă scufund în scaun, în podeaua maşinii, în şosea, în miezul pământului, şi am lăsat somnul să mă cuprindă din nou în braţele sale.

PARTEA A VIII-A

BRIE

NOAPTEA INCENDIULUI

28

Stând întinsă pe spate pe patul enorm în care fratele lui Candice îşi visa visele lui de băiat bogat, mă uitam în tavan, simţind cum îmi curg lacrimile spre tâmple şi se amestecă în păr. Totul era distrus. Se pare că nimic nu era gratis, niciodată. Cineva trebuia întotdeauna să plătească.

Syd ieşise ca o furtună din cameră. Sentimentul ei copilăresc de trădare o făcuse să se repeadă, plină de oroare, la reaua de Brie şi la tot ce făcusem ca să-mi bat joc de ea, şi după aceea Rain fugise s-o prindă din urmă şi, înainte de a pleca, ordinele ei – *nu mă mai urmări, nu mă mai suna* – îmi fuseseră servite alături de o privire ucigătoare. Noaptea aceea ruinase toată încrederea pe care o câştigasem. M-am ridicat de pe patul fratelui lui Candice, mi-am recompus faţa într-o mască de normalitate şi am plecat de la petrecere fără grabă. Pe drumul spre ieşire m-am auzit strigată de Candice şi Deirdre, care mi-au făcut semn să vin pe ringul de dans.

„Îmi pare rău", am mimat din buze, aproape fără să-mi pese. „Tre' să mă car."

M-am îndreptat hotărâtă spre maşină, spre scumpa mea micuţă şi roşie, deja un memento a ceea ce pierdusem.

M-am prăbuşit pe locul şoferului şi mi-am sprijinit fruntea de volan, derulând în minte noaptea aceea îngrozitoare şi viitorul pustiit pe care-l prevestea. Am simţit cum mă înţeapă ceva sub coapsa dreaptă, prin blugi. Am pipăit cu mâna şi am scos la iveală una dintre cutiile de

chibrituri ale lui Rain, de la Ritz-Carlton. Avea o rezervă inepuizabilă, pluteau peste tot în geanta ei enormă. Am deschis cutia şi am scăpărat un chibrit, apoi m-am uitat la flacăra ce devora beţigaşul. Când l-am scuturat, ca să-l sting, deja ştiam ce am de făcut în continuare.

Preferam să mor decât să mă întorc la cum stăteau lucrurile acum.

Tot trupul îmi tremura sub povara situaţiei. Trebuia să stau un pic şi să mă gândesc, să planific totul pas cu pas. Mi-am îndesat mâinile în poală şi am respirat, aşteptând ca adrenalina să treacă prin mine. Afară, în noaptea fără lună, se auzeau clinchetele râsetelor, strigătele băieţilor. Ceva mai sus, un cuplu se săruta cu pasiune, sprijinit de o maşină; cei doi îşi frecau trupurile unul de altul, nepăsători la tot ce se petrecea în jurul lor. Trebuie să fie frumos, mi-am spus, să reuşeşti să-ţi pese atât de mult de altcineva încât să vrei să-l călăreşti în halul ăla, în public. Peste tot, idioţi patentaţi se foiau fără nicio grijă, siguri de viitorul lor luminos. Ce bine de ei.

Mi-am privit mâinile. Nu-mi mai tremurau. Acum ştiam cum s-o fac. Toate piesele se aşezaseră la locul lor, ca paşii finali ai unei demonstraţii la fizică: răspunsul strălucea, limpede precum cristalul. Am pornit maşina, cu talpa aşezată pe pedala de frână. În timp ce motorul revenea la viaţă, am trimis un mesaj.

> Am nevoie de o favoare. Ne putem întâlni la locul cunoscut?

Am scos maşina de pe alee şi am respirat adânc — patru secunde inspiraţia, patru secunde expiraţia — în timp ce conduceam. Am primit răspuns la mesaj. Întotdeauna primeam. Te puteai baza pe el, deşi n-ai fi zis, având în vedere cu ce se ocupa. Între noi exista

o încredere destul de inconfortabilă. Sau poate nu chiar încredere, ci toleranţă.

Am râs în sinea mea, strângând şi mai tare volanul. Simţeam cum amorţeala aceea pustiitoare care în ultimele luni se strânsese în jurul meu ca o cămaşă de forţă devenea acum mai lejeră şi sentimentul unui nou scop mă umplea pe dinăuntru.

Am condus mai departe, inundată de senzaţia caldă a inevitabilului. Am găsit KPSC, postul de radio cu muzică clasică. Difuza Vivaldi. *Anotimpurile*. O alegere ciudată pentru aproape două dimineaţa, dar am rămas la ea şi am dat volumul tare.

În timp ce mă îndreptam spre autostradă, un drum pe care-l cunoşteam ca pe propria respiraţie, alunecam din când în când în şi din realitate. Străzile erau panglici negre şi late, acum pustii şi netede. Se desfăşurau în toate direcţiile, iar şi iar, şi fiecare dintre ele era o altă cale de evadare.

Conducând prin oraş, am văzut absolut toate indicatoarele şi semnele din trafic. Am semnalizat chiar şi acolo unde nu era nimeni după mine. *Ia uite cât respect faţă de lege*, m-am minunat. *Ce fată cuminte sunt, aşa cum am fost mereu*. Calm, foarte calm, am aşteptat la fiecare semafor de pe strada 10, abia târându-mă prin vale, pe lângă mall şi cartierele de locuinţe. Lămpile cu halogen de pe stradă luminau mii de case pustii, în toate nuanţele de avocado, bej, maro-roşcat, muştar şi cărămiziu, ai căror proprietari erau acum plecaţi în vacanţa de vară. Deja era foarte cald. Niciunii dintre cei care aveau unde să meargă nu rămâneau aici după luna mai, dacă aveau de ales. Dar noi ne obişnuiserăm cu asta. Ne copseserăm de căldură toată viaţa, suficient încât să stăm desculţi pe cimentul încins şi să nu urlăm.

Mai puţin în noaptea asta. În seara asta totul ardea. Seara asta avea să fie urletul meu.

Când, în sfârşit, am cotit pe strada Clay, drumul spre vechea mea casă, a părut cel mai natural lucru din lume. Întoarcerea la matcă. La radio, agitaţia încetase. Anotimpul se schimbase de la toamnă la iarnă. Au intrat coardele, vioara. Toate ca un bocet. Totul murea acum.

Telefonul mi-a bâzâit în buzunar.

Sunt aici.

Am ajuns în dreptul cvartalului meu, locul unde mă simţisem atât de mică, umilă şi vulnerabilă. Înainte de a ne muta la poalele muntelui, când Rain şi Syd au încetat să mă sune şi am devenit o nouă persoană, o fată cu miez oţelit. A existat odată Brie, micul şoricel slab şi trist, care a devenit noua Brianna, mai bună, puternică, fata cu armură care deţine controlul, are haine noi şi un tupeu prefăcut, care mă face să par puternică. Dar Brie, şoricelul acela mic, nu m-a părăsit de fapt niciodată. Era încă aici, rozând firele din pereţi. Aşteptând, aşteptând întruna să fie prins în cursă.

Iar acum şoarecele avea să scoată un răget de leu.

Am încetinit când am trecut pe lângă aleea de acces a fostei mele case, acum pustie şi abandonată. De jur împrejur crescuseră ierburi înalte. Cuşca lui Spanky era încă acolo, deşi Spanky a murit de mult. Ferestrele din living fuseseră acoperise cu scânduri de lemn. E bine, mi-am zis. Casa unde a murit mami, casa unde s-a accentuat beţia lui Ed, casa unde m-am privit în oglindă la şase, şapte, opt ani şi am început să-mi plănuiesc evadarea... casa aceea era întinată. Nefericirea familiei Walsh probabil că se îmbibase în pereţi. Mă bucuram că nu se mutase nimeni acolo. Am condus mai departe, încet, pe strada Clay.

Două numere mai jos era casa lui Sydney, cu o bicicletă pe veranda din faţă, cu mica grădină de ierburi a mamei ei, plină de mentă şi lavandă, cu clopoţei de

vânt atârnaţi la fereastră, făcuţi din cioburi de pe plajă, şlefuite de valuri. Mi-am amintit vocea ascuţită a mamei ei, mâinile sale mereu uscate, pe care le dădea permanent cu cremă, felul în care prepara un munte de spaghete peste care punea o combinaţie ciudată de alimente — salam, măsline, fasole din conservă sau mazăre din conservă, orice era la reduceri în săptămâna respectivă — şi felul cum mă învăţase să-mi împletesc părul în coadă de peşte.

Fusese drăguţă cu mine. Mai drăguţă decât fiica ei. Syd era în regulă, pe atunci o prietenă destul de bună, dar dintotdeauna îmi ascunsese ceva esenţial despre ea. Mereu i-a dat lui Rain tot ce-a avut.

Mă întrebam dacă mama lui Syd îşi făcea griji pentru ea după ce i-o luasem pe Rain.

Nu că asta ar mai fi contat în vreun fel.

Am parcat cât de aproape am putut de canion. Restul drumului trebuia să-l parcurg pe jos. Canionul era plin de şerpi cu clopoţei, aşa că băteam din palme pe măsură ce avansam. La câţiva paşi, clap, clap. *Dacă eşti terminat şi ştii asta, bate din palme. Clap clap. Dacă ţi-ai buşit viaţa, bate din palme. Clap clap.*

Singură în canion, m-am pornit pe râs; cărarea se îngusta atât de mult pe alocuri, încât aproape dispărea, aşa că a trebuit să-mi fac loc printre tufe pline de spini şi m-am julit pe picioare. Dar tot îmi venea să râd. Aşa ştiam că sunt pe drumul cel bun. *Râsul este începutul rugăciunii.* Chestia asta a zis-o un sfânt, nu mai ştiu care.

Aerul era îngroşat de gâze mici care mi se loveau de faţă, iar ţepii tufelor mi se tot agăţau de haine. Când am ieşit pe cărarea cu urme de ATV-uri imprimate în solul văii, am ochit raza slabă a unui ecran de telefon mobil venind dintre tufişuri, în direcţia unde credeam că este şi luminişul. Am mijit ochii în beznă, până când am

zărit o colibă micuţă, cândva centrul de operaţiuni al lui Spider. Lumina aceea slabă venea dinăuntru.

Uşa era deschisă în aşteptarea mea.

— Ţi-a luat cam mult, am auzit din cabană vocea tărăgănată a lui Whit, felul în care l-a înghiţit pe „mult". S-a deplasat cu scaunul lui rotativ pe podeaua măturată a colibei, a scos capul pe uşă şi i-am zărit chipul rozaliu iţindu-se cu o grimasă de rozătoare obişnuită cu întunericul, înconjurat de claia de păr de un galben şobolănos.

Am stins lanterna fără să spun un cuvânt. M-am îndreptat spre el ca o fantomă. Avea să rezolve lucrul de care aveam nevoie. Deţineam dovezi incriminatoare despre el — îmi ştia istoricul de băgat oameni la puşcărie. N-avea să-mi pună prea multe întrebări. Şi, mai târziu, speram să nu se gândească prea mult la toate astea, ci doar să-şi dea seama că era implicat. În felul ăsta, avea să se asigure că nimeni n-o să afle nimic.

Nimeni să nu ştie că el era responsabil pentru moartea lui Brie Walsh.

PARTEA A IX-A

RAIN

NOAPTEA INCENDIULUI

29

Ajunsă acasă, m-am oprit drept în bucătărie ca să dau pe gât un pahar cu apă. Am găsit acolo un bilet de la Joan.

Hai să vorbim mâine, după ce ne calmăm un pic. Trebuie să-mi dai banii înapoi.

Te iubesc,
Mama

Niciodată nu i-am spus lui Joan „mama". Din clasa a doua încoace. Am ridicat biletul cu vârfurile degetelor şi l-am adulmecat. Mirosea a crema ei de mâini.

M-am gândit să-i scriu şi eu, ca un fel de bilet de rămas-bun, *Prea târziu, „mamă"*. Vorbitul era ultimul lucru pe care voiam eu să-l fac. Capacitatea noastră de a locui împreună ajunsese la limită, aşa că aveam să-i fac favoarea de a mă calma în altă parte. După cearta de ieri cu ea, petrecusem noaptea la Brie, ca şi toată ziua de azi. Însă se terminase şi asta acum, iar în momentul ăsta nici Syd nu părea prea dornică să reia prietenia cu mine.

Am lăsat biletul pe blat şi am urcat scările, câte două deodată. Sângele îmi bubuia în urechi şi prin membre mi se împrăştia o agitaţie nervoasă la gândul că voi conduce până voi ieşi din deşert şi voi scăpa de Joan, a cărei palmă o simţeam încă lovindu-mă peste obraz, dacă închideam ochii. Aveam să scap de toţi cei de aici, care mă dezamăgiseră, care mă înţeleseseră greşit sau mă manipulaseră. Oricum plănuisem să plec după

absolvire – dacă plecam acum nu făceam decât să o iau un pic înaintea planificării.

N-aveam să iau mult. O părticică din banii de la loterie. Cincisprezece teancuri de bancnote de o sută de dolari învelite în hârtia lor gălbuie, veselă, ar fi mai mult decât suficient ca să-mi dea un start în noua mea viaţă.

Am aruncat câteva haine, câteva perechi de încălţări şi nişte obiecte de toaletă în vechea mea raniţă militară, singurul lucru pe care-l aveam de la tata. În timp ce împachetam, am derulat în minte cearta cu Syd şi cu Brie.

Felul în care Brie îmi râsese în faţă mă înfăţişase cumva ca o prietenă rea, făcuse să pară că toate rahaturile cu care îmi împuiase capul răsăriseră acolo de unele singure. Ce idioată am fost s-o cred. Brie se dovedise a fi exact maestrul păpuşar care crezusem dintotdeauna că este. „În secunda în care ai primit banii, te-ai îndepărtat de Syd." Aşa făcusem? Sau ea fusese cea care unsese roţile?

Am simţit un spasm de tristeţe pentru tot ce încercasem şi nu reuşisem să realizez, pentru tot ce lua sfârşit acum. În gâtlej mi s-a adunat un suspin. Chiar şi Syd, cândva prietenă adevărată, considera că era ceva în neregulă cu mine. Acum nu mai reprezentam nimic pentru ea. Mă lăsase acolo, efectiv preferase să fugă decât să mai petreacă o secundă măcar alături de mine.

Iar propria mea mamă mă făcuse hoaţă. Poate că eram într-adevăr tot ceea ce credeau ele că sunt. Credulă, proastă, rea, egoistă.

Ei bine, niciuna dintre ele nu mai era nevoită să aibă de-a face cu mine. Aveam să-mi ofer un nou început. Urma să plec şi ele aveau să fie libere.

În cele din urmă, raniţa era pregătită. Stătea pe patul meu deschisă la un capăt, aşteptând doar să închid fermoarul. Pasul următor a fost să târăsc la mine în

cameră scara aflată în dulapul de pe hol, apoi să scotocesc prin sertarul biroului ca să găsesc şurubelniţa pe care o folosisem să ascund banii.

Am smuls capacul de metal al gurii de ventilaţie de deasupra uşii de la dormitorul meu. Am îndesat mâna în conducta strâmtă care servise atât de bine ca ascunzătoare pentru o parte din banii lui Joan.

Săptămâna trecută pusesem aici o sută de teancuri înfăşurate în hârtie, fiecare conţinând câte 10 000 de dolari. Încă mi se părea o sumă absurdă, dar era vorba, efectiv, de un milion de dolari. M-am întins după teancurile perfecte, dând atenţie doar pe jumătate gestului. Am băgat mâna şi mai adânc în conductă, căutând banii şi dând numai de aer şi de pereţii metalici ai gurii de ventilaţie.

Mi s-a ridicat părul de pe braţ.

— Ce mama dracului? am şoptit.

Am scos telefonul, am aprins lanterna şi am îndreptat-o spre măruntaiele conductei; m-am înălţat cât de mult am putut, ca să mă uit înăuntru cu ochii mei.

Nu era nimic acolo. Absolut nimic.

Am clipit ca să-mi alung lacrimile şi am scuturat din cap. *Nununu.*

Aproape că mi-am rupt gâtul când am coborât de pe scară. Tremurând din toate încheieturile, am intrat în vârful picioarelor în camera lui Joan, am trecut pe lângă trupul ei adormit şi accesorizat cu masca de ochi cu bluetooth, care îi citea la ureche toată noaptea cărţi scrise de Brené Brown. În tăcere, am privit-o pe mama un minut. Pieptul i se ridica şi cobora, sforăitul ei slab era constant. În bilet îmi spusese că tot trebuia să-i înapoiez banii, dar poate că mi-o luase înainte şi-i găsise înainte să se ducă la culcare. M-am strecurat în linişte la ea în dressing. Uşa era deschisă. Odată intrată, am verificat

ascunzătoarea, dar arăta la fel cum o lăsasem. Jumătate aici, jumătate dispăruți.

Am pus totul la loc, tremurând din tot corpul de la adrenalină și panică. Simțeam că-mi vine să vomit, că-mi vine să urlu. Apoi, liniștea s-a așternut peste mine. Știam unde sunt banii.

Nu exista decât o persoană care ar fi putut ghici unde îi ascunsesem. Persoana despre care fusesem destul de proastă să cred că avea grijă de mine.

M-am întors la mine în cameră și i-am trimis lui Brie un mesaj.

Unde sunt banii??? Știu că tu i-ai luat, am tastat cu mâini tremurânde.

M-am așezat pe marginea patului, holbându-mă la cele trei puncte de pe ecranul telefonului, așteptând. Încercând să nu plâng. Punctele au dispărut, apoi au reapărut.

Mai am puțin și sun la poliție, am scris după câteva minute.

Asta a convins-o.

Treci pe la mine, mi-a răspuns ea. O să-ți explic totul.

— În mod sigur așa o să faci, am șoptit.

Am închis fermoarul raniței și am târât-o după mine pe scări; era grea ca un cadavru. Două minute mai târziu eram pe drum spre Brie, cu mâinile încleștate pe volan, imaginându-mi că era gâtul ei.

PARTEA A X-A

SYDNEY

DOUĂ ZILE DUPĂ INCENDIU

30

Toată ziua şi toată seara am aşteptat să primesc un semn de la Rain. Am verificat cu Joan. Am verificat cu Chase. Le-am dat mesaje pe reţelele sociale chiar şi Anyei şi lui Deirdre. Nimeni nu ştia nimic de ea, în afară de câteva mesaje în care spunea că se va întoarce curând şi să nu ne îngrijorăm.

Pe la 5.00 dimineaţa am început să mă uit temătoare pe fereastra livingului, de parcă maşina lui Rain ar fi putut năvăli în orice secundă pe alee, mugind fioros. Am tot răsucit în minte absenţa ei, fără să găsesc vreo explicaţie raţională pentru felul în care înţelegea să păstreze distanţa atât de mult timp. Oare poliţia nu avea să înceapă să se întrebe unde este? Oare această întrebare putea fi – şi am simţit cum pe braţe mi se face pielea de găină – de ce nu era aici? Rain nu putea să aibă de-a face cu incendiul, nu-i aşa?

Ori de câte ori mă gândeam la incendiu, în minte îmi răsărea o amintire din ziua în care îşi cumpărase maşina. Făcusem o glumă despre faptul că nu o cumpărase de la Walsh Nissan şi ea mormăise ceva despre Ed, cu ochii mijiţi de furie la auzul numelui lui... ceva de genul „am făcut afacerea cu alţii, dar Ed merită mult mai rău de-atât". Ce făcuse Ed de-o enervase aşa de tare pe Rain? Se supărase într-atât pe el că nu-i vânduse o maşină lui Joan încât să încerce să-i facă rău? Oare fusese aşa de supărată în noaptea aceea încât să le facă rău şi lui Ed, şi lui Brie?

Simţeam că mi se învârte capul din cauza tuturor lucrurilor pe care nu le ştiam, din cauza acestor piese care nu se potriveau una cu alta. Am navigat prin zecile de mesaje către Rain, căutând ce-mi spusese după ce fusesem intervievată de poliţişti. Nu te teme. N-o să le spun niciodată ce-am făcut noi două.

Dar noi nu făcuserăm nimic. *Sau făcuserăm?*

Bătând livingul în lung şi-n lat, în timp ce aerul condiţionat zdrăngănea şi tuşea, am cernut în minte pentru a suta oară amintirile din noaptea incendiului. Ne-am certat. Atâta lucru ştiam. Apoi am fugit, furioasă. Şi apoi există o fereastă de timp pe care nu mi-am putut-o aminti, oricât de mult m-am străduit s-o localizez, o piesă lipsă din noaptea aceea pe care am încercat şi am tot încercat să mi-o amintesc, între plecarea din casa lui Candice şi momentul în care Spider mă trezise cu forţa. Fusesem singură în acest timp, una cu deşertul... sau nu? Rain nu fusese cu mine în momentele acelea, n-avea cum să fie... sau avea? Mă rătăcisem, leşinasem din cauza pastilelor şi Spider mă găsise. Şi, oricum, nu stătusem decât puţin timp leşinată acolo... *sau nu?* În mod sigur, nu suficient ca să pun la cale un incendiu.

Dar exista şi un mesaj scris negru pe alb, care mă bântuia. *N-o să le spun niciodată ce-am făcut noi două.*

De ce-ar scrie Rain aşa ceva, în afară de situaţia în care m-a atras în vreo idee tâmpită de-a ei? Fusesem oare atât de moartă de beată încât să marşez la vreun plan prost conceput de ea, de a-i face rău lui Ed?

Nu. Am încremenit în faţa cărţii lui Gary, despre cercurile desenate în culturi. Mintea omului lucrează din greu ca să găsească un sens inexplicabilului. Putem inventa cele mai nebuneşti explicaţii, doar ca să potrivim piesele laolaltă într-o manieră care are sens pentru noi. Dar în niciun caz eu n-am luat parte la niciun incendiu,

chiar dacă nu-mi pot da seama ce am făcut exact în acea fereastră de timp. Oare Rain încerca să-mi însceneze ceva, încerca să mă includă în ceva ce făcuse ea? Am gonit acest gând sperând, rugându-mă să fiu paranoică. Era prea îngrozitor fie şi numai să mă gândesc la asta. Rain n-ar fi făcut niciodată aşa ceva. Niciodată n-ar fi putut. Rain era multe lucruri, dar să fie piromană, să fie *criminală*? Nu. Nu era aşa. Şi indiferent câte pastile sau shoturi înghiţisem, nici eu nu eram.

Eram aproape, *aproape* sigură de asta.

La căderea nopţii, mama se afla în schimbul de seară de la Four Fronds, iar Spider petrecuse o oră gătind. A preparat spaghete cu sos făcut în casă şi am reuşit să iau cam şase înghiţituri înainte de a mi se face rău. Nu mâncarea era de vină, Spider gătise destul de bine. De vină erau gândurile la Brie asfixiindu-se în patul ei, la Rain fugind Dumnezeu ştie unde.

— Fă-ţi griji pentru fata ta, bine.

Spider m-a privit peste masă.

— Dar nu şi pentru Brianna Walsh. Ea deja se simte ca acasă în iad.

— Nu vorbi aşa despre o fată care a murit, i-am spus cu răceală. Chiar dacă n-o plăceai, tot nu-i în regulă.

Chiar dacă niciunul dintre noi n-o plăcea.

— Ba este chiar foarte în regulă, m-a fulgerat Spider cu privirea. Mă bucur că a murit.

— Spider, Isuse!

— Cine crezi că m-a băgat în puşcărie?

Spider s-s ridicat brusc, împingând atât de tare scaunul de sub el, încât acesta a zburat pe pardoseală şi s-a izbit de blatul mobilei de bucătărie. Apoi şi-a luat castronul gol, s-a îndreptat spre aragaz şi a început să şi-l umple furios cu încă o porţie de paste.

Am rămas cu gura căscată, dar apoi totul mi-a năvălit iar în minte şi mi-am dat seama că ştiam deja. Alcoolul, pastilele şi apoi şocul morţii lui Brie fuseseră toate ca în ceaţă, dar acum îmi aminteam: „Dacă nu-l turnam eu, avea să-l toarne altcineva." Am încleştat pumnii şi am ridicat privirea spre fratele meu.

— Cum ai aflat că ea a fost? l-am întrebat încet.

Spider a trântit în chiuvetă cratiţa cu paste, încă enervat.

— Există o grămadă de rahaturi pe care nu le ştii despre Brie Walsh. Ea era legătura cu şcoala. Ea le furniza toate produsele prietenilor ei drogaţi. Le plăcea să testeze droguri, Molly, de toate. Nu e ca şi când le dădeam opioide sau chestii serioase. Apoi lucrurile s-au complicat pentru ea, cei de la şcoală au aflat ceva, aşa că m-a înfundat pe mine. Una dintre prietenele ei mi-a dat un mesaj în ziua în care au prins-o. Nu dăduse deloc de bucluc, dar următoarea chestie pe care am aflat-o a fost că au venit peste mine. Aşa că, da, n-o s-o jelesc, dacă eşti OK cu asta.

A ieşit din cameră cu farfuria plină cu a treia porţie de spaghete. Un minut mai târziu s-a auzit cum trânteşte uşa de la dormitorul lui.

M-am gândit să mă duc după el, dar o epuizare bruscă m-a ţinut lipită de scaun. Îmi aminteam toate motivele pentru care o confruntasem pe Brie în seara aceea, toate motivele pentru care fugisem de la petrecere. Totul mi-a năvălit înapoi în minte, felul în care Anya ridicase din umeri şi o pârâse pe Brie de parcă n-ar fi contat, în genul ce-a fost, a fost, şi nici măcar atunci nu reuşisem să văd ce era chiar sub ochii mei.

M-am uitat în spate, spre coridorul pustiu, şi m-am gândit la cât de furios era fratele meu. La faptul că nu-l găsisem la cinci dimineaţa, când mă împleticisem spre camera lui, după ce îmi vărsasem maţele. Dar îmi

cunoşteam bine fratele. Ştiam că nu era capabil de aşa ceva. Mai ales după cele zece luni petrecute în închisoare. Nici poveste. N-ar fi fost în stare.

Sau ar fi fost?

Telefonul a bâzâit vestind un apel care m-a smuls din gânduri. Pe ecran mi-a apărut un număr necunoscut.

Am răspuns la al doilea ţârâit, ştiind în sufletul meu că Rain se întorsese, în sfârşit.

— Era dracului şi timpul, am spus în loc de salut.

— Sydney? s-a auzit o voce de femeie. Cunoscută, dar nu ştiam de unde.

— Da?

Descumpănită că nu era Rain, a trebuit să mă lupt ca să nu par prea plictisită.

— Sunt poliţista Garcia. Arlene. Ştii că ne-am întâlnit la şcoală?

Cu inima bubuind, m-am uitat la stalactitele de pe tavanul nostru ca tapetat cu popcorn, de parcă ele ar fi putut să mă ajute.

— Oh, bună.

— Am înţeles că alaltăieri seară te-ai întâlnit cu colegul meu, poliţistul Duff.

— Poftim?

— Da, a sunat cineva la linia noastră de informaţii de la populaţie. Tocmai am confirmat cu el în această după-amiază. A spus că a dat peste tine la parterul locuinţei Walsh, în noaptea de după incendiu? Ar fi fost...

Apelul s-a întrerupt pentru o clipă şi am pierdut câteva cuvinte.

— Alo? Mai eşti acolo? am întrebat lipsită de vlagă.

N-aveam de gând să încerc să mă apăr pentru faptul că fusesem acasă la Brie şi nici să explic motivele pentru care nu le zisesem despre asta. Orice spuneam mă îngropa şi mai mult într-o văgăună de bănuieli.

M-am uitat la farfuria de paste aflată încă pe masă, în faţa mea, la bucăţile de carne tocată alunecoase şi sinistre, azvârlite în sosul roşu, la spaghetele iţindu-se din el. Le-am dat deoparte, în tăcerea provocată de pauza stranie făcută de Arlene şi i-am ascultat respiraţia, cu certitudinea subită că şi ea o asculta cu atenţie pe a mea, aşteptând să mă prindă cu şi mai multe minciuni sau omisiuni.

— Sunt aici. Ziceam că ar fi fost bine să ne fi povestit şi nouă despre asta.

Mi-am muşcat interiorul obrajilor, străbătută de un val de frică. Cine le dăduse pontul? Cine mă văzuse oare intrând în casa lui Brie?

— În orice caz, Bill şi cu mine speram că ai putea să ne faci o favoare şi să treci mâine pe la secţie, poate după şcoală? Mai avem doar câteva întrebări pentru tine. N-o să dureze mult.

Am strâns din pleoape şi am simţit cum îmi ia foc pieptul. Mi-a trecut prin minte că ar fi posibil să am un atac de cord. Undeva, în spatele ochilor, nu vedeam decât camera lui Brie din capul scărilor, acoperişul găurit, gaura neagră din patul ei. Şi apoi simţeam iar şi iar miasma dulceagă, îngrozitoare, din casa aceea.

— OK.

Dacă refuzam, dacă ezitam vreun pic, aş fi lăsat impresia că am ceva de ascuns. *OK, da*, mi-am pledat cauza în minte. *În seara aia am fost supărată. Poate chiar furioasă de-a dreptul. Dar nu am nimic de-a face cu incendiul ăla, indiferent de ce crede poliţia, indiferent cât de supărată aş fi fost, indiferent cât de multe găuri provocate de pastile aş avea în memorie.*

— Nicio problemă, am adăugat fără vlagă.

— Excelent. Şi ai putea să-l aduci şi pe fratele tău cu tine? Am vrea mult să discutăm şi cu el. Dacă nu, o să trecem noi pe la voi pe-acasă...

Oh, nu. Gândul că mama i-ar vedea din nou pe polițiști că vin să-l caute pe fiul ei, după toate prin câte trecuserăm, a fost mult prea greu de îndurat.

— Sigur, pot face asta, am spus cu prudență, fără să fiu prea convinsă că-l pot aduce pe Spider cu mine la secția de poliție.

— Excelent. Ne vedem mâine după-amiază.

— OK. Dar, Arlene... Eu doar... aș vrea să știi că n-am nimic de-a face cu incendiul.

Cuvintele au ieșit ca un croncănit, iar vocea era guturală și nesigură.

— În regulă, Sydney. Nu vrem decât să stăm de vorbă cu tine. Dar poate că vrei să-ți cauți și un avocat, să fie.

M-am uitat la telefon terorizată. Aveau de gând să mă bage într-o sală de interogatoriu? Și pe Spider în alta? Aveam să fiu arestată? Dacă acest apelant anonim spusese mai mult, dacă întinsese capcane în care eram gata să cad? M-am sprijinit cu fruntea pe brațe și am pus din nou telefonul la ureche. Am strâns tare pleoapele, până când marginile vederii au început să se încețoșeze. Disperată, am încercat pentru ultima dată să-mi amintesc cum ajunsesem în deșert, acolo unde mă găsise fratele meu, întinsă în tufăriș. Și din nou, exasperant și enervant, memoria mea a refuzat să coopereze.

— OK, am șoptit. Ne vedem mâine.

Am închis fără să-mi iau la revedere. Era prea mult pentru mine. Nu mai puteam face asta de una singură.

Cu mâinile tremurând, i-am scris imediat un mesaj lui Rain.

> Tocmai m-au sunat polițiștii. Vor să vorbească iar cu mine mâine, la secție. Mi-au zis să-l aduc și pe Spider și să-mi caut un avocat. Cineva le-a spus că am fost acasă la Brie după incendiu. Acum sunt

suspectă pe bune. Mă simt de parcă aș fi urmărită. Mi-e foarte frică.

Am fost șocată un minut mai târziu, când am auzit telefonul piuind.

Nasol.

La fel de bine ar fi putut să-mi arate degetul mijlociu, la cât de evident era că nu-i pasă deloc.

Uau, am scris, furioasă că putea fi atât de nepăsătoare. Dar apoi mi-am dat seama de ceva. Singura persoană care știa că fusesem acasă la Brie — în afară de Spider, firește — era Rain. Oare ea sunase la linia pentru informații de la populație? Oare mă ura într-adevăr atât de tare încât să-mi însceneze ceva? Ea stârnise incendiul, plecase din oraș și decisese că eu ar trebui să ispășesc vina?

Rain n-ar fi făcut așa ceva. N-ar fi putut. Și totuși. Unde naiba era? Ce alt motiv ar fi avut ca să stea atât de mult plecată? Ce făcuse Ed de-o deranjase atât de tare? Sau își dăduse seama că Brie o jucase pe degete în tot acest timp și, pur și simplu... izbucnise?

Îmi venea să urlu, să dau cu telefonul de pământ. Dar la ce-ar fi folosit? Am trimis în schimb un mesaj pe care știam că ar fi posibil să-l regret.

Lumea mea se prăbușește și tu ai plecat pur și simplu. Dacă nu te-aș fi cunoscut mai bine, aș fi crezut poate că fugi de ceva.

Am privit cele trei puncte apărând și dispărând, apărând și dispărând din nou, de parcă s-ar fi gândit cum e mai bine să-mi răspundă.

Ce vrei să spui?

Ar trebui să renunţ la acuzaţii sau să îmi asum riscurile? Mi-am muşcat buza şi am încercat să găsesc o cale de mijloc între cele două variante.

Doar că eu nu te-aș fi părăsit niciodată, să te las să treci singură prin așa ceva. Indiferent de cearta aia stupidă, m-aș fi întors și te-aș fi ajutat. Iar faptul că nu te întorci din Peoria sau de unde dracului ești acum? Încep să mă întreb de ce.

Dacă avea să le spună poliţiştilor chestii nasoale despre mine, puteam să fac şi eu acelaşi lucru. Era gata să-i scriu asta, când i-am văzut răspunsul.

Peoria?

Mi-am dat ochii peste cap. *Serios?* La chestia asta ar fi trebuit să răspundă: „Dar cei din Peoria mă iubesc". Peoria ar fi trebuit să-i fie lui Rain la fel de cunoscută ca propriul nume. Nicio suferinţă şi nicio mânie, oricât de mari, n-ar fi putut şterge asta. Rain să nu-şi amintească ritualul nostru cu Peoria – sau să pretindă că nu şi-l aminteşte, doar ca să mă rănească – a părut pentru mine cel mai crud lucru pe care-l făcuse până atunci. Peoria făcea parte din ADN-ul prieteniei noastre. Fuseserăm oare prietene vreodată, de fapt? Începeam să mă îndoiesc că o înţelesesem măcar pe Rain. Cum putea fata de care fusesem cel mai aproape pe lumea asta să pretindă că nu mă cunoaşte?

?? Da, nu te iubesc cu toții acolo?? am provocat-o eu, de parcă i-aş fi spus: „Oh, acum ai de gând să te prefaci că nu-ţi aminteşti nici măcar asta?"

După o pauză lungă, a răspuns:

OK, ciudato. Nu e nicio mare conspirație împotriva ta. Ești paranoică. Ți-am zis, mă întorc în curând.

Într-o secundă, tot corpul mi s-a făcut piele de găină.

Mesajul stătea acolo, în bula aceea mică, cutremurând totul din temelii.

M-am uitat țintă la ecranul telefonului și am început să navighez prin mesajele ei recente. Totul era scris absolut corect, fără prescurtări. Toate punctele și virgulele erau la locul lor. Nimic nu era neglijent, lăsat la voia întâmplării. Rain nu scria așa. N-ar fi putut nici dacă ar fi încercat. Și niciodată nu se adresase nimănui cu *ciudato*. Dar altcineva o făcea.

Cum de-mi luase atât de mult până să observ?

Mi-am mușcat buzele ca să nu urlu și am scris o întrebare, cu toate că știam deja răspunsul.

Cine ești??

PARTEA A XI-A

RAIN

NOAPTEA INCENDIULUI

31

Când am tras în faţă, casa lui Brie era scufundată în beznă, între umbre întunecate.

Ed este tot plecat, spunea un nou mesaj de la Brie. Uşa de la intrare e deschisă.

Am strâns în mână cheile de la maşină aşa cum ne-au învăţat în clasa a opta, cu capetele ascuţite ale celor trei chei trecute printre degetele încleştate într-un pumn, aşa încât să le pot folosi ca pe-o armă. Dar ce-aveam de gând să fac, s-o bat pe Brie? Greu de crezut, mai ales având în vedere că eu nu fac deloc sport, în timp ce ea se antrena la ridicat greutăţi şi la sprint încă din gimnaziu, însă mă simţeam mai bine să am ceva cu care s-o ameninţ, la o adică.

— Brie? am strigat închizând în urma mea uşa de la intrare.

Ţineam la spate mâna cu gheară din trei chei.

— Sunt în bucătărie.

Aprinsese o lumânare, una dintre cele de la Aesop pe care era atât de mândră că le furase, fiindcă erau foarte scumpe. Flacăra ei făcea ca insula din bucătărie să strălucească. În spatele lumânării, Brie prepara un cocktail White Russian. Preferatul meu.

— Când se întoarce Ed? am murmurat fără să-mi pese de fapt prea mult, ci doar ca să-mi ascund nervozitatea şi să-mi fac intrarea printr-o discuţie de complezenţă.

Ştiam de seara trecută, de când dormisem la ea, că Ed era la o întrunire a dealerilor de maşini, în Vegas.

— Mâine.

A ridicat privirea de la băuturi şi a zâmbit larg.

— Uite, îţi mulţumesc că ai venit. Nu este ceea ce crezi. N-aş fura niciodată de la tine.

— O să plec imediat ce primesc banii, i-am spus înţepată.

— Rain.

Brie a sorbit din băutură şi mi-a împins-o şi mie pe cealaltă.

— Simt că lucrurile au luat-o rău de tot razna la petrecere. Sunt prietena ta. În toată această perioadă am avut grijă de tine. Nimeni nu te iubeşte mai mult decât mine.

Am luat paharul şi l-am dat peste cap dintr-odată, simţind că am nevoie de curajul dat de alcool ca să trec prin asta.

— Deci de asta mi-ai luat banii? Pentru că eşti prietena mea şi mă iubeşti?

— Am pus banii într-un loc sigur, atâta tot.

Brie părea afectată şi poate un pic şi panicată.

— Erau deja într-un loc sigur.

— Nu chiar.

A mai luat o înghiţitură din băutură.

— Odată ce Joan afla că i-ai luat, banii ăia nu mai aveau nicio şansă. Aveai să-i dai înapoi. Aşa mi-ai zis, îţi aminteşti?

Am dat din cap, dorindu-mi să terminăm mai repede cu asta. Nu puteam să spun exact de ce, însă toată casa, Brie însăşi, lumânarea... totul îmi dădea fiori.

— Voi două aţi fi ajuns falite în câţiva ani, cel mult. Pur şi simplu nu voiam să rămâi fără nimic. Aşa că am intervenit şi i-am mutat în alt loc. Undeva unde Joan să

nu poată ajunge la ei. Voiam — *vreau* — să-ţi împlineşti toate visurile. Voiam să te ajut cu toate.

Brie a făcut o pauză şi m-a privit peste insulă, ca şi când ar fi lăsat cuvintele să se aşeze.

Termină cu vorbăria şi gata, mi-am spus. Respiram greu pe nări, semn că răbdarea mea se epuiza încet.

— Şi care *sunt* visurile mele, Brie? Din moment ce eşti cea mai bună prietenă a mea?

M-am gândit la Syd cu un ghimpe în inimă; mi-aş fi dorit s-o pot suna acum. După ce se termina episodul ăsta, aveam să mă duc s-o văd, să-i spun cât de mult greşisem să mă înhăitez cu Brie. Cât de proastă mă simţeam fiindcă o lăsasem să mă manipuleze. Aveam să-mi cer scuze din toate puterile mele pentru că mă îndoisem vreodată de prietenia lui Syd.

— Păi să vedem... să te duci în LA, ăăă, să foloseşti banii ăştia ca să ai o viaţă uluitoare? Mă gândeam să împărţim poate un apartament, ştii tu. Peste vară.

Probabil că pe faţa mea s-a citit oroarea, fiindcă a ridicat privirea în tavan şi a oftat zgomotos.

— Ai dreptate să vrei să evadezi de-aici, i-am spus după o tăcere stânjenitoare. Spider n-o să te ierte pentru ce i-ai făcut. Acum, că a ieşit, ar fi bine să-ţi păzeşti pielea.

— *Ce să zic*, a izbucnit Brie, exasperată. Spider este ultimul lucru pentru care să-mi fac eu griji acum. Îţi făceam o favoare, de ce nu pricepi chestia asta? Singurul lucru mai rău decât a fi sărac este să fi avut o siguranţă financiară pentru o scurtă perioadă şi apoi lucrul ăsta să-ţi fie luat.

Brie şi-a desfăcut degetele pe blatul insulei şi i-am văzut antebraţele netede şi bronzate încordându-se şi relaxându-se. Am observat, în penumbră, cum ochii îi deveniseră sticloşi.

— Crede-mă, nu vrei asta.

— Să te *cred*?

Dintr-un motiv sau altul, mă simţeam inexplicabil de obosită. Brie trebuie să mă fi epuizat cu toată vorbăria ei. Am căscat, simţind cum furia mi se domoleşte puţin.

— Ei bine, nu te cred. Asta înseamnă că ai intrat prin efracţie la mine în casă şi mi-ai luat banii ca să ce, să-i *salvezi* pentru mine? Minţi. Acum îmi dau seama. Ai minţit tot timpul. Ţi-ai văzut mereu interesul.

Mi-a aruncat un zâmbet reţinut.

— N-am intrat prin efracţie. Tu mi-ai dat o cheie, îţi aminteşti?

Era adevărat. Eu îi dădusem o cheie. Mi se păruse mai uşor aşa, din moment ce tot venea şi pleca şi uşa de la intrare era atât de departe de camera mea.

— Una dintre greşelile mele, mi-am înghiţit eu un alt căscat şi m-am ridicat de pe scaunul de bar, sperând ca asta să-i arate că vreau să terminăm treaba.

Destul cu vorba, îmi voiam banii înapoi.

— Dă-mi banii înapoi şi gata, nu-ţi mai stau pe cap.

Când m-am uitat la Brie, în lumina lumânării, am văzut două fete identice, deşi trebuia să fie doar una. Umbrele care pluteau în spatele ei erau ameţitoare. Vederea periferică mi s-a înnegurat. M-am prins de marginea blatului, simţind brusc că am nevoie să mă ţin de ceva. Cât de tare era băutura pe care mi-o dăduse?

— Eşti bine? s-a încruntat Brie. Pari un pic palidă. Poate ar trebui să stai jos?

A făcut semn din cap spre scaunul de bar de lângă mine. M-am întins să trag scaunul spre mine şi cheile de la maşină au căzut pe podea.

— O să iau eu astea, a spus Brie.

M-a ajutat să mă aşez pe scaun. M-am uitat la lumânarea aia idioată, am văzut cum flacăra vibra

separându-se în două, trei flăcări. Brie era acum lângă mine, foarte aproape. A început iar să vorbească, dar de data asta vocea ei avea un ritm mai rapid şi un ton mai profund, de o monotonie hipnotică.

— A trebuit să iau banii ăia, înţelegi. Maică-ta, Dumnezeu s-o binecuvânteze, este o beţivă. Şi nu face alegeri bune. De fapt, într-o zi m-am uitat prin e-mailurile ei, aşa, de distracţie. Investeşte în, fii atentă, cinci proprietăţi. Habar n-are ce face. N-o puteam lăsa să... pulverizeze pur şi simplu banii în halul ăsta. Nu-i nimic mai rău decât un idiot — o idioată — care nu-şi poate gestiona banii.

A făcut o pauză şi a chicotit, de parcă ar fi fost o glumă pe care n-o ştia decât ea. Când am privit-o, am văzut cum se uita drept în faţă, cu un chip lipsit de expresie.

— Crede-mă, eu aş şti.

— Nu sunt banii tăi, ca să-ţi faci griji pentru ei.

Pleoapele mi se îngreunaseră.

— Dă-mi-i înapoi şi gata. Nu ştiu de ce te-ai uitat prin e-mailurile mamei. Chestia asta e foarte nasoală, chiar şi pentru tine.

Brie nu părea să simtă nevoia să protesteze în vreun fel. Ca şi când nici nu mă auzise sau ca şi când nici măcar nu vorbisem cu adevărat.

— Atunci haide, să mergem sus. Acolo sunt banii. Dar... pari un pic obosită.

Deja mă chinuiam să-mi ţin capul pe umeri. Am simţit un vârtej de panică răbufnind prin starea de ameţeală. Fusesem oare atât de beată mai devreme, încât acel White Russian mă dusese la limită, aproape să-mi pierd cunoştinţa? Nu prea părea posibil, eram absolut trează când venisem aici.

Brie a mai sorbit o înghiţitură din pahar. Cuburile de gheaţă i s-au lovit de dinţi. Şi brusc mi-am dat seama.

Băutura pe care-o dădusem pe gât ca proasta. Preferata mea. Băutura pe care o beam mereu împreună aici. Îmi pusese ceva în ea.

— Ce mama dracului ai făcut?

Cuvintele au ieşit încleiate.

Brie mă apucase cu braţele pe după umeri şi mă trăgea de pe scaunul de bar. Am încercat s-o împing, dar braţele îmi atârnau moi şi neputincioase. Nu aveam de ales decât s-o las să mă târască după ea. Picioarele s-au înmuiat sub mine, ca ale unei marionete.

— Spune-mi, i-am cerut.

— Oh, Picătură-de-ploaie.

A oftat. Am simţit cum mă sărută pe obraz cu buzele ei uscate. Atât de liniştit şi de blând. Cea mai mare mincinoasă din câte existaseră vreodată.

— Sub toată duritatea aia a ta, eşti atât de credulă. Îmi place mult asta la tine. Doar ca să ştii, prima mea opţiune era să fugim amândouă şi să folosim banii împreună.

Panica mi-a scuturat pieptul, dar n-am reuşit nici măcar să strig. Abia dacă puteam să vorbesc. Într-un final am reuşit să scot un cuvânt, pentru că doream să înţeleg, aveam nevoie să pricep cât de rău era ceea ce urma să se întâmple.

— Dar?

— Dar odată ce ai încetat să ai încredere în mine, asta n-a mai fost o opţiune. Chiar şi în seara asta, m-am gândit că te-aş putea convinge. Să-ţi explic de ce aveai nevoie de mine. Însă nici asta n-a funcţionat, aşa că acum trecem la planul B.

— Furtul? am reuşit să îngaim.

Aveam buzele amorţite. Stăteam în faţa ultimelor trepte, cele de la primul etaj, care duceau spre camera ei din mansardă.

— Ceva de genul ăsta.

Brie mi-a dat la o parte părul de pe faţă şi mi l-a tras uşor peste umăr. S-a aplecat şi m-a privit cu atenţie, afişând zâmbetul ei de şefă de clasă, cel pe care-l păstra pentru scenă şi pentru turneele sportive.

— Hai să te ducem sus să te odihneşti.

Respiraţia mi-a rămas în gât; otrava îmi invadase măruntaiele. Am tras aer în piept ca să urlu, dar tot ce-am auzit a fost un miorlăit îndepărtat, nu mai puternic decât al unui pisoiaş.

În camera lui Brie, totul era învăluit într-o ceaţă violet. Aprinsese toate lumânările parfumate pe care le avea şi umbrele dansau pe ziduri. Biroul, teancurile ordonate de cartonaşe aşezate alfabetic, franjurate cu post-it-uri minuscule în culori neon, scrisul ei micuţ şi regulat. Organizarea ei maniacală. Munca ei neobosită.

Brie albinuţa. Fără odihnă, în toţi aceşti ani.

M-a condus spre patul ei.

— Întinde-te. Mă duc să aduc banii.

Dar nu s-a dus. S-a aşezat lângă mine pe pat şi a rămas perfect nemişcată. Stând acolo, lângă ea, abia mai puteam să-mi ţin ochii deschişi. Mă simţeam ca un păianjen prins în vârtejul apei, care se luptă să rămână în cadă, dar care se apropie tot mai mult de inevitabil, cu fiecare rotire a sorbului.

Apoi muchiile obiectelor au continuat să se dizolve tot mai mult, totul s-a înceţoşat, liniile dintre fiinţa mea şi aerul din jur, linia dintre mine şi Brie, linia dintre această lume şi tot ce se aşternea dincolo de ea, toate liniile au dispărut.

— Brie, am început. *Nu trebuie să fie aşa,* am încercat să-i spun, însă nu am putut, fiindcă alunecam într-un spaţiu unde nu mai există cuvinte.

— Îmi pare rău, a spus ea. Chiar îmi pare. Îmi doresc să nu se fi întâmplat în felul ăsta.

Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost privirea albastră a lui Brie, ochii ei plini de lacrimi, în ciuda zâmbetului perfect pe care-l afișa încă.

PARTEA A XII-A

BRIE

NOAPTEA INCENDIULUI

32

Am plâns încontinuu. Mai ales pentru mama. Să mori când puiul tău e atât de mic, când tatăl puiului tău este Ed, nimeni nu şi-ar dori aşa ceva. M-am întrebat dintotdeauna dacă mama a prevăzut cum vor decurge lucrurile sau era prea ocupată să moară ca să vadă că Ed nu-i va creşte fiica aşa încât să ajungă o persoană obişnuită. Mă întreb dacă, într-un fel sau altul, poate vedea toate astea, toate lucrurile pentru care fiica ei s-a zbătut, toate cele pe care n-am reuşit să le fac.

Nu că aş crede în viaţa de apoi sau în rai. Cât despre iad... cât de rău poate fi iadul, de fapt, în comparaţie cu viaţa?

Cu toate astea, tot îmi pare rău pentru mami, că fetiţa ei a trebuit să crească în cea care sunt acum.

După ce am aşezat-o pe Rain în patul meu, am rămas s-o privesc pentru o vreme, cu degetele aşezate pe încheietura ei, ca să-i verific pulsul. Era slab şi rar, însă clar trăia încă. Mai aveam cel puţin trei ore până când cele şase Xanaxuri zdrobite pe care i le pusesem în băutură să-şi diminueze atât de mult efectul, încât să înceapă să se agite. Timp suficient ca să termin ce începusem. I-am ridicat capul şi i-am împrăştiat părul pe perna mea. Arăta atât de frumos încât aproape că am suspinat, cu buzele ei pline şi cu genele lungi, părea desprinsă direct dintr-o pictură renascentistă. Am sărutat-o pe obraz.

— Pa, Brie, am şoptit, încercând să fac o probă. De acum înainte eu o să fiu Rain, i-am spus în tăcere.

Aveam s-o fac mândră de asta imediat ce puteam. Buzunarele de la blugi erau umflate de la cheile, portofelul şi telefonul ei. Mi-am lăsat toate lucrurile lângă ea, pe noptieră, aşa cum egiptenii puneau ofrande în morminte. Putea să ia cu ea lucrurile lui Brie, în viaţa de apoi. Poate că acolo aveau să-i fie de folos.

— Te iubesc, i-am şoptit înainte de-a o părăsi.

În felul meu, chiar o iubeam.

Pe urmă m-am ghemuit în spaţiul de sub casă, stând în dreptul livingului. Cu mâinile tremurând, am rotit chimicalele pe care Whit mi le dăduse într-o sticlă veche de plastic. Era 3.45 dimineaţa, ultimul experiment chimic de laborator pe care aveam să-l mai fac vreodată. Lucram şi fredonam, iar masca de gaze primită de la Whit se aburea şi se dezaburea cu fiecare respiraţie: *Acum mult timp am hotărât să nu mai stau în umbra nimănui.* Cântecul meu preferat de când eram mică. Vechea şi lacrimogena Whitney. Îmi plăcea şi acum. Credeam şi acum în aceste versuri. *Dacă eşuez sau dacă reuşesc, cel puţin o să trăiesc aşa cum cred*, am atins eu abia şoptit cea mai înaltă notă, clipind ca să-mi îndepărtez transpiraţia din ochi. Atât de multe laboratoare de metamfetamină explodaseră în deşert, încât exista şi un nume pentru fenomenul ăsta – demolare cu metamfetamină. Dacă făceam ce trebuia, dacă nu dădeam greş şi nu muream în explozie, casa avea să sară în aer suficient de repede încât Rain să nu simtă nicio durere. Iar distrugerea urma să fie extremă, aşa încât poliţiştilor să le ia săptămâni întregi până să-şi dea seama ce s-a întâmplat. Săptămâni sau poate o veşnicie.

În timp ce substanţele chimice se amestecau, am privit aburul de pe lentile micşorându-se şi mărindu-se odată cu respiraţia mea şi am încercat să nu mă gândesc la Rain care îşi visa în patul meu visele induse de drog.

Într-un final, lichidul din sticla de plastic a devenit de un albastru uleios. Era momentul. Îmi pusesem deja valiza în maşina lui Rain. Găsisem în portbagaj o raniţă cu bagajul pe care şi-l pregătise ea în planul atât de bine făcut de a evada din acest oraş, aşa cum intenţionam şi eu acum. Dacă i-aş fi purtat hainele, ar fi fost mai uşor să mă prefac că-s ea. Să-i folosesc banii ca să încep o viaţă departe de locul ăsta, departe de tata. Nu aveam nevoie decât să închid bine acest cerc şi să mă asigur că Rain nu putea să asmută poliţia împotriva mea. Şi, după aceea, aveam să fiu liberă.

Am găsit cea mai mare iubire din lume, am fredonat, mişcându-mă ca o fantomă, aşa cum eram de fapt, ca să ies din spaţiul de sub casă. M-am bătut peste buzunar. Chibriturile lui Rain se aflau acolo, aşteptând scânteia. Poetic. La fel cum, într-un fel ciudat, ea se sinucidea.

Am pus sticla pe covor, chiar sub scările care duceau spre camera mea. Am scos dintr-o pungă sigilată un fir pe care-l îmbibasem deja în kerosen, l-am derulat, l-am lăsat să şerpuiască pe covor şi am plasat un capăt în sticlă.

La revedere, Rain. La revedere, casă. La revedere, tot restul. La revedere, şoricel.

Am bâjbâit după chibrituri cu mâinile tremurând. Harşti, harşti. Am rupt trei la rând încercând să le scapăr. *Linişteşte-te, şoricel*, am spus către bucăţica rămasă din mine, oricâtă ar fi fost ea.

Dacă următorul chibrit se aprindea, aveam s-o fac. Dacă nu, urma să-mi iau jalnicul meu exploziv artizanal şi să plec, să conduc şi iar să conduc şi să nu mă mai întorc niciodată. Rain urma să se trezească şi, chiar dacă şi-ar fi amintit ce făcusem, eu aş fi fost plecată de mult.

Chibritul a înviat cu o flăcăruie. *Atunci asta este. La revedere, frumoaso.* Cu mâinile tremurând, cu

ochelarii plini de lacrimi, am dat foc firului şi am privit cum pleacă flacăra. Apoi am fugit, tăcută şi rapidă, cu pieptul gata să explodeze, cu capul învârtindu-se. Am ţâşnit afară din casă, am urcat în maşina lui Rain şi dusă am fost. În urma mea, cam după şaizeci de secunde, am auzit un pocnet distinct, foarte puternic, ca un singur foc de artificii.

În oglinda retrovizoare era o explozie de portocaliu. Am privit-o preţ de o clipă, fără să îndrăznesc să respir. Apoi am apăsat tare pedala de acceleraţie şi m-am pierdut în noapte, strângând volanul până când mi s-au albit nodurile degetelor, încercând să ignor felul în care începusem să tremur din tot corpul.

Dacă făcusem totul bine, casa avea să fie complet distrusă, şi Rain odată cu ea. Va fi un foc demn de filmele de acţiune la care-i place tatei să se uite singur, în living, sorbind din iubita lui băutură Canadian Club, în timp ce eroul scapă nevătămat, în ultima fracţiune de secundă.

Dacă dădusem greş, poate că nici nu mai conta. Plecasem deja.

33

Cu cât mă îndepărtam mai mult, cu atât era mai uşor să mă prefac că nu se întâmplase nimic. Mini Cooperul rula spre est pe autostrada 10, lin şi silenţios, pe lângă câmpurile cu cactuşi care-şi ridicau braţele lor ţepoase către lună, în Joshua Tree şi mai departe, mai departe, pe drumul pustiu în negura de dimineaţă devreme. Estul însemna depărtare, o migraţie către răsăritul de soare, de-a lungul fâşiei drepte ca o vergea a autostrăzii albite, întinse peste solul deşertic. Era atât de uşor, că nici măcar nu trebuia să mă uit pe hartă. O singură autostradă pe care ajungeai până în Texas.

Pe măsură ce înghiţeam kilometrii, mâinile au încetat uşor-uşor să-mi mai tremure. Respiraţia mi-a revenit la normal. În cele din urmă m-am oprit şi din scâncetul inconştient de câine bătut.

„Cei mai mari mincinoşi sunt morţi pe dinăuntru", obişnuia Anya să glumească ori de câte ori minţeam câte un profesor sau pe tata, fără să mi se clintească un muşchi pe faţă. Zburând pe autostradă în maşina lui Rain, am exersat şi râsul ei. Am imitat gestul ei de a ridica din umeri, zâmbetul ei strâmb. Dacă încuiam într-un colţ al minţii lucrurile rele pe care le făcusem, aproape că puteam deveni ea.

Când primele degete ale răsăritului au sângerat roz peste cer, la ora 4.55, tocmai treceam graniţa spre Arizona. ARIZONA, anunţa un indicator mare, albastru, cu o stea radiind în culorile apusului. STATUL MARELUI CANION VĂ UREAZĂ BUN-VENIT.

— Oh, mie? am spus cu voce tare în maşină, apăsându-mă cu mâna pe piept într-un gest de falsă modestie.

Am făcut cu mâna spre semn, de parcă mi-ar fi păsat.

— Nu mă aşteptam la acest bun-venit.

Am apăsat şi mai tare pedala de acceleraţie, înainte ca Arizona să se răzgândească.

O oră mai târziu, am ieşit de pe autostradă şi am comandat la un drive-thru McDonald's ce lua şi Rain de obicei: cafea neagră şi crochete de cartofi. În timp ce maşina din faţă abia înainta, m-am uitat prin ochelarii de soare în oglinda retrovizoare, la părul brunet care-mi încadra în valuri chipul. Când i-am plătit casieriţei, am zâmbit aşa cum ar fi făcut şi Rain.

— Mulţumesc, am spus şi aproape am crezut că sunt ea.

Îi absorbisem atât de mult timp felul în care gesticula şi vorbea, încât era posibil să o port ca pe o a doua piele.

Abia când mi-am dat jos ochelarii şi m-am privit în ochi, m-am văzut din nou pe mine însămi, pustiită şi lipsită de expresie, bântuită de ceea ce devenisem.

Am luat o înghiţitură de cafea care mi-a opărit limba.

O văzusem pe Rain scriind parola telefonului de suficiente dăţi încât să-l deschid de la prima încercare. Am găsit o listă de piese pe care o denumise „Calamarul & Suferinţa" şi am lăsat primul cântec să-mi inunde auzul, în timp ce mă înscriam din nou pe autostrada 10; era cântat de una dintre femeile alea care distrug chitara şi care erau pe placul ei şi al lui Syd, femei care cântau de parcă n-ar mai fi putut ţine cuvintele înăuntru.

Aproape că nici n-am auzit versurile, dar auzeam forţa şi exasperarea din vocea ei, felul în care părea că a

terminat cu rahaturile servite de lume şi e gata s-o facă bucăţi. Semăna atât de mult cu Rain. Nu te da bătut, continuă să lupţi. Şi exact ăsta era motivul pentru care fusese nevoie să mă asigur că nu mai putea să lupte.

Telefonul lui Rain era pus la încărcat lângă mine, în suportul pentru pahar. Într-o oră sau două, după ce oamenii se vor trezi, mesajele vor începe să curgă cu viteză, tocmai de aceea m-am îndreptat mai degrabă spre est decât spre sud, spre San Ysidro. Dacă aş fi mers spre sud, aş fi fost deja la graniţă. Era mai bine să mai ţin telefonul în funcţiune o vreme, ca să presar nişte firimituri despre prezenţa digitală a lui Rain.

Nu mai fusesem niciodată până acum în Texas, dar văzusem un documentar pentru cursul AP de istorie, despre oraşele de la graniţa statului. Într-un oraş suficient de mare, te poţi pierde fix în mijlocul agitaţiei şi furnicarului de oameni, poţi să dispari fără urmă. Sau cel puţin aşa speram.

Am condus ore-n şir doar cu acea cafea de la McDonald's şi cu crochetele de cartofi atârnându-mi ca o cărămidă în stomac. Tabloul din praf şi arbuşti pe care se aşternea autostrada părea atât de dezolant între oraşe, încât aveam impresia că m-ar putea ucide dacă aş încetini. M-am mai oprit o dată la o benzinărie de lângă Tucson ca să pun benzină, să mă duc la toaletă şi să-mi cumpăr nişte batoane cu cereale, pentru care am plătit cu cash. La impuls, am luat dintr-un teanc de lângă casa de marcat şi o şapcă de baseball cu sigla Arizona Wildcats, pe care mi-am tras-o bine pe frunte înainte de a trece prin faţa camerelor video, spre ieşirea din magazin. Probabil că ştirile despre fata care murise într-un incendiu nu aveau să treacă graniţa statului, dar nu strica să fiu prudentă.

Întoarsă la maşină, am parcat lângă pompa de aer din benzinărie şi am stat câteva minute cu motorul la ralanti şi aerul condiţionat la maximum. Am ronţăit

mecanic batonul de cereale, căutând, printre mesajele și apelurile primite de Rain, pe cele de la numere necunoscute – poliția sau cine știe cine – și am decis că, până acum, toate telefoanele și mesajele erau de la persoane pe care le știa. Am început să-i scriu lui Joan, ca să-i spun că aveam nevoie de un pic de timp ca să mă liniștesc după cearta noastră și că voi reveni acasă în câteva zile. Sunt bine mersi, nu-ți face griji, i-am scris. Îmi pare rău că ne-am certat, am adăugat, amintindu-mi ce-mi spusese Rain despre cearta îngrozitoare pe care o avuseseră, amintindu-mi și că fusese din vina mea. Te iubesc, i-am scris, cu stomacul întors pe dos de la dulcegăria acestor cuvinte. Nu mă puteam nici măcar imagina spunându-i așa ceva lui Ed, dar ceilalți oameni erau normali, presupun. Rain putea fugi cu un milion de dolari din banii mamei ei și tot s-o iubească, nu?

M-am uitat țintă preț de un minut la ce scrisesem, apoi am decis să șterg mesajul. Era mai bine să-i scriu lui Joan mai târziu, când aveam să fiu mai puțin distrasă și mă puteam concentra la mesajul ei de răspuns.

Erau încă atâtea de făcut dacă voiam s-o scot la capăt cu bine.

Degetele mi-au ezitat asupra celui mai recent mesaj de la Syd, ultimul într-un șir de cinci sau șase.

Unde ești?? Tocmai te-au strigat prin difuzoare. Cred că e poliția în școală și pune tot felul de întrebări.

Mă întorc în câteva zile. Mai am nevoie de un pic de timp ca să procesez toate astea în singurătate, am scris. Referitor la poliție, am invocat spiritul rebel al lui Rain: Cât despre poliție, s-o sugă.

Buzele mi s-au arcuit într-un surâs involuntar pe care am încercat să-l suprim. Nu voiam să-mi placă prea mult să-mi bat joc de Syd, dar era imposibil să nu mă

distrez măcar un pic. Mi-a răspuns aproape imediat, părând chiar şi mai panicată decât înainte:

O să te caute cei de la poliție. Li se pare că noi avem ceva de-a face cu incendiul. Cineva le-a spus că „eram cu ochii" pe tine și pe Brie. Trebuie să le spui adevărul.

— Biată Sydney, chiar ţi-ai pierdut cumpătul rău de tot acolo, nu-i aşa? am spus cu voce tare. Şi chiar erai cu ochii pe noi, hărţuitoare mică.

Iar apoi mi-a trecut prin minte o idee irezistibilă, una despre care ştiam că mă va ajuta şi în acelaşi timp o va răni. Am scris un ultim mesaj şi l-am şi trimis înainte de a mă gândi prea mult la el.

Nu te teme. N-o să le spun niciodată ce-am făcut noi două.

M-am lăsat pe spate şi mi-am recitit cuvintele, savurând satisfacţia de a injecta, de la mare depărtare, şi mai mult haos în viaţa lui Syd. Să pună chestia asta în pipa ei de sfânta-sfinţilor şi s-o fumeze. Să se zvârcolească şi să se întrebe ce e posibil să fi făcut cât era beată criţă şi praf de la droguri, încât să-i provoace vechii ei prietene-duşmane o asemenea moarte îngrozitoare. Dacă poliţiştii o suspectau şi dacă ea se îndoia de sine, cu atât mai bine pentru mine.

Când am primit următorul mesaj de la Syd, deja mă înscriam din nou pe autostradă.

În acea după-amiază, în timp ce stăteam blocată în traficul din El Paso, am simţit cum mi se închid pleoapele. Am ieşit de pe autostradă şi am găsit un Motel 6, în apropiere de aeroport. Am dat la recepţie cartea de debit a lui Rain şi l-am întrebat pe recepţioner, un bărbat cu

faţă de nevăstuică şi cu cercel într-o ureche, pe ecusonul căruia scria FRANK:

— Nu retrageţi banii de pe card, nu? Pot să plătesc cash la plecare?

— Da. Nu încasăm de pe card decât dacă rămâne ceva de plată, a spus Frank vorbind spre pieptul meu, nu spre faţă.

E bine aşa, mi-am zis, bucurându-mă măcar o dată de predictibilitatea bărbaţilor. *Să nu-mi reţii trăsăturile.*

— Nu va mai rămâne nimic, i-am zâmbit eu.

Am tras maşina chiar în faţa uşii camerei mele şi am cărat înăuntru şi valiza mea, şi raniţa lui Rain, privind în jur prin ochelarii de soare, apoi am închis uşa ca să mă asigur că nu mă vede nimeni. După ce am tras bine draperiile, am cercetat camera cu mobilierul ei ieftin, cu motive de Vestul Sălbatic, încercând să-mi dau seama unde să pun banii frumos împachetaţi în cinci portfarduri cu fermoar, din cele oferite gratuit alături de alte cumpărături, depozitate pe fundul trolerului meu. O să-i cos în căptuşeala valizei, când voi avea un pic de timp. Deocamdată am scotocit după portfardurile ascunse în valiză şi am analizat varianta de a le pune în seiful de sub televizor. „Niciodată să n-ai încredere într-o cameră de motel", mi l-am amintit pe Ed spunând într-un hotel din Orlando, ultima dată când l-am însoţit la o întrunire a dealerilor de maşini. „Oamenii îşi lasă obiectele valoroase şi uită de ele, iar cei de la motel dau spargerea la seif şi păstrează ce-i mai bun." Aveam treisprezece ani pe atunci, iar el îmi promisese că o să mergem la Epcot şi Disney World, însă — tipic pentru Ed — fusese atât de mahmur în ultima zi, încât mi-a spus că n-o să mergem, de fapt, nicăieri. În schimb, când m-a văzut supărată, mi-a spus răstit că pot să mă duc la piscina motelului.

Fetiţa tatei perfectă cum eram, am luat portfardurile şi le-am pus la vedere pe blatul de la baie, ca să fiu sigură că nu le uit. Oricum n-aveam să ies din cameră, nu fără banii ăia.

M-am aşezat lângă raniţa lui Rain şi m-am uitat în gol, ascultându-mi ghiorăiturile stomacului. Încă aveam în haine mirosul chimicalelor de noaptea trecută.

M-am dezbrăcat şi am aruncat grămada de haine într-un colţ. În baia motelului, m-am uitat fix la imaginea mea din oglindă şi am încercat iar să zâmbesc ca Rain — o jumătate de surâs, strâmb şi visător. L-am menţinut o vreme, până când mi-a alunecat de pe faţă şi trăsăturile mi s-au dizolvat la loc în ceea ce eram de fapt: o persoană care săvârşise inimaginabilul. Am scuturat din cap.

— Nu eşti dorită aici, i-am spus reflexiei mele din oglindă.

Am zâmbit iar ca Rain şi mi-am răvăşit părul, ca să semene mai mult cu al ei. N-aveam să mai fiu niciodată Brie, în afară de cazul în care eram prinsă. De acum înainte, eram Rain Santangelo şi poate în viitor aveam să devin altcineva. Ce uşurare era să-mi iau rămas-bun de la Brianna Walsh, chestia aia chinuită şi disperată. Gaura aia de nevoi, o gaură fără fund.

Va trebui să găseşti o cale să trăieşti cu asta. Am clipit în oglindă. Oare nu asta-mi spusese Ed în decembrie? Pe când încă mai credeam că, muncind ca o nebună la şcoală, o să reuşesc să-mi câştig un bilet de evadare din deşert, cât mai departe de el? Aplicasem în prima tură la Universitatea din California, prima mea alegere dintre toate, şi fusesem acceptată. Printasem toate e-mailurile şi strânsesem toate broşurile trimise de ei ca să discut cu Ed după ce mânca cina pe care o pregătisem pentru amândoi, vinetele cu parmezan de la Costco, preferatele lui. USC era destul de costisitoare,

dar când aplicasem Ed ridicase din umeri şi bombănise „n-ai decât să încerci". „Oriunde o să intri, găsim o cale să ne descurcăm." Asta îmi spusese ani întregi. Şi chiar dacă mă dezamăgise în atâtea feluri, tot credeam în el în privinţa asta.

— De fapt — şi-a tamponat el cu un şervet sosul marinara de pe bărbie — trebuie să avem o discuţie despre facultatea ta.

S-a ridicat, a scos din dulap sticla de Canadian Club şi şi-a turnat o porţie dublă, după estimarea mea.

Am simţit cum mi se formează un nod în stomac. Ed era rău când era treaz, însă devenea de-a dreptul feroce când se îmbăta. Nu aşa voiam să decurgă lucrurile.

— O lăsăm pe altă dată, am spus deja în gardă şi simţind cum mi se încing gâtul şi pieptul. Nu discutăm dacă bei.

— Conversaţia asta cere o băutură, a bombănit tata, apoi a dat pe gât aproape tot paharul de whisky.

Cât de slab e, mi-am spus, *dacă recunoaşte asta.* Nodul din stomac s-a strâns şi mai tare şi o parte din mine a ştiut chiar atunci că Ed era pe cale să mă dezamăgească iar.

Când mi-a spus, am izbucnit în râs. Reprezentanţa era în pericol de faliment. Iminent. Trecuseră douăzeci şi patru de luni de când fusese aproape de atingerea obiectivelor. Credea că se poate redresa, însă oamenii pur şi simplu nu voiau acum să cumpere maşini Nissan. Economia, bla, bla, bla. Ca să treacă peste această perioadă de scădere, luase nişte împrumuturi. Multă vreme trăiserăm pe picior mai mare decât ne permiteam, a adăugat.

— Câtă vreme? l-am întrebat având grijă să-mi păstrez expresia calmă, deşi pe interior simţeam cum mă umple revolta.

— Oh, ani întregi.

S-a şters la gură cu dosul palmei.

— Chestia cu facultatea pur şi simplu nu este în cărţi pentru noi, acum. Nu eşti un copil bogat care să meargă la o şcoală privată, precum USC.

Am privit drept în faţă, încercând să nu intru în panică, încercând să nu urlu.

— Aş putea să vorbesc la biroul pentru ajutor financiar, am şoptit. Poate că ei...

— Mă îndoiesc că îndeplinim criteriile de calificare. Situaţia afacerii în momentul ăsta este un pic cam, ăăă... adusă din condei.

Ed şi-a mai turnat nişte whisky în pahar şi a râgâit uşor. M-a privit cu ochi sticloşi şi injectaţi, apoi a tresărit.

— Şi chiar nu mai am şi alţi iepuri de scos din joben, a continuat el. Realist vorbind, reprezentanţa se va închide într-un an. Probabil că va trebui să vindem casa. Poţi să mergi la College of the Desert, să economiseşti bani, să munceşti şi să contribui la chirie, acolo unde om reuşi să ne aciuăm, şi poate şi să pui ceva de-o parte. O să-ţi prindă bine, o să te pregătească un pic pentru viaţă. Şi o să te poţi transfera în vreo doi ani, după ce mă pun iar pe picioare.

— Nu mi-am stors creierii zi de zi, timp de patru ani, ca să merg la College of the Desert, i-am spus înecându-mă efectiv cu vorbele. Cinstit vorbind, mai bine mor decât să mai stau aici şi la anul.

Numai gândul la asta mă făcea să simt că explodez.

— Dacă vrei să-ţi asumi treizeci de ani de datorii împovărătoare, eşti invitata mea. Eu nu plătesc o centimă, a ridicat Ed din umeri, de parcă tocmai mi-ar fi spus că la magazin nu mai au prăjiturele de care-mi plac mie. Ştii ceva, nu sunt toţi atât de răsfăţaţi încât să creadă că pot merge la ce facultate vor ei.

— Şi nu au toţi un rahat iresponsabil drept tată, i-am scuipat-o drept în faţă. Nu-s eu aia norocoasă?

Acela a fost momentul în care a aruncat cu paharul în perete.

— *Mucoasă nerecunoscătoare.*

Vocea îi era neutră şi lipsită de emoţie, însă se înroşise atât de tare la faţă, încât părea aproape vânăt.

— Nu vorbi aşa cu tatăl tău. Te-am întreţinut opt-sprezece ani. Ai putea şi tu să mă ajuţi *pe mine* măcar o dată în nenorocita ta de viaţă.

M-am uitat în jos, spre balta de whisky de pe gresie care se întindea tot mai mult, şi la cioburile de sticlă plutind către marginile ei. Apoi am ieşit în fugă din încăpere.

Nu puteam să fiu iar săracă. Mii de împunsături de ruşine care făceau ca fiecare dorinţă materialistă să pară o extravaganţă, în timp ce lumea îşi vedea de drum şi de cheltuieli. Zbuciumul de a-ţi dori, a-ţi dori necontenit. De a şti că lumii nu-i pasă de tine şi nu-i va păsa vreodată, pentru că fără bani eşti invizibil. Însă, de departe lucrul cel mai rău dintre toate, lucrul absolut insuportabil era că a fi lefteră însemna a rămâne legată de persoana pe care-o uram şi de care mă temeam cel mai mult pe lume. Dragul de tătic beţivan.

Toate lucrurile pentru care muncisem din greu — întregul meu viitor ca studentă de top la o facultate bună, la o şcoală excelentă de Drept — păreau acum o glumă, o mână de visuri prosteşti la fel de strivite şi inutile ca paharul de sticlă care zăcea pe pardoseala din bucătărie.

Şi apoi, exact în ziua următoare, de parcă Dumnezeu însuşi îşi râdea de mine, am auzit că Rain Santangelo câştigase la loterie.

Timp de o săptămână, două, am observat-o de la distanţă, ca să văd dacă era adevărat. Pe măsură ce se

acumulau semnele noii sale bogăţii – haine noi, o geantă nouă de piele care arăta uzată şi ponosită în cel mai costisitor mod cu putinţă, un Mini Cooper nou şi drăguţ foc –, am început să construiesc un plan. Cu şase milioane de dolari, cele două Santangelo aveau mai mulţi bani decât s-ar fi priceput ele vreodată să cheltuiască. Rain nici măcar nu voia să meargă la facultate! Tot ce trebuia să fac era să găsesc un mod de a mă strecura în mediul lor, de a câştiga încrederea lui Rain şi de a căpăta acces la o parte mică, mică de tot din banii aceia. Poate că aş fi putut chiar s-o conving să mă ajute, să-mi finanţeze educaţia. Mă puteam oferi să-i restitui banii după ce ajungeam avocat. Iar dacă nu reuşeam, aveam să găsesc un mod de a le smulge câte ceva din mâini. Chiar şi câteva mii m-ar fi ajutat, căci, din ce-mi spunea dragul meu tătic, în curând urma să nu mai avem nici după ce bea apă. Rain şi maică-sa nici n-aveau să observe că le-a dispărut o mică sumă de bani.

Iar apoi totul a mers atât de bine. Ba chiar am început s-o plac din nou, cu adevărat. Rain şi-a amintit cine eram. Nu părţile rele pe care mi le aminteam eu, ci lucrurile bune din copilăria noastră. Şi-a amintit chiar şi de mama.

— Era atât de drăguţă, spusese ea odată, oftând, în timp ce stăteam amândouă întinse în patul acela enorm aşternut pe podeaua din camera ei. Chiar şi atunci când s-a îmbolnăvit, îţi aminteşti cum cânta încă? Eu îmi aduc aminte de piesele alea ale lui Cyndi Lauper care îi zburau de pe buze când trebăluia prin casă, şi avea o voce mai bună decât toate cântăreţele pe care le auzeam la radio.

Am zăcut acolo, cu ochii închişi, transportată de amintirea mamei fragilă ca o pasăre, spălând vasele şi cântând *Time After Time* cu vocea ei de cântăreaţă folk, pe note înalte şi plăcute.

— De ani de zile nu m-am mai gândit la asta, şoptisem. Cred că până azi uitasem cu totul de vocea ei.

— Probabil că ai uitat o grămadă de lucruri de la vârsta aia, a spus Rain cu chipul scăldat în lumina lunii, la fel cum era şi când rămâneam una la alta peste noapte, în copilărie, cu privirea ei tulburătoare, aşa cum fusese dintotdeauna. Trauma şi tot ce ţine de asta, a adăugat ea.

M-am întors cu spatele, ca să nu-mi vadă ochii aburindu-se.

Singurul obstacol s-a dovedit a fi loialitatea lui Rain faţă de Sydney, dar chiar şi asta a fost mai uşor de demontat decât mă aşteptasem. Tot ce-a trebuit să fac a fost să sădesc nişte îndoieli în mintea lui Rain în legătură cu Syd, s-o fac să creadă că Syd era invidioasă pe banii ei proaspăt obţinuţi şi că îi critică noul stil de viaţă. După aceea, Rain a fost toată a mea. Şi era o prietenă generoasă. Generoasă cu timpul ei, cu atenţia ei şi cu banii ei; faptul că plătea pentru chestii nu însemna nimic pentru ea. A ajuns până într-acolo încât să mă facă să mă simt prost. Era atât de uşor să împrumut câte un pic de-aici, câte un pic de-acolo, să-mi uit atât de convenabil portofelul acasă. Se încredea atât de uşor în mine.

Odată ce am aflat, în sfârşit, filonul de aur, am avut impresia că o să fie simplu s-o fac pe Rain să împartă totul cu mine. Pur şi simplu aşteptam să se termine şcoala şi apoi puteam pleca amândouă de-aici, să ne cărăm în LA şi să închiriem împreună o locuinţă. Ea putea să mă ajute să-mi plătesc facultatea, iar eu o puteam ajuta să-şi crească averea.

Oricum ar fi fost, aş fi scăpat de Ed şi aş fi început o nouă viaţă cu ajutorul celei mai bune prietene. Nu strica nici că acum arătam la fel, în cazul în care aş fi avut nevoie să trec drept ea, odată ce-o convingeam să deschidem un cont bancar.

N-am plănuit niciodată s-o ucid.

Am desfăcut ambalajul săpunului de la motel şi am încercat să alung noaptea trecută în locul unde trebuia să fie, încuiată în cotloanele memoriei, alături de toate celelalte lucruri rele pe care le trăisem. Când apa de la duş a devenit aproape opărită, am intrat înăuntru, iar perdeaua ieftină de plastic s-a încolăcit în jurul meu ca o piele care năpârlea, până când am înghesuit-o pe toată într-o parte a căzii. Am închis ochii şi am lăsat apa să mă lovească în faţă.

Atunci m-am trezit iar pe scara de acasă, cu trupul inert al lui Rain izbindu-se de al meu, în timp ce-o căram spre camera mea. Am văzut expresia finală, şocată, de pe chipul ei, când şi-a dat seama de ce făcusem, gura ei atârnând deschisă, teroarea din ochii ei când a înţeles adevărul. „Ce se întâmplă?", îngăimase, cu toate că ştia.

Xanaxul pe care îl pisasem şi i-l strecurasem în pahar n-o lăsa să rostească toate cuvintele, însă ochii ei exprimau oroarea. Când a leşinat, am ştiut că urma să merg până la capăt. Atunci mi-am dat seama că-i pierdusem încrederea, că nu mai era chip să i-o câştig vreodată înapoi. Nu puteam risca să spună totul poliţiei. Pentru că ar fi făcut-o. Syd s-ar fi asigurat de asta, ca răzbunare pentru ce-i făcusem ei şi fratelui ei. S-ar fi folosit imediat de şansa de-a o câştiga din nou pe Rain de partea ei, de-a o întoarce împotriva mea şi mai mult decât era deja. Ele două aveau să se alieze împotriva mea exact ca atunci când eram mici, aveau să mă descrie ca pe o infractoare, pentru că „furasem" banii pe care îi împrumutam numai, aveau să mă trimită la închisoare pentru cât de mult timp posibil.

Am deschis ochii sub duş şi am scuturat din minte imaginea lui Rain. Eram roşie ca racul de la apa fierbinte. Chiar şi aşa, tremuram din toate încheieturile.

„Arzi din temelie vieţile oamenilor doar ca să-ţi faci mâna", îmi spusese Rain la petrecere, plină de

același vechi dezgust pe care-l simțise atât de multă vreme față de mine, iar apoi se retrăsese brusc. Toate lucrurile pentru care muncisem atât fuseseră distruse într-o clipită.

Uite, asta ar fi o idee, mi-am zis când am auzit-o ce spune, simțind cum ura ei mă lovește din plin. Făcusem deja pasul îndrăzneț de a muta banii din ascunzătoarea atât de predictibilă în care-i pusese Rain, cu gândul că o să-i țin mai feriți de Joan decât ar fi putut ea. Eram pe cale să-i spun că-i păstram în siguranță pentru ea, pentru noi, ca să ne putem muta împreună în LA și să începem o nouă viață. Doar că încă nu găsisem calea cea mai bună în care să i-o spun. Dar apoi, că prietenia noastră făcuse implozie, lucrurile n-aveau să mai meargă. Mă acuzase de furt. Spusese că o să sune la poliție. N-aveam să fiu dată în vileag doar ca lefteră, ci și ca hoață. Acum, că Rain mă ura, n-aveam să mai scap basma curată cu nimic.

Încă un lucru cu care ai dat-o în bară, mi-am spus în seara aceea, la petrecerea lui Candice, urându-mă din răsputeri, în timp ce Rain și Syd erau furioase pe mine. *O altă fundătură în viața lor.*

Când apa s-a răcit, m-am înfășurat într-unul dintre prosoapele subțiri de la hotel și l-am folosit pe al doilea ca să-mi înfășor părul. M-am strecurat sub cearșafuri, în întunericul rece, cu telefonul lui Rain strălucindu-mi în mâini. Chiar și după ce-mi frecasem fiecare centimetru de piele, tot mai simțeam pe degete mirosul de chimicale. Am îndepărtat telefonul de față și am încercat să respir pe gură.

Am cercetat titlurile știrilor despre orașele din deșert. Eram peste tot. MOARTEA TRAGICĂ A UNEIA DINTRE CELE MAI PERFORMANTE ELEVE DIN VALLEY SANDS. CAUZA EXPLOZIEI ESTE ÎNCĂ NECUNOSCUTĂ. Brianna Walsh, viitor luminos, eleyă eminentă, cea mai bună din clasa

ei, starul echipei de atletism, şefa clasei, tra-la-la. Toate punctele importante din CV-ul meu fuseseră atinse. ÎN LICEUL LOCAL, ŞOCUL ESTE ÎNLOCUIT DE DURERE. COMUNITATEA O PLÂNGE PE ATLETA VEDETĂ MOARTĂ ÎN INCENDIUL IZBUCNIT ÎN LOCUINŢĂ. Mi-a sărit în ochi un amănunt din articol: „În stare de şoc, Edward Walsh a revenit imediat acasă dintr-o întâlnire de afaceri din Las Vegas. A pierdut tot ce conta pentru el — iubita sa fiică şi căminul lor — într-o explozie violentă şi încă inexplicabilă". *Călătorie de afaceri? Mai bine încercaţi* „ultima şansă să bea şi să parieze pe socoteala companiei, la o întrunire cu dealerii de maşini". Am continuat să citesc. „«Nu înţeleg cum s-a putut petrece aşa ceva. Ea era totul pentru mine», a spus el, cu voce frântă." *Totul pentru tine? Serios, Ed?* Mă întrebam ce făcea tata acum. Probabil că dormea sub biroul de la serviciu. Îl mai găsisem o dată acolo, în stare de inconştienţă după ce se cinstise prea mult din sticla pe care o ţinea în sertarul de la birou.

Am clipit insistent şi am simţit în piept un soi de furnicătură, dar nimic mai mult. Asta merita să primească după toţi anii ăia de urlete de beţiv. Pentru că nu fusese în stare să-mi arate niciun pic de iubire. Pentru că mă presase să fiu cea mai bună şi apoi nu suportase, când devenisem astfel. Pentru că-mi distrusese viaţa.

Am căutat alt articol şi m-am oprit la o filmare găsită pe site-ul unui ziar local, care arăta casa înnegrită şi fumegândă şi, dincolo de ea, un reporter agitat. Am oprit-o după un minut — începuseră să-mi tremure mâinile când văzusem casa, la gândul că Rain era înăuntru.

La ştiri nu se spunea încă nimic despre o posibilă înscenare. Nu erau nici speculaţii despre cauza exploziei. Nimic despre Rain. Cel puţin nu încă.

M-am întors la şirul de mesaje tot mai panicate de la Sydney, cu gândul că ar trebui totuşi să-i răspund

ceva. Părea să creadă că poliţia voia să ia legătura cu Rain. Poate că era adevărat sau doar o strategie ca s-o facă pe Rain să se întoarcă.

Mă întorc în câteva zile, i-am scris. Prea supărată pe toate ca să mă grâbesc spre casă.

M-am uitat la tavanul camerei, la pata de umezeală în forma Alaskăi înconjurând lampa urâtă. Acum, că terminasem şi treaba cu Rain, am închis ochii care-mi ardeau şi am pus capul pe perna ponosită de la motel, încercând să dorm.

34

A doua zi, la cinci dimineaţa, am abandonat în sfârşit Mini Cooperul lui Rain, pe care l-am schimbat cu cea mai ieftină şi banală maşină pe care am putut-o găsi, un Ford Taurus bej, din 2012, cumpărat de la un pensionar pe nume Elmer, care pusese anunţul pe Craigslist. Am lăsat maşina lui Rain pe o stradă lăturalnică, la două cvartale de casa lui Elmer, fiindcă n-am vrut să i-o vând lui şi să las o urmă clară pentru cineva care-ar fi putut-o găsi astfel pe Rain, dacă ar fi venit s-o caute. Restul zilei l-am petrecut evitând mesajele de la Joan şi Syd şi plănuindu-mi traseul prin Mexic. Reuşisem să dorm câteva ore cu ajutorul a două xanaxuri de la Whit, dar tot m-am simţit doborâtă şi ameţită cât am ticsit Fordul Taurus cu apă, mâncare şi toate bunurile lumeşti ale lui Rain.

Am trecut prin toate posturile de radio din lista prestabilită a lui Elmer, conducând pe şoseaua şerpuită ce se întindea de-a lungul malului lui Rio Grande, spre una din trecerile de frontieră din El Paso. Dincolo de râu, Ciudad Juárez licărea în lumina crepusculului. Am mijit ochii pe geamul maşinii şi am cercetat dealurile punctate cu căsuţe colorate, iar dincolo de ele, întinderea de munţi cafenii, unde o fată putea urma autostrada care ducea spre sud, până când se pierdea din vedere.

În Mexic, Rain avea să dispară în ceaţă, aşa cum se întâmpla cu atâtea alte fete cu probleme. Până când va începe Joan s-o caute, aveam să mă asigur că va deveni de negăsit. În sudul Mexicului erau câteva orăşele

pitoreşti în care plănuiam să-mi pierd urma o vreme. Şi după aceea totul era posibil.

Mai rămânea un singur lucru de rezolvat înainte de a trece graniţa spre Ciudad Juárez.

Telefonul lui Rain a bâzâit de pe scaunul pasagerului, aşa cum făcuse toată ziua. Am tras Fordul pe dreapta, lângă un terasament înclinat care ducea drept spre râu şi am aruncat o privire. Şi mai multe mesaje de la Syd. Un delir lung despre Spider, poliţişti, cât de mult avea nevoie de Rain, bla, bla, bla. Poliţiştii ştiau că s-a dus acasă la Brie, spunea ea.

Acum sunt suspectă pe bune. Mă simt de parcă aș fi urmărită. Mi-e foarte frică.

Am zâmbit. Totul decurgea exact aşa cum sperasem, Syd, deşteapto ce eşti.

Nasol, i-am răspuns. Am ieşit din maşină şi am pornit pe terasament, pe o mică potecă săpată printre tufişurile care mărgineau râul, doar pe jumătate atentă la conversaţie. Apoi Syd a făcut exact ce mă aşteptam să facă şi m-a întrebat dacă fugeam de ceva.

Ce vrei să spui? am scris, toată numai inocenţă şi prostie. Syd fusese dintotdeauna isteaţă. Simţeam că în toţi anii ăştia eu învăţasem de zece ori mai mult decât ea, şi cu toate astea eram umăr la umăr în clasamentele din clasă. Era amuzant cât de mult îi lua ca să pună lucrurile cap la cap.

Când telefonul a bâzâit iar, stăteam pe marginea lui Rio Grande, a cărui pânză lată şi cafenie de apă nemişcată era ruptă din loc în loc de bărci. Câţiva bărbaţi cu cizme pescăreşti încă mai pescuiau lângă mal, la zeci de metri depărtare, suficient cât să nu le pot distinge chipurile şi nici ei pe-al meu. M-am uitat iar spre

ecranul telefonului şi am văzut şi mai multe crize de disperare şi frică, precum şi o referire la o chestie ciudată, Peoria.

Peoria? am scris, fără să mă gândesc prea mult la ce tâmpenie de glumă aveau între ele despre chestia asta. Oricum nu mai conta.

?? Da, nu te iubesc cu toţii acolo??

Dumnezeule, Syd asta era atât de ciudată. Nu-i de mirare că n-are niciun prieten. Mi-am dat ochii peste cap şi am scris un răspuns rapid.

OK, ciudato. Nu e nicio mare conspiraţie împotriva ta. Eşti paranoică. Ţi-am zis, mă întorc în curând.

M-am uitat iar spre râu şi am încercat să fiu curajoasă. Un nor de musculiţe plutea spre mine şi le-am alungat cu mâna, apoi am mai făcut câţiva paşi, foarte aproape de marginea apei.

Într-un final, un mesaj a apărut pe ecran.

Cine eşti??

Rahat. Zisesem ceva greşit. Pieptul mi-a tresărit de emoţie, iar panica mi-a invadat venele. M-am gândit să-i mai scriu ceva, dar ce puteam spune ca să nu înrăutăţesc lucrurile? Nu putea să dau înapoi dacă nu ştiam ce greşisem.

Eşti în regulă, mi-am reamintit în gând. Astăzi, ceva mai devreme, trimisesem două asigurări către Poliţia din Palm Springs, chestie care avea să-i ţină ocupaţi ceva vreme cu Syd. Încă aveam destul timp la dispoziţie ca să dispar.

Cu picioarele ca de cauciuc, am sărit pe pietre ocolind noroiul de pe mal. La doi-trei kilometri în josul râului era un punct de trecere a frontierei luminat pe

ambele părți cu becuri puternice cu halogen. Mașinile abia avansau pe pod, într-un șir lung și greoi.

Știam că odată ce treceam dincolo trebuia să mă îndrept spre sud, către munți, trecând pe lângă Ciudad Juárez. Memorasem numele autostrăzilor pe care le puteam folosi. Aveam să cumpăr din Mexic un telefon cu cartelă preplătită, nu că aș fi plănuit să sun pe cineva. Cursul meu AP de spaniolă avea să mă ajute suficient pentru chestia asta.

De-a lungul râului, păsările se retrăgeau în tufișuri. Auzeam foșnetul rozătoarelor sau al șopârlelor din tufele din spatele meu, creaturi care se trezeau după o după-amiază fierbinte și lungă. Cerul se făcuse de un violet profund. Stând în echilibru pe un bolovan, m-am întors cu grijă de jur împrejur, ca să mă asigur că eram singură și nu mă vedea nimeni.

Telefonul a bâzâit iar și iar, dar n-aveam niciun motiv să mai citesc vreunul dintre mesajele lui Syd.

— Îmi pare rău, dulceață, am spus cu voce tare; două păsări dintr-un tufiș aflat în apropiere erau singurele ființe vii de pe lume suficient de aproape de mine ca să mă poată auzi.

— Rain n-are cum să vină acum la telefon.

Mi-am luat elan și am aruncat telefonul cât de departe am putut. Acesta a plutit prin aer și a căzut în apă cu cel mai mic și lipsit de dramatism plescăit, apoi râul l-a înghițit cu totul.

Când am pornit-o înapoi pe cărare, spre mașină, am vrut să fredonez una dintre piesele care-i plăceau lui Rain, dar nu mi-am putut aminti nimic. Nu-mi puteam aminti nici măcar o piesă care-mi plăcea *mie*. Preț de un minut binecuvântat, mi-am simțit mintea golită de tot, dar apoi mi-a străfulgerat iar prin creier sunetul casei explodând, imaginea cadavrului lui Rain ghemuit în patul meu, flăcările înghițind-o, târându-se pe pielea ei

minunată, arzându-i părul. Toată noaptea, chiar şi după două xanaxuri, mă trezisem cu imaginile astea în cap, cu plămânii umplându-se de fumul din coşmar, până când m-am ridicat în capul oaselor, speriată.

Braţele mi s-au făcut piele de găină, deşi era o seară caldă. Şi, cu toate că mi se tot părea că aud zgomote de paşi în urma mea, când m-am întors cu repeziciune pe călcâie nu am zărit pe nimeni. Am scuturat din cap şi m-am strecurat iar pe cărăruie spre maşină şi spre banii mei atât de greu câştigaţi, cu chipul brăzdat de lacrimi, deşi nu-mi dădeam seama când începusem să plâng. Am continuat să merg, ciupindu-mă de interiorul antebraţului ca să rămân concentrată la treaba pe care-o aveam de făcut, la această seară superbă în care eram liberă şi bogată. La urma urmelor, acesta era începutul noii mele vieţi. Era cazul să mă bucur de ea.

M-am îndreptat de umeri şi am încercat să merg aşa cum ar fi mers Rain, cu înclinarea aceea stângace a ei, cu acea privire de nu-te-pune-cu-mine pe care-o arunca străinilor. Aveam să devin atât de complet ea, încât să pară că era încă aici, printre noi, printre cei vii. Şi că Brie era cea care murise, până la urmă.

Aveam să scap de răzbunarea lui Spider, de Rain care avea de gând să cheme poliţia, aveam să scap de posibilitatea de a rămâne prizonieră sub acoperişul lui Ed.

Atunci de ce mă simţeam încă atât de speriată?

Am urcat în maşină şi am trântit portiera, apoi am rămas o clipă aşa, în maşina încinsă, savurând căldura. Mi-am privit braţele: erau în continuare piele de găină.

Am ieşit din parcare şi m-am pregătit pentru tot ce mă aştepta în continuare. Peste câteva minute aveam să mă alătur şirului de maşini care înaintau spre Mexic în ritm de melc. Acum „Rain" era oficial dispărută, nu aveau să mai urmeze mesaje închipuite care să-i asigure

pe toţi că urma s-o vadă curând. În orice moment, Syd avea să pună roţile în mişcare. Nu era complet cretină.

— Hai, că ne-a ieşit, am spus tare către Brie/Rain, în timp ce Fordul se alătura cozii de maşini care aşteptau să treacă frontiera. Suntem bogate. Suntem libere.

Mi-am arcuit buzele într-un zâmbet şi l-am menţinut atât de mult pe faţă, încât au început să mă doară obrajii. Când m-am uitat în oglinda retrovizoare, ca să mă asigur că totul e bine, chipul pe care l-am zărit era atât de grotesc şi de fals, încât a trebuit să-mi feresc privirea.

PARTEA A XIII-A

SYDNEY

DOUĂ ZILE DUPĂ INCENDIU

35

M-am băgat în pat, cu țeasta vuind din cauza șocului. Am strâns telefonul la piept, speriată ca nu cumva Brie să răspundă la mesaj, dar speriată și că n-o va face.

Apoi telefonul a piuit de două ori, însă niciunul dintre mesaje nu era de la ea. Primul era de la Chase.

Hei, voiam doar să văd ce faci. Sper că ești OK.

Cu toate că era drăguț din partea lui, niciodată nu fusesem mai puțin OK decât în clipele astea.

Celălalt mesaj, de la Joan, m-a făcut să-mi doresc să mor.

Ai vreo veste? N-am primit nimic de la Rain de seara trecută și n-a vrut să-mi spună unde este. Mâine o să reclam dispariția ei.

Șocul s-a transformat în furie. Îmi venea să sparg totul. Fără să mă gândesc măcar la ce fac, am trimis încă două mesaje, în rafală, către „Rain".

ȘTIU CĂ TU EȘTI

CRIMINALO

PSIHOPATO

CE-AI FĂCUT???

Am rămas acolo, tremurând și lovind cu telefonul în perete, de parcă asta ar fi ajutat la ceva, însă n-am primit niciun răspuns.

Apoi furia mi s-a topit în lacrimi. Dacă Brie era undeva, în lumea asta, dându-se drept Rain, atunci cadavrul din casa ei nu putea fi decât al unei singure persoane.

Mi-am îndesat faţa în pernă şi am urlat, iar suspinele au devenit ţipete violente.

Cea mai bună prietenă a mea. Fata pe care fratele meu obişnuia s-o numească „soţia" mea. Jumătatea mea de creier mai amuzantă, mai nebună, mai ascuţită. Dispărută pentru totdeauna. Înainte de a fi început măcar să trăiască.

„Hai să ne urcăm în maşină, să plecăm unde-om vedea cu ochii, să mâncăm tacos şi să dormim pe plajă", obişnuia să-mi spună după zilele foarte proaste de la şcoală, implorându-mă din ochii ei negri. „O să facem un foc mic şi o să dormim pe nisip."

Am refuzat-o de fiecare dată. Mereu spuneam că n-am timp ori că, din cauza traficului, o să facem trei ore sau mai mult, mereu i-am promis c-o s-o facem altă dată. Totul urma să se întâmple altă dată.

Toate visurile ei, spulberate în fum.

M-am întors cu faţa la perete şi am apăsat cu vârfurile degetelor un mic diavol rânjit pe care-l desenase acolo cu creionul, pe când aveam paisprezece ani. Alături, din nevoia de echilibru, desenasem şi eu un înger. Sub ei, Rain scrijelise cu scrisul ei mâzgălit: *Comitetul de sfătuitori ai lui Squid.*

Dar tu erai sfătuitoarea mea, mi-am spus în gând. *Doar tu. Tu m-ai învăţat cum să trăiesc. Cum o să mă descurc fără tine?*

După ce ochii mi s-au umflat de abia i-am mai putut deschide, iar gâtul parcă era sfâşiat, când am simţit că nu mai am lacrimi să plâng, m-am îndreptat spre bucătărie. Mi-am pus un pahar cu apă, l-am dat pe gât şi apoi l-am aruncat în chiuvetă, unde s-a făcut

zob. Am apăsat palma pe cioburile umede, încercând să transfer în interior ceva din durere, într-un loc pe care să-l pot controla, însă nu am simţit nimic. În raza de lună care se strecura prin fereastra bucătăriei, am văzut cum sângele negru se împrăştie din palma spintecată. M-am holbat amorţită la balta care se forma în chiuvetă.

Ar fi trebuit ca Rain să aibă o linie a vieţii lungă. Ne ghicise odată în palmă o femeie care vindea mango în piaţă; urmărise linia vieţii în palma lui Rain şi îi arătase cât de pronunţată era. „E bine", mârâise ea, pocnind un balon de gumă. „Fiindcă tot timpul m-am gândit că e posibil să ard repede."

Am mai plâns o vreme, aplecată peste chiuvetă, ca şi când aş fi urlat deasupra unei gropi sau a unei grote, până când plânsul m-a amorţit de tot.

Am spălat sângele, am adunat sticla spartă din chiuvetă, apoi am împăturit un teanc de şerveţele şi mi le-am apăsat pe palmă, improvizând un bandaj din banda adezivă pe care am găsit-o în sertarul cu nimicuri.

M-am întors în camera mea şi am sunat iar pe telefonul lui Rain, gata să urlu din toate puterile mele.

Cum ai putut face aşa ceva? m-am pregătit să spun. *N-am să pot trece niciodată peste asta. Absolut niciodată.*

Dar telefonul nici n-a mai sunat. A intrat direct căsuţa vocală pe care n-o mai auzisem de ani de zile. Vocea guturală a lui Rain, pe jumătate serioasă, pe jumătate tachinându-te pentru că făceai un lucru atât de onest precum înregistrarea unui mesaj. *Bună, aproape că ai dat de Rain Santangelo.*

Brie întrerupsese deja orice comunicare.

— Spider!

L-am apucat pe frate-meu de braţul cărnos şi l-am scuturat, ca să-l trezesc. Adormise cu televizorul pornit, deşi nu era încă opt seara.

— Nu a fost Brie.

El a oftat şi s-a răsucit încet spre mine. A crăpat un ochi.

— Să dea naiba, arăţi de parcă te-a călcat trenul, a constatat el. Ce nu a fost Brie?

L-am privit clipind des. Dorindu-mi ca el să priceapă.

În cele din urmă, în tăcerea aşternută între noi, rotiţele au părut să intre în locaşurile lor.

— *Cadavrul?* a şoptit el de parcă doar faptul că o spunea era, într-un fel sau altul, o complicitate la crimă. N-are cum, să dea dracii.

Am dat din cap.

Spider s-a frecat la ochi.

— Păi şi atunci cine a fost?

Am început iar să plâng, cu capul în mâini, aproape să hiperventilez.

Spider s-a ridicat în capul oaselor în pat. M-a tras spre el, ca o legănare uşoară în mijlocul turbulenţelor. Ajunsă în acest punct, plânsul era aproape terapeutic. După o vreme l-am privit iar în ochi şi am văzut lupta care se dădea în el.

— Nu, nu Rain, a şoptit el. Nu cred asta.

— A dispărut. Cineva mi-a trimis mesaje de pe telefonul ei. Ştiu că este Brie. Dacă Rain ar fi în viaţă, n-ar fi luat legătura cu cineva? Oare *n-ar fi sunat*?

Spider a dat din cap. Am văzut că mă credea.

— Şi cum ţi-ai dat seama?

Fără un cuvânt, i-am întins telefonul. I-am arătat unde se terminau mesajele lui Rain şi unde începeau celelalte. I-am arătat diferenţele de stil, de ortografie.

I-am arătat unde nu se prinsese Brie de gluma pe care-o făceam tot timpul între noi. Unde se dăduse de gol.

Uitându-se la conversaţia aceea, chipul lui Spider era atât de palid, încât părea verde. A scuturat din cap.

— Chestia asta e de căcat rău de tot.

Am dat din cap. Am rămas amândoi aşa, cuibăriţi în patul lui care mirosea a păstăi de fasole şi a marijuana. Durerea crescuse şi ne strângea pe amândoi în cleştele ei de oţel. Curând a cuprins întreaga încăpere. La fel ca iubirea, se dovedea că şi durerea putea creşte oricât, se putea întinde la infinit.

— Trebuie să le spui poliţiştilor.

Mi-a înapoiat telefonul.

— Gen, *acum*.

— Dar dacă n-o să mă creadă?

— Vor face teste pentru cadavru. O să compare dinţii cu fişele de la stomatolog. Poate fac asta oricum, habar n-am. Dar, dacă nu le spui, fiecare zi care trece este o şansă pentru Brianna Walsh să scape basma curată. Probabil încearcă să fugă.

Am dat nefericită din cap, încercând să mi-o imaginez pe Brie undeva, în lume, încercând să pricep ce se petrece în mintea ei.

— Tot nu-mi vine să cred că a putut face una ca asta.

— Oamenii te surprind neîncetat, a spus Spider. Am împărţit celula cu cel mai drăguţ om din lume. Mi-a împrumutat cărţi, mi-a spus ce să zic ca să primesc chestii de calitate de la psihiatru. Până la urmă am aflat că-şi ucisese bunica.

Am râs, apoi m-am simţit îngrozitor fiindcă râsesem. Mi-am acoperit gura cu palma, ca şi cum aş fi încercat să îndes râsul înapoi, în ea.

— Tipul care i-a furat economiile de-o viaţă? *A ucis-o?*

Spider a dat din cap.

— Oamenii sunt nebuni, Sydney. Ţi-am zis că fata aia e diabolică.

Mi-am dres vocea. A trebuit să-i spun fratelui meu că era mai băgat în asta decât îşi imagina.

— Încă n-am apucat să-ţi zic, dar în seara asta, un pic mai devreme, m-a sunat unul dintre detectivi, Arlene. Vrea să trec pe la secţie mâine, după şcoală.

— OK, deci o să te duci chiar mai devreme, a ridicat Spider din umeri.

— Vrea să vii şi tu, am adăugat.

— Adică ei cred că sunt băgat în asta?

A hohotit cu râsul amar şi resemnat cu care se întorsese de la Pine Grove şi care spunea că *viaţa e de rahat şi apoi mori.*

— Aşa cred. Poate. Nu ştiu.

— Ei bine, hai să-i informăm despre greşeala pe care o fac. Haide, te duc eu cu maşina.

S-a dat iute jos din pat, plin de energie dintr-odată.

— În niciun caz n-o să ieşi tu ţap ispăşitor pentru o crimă. Eşti mult prea moale pentru viaţa din puşcărie.

— Mai întâi pot s-o sun pe detectivă, i-am amintit. Am numărul ei de telefon.

Spider a dat din cap şi a deschis puţin fereastra. Simţeam mirosul din Santa Ana, de praf şi de salvie, purtate de vânt. Vaierul îndepărtat al unei sirene de poliţie a ajuns până la noi, ca un bobârnac ciudat dat peste nas, într-un astfel de moment.

— Spi. Dar Joan? am şoptit.

Gândul de a-i da vestea asta mi-a rupt iar inima. M-am şters pe faţă şi am simţit cum mă ustură ochii de la atâta plâns.

— Cineva trebuie să-i spună.

— Mai întâi poliţiştii, a spus el. Ca s-o poată găsi pe Brie. Rain merită să i se facă dreptate.

M-am dus în camera mea, ca să scotocesc după cartea de vizită a lui Arlene în buzunarul din faţă al rucsacului, acolo unde o îndesasem. Afară, sirena se auzea tot mai tare.

Merită. Ce concept. De parcă omul merită felul în care i se deapănă firul vieţii. O fată câştigă la loterie, alta rămâne săracă. O fată moare, noi, restul, o jelim. Între timp, monştrii umblă liberi. Întorcându-mă în camera lui Spider, am simţit cum totul se revoltă în mine, toată masa aceea de fapte, zvârcolindu-se. Haosul care eram noi trei, istoria noastră, a mea, a lui Brie, a lui Rain. Viitorul spulberat al fiecăreia. Felul în care incendiul acela ne distrusese pe toate.

Arlene a răspuns de la primul ţârâit.

— Detectiv Garcia, a spus ea în loc de salut.

Am tăcut, paralizată. Am ascultat-o respirând la celălalt capăt. Eram iar stană de piatră, cu teroarea şi suferinţa bubuindu-mi ca nişte ciocane în inimă. În cele din urmă am salutat-o înecat.

— Bună. Sunt Sydney Green.

— Oh, bună, a răspuns ea după o pauză de o secundă.

M-am întrebat dacă a apăsat butonul ca să mă înregistreze. Acum era foarte formală, nici vorbă de „bună, scumpo" sau să încerce să pară abordabilă, ca să scoată cât mai multe de la mine. Ştiam că acum se purta aşa fiindcă mă suspectau.

— Ce s-a întâmplat?

— Păi...

M-am uitat spre Spider, care mi-a făcut semn cu degetele mari ridicate în sus.

— Am nişte informaţii noi. Este urgent.

— OK, a spus Arlene pe un ton care sugera că s-ar putea să nu fie deloc OK. Te ascult cu toată atenţia. Dar, Sydney, ar trebui să ştii că şi noi avem nişte informaţii noi. Trebuie să ne întâlnim cu tine şi cu fratele tău la secţie, cât mai repede.

Poftim? Ce noi informaţii ar putea avea Arlene?

Am auzit cum afară se trântesc două portiere de maşină.

Şi apoi am auzit trei bătăi foarte puternice în uşă.

Niciodată în viaţa mea nu m-am aşteptat să merg cu fratele meu pe bancheta din spate a unei maşini de poliţie.

— Ce caraghios e, să-mi bag..., a zis Spider suficient de tare încât să-l audă şi poliţiştii.

Nu ne puseseră cătuşele. Fuseseră fermi, dar politicoşi, spunând simplu că detectivii vor să ne vadă imediat pe amândoi şi că erau acolo doar ca să ne „escorteze".

— Am fi putut veni noi, cu maşina. Nu era nevoie să-i trimită pe coaie ăştia după noi, a bombănit Spider.

— Şşşş, am şuierat eu. Nu-i enerva. Nu faci decât să înrăutăţeşti lucrurile.

— Nu ne ascultă, crede-mă, a replicat Spider. Dacă chestia asta ar fi fost cu adevărat serioasă, ar fi făcut tacâmul complet, ne puneau cătuşele, ne citeau drepturile. Încearcă să meargă pe burtă, să ne incriminăm singuri.

— Păi n-am făcut nimic, aşa că n-avem de ce să ne facem griji.

Cu toate astea, inima mi-o luase la goană.

— Lasă-i să-ţi zică ce au în privinţa noastră înainte de a le da informaţiile tale, OK? E strategie. Trebuie să

ştii cu ce lucrează, ca să-ţi dai seama dacă au ceva pentru care ar trebui să ne facem griji.

Spider s-a uitat la cei doi poliţişti tineri de pe locurile din faţă, apoi a îndreptat degetul mijlociu spre ei, aşa încât să-l pot vedea numai eu.

— Sper ca asta să n-aibă nimic de-a face cu eliberarea mea condiţionată, e tot ce pot să zic.

Apoi m-am trezit lăsată singură într-o sală de interogatoriu lipsită de ferestre, cu o cană de cafea apoasă în faţă, cu un geam oglindă înainte şi cu nervii mei făcuţi ferfeniţă. Mâna îmi sângera prin bandajul din şerveţele. Înfăţişarea mea nu prea striga a inocenţă.

Am aşteptat mult până când, în sfârşit, au apărut Arlene şi Bill. M-am întrebat dacă-l interogaseră mai întâi pe Spider sau doar aşteptaseră să ne treacă pe amândoi transpiraţiile. Oricum ar fi fost, îi uram pentru asta. Şi chestia e că funcţiona. Transpiram din greu. Miroseam urât, mă durea stomacul şi mă mâncau tălpile băgate direct în încălţări, fiindcă mă grăbisem să fac ce-mi spuseseră poliţiştii şi nu mai avusesem timp să-mi pun şosete.

— Bună, Sydney. Îmi pare rău că a trebuit să aştepţi, a spus Arlene când şi-a făcut în sfârşit apariţia.

Purta exact acelaşi costum ca ieri. Singura schimbare era că în seara asta nu se machiase deloc. Privirea i-a fulgerat către şervetul de hârtie îmbibat cu sânge cu care-mi înfăşurasem mâna, apoi iar spre ochii mei.

— Chiar aş vrea ca în seara asta să dau de cap situaţiei. Există nişte probe noi care ne cam derutează.

Mi-am luat o expresie împietrită şi am privit-o ţintă, pe deasupra mesei dintre noi. Apoi m-am gândit la Rain şi mi-am înghiţit un val de durere.

— Apreciem faptul că tu şi fratele tău aţi venit aşa de repede, a spus Bill intrând în sală o clipă mai târziu şi închizând uşa în urma lui.

De parcă am fi avut de ales, mi-am spus în timp ce dădeam din cap spre el, în semn de salut.

— N-am avut nimic de-a face cu incendiul, am şoptit. Şi nici fratele meu.

— Ei bine, vezi tu, a zis Bill. Ne-am gândit că asta o să spuneţi.

— Pentru că este adevărat!

— Deci spui că n-aveai nicio problemă cu Brianna? N-aveai absolut niciun motiv să fii supărată pe ea?

Ţeasta cheală a lui Bill, care stătea aşezat vizavi de mine, lucea în lumină. Bărbia lui dublă era moale şi-l făcea să arate aproape amabil, dar nu mi-a plăcut felul în care mă privea. Era sceptic, ca şi când se pregătea să mă atragă într-o capcană.

Am deschis gura, apoi am închis-o. Care era lucrul acela pe care-l ştia şi mi-l flutura pe deasupra mea ca pe o ghilotină?

— Nu ne prea înţelegeam. Dar...

— Când spui că nu vă înţelegeaţi...

Bill a ridicat în faţa buzelor subţiri palmele aşezate în formă de lance.

— Nu ne plăceam, Bill. Nu era preferata mea.

M-am uitat la el, fiindcă nu voiam să spun mai mult. Am deschis gura ca să le spun ce ştiam, dar mi-am amintit vorbele lui Spider şi m-am gândit că poate avea dreptate. Trebuia să arate ce cărţi au înainte să le arăt şi eu pe ale mele.

— Linia de informaţii de la populaţie a primit în cursul zilei de astăzi o înregistrare vocală, a spus Arlene. Dar, în loc s-o primesc eu direct, a fost trimisă mai întâi la serviciul de transcriere. Am primit şi caseta şi

transcrierea în seara asta, după ce mi-ai dat tu telefon. Îţi dai seama că la linia asta a sunat o mulţime de oameni, comunitatea este foarte interesată de acest caz. Aşa că avem o grămadă de lucruri de clarificat.

Am zâmbit reţinut şi am împăturit o margine curată din bandajul cu şerveţele peste partea îmbibată de sânge. Dacă n-aş fi fost atât de curioasă în legătură cu noile lor informaţii, aş fi început deja să le explic despre Brie şi Rain şi lucrul de care îmi dădusem seama. Cât de idioţi aveau să se simtă Arlene şi Bill când le voi spune că am deslușit cazul? Dacă nu eram atât de distrusă pe interior, poate că aş fi găsit şi ceva satisfacţie în asta.

— Am transcris înregistrarea. Am subliniat părţile importante pentru tine, Sydney. Bill şi cu mine am căzut de acord că persoana din acea înregistrare eşti tu.

Arlene mi-a împins transcrierea şi am citit primul rând:

De fapt, aş avea câteva lucruri să vă spun. Amândurora.

Mi-am dus mâna la gură şi am ridicat privirea spre Bill şi Arlene, care mă priveau cu atenţie. Am citit mai departe, în timp ce cuvintele îmi jucau în ochi.

Brie înregistrase toată cearta pe care o avuseserăm acasă la Candice şi o trimisese poliţiştilor. Eleva perfectă, manipulatoarea perfectă lovise din nou. Încă o manevră de psihopată, care să-mi însceneze totul.

Am sărit peste restul confruntării şi am găsit replicile subliniate de Arlene.

Arzi din temelie vieţile oamenilor doar ca să te distrezi. Doar pentru că poţi.

Acum a ieşit. Azi s-a întors acasă. Poate ai auzit şi tu. De fapt, e chiar aici, la petrecerea asta. A zis că vrea să vorbească ceva cu tine.

Tu l-ai turnat, nu-i aşa?

Într-o zi o să-ţi facă şi ţie cineva acelaşi lucru.
Şi nici n-o să ştii când o să te lovească.

După ce am terminat, am ridicat iar privirea spre Bill şi Arlene.

— Puteţi vedea şi voi că nu e o persoană prea drăguţă, am spus încercând să-mi menţin calmul.

Dacă înregistrarea asta putea fi folosită în vreun fel împotriva mea, cu toate că Rain fusese cea ucisă? Am tras adânc aer în piept pe nas şi am expirat pe gură, încercând să-mi liniştesc bătăile nebuneşti ale inimii.

— Din păcate, Sydney, celălalt lucru pe care-l vedem este că unele dintre afirmaţiile tale sună într-o proporţie foarte mare ca nişte ameninţări, a spus Bill.

— Şi cu motiv, a adăugat Arlene. Pentru tine şi pentru fratele tău.

— Ce bine atunci că Brie nu a murit, am izbucnit eu, lovind cu pumnul în masă, de furie. Fiindcă altminteri cred că am fi dat rău de tot de belea.

Am lăsat cuvintele să se aşeze şi am văzut cum pe fruntea ceruită a lui Bill se formează câteva picături de sudoare. Arlene s-a lăsat pe spate şi m-a privit cu sprâncenele ridicate, fără să spună nimic.

— De fapt, chiar mi-aş fi dorit să fie moartă, pentru că, dacă ar fi fost — dacă eu aş fi ucis-o, atunci poate că prietena mea Rain ar fi încă în viaţă. E cealaltă fată din conversaţia pe care v-a trimis-o Brie.

Arlene şi Bill s-au privit unul pe celălalt. Au rămas amândoi tăcuţi, dar mi-am dat seama că Rain era pentru ei o parte din acest puzzle.

— Dar da, nu i-am făcut niciun rău lui Brie, am adăugat. Şi nici fratele meu. Brie e foarte bine. Ar trebui s-o găsiţi şi s-o întrebaţi pe ea despre incendiu.

— Ia-o uşor, Sydney, a vorbit Arlene în cele din urmă, cu o voce enervant de calmă. Vrei să spui că Brianna Walsh este în viaţă? Şi că tu crezi că victima este Rain Santangelo?

— Da.

Am început să le explic totul. Le-am arătat lungul şir de mesaje primite de la Rain, felul în care s-au schimbat după incendiu. Le-am explicat şi gluma cu Peoria. Le-am explicat chiar şi cum insulta aceea, ticul verbal al lui Brie, fusese un indiciu pentru mine.

— Trebuie să testaţi cadavrul. Sunt absolut sigură că o să descoperiţi că Rain e cea care a murit, am spus abia reţinându-mi lacrimile, gândindu-mă iar la cum a fost Rain atrasă în camera lui Brie, prinsă acolo ca într-o capcană din care nu s-a putut elibera.

— Acum putem să ne ducem acasă, eu şi fratele meu? Am trecut prin multe.

Arlene şi-a dres vocea şi s-a întors spre Bill. Oricare ar fi fost comunicarea tăcută dintre ei, mi-am dat seama că noaptea nu decursese aşa cum se aşteptaseră.

— Trebuie să emitem o citaţie pentru înregistrările din telefonul tău, a spus Bill, întorcându-se spre mine. Pentru că, dacă ai dreptate, astea vor fi o probă-cheie. Şi ar putea să ne ajute să localizăm suspecta.

— Faceţi orice e nevoie ca s-o găsiţi pe Brie şi s-o faceţi să plătească pentru asta. Sunt aici ca să ajut, am spus. Dar puteţi măcar să-l trimiteţi pe fratele meu acasă? El n-are nimic de-a face cu asta.

Bill şi Arlene au dat din cap.

— Vrem doar să-i mai punem câteva întrebări, a spus Arlene. Şi pe urmă cred că-l putem trimite acasă.

— Bine.

Mi-am amintit cum numise Arlene toate astea, aproape dispreţuitor, prima dată când o întâlnisem: „Fiindcă astea sunt dramolete de adolescente."

36

În următoarele câteva zile am stat acasă, doar eu, mama, Spider şi televizorul. Am ţinut luminile mai mult stinse şi am vorbit încet, căci eram toţi trei uluiţi şi îndoliaţi. Mama şi Spider mi-au gătit doar mâncărurile mele preferate, dar abia dacă am putut înghiţi câte ceva. Se uitau la mine cum împing mâncarea de colo-colo pe farfurie şi mă băteau la cap neîncetat să mănânc, până când au văzut cum mă înec din câteva îmbucături.

În a treia zi, am primit un telefon de la Arlene. Veniseră analizele dentare.

— Ai avut dreptate, a spus ea simplu. Îmi pare foarte rău pentru prietena ta. O să găsim persoana care a făcut asta.

— Adică Brie, vrei să spui?

Aveam nevoie să aud de la Arlene că acum ea era suspecta principală.

— În mod sigur aşa arată, da.

— OK.

Am respirat uşurată. Fusese cât pe ce să devin ţap ispăşitor, dar acum, cel puţin, poliţia se uita în direcţia corectă.

— Încă o întrebare.

— Dă-i drumul.

— Joan ştie?

Fusesem prea laşă ca s-o sun pe Joan, îmi spusesem tot timpul că nu ştim încă sigur dacă e aşa.

— Mama lui Rain, vreau să spun?

— I-am făcut o vizită în dimineaţa asta, a spus Arlene.

Am plecat capul şi mi-am imaginat-o pe Joan primind vestea. Aproape că am auzit urletul izbucnindu-i din gâtlej. Am închis telefonul şi am rămas acolo, plângând. Mama a venit lângă mine şi m-a frecat uşor pe spate, şoptindu-mi „şşşş", până când suspinele mi s-au domolit într-o tăcere amorţită.

Mai era o săptămână de şcoală, dar nimic din ce se petrecea acolo nu putea să-mi coboare notele într-atât încât să risc pierderea bursei. Aşa că mi-am dat seama că n-aveam absolut niciun motiv să mă întorc la ore. Nu mă interesa ca ceilalţi să mă vadă jelind.

Le-am scris profesorilor câte un e-mail în care le-am explicat situaţia. Doi dintre ei m-au lăsat să le trimit proiectele prin e-mail, iar alţi doi m-au învoit de la examenele finale, având în vedere situaţia şi cât de tare trăsesem până atunci. Am fost surprinsă de cât de drăguţi erau cu toţii, şi chiar mai surprinsă de lucrurile frumoase pe care le-au spus despre Rain. „A fost una într-un milion", a spus domnul Sanders. Domnul Martin a numit-o „spirituală, carismatică, născută pentru dezbateri". Domnişoara Wu a spus că avea un extraordinar simţ al umorului. „Rain Santangelo avea demnitate", a scris directorul Stokes într-o postare pe Facebook. „Avea o înţelepciune şi un scepticism sănătos, care îi depăşeau cu mult vârsta."

În scurta ei viaţă, Rain îi impresionase pe ceilalţi, chiar şi pe profesori. Chiar şi aşa ruptă de şcoală cum păruse dintotdeauna, făcuse impresie.

I-am spus mamei că nu mă mai întorc la cursuri, că o să mă descurc lucrând de-acasă pentru micile proiecte pe care mai trebuia să le fac. Şi-a muşcat buza şi a dat din cap.

— Este în regulă, scumpo. Nu trebuie să te duci.

Totuşi, am văzut că mă supraveghea îndeaproape, radiind îngrijorare prin fiecare por. Mi-am spus că nu pot avea acum o cădere nervoasă şi să renunţ pentru totdeauna, chiar dacă îmi doream asta cu disperare. Că aveam nevoie să mă întorc la mine însămi şi la viitorul meu, pentru mama. Şi pentru Rain. Trebuia să trăiesc o viaţă cât mai bogată, pentru noi amândouă.

Cu cât treceau mai multe zile, cu atât simţeam nevoia de a evada de aici. Oriunde mă întorceam prin casă era câte o amintire despre Rain. Fiecare centimetru din locul acesta fusese locuit cândva de ea.

— Dacă m-aş duce un pic mai devreme la mătuşa Debbie, i-am spus mamei după o săptămână, fără să îndrăznesc s-o privesc în ochi. Mi-aş putea găsi un job de vară în Oxford, înainte de a începe şcoala.

Când am îndrăznit să ridic privirea, mama forma deja numărul la telefon. Întotdeauna a avut încredere că ştiu ce e mai bine pentru mine. Eu, copilul ei de aur. Cel care, până de curând, nu se prăbuşise niciodată, cel pentru care, până de curând, nu avusese de ce să-şi facă griji. Crezuse întotdeauna în viitorul meu luminos, iar acum avea să facă orice era nevoie ca să mă scoată din necazurile în care intrasem.

În ziua în care s-a aflat vestea despre Rain, am primit un mesaj de la Chase.

Nu-mi vine să cred. Îmi pare aşa de rău. Pot să trec pe la tine?

Mulţumesc. Nici mie. Poate peste câteva zile, i-am scris înapoi, mişcată pentru că mă întrebase, dar fără să ştiu dacă aş rezista să-l văd, pe el sau pe oricine altcineva. Acum sunt un dezastru.

Imagini cu Brie şi Rain au continuat să ruleze în buclă la fiecare jumătate de oră, preluate de CNN de la ştirile locale. Povestea era suficient de tulburătoare încât

să ajungă de interes naţional. Tabloidele cumpărate de mama de la băcănie şi aduse acasă aveau toate pozele lor pe prima pagină: ATLETA VEDETĂ A LICEULUI, CARE ÎŞI UCIDE CEA MAI BUNĂ PRIETENĂ ŞI-ŞI ÎNSCENEAZĂ PROPRIA MOARTE, ESTE ÎNCĂ FUGARĂ, ÎN LIBERTATE; CÂŞTIG, „PRIETENIE" ŞI PĂCAT — SUSPECTĂ DE CRIMĂ CĂUTATĂ DUPĂ CE ŞI-A ASUMAT IDENTITATEA VICTIMEI SALE, FURÂNDU-I CÂŞTIGUL DE LA LOTERIE. Niciunul dintre aceste titluri nu le surprindeau prea corect pe Rain sau pe Brie, dar speram că toată această atenţie dată cazului ar putea măcar să-i ajute pe poliţişti s-o găsească pe Brie.

După ce a apărut la televizor ştirea că se pregătea un mandat pentru darea lui Brie în urmărire naţională, am sunat-o în sfârşit pe Joan. Biata Joan. Nu mi-a răspuns. I-am lăsat un mesaj.

„Îmi pare atât de rău. Am iubit-o aşa de mult. Este cu mine în fiecare zi." Apoi am închis, fiindcă începusem să plâng.

La două zile după ce fiică-sa a fost dată în urmărire generală, Ed a făcut turul televiziunilor, îmbrăcat într-un costum cam prea strâmt, implorând-o pe Brie să se predea şi „să-şi spele reputaţia", sigur că totul fusese „o neînţelegere şi o greşeală îngrozitoare".

„Fiica mea n-ar fi putut face aşa ceva", a spus el către cameră, cu faţa la fel de roşie ca de obicei, pe un ton la fel de furios ca întotdeauna. Totuşi, dincolo de fanfaronada asta se zărea o fulgerare de durere, expresia unui om care ştia că pierduse totul. Am închis televizorul, incapabilă să-l privesc cum insinuează că poate fata care murise în casa lui fusese cea care provocase incendiul.

Când Joan m-a sunat înapoi şi mi-a cerut să ne întâlnim la cafeneaua de lângă şcoală, a fost pentru prima dată când am ieşit din casă, în aproape două săptămâni. Zdrăngănitul farfuriilor şi mirosul de mâncare

mă agitau mai tare decât eram obişnuită — am tresărit când chelneriţa mi-a cerut s-o urmez către un separeu aflat mai în spate.

Nici măcar aici n-am putut scăpa de ştiri. Pozele lui Rain şi Brie pâlpâiau pe ecranul televizorului cu sonorul oprit, montat deasupra tejghelei. *Maşina fetei ucise, găsită în El Paso*, scria pe burtiere; aproape sigur, în filmare era Mini-ul negru al lui Rain, încărcat pe o maşină de tractare. *Se crede că Brianna Walsh a părăsit Statele Unite.* Am încercat să-mi mut privirea de la ecran. Nu voiam să încep să plâng înainte de-a da ochii cu Joan. Brie trebuie să fi fugit de mult deja. Din câte îmi dădeam seama, traversase Mexicul, trecuse pe lângă El Salvador, Guatemala, Honduras, Panama. Sau poate că îi păcălise pe toţi şi se dusese în nord, spre Oregon, Washington şi apoi în Canada, sau spre est, într-acolo unde urma să plec în curând şi eu. Putea fi oriunde. În orice ţară. Cine ştie la ce avea ea acces, ce lovitură putea să dea cu banii lui Rain? Brie fusese întotdeauna foarte perspicace la orele de economie, era atât de rapidă în planificarea modului în care se poate pune pe picioare o economie. De-a lungul anilor, a fost la fel şi la orele de istorie, când venea vorba despre strategii de război în care oamenii erau nevoiţi să procedeze într-un cu totul alt mod decât se gândiseră iniţial. Napoleon, Robespierre, Romanovii. Brie fusese dintotdeauna atrasă de orice personaj care s-a simţit într-un moment sau altul încolţit. Şi ea fusese încolţită toată viaţa ei, trăind alături de Ed. Poate că era obişnuită cu asta.

Aflată chiar în ultimul separeu, Joan arăta ca un om ajuns la capătul puterilor. Avea obrajii supţi. I se vedeau rădăcinile cărunte ale părului, roşul în care era vopsit se estompase, părea că îşi pierduse efectiv culoarea.

— Bună, păpuşico.

S-a ridicat şi m-a luat în braţe. Am tras în piept acelaşi miros pe care-l avea Joan încă din copilăria noastră, parfumul Trésor combinat cu Newports. Curând plângeam amândouă, îmbrăţişându-ne şi înghesuindu-ne de-a dreptul stânjenitor pe aceeaşi parte a separeului, cu mâinile încleştate, ca şi când am fi stat atârnate pe marginea unei clădiri, încercând să nu ne prăbuşim în gol.

— Mi-ai fost întotdeauna ca o fiică. Întotdeauna ai fost acolo, cu noi. Am fost atât de supărată pe Rainey când ai încetat să mai vii pe la noi. Ştiam că trebuia să fi făcut ceva care te-a îndepărtat. I-am spus „Rainey, nu poţi schimba prietenele ca pe haine" şi mi-a răspuns că ştie, că avea să repare lucrurile cu tine, dar părea obsedată de Brianna în perioada aia. Brianna o ţinea prea ocupată ca să-şi amintească de tine. Am fost supărată, Sydney. Pe cuvânt că am fost.

Am dat din cap. *Şi eu am fost supărată.* Dar nu are niciun sens să spun asta acum, mai ales după tot ce s-a întâmplat.

— Este OK. O să-mi amintesc întotdeauna de Rain ca de cea mai bună prietenă a mea.

— Ai fost totul pentru ea.

Joan a clacat pentru o clipă, aşa că am strâns-o şi mai tare de mână.

— Ştiu că a murit ştiind că o iubeşti.

Replica asta m-a făcut să izbucnesc într-o altă criză de plâns.

După o vreme am reuşit să ne liniştim amândouă. Am rămas tăcută câteva minute, înainte de a putea să vorbesc din nou.

— Au oare vreun indiciu despre Brie, în afară de cel cu maşina?

Mă întrebam dacă nu cumva Joan ţinea legătura cu poliţia mai strâns decât mine. Însă ea a scuturat din cap.

— Nu ştiu decât ce vedem la televizor. Dar chiar dacă o vor găsi, asta n-o să mi-o aducă pe Rainey înapoi. Fata aia — fata *aia* o să sufere oricum. O să sufere fiindcă este o fugară şi o să sufere şi când va fi prinsă. Ed, nenorocitul ăla, când nu este pe la televizor, ca un fanfaron, merge de colo-colo de parcă ar fi zărit o fantomă. L-am văzut la Trader Joe, când îşi punea mâncare congelată în căruţ. N-am rezistat să nu mă duc peste el.

Joan a clătinat din cap, ca şi când s-ar fi mustrat pe sine.

— „Cum faci faţă situaţiei?" l-am întrebat. Ştii tu, ca de la părinte la părinte? Într-un fel, m-am gândit că-i datoram asta. Dar el n-a făcut decât să mă privească ţintă. Abia atunci mi-am dat seama cât de furioasă eram.

Ospătăriţa a sosit cu două căni cu apă fierbinte şi două pliculeţe de ceai Lipton.

— Mulţumesc, scumpo, a spus Joan. Aşadar, pe scurt, şi-a rezumat Joan povestea. Am început să strig la el: „Unde ţi-e fata, Ed?" M-am repezit la el în mijlocul raionului de congelate. Tremuram şi urlam. „Pentru că fata *mea* e moartă".

Joan şi-a desfăcut pliculeţul de ceai şi l-a scufundat de trei ori în cana ei cu apă fiartă.

— A fost groaznic.

A ridicat spre mine ochii plini de remuşcări.

— N-ar fi trebuit s-o fac. N-a folosit la nimic şi el n-a făcut decât să plece în fugă. Şi-a lăsat mâncarea şi toate alea acolo.

— Mă bucur că ai făcut-o.

Am strâns în palme cana de ceai şi am lăsat aburul să se ridice şi să-mi încălzească ochii închişi. Aproape

că l-am văzut pe Ed trecându-şi zilele, una câte una, bântuit de ce făcuse Brie.

— Trebuia s-o audă.

— Am ştiut dintotdeauna că ar fi trebuit să fac mai mult pentru fata aia pe când era mică. Ea nu a fost puternică aşa, ca tine. Ea n-a avut mamă, iar Ed era... ei bine, îţi aminteşti şi tu cum era. Ar fi trebuit să acţionez de atunci.

Joan a întins gâtul şi a privit în jur, ca să se asigure că nu asculta nimeni.

— În sinea mea, ştiam că ceva nu era în regulă. Când am ajuns să înţeleg cu adevărat că Rain şi Brianna erau din nou apropiate, aveam aceeaşi presimţire rea în legătură cu Brianna. Dar voi sunteţi, cu toţii, aproape oameni mari. Nu m-am putut băga deloc, tot ce-am putut face a fost să fiu drăguţă cu ea şi să-i arăt aceeaşi ospitalitate pe care v-aş fi arătat-o oricăruia dintre voi, copii. Şi acum uite ce s-a întâmplat. Nu e zi în care să nu mă gândesc că aş fi putut să mă implic mai mult. Ştiam că este tulburată. Dincolo de toate acele... *realizări* ale ei.

Joan a încreţit din nas, ca şi când cuvântul acela i-ar fi puţit. A clacat şi s-a răsucit, ca să-şi lipească faţa de spătarul de vinilin al separeului.

Oh, Joan. Nu ai meritat nimic din toate astea, aş fi vrut să-i spun. În schimb, am zis:

— Ai fost o mamă excelentă pentru Rain. Şi pentru mine. Nimeni nu ar fi putut prevedea aşa ceva. Rain a avut dintotdeauna cel mai bun detector de rahaturi mincinoase. Dacă ea n-a putut să-şi dea seama, cum am fi putut noi?

Joan a tras de câteva ori aer în piept, tremurând. Cu degetul mare, mi-a şters o lacrimă de pe obraz.

— Mi-ar plăcea să ţii în continuare legătura cu mine. Acum eşti fiica mea mai mult decât oricând.

Am dat din cap, în semn de încuviinţare.

— Şi eu vreau să faci parte din viaţa mea.

Tu eşti singura mea legătură cu Rain. O simţeam amândouă. Lucrul acesta nu trebuia să fie spus. Pur şi simplu *exista.*

Joan s-a scotocit prin geantă şi a scos de-acolo un plic mototolit.

— Uite, ştiu că n-o să vrei să iei asta, dar insist. Este un ordin, nu o ofertă, OK?

Am scuturat din cap, ştiind deja că fusese mult prea generoasă.

— Nu am nevoie de nimic...

— Eu nu te întreb de ce anume ai nevoie, păpuşică. Ştiu că nu ai nevoie de niciun nenorocit de lucru şi ştiu că ai avut mereu job şi eşti perfect capabilă să-ţi câştigi traiul, la fel ca mama ta şi la fel ca fratele tău. Cu toate astea, insist să-l iei.

Mi-a îndesat plicul în mâini.

— Rain şi-ar fi dorit să-l primeşti.

— Nu. Joan, nu pot să-l iau.

Am pus plicul la loc pe masă.

— Ba poţi şi o să-l iei. După cele întâmplate, sora mea m-a obligat să depun banii la bancă. Ăsta este un cec. Va trebui să-l încasezi la bancă şi să nu-l pierzi. Fiindcă, dacă o faci, a spus Joan în şoaptă, dacă o faci, oricine-l va găsi o să-l încaseze. Deocamdată lasă-l deoparte. Când o să-l vezi, o să ţi se pară o grămadă de bani, dar devin tot mai bună la făcut bani şi n-o să simt lipsa sumei aceleia. După cum se poate să fi auzit, în ţara asta bogaţii devin şi mai bogaţi.

Joan a clătinat din cap de parcă aproape că nu i-ar fi venit să creadă că sumele ei creşteau.

— Totul, fiecare lege şi fiecare regulă, funcţionează pentru ca eu să-mi sporesc bogăţia şi pentru ca familia

ta să nu poată avansa niciun pic, iar asta nu este corect. N-a fost şi nu va fi niciodată corect. Aşa că poţi pur şi simplu să pui banii ăştia în bancă şi să te gândeşti după aceea la ce faci cu ei, poate să-i dai o parte mamei tale sau să faci ce vrei tu. Acum sunt ai tăi.

Am dat din cap prosteşte, dorindu-mi să protestez din nou, zgomotos, să fiu fata aceea mândră despre care ea ştia că voi încerca să fiu. În schimb, i-am mulţumit. Am luat-o în braţe, am strâns-o tare la piept şi am încercat să nu plâng din nou.

— Nu-mi mulţumi mie. Nu fac decât ce-ar fi vrut fata mea să fac.

Mi-am sorbit ceaiul şi am pus o felie de lămâie pe limbă. Preţ de o clipă, am fost iar în copilărie, în Termico, în curtea cu gazon artificial din spatele casei lui Rain, sugând din lămâile pe care le culegeam din copacii aflaţi dincolo de Panchitos, după ce ne mânjiserăm şuviţele de păr cu sucul lor, ca să se decoloreze la soare. Pentru un minut, am fost din nou acolo, cu ea, iar vuietul căldurii şi freamătul foamei m-a făcut să tremur, tânjind deja să-mi amintesc acel moment chiar aşa cum se petrecuse: Rain cu ochelarii ei de soare din plastic, cu stele şi dungi, bodogănind supărată de ceva, întinzându-se în vipia după-amiezii, în arşiţa adolescenţei noastre, prea mişto pentru toate astea şi totuşi vulnerabilă, căutând, cercetând orizontul după indicii despre ce avea să se întâmple în continuare.

Mâna mea a găsit colţul plicului. L-am îndoit şi mi l-am îndesat în buzunarul de la spate, asigurându-mă că nu-l voi pierde. Nu voiam încă să mă gândesc la bani. Avea să fie timp pentru asta mai târziu. Acum nu voiam decât să mi-o amintesc pe prietena mea.

EPILOG

ŞAPTE LUNI MAI TÂRZIU

Crezi că banii te vor face fericit, dar nu te fac. Nu au făcut-o nici măcar pe Rain fericită, când ei şi lui Joan le-au căzut toţi banii din cer, ca prin magie. Să-i împartă cu alţii a făcut-o fericită – nu banii în sine; cum ar fi putut, când ea era atât de singură? N-au schimbat nimic. Nu mult, în orice caz.

Însă mă străduiesc să trăiesc aşa cum cred că şi-ar fi dorit Rain pentru mine. Este ianuarie, vacanţa de iarnă la University of Miami, în Ohio, aşa că m-am întors acasă, în deşert, pentru prima dată din iunie. O să plec cu Spider într-o călătorie cu maşina pe autostrada 101. Şi el are vacanţă de la şcoala de bucătari. Eu i-o plătesc, aşa că-mi datorează acest weekend. O să pornim spre nord, o să ascultăm colecţia lui de CD-uri cu muzică rap de la începutul anilor 2000 şi o să încercăm să ne relaxăm.

Mă pregătesc să pun nişte benzină în maşina serioasă pe care i-am cumpărat-o, o Honda CR-V. Îi fac cu mâna lui Amir, fiul lui Rafid, care a venit acasă în vacanţă şi se ocupă bosumflat de casa de marcat. Ridică privirea din telefonul pe care navighează şi-mi face şi el cu mâna. O să mă opresc la întoarcere, poate dau şi de Rafid, să-l salut. Dar acum trebuie să pornim la drum. Ne îndreptăm spre o petrecere de lună plină, pe plajă, în valea centrală de după Oxnard, în grânarul Californiei, unde creşte totul. A fost ideea lui Spider. După arestarea

lui Whit din vară, pentru complicitate la uciderea lui Rain, Spider a aruncat toate pastilele pe care le adusese acasă de la Pine Grove şi a declarat că a terminat pentru totdeauna cu consumul de substanţe. Acum este pasionat de dansul pe muzică electronică şi spune că noul lui drog este să danseze complet treaz, până noaptea târziu. Zice că e mai bine decât să tragi pe nas.

Am depus în bancă suma ridicol de mare încasată pe cecul de la Joan şi nu m-am mai gândit la ea, în afară de momentul în care am schimbat maşinile familiei, l-am încurajat pe Spider să înceapă o şcoală de bucătari şi i-am dat mamei suficient cât să cumpere un apartament în vale. Se duce în continuare la vizionări de case şi-mi trimite tot timpul ofertele de pe piaţă. Nu se grăbeşte să aleagă ceva, îmi trimite constant mesaje de genul: Scumpo, ăsta o să fie banul alb pentru zilele negre şi lucruri de genul ăsta. Îi răspund şi eu: Mulţumeşte-le lui Joan şi Rain, eu sunt doar fata de la curierat.

În primul semestru de la facultate, am primit numai note de zece, cu excepţia unui opt la astronomie. Probabil că încă nu sunt gata să mă gândesc la stele. Par prea apropiate de Rain. De locul unde se află ea acum. Chiar dacă n-am crezut niciodată în rai, la propriu, nu mă pot abţine să nu mă gândesc la ea întoarsă la ceruri în praf de stele.

La fiecare două luni, cu o precizie de ceasornic, Arlene mă sună şi mă întreabă dacă vreunul dintre cunoscuţii mei a primit veşti de la Brie. Şi, de fiecare dată, simt cum mă prăbuşesc pe dinăuntru când trebuie să-i răspund „nu". Chiar dacă acest caz a devenit de importanţă naţională şi o altă echipă lucrează ca s-o găsească pe Brie, îmi dau seama că lui Arlene nu-i dă pace faptul că Brie şi-a pierdut urma. Niciunuia dintre noi nu-i dă pace. Acum sunt într-un grup de chat cu toate fostele ei bune prietene, brusc absorbită de

discuţiile lor sporadice prin care, în absenţa lui Brie şi a lui Rain, încercăm toate să găsim un sens pentru ceea ce s-a întâmplat.

Unde ar putea fi?? a scris Deirdre în septembrie, în creierii nopţii. Am visat că era la mine în cămin. A părut atât de real.

Mai intră vreuna dintre voi în panică ori de câte ori simte miros de fum? a scris Min în noiembrie.

E o slabă consolare să ştiu că suntem toate traumatizate de ceea ce a făcut Brie, că o jelim cu toţii pe Rain, fiecare în felul său, dar măcar mă face să mă simt mai puţin singură.

Mă pregătesc să pun benzină, aşa cum am făcut de un milion de ori până acum, în acest loc, bag muştiucul pompei în gura de la rezervor şi apăs butonul mare şi galben. Când ridic privirea, observ cum în benzinărie trage un Cabriolet sedan albastru, foarte cunoscut. Portiera se deschide şi ceva îmi bâzâie în cap, un frison uşor de dor şi durere.

E Chase. Ne întâlnim tocmai aici, în Termico.

Strâng pompa şi simt cum benzina începe să curgă în maşină. Îi fac semn cu mâna. Ochelarii de soare ascund ceea ce simt, oricare-ar fi sentimentul acela, sau cel puţin aşa sper.

Arată exact la fel. Acelaşi păr şaten, vâlvoi, pe care obişnuiam să-l răsucesc pe după degete. Aceleaşi buze pline. Are barba un pic mai deasă decât ştiam eu, dar în afară de asta este exact băiatul pe care mi-l amintesc.

— Bună, îmi zâmbeşte el.

— Care erau şansele să ne întâlnim? Din toate benzinăriile din oraş, glumesc eu.

— Am venit aici în vacanţele de la şcoală. Dar tu nu-mi răspunzi la mesaje.

Este adevărat. Primesc mesaje de la el când sunt în cantina facultăţii, în camera de la cămin, în sala de clasă. Niciodată nu mi s-a părut un moment potrivit să-i răspund sau să ştiu ce anume să-i spun. Totuşi, mesajele lui mă fac să zâmbesc. Mi-l imaginez scriindu-le de undeva, de prin Santa Cruz, din vreun parc pentru skateboarderi sau chiar de la vreunul dintre parcurile de distracţii de pe plajă, deşi nu prea cred că-şi pierde el vremea pe acolo.

— Şi încotro mergeţi?

Îmi zâmbeşte iar şi zăresc strungăreaţa care m-a topit întotdeauna.

— Mă duc cu frate-miu la o chestie din aia cu lună plină. Spider e pasionat acum de dansul pe muzică electronică.

Ridic din umeri şi simt că mi se încing obrajii.

— Tu ce faci?

Ochii lui Chase îi caută pe ai mei. Arată cam nedormit, cu cearcăne negre în locurile unde nu se vedea altădată decât pielea arsă de soare.

— Oh, bine. Mă rog, adică nu grozav. Dar bine, având în vedere toate cele.

De câteva ori pe săptămână încă am coşmaruri. Încă simt un gol în stomac în cele mai multe zile, iar inima mi-o ia la goană când simt mirosul de fum dintr-un şemineu. Dar nu am nevoie să intru cu el în astfel de detalii.

— Categoric, spune el.

Apoi rămânem aşa, în tăcere.

— Şi eu la fel.

— Cum e la facultate? spun într-un final.

— Bine, destul de bine.

Apoi mă prinde de mână.

— Un pic copleşitor.

— Este intens, nu-i aşa?

Simt cum vocea mi-a rămas în gât. Palma îmi vibrează de la senzaţia familiară a degetelor lui.

— Mi-e dor de tine.

Iar zâmbetul acela un pic strâmb. Mă priveşte cu sinceritate.

— Mi-e dor să-ţi aud vocea.

— Şi mie. Dar... Am fost... am luat o pauză de la toate astea.

Totuşi, de la care toate? De unde a venit expresia asta? De la toată intimitatea? De la apropiere? De la riscul de a fi respinsă? Poate de la toate. Da, am decis. Ăsta e adevărul. Chiar am luat o pauză de la toate astea.

Gândul mă duce la Sam Stillman, care face acelaşi job de student ca şi mine, la University of Miami. Trei dimineţi pe săptămână, amândoi scanăm cardurile pentru cantină, la intrarea din sud. Sam, care urmează cursurile de artă şi este mereu acoperit de stropi de vopsea. Care mă lasă să plâng şi nu încearcă să repare lucrurile. Care pare să fie mulţumit doar să mă mângâie pe păr. Mă gândesc la cât de disperată eram când ieşeam cu Chase. Disperată să-mi pariez toată inima pe el, iar apoi, mai târziu, disperată să-mi asum cele mai rele lucruri, să le văd pe toate explodând, cuprinse de flăcări. Disperată să cred că el m-a rănit, poate. Cât de uşor a fost pentru Brie să sape o prăpastie între noi, poate pentru că eu însămi căutasem un motiv ca să distrug totul şi să mă simt folosită. Şi de ce? Pentru ce? El nu era decât un om. Probabil străduindu-se cât putea de bine.

Pompa s-a oprit, terminând alimentarea cu benzină. Am pus-o la loc în suport, l-am îmbrăţişat pe Chase în semn de rămas-bun şi am simţit cum lacrimile mi se înnoadă în gât, când i-am simţit braţele în jurul meu. Pentru o clipă sunt în siguranţă, protejată, din nou neştiutoare într-o lume în care toţi cei pe care-i iubesc

nu m-au părăsit, unde cuiva îi pasă de mine. Şi asta este destul să mă reţină încă un pic în acest punct unde lumea este un loc sigur şi stabil, unde lucrurile bune continuă să se întâmple. Închid ochii şi mă las cuprinsă de ameţeala provocată de atingerea lui. Fără să-mi dau seama, cu ochii încă închişi, îi găsesc buzele şi-l sărut, un contact de o clipă, dar în care mă simt de parcă aş fi găsit ceva de mult rătăcit, despre care nici nu ştiam cât de mult îmi lipsea. Niciunul dintre noi nu se desprinde de celălalt până când nu se aude claxonul maşinii.

— Băi, strigă Spider din maşină, enervat. Trebuie să montăm cortul înainte să se întunece.

— Are dreptate, îi şoptesc lui Chase la ureche şi mă despart cu tristeţe de el. N-avem absolut nicio idee de ce facem.

Chase râde.

— Păi atunci vă doresc succes. Ne vedem, Syd, se apleacă Chase spre mine, vorbind pe un ton jos.

Intimitatea dintre noi este aproape prea greu de îndurat, dar într-un sens bun.

Maşina muge, readusă la viaţă, şi pornim iar la drum, în timp ce Chase îmi aruncă un zâmbet care-mi va face inima să bubuie cu putere tot restul nopţii. Vom vedea ce-o să se întâmple, îmi spun.

Deocamdată mi-e bine să părăsesc iar acest loc, lăsându-l în oglinda retrovizoare, să evadez din tot ce s-a întâmplat aici, chiar dacă doar pentru o vreme. Mă simt bine când virăm spre mica autostradă prăfuită, care o să ne verse în autostrăzi mai late, cu cinci benzi pe sens, întinzându-se spre depărtare, spre locuri mai răcoroase, mai blânde şi mai primitoare pentru viaţa oamenilor. Spre un viitor în care nimic nu este pârlit şi ars, în care fetele nu sunt flori de seră pe cale să se ofilească sau să izbucnească în flăcări.

Spider cânta deja rap alături de versiunea vintage a lui Eminem. Am dat volumul tare și m-am pregătit să fredonez refrenul. Am coborât geamul, sorbind aerul de ianuarie, și am mijit ochii spre soarele iernatic ce poleia deșertul cu o ceață gălbuie pe care, dacă n-ai fi știut cum stă treaba, aproape că ai fi putut-o confunda cu un soi de binecuvântare.

Am prins viteză și am simțit-o pe Rain peste tot în jurul meu, propulsându-mă spre poalele muntelui, grăbindu-mă spre un loc nou și verde. Spre un loc mai bun.

MULȚUMIRI

Cu mulţumiri:

Lui Joelle Hobeika, Josh Bank şi Sara Shandler, pentru credinţa lor nezdruncinată în trioul Termico. O profundă apreciere mai ales strălucitei Lanie Davis, care a ştiut ce trebuie făcut pentru a ajunge până aici.

Lui Sarah Barley, pentru experta ei îndrumare editorială şi pentru entuziasmul de a modela această poveste. A fost o bucurie să lucrez alături de tine. Întregii echipe Flatiron, mai ales lui Cat Kenney, Jordan Forney, Malati Chavali, Megan Lynch şi Sydney Jeon, pentru toată munca voastră în numele acestei cărţi.

Lui Faye Bender, fiindcă mereu a ştiut ce e de făcut.

Lui Cathrin Wirtz şi Laura Sims, a căror susţinere iniţială a însemnat mai mult decât pot spune.

Lui Rachel Sherman, care a ştiut ce vor purta aceste personaje. Alanei Sherman care, acum câţiva ani, a făcut alături de mine o călătorie la Salton Sea, ce a inspirat multe din gândurile mele de început despre lumea acestei cărţi.

Pentru Aria Chiodo, Corrie Hulse, Katherine Willis, Nusrat Hossain şi Sarah O'Hare, pentru bunăvoinţa şi bună dispoziţia voastră din zilele dificile petrecute în camere fără ferestre. Capacitatea mea de a scrie această poveste în orele noastre libere vi se datorează în totalitate.

Camarazilor de scris şi confidenţilor mei Anne Ray, David Ellis, Elizabeth Logan Harris, Elliott Holt, Helen Phillips, Marie-Helene Bertino şi Tom Grattan. Viaţa de scriitor poate fi solitară, însă datorită vouă nu este defel singuratică.

Lui Emily Jackson, Jen Stone, Jessea Hankins, Julia Landau, Lauren Flower, Mehernaz Farsi, Naomi Schultz, Shasta Lockwood şi Thaïs Jones. De la voi am învăţat tot ce ştiu despre felul în care viaţa modifică prieteniile formate în adolescenţă.

Familiei mele, în special lui Agnes şi Ivan Sanders, Lizzy şi Neil Postrygacz, Cory Kahaney, Ken Misrok, Ariel Cristini, Jeannie Kahaney şi Phyllis Kahaney. Şi viitoarei generaţii: Rufus, Asher, Meka, Sofia şi Magnus. M-aţi inspirat cu toţii.

Lui Ezra, care, pe parcursul scrierii acestei cărţi, a devenit cumva suficient de bătrân încât s-o citească.

Lui Gabriel Sanders, totdeauna, pentru tot.

DESPRE AUTOARE

Amelia Kahaney este autoare a seriei ***Broken-hearted.*** Proza ei scurtă a apărut, printre altele, în publicaţiile *The Best American Nonrequired Reading, One Story* şi *Crazyhorse*. Predă scriere creativă în New York, unde trăieşte alături de soţul şi fiul ei.

Tic-tac-toc, trei fete așezate în șir. Inseparabile de când se știu. Prietene pe viață, sau cel puțin așa cred ele...

Într-un colț izolat al deșertului californian, trei tinere – Syd, Rain și Brie – visează să scape de locul unde au crescut și care le-a constrâns visurile și speranțele.

Cu doar două săptămâni înainte de absolvirea liceului, un incendiu devastator le schimbă destinul pentru totdeauna. Fiecare dintre ele va reuși să scape, așa cum au sperat, dar nu în modul în care și-au dorit.

Una va pleca murind, alta mințind, iar a treia asumându-și vina.

Un thriller psihologic despre obsesie, manipulare și intensitatea acelor prime prietenii care te prind în ghearele lor și nu te mai eliberează niciodată.

BOOKZONE

ISBN 978-630-305-302-8

9 786303 053028